

Hoa Tươi Dưng

Người đẹp trả thù

Người đẹp trả thù

Hoa Tưởng Dung

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

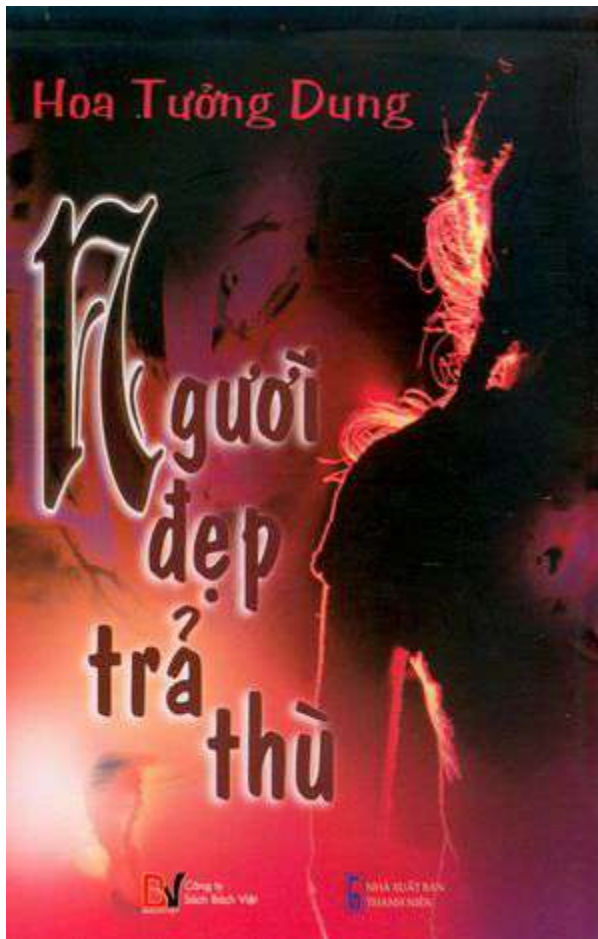
[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Lời kết](#)

Hoa Tướng Dung
Người đẹp trả thù
Dịch giả: Nguyễn Thanh An
Chương 1
Cô dâu bí hiểm

Không từ ngữ nào có thể tả hết sự sợ hãi của Thẩm Lực khi nhìn thấy tấm thiệp cưới. Trong giây lát trời đất quay cuồng, tối sầm. Phút chốc tấm màn ký ức xuất hiện một lỗ hồng lớn. Trong lỗ hồng đó là cơn lốc xoáy mạnh khiến Thẩm Lực choáng váng.

Thiệp hồng viền vàng được gửi từ bạn thân nhất của Thẩm Lực đang ở Thanh Thành. Khi chiếc phong bì đựng thiệp mời chưa được bóc ra, Thẩm Lực chỉ thấy ngạc nhiên và vui mừng khác thường. Bởi họ đã từng

đánh cuộc với nhau chắc chắn đối phương sẽ lấy vợ trước mình, nhưng Thẩm Lực vẫn cảm thấy đám cưới của bạn có gì đó vội vàng, hấp tấp. Mặc dù một tháng trước anh đã nghe Diêu Thiên Bình tiết lộ đã có người trong mộng, nhưng thực sự không thể tưởng tượng nổi đám cưới lại diễn ra nhanh chóng đến vậy. Diêu Thiên Bình - cái tên thật giống với người, anh có tính cách trầm tĩnh, không bao giờ vội vàng, anh ta chắc chắn sẽ không bao giờ có những hành động bột phát khiến người ta kinh ngạc. Nhưng nói chung, con người không tránh khỏi có những lúc bùng nổ.

Nghĩ thế nhưng Thẩm Lực cũng nhanh chóng mở phong bì lấy tấm thiệp cưới ra. Tấm thiệp được làm rất tinh tế, trên bề mặt là một đôi giày uyên ương, một chiếc kiểu nam và một chiếc kiểu nữ, chiếc dây giày màu đỏ nổi bật trên nền trắng được thắt thành hình chữ hỉ. Hai chiếc giày được đặt bên nhau biến thành chữ song hỉ, đúng là thiết kế độc đáo không giống ai. Bên cạnh đó in hai hàng chữ: Sống cùng với nhau là duyên phận; cùng sống với nhau là hạnh phúc.

Không ngờ tay này cũng lãng mạn ra phết. Thẩm Lực vừa cười vừa mở thiệp ra. Phía trong thiệp được thiết kế đẹp mắt, ngoài giấy mời và chữ ký của cô dâu chú rể còn có một bức ảnh cưới của hai người. Ánh mắt Thẩm Lực không tập trung lâu trên mặt chú rể, anh háo hức nhìn sang cô dâu.

Cô dâu có thể nói là mê hồn. Vẻ đẹp đó không chỉ toát ra từ khuôn mặt hoàn mỹ với ngũ quan cân đối, lộ vẻ phong tình tuyệt sắc. Tuy chỉ là một bức ảnh nhưng cũng có thể làm rung động trái tim của bất kỳ một người đàn ông nào.

Thẩm Lực cũng bị tác động bởi sức mạnh kỳ lạ này. Thời khắc đó, anh có cảm giác xuất hiện sức mạnh từ đỉnh đầu, giống như tia chớp lan xuống toàn thân khiến máu anh đông cứng, lỗ chân lông co lại. Anh kinh ngạc nhìn chăm chăm vào mặt cô dâu, mặt anh tái nhợt, bất giác thấy khó thở.

Phản ứng lúc đó của Thẩm Lực đã vượt qua ngưỡng phản ứng của người đàn ông bình thường khi nhìn thấy bức ảnh. Điều khiến anh có cảm giác kinh ngạc đến vậy chắc chắn không phải là do vẻ đẹp mê hồn của cô

dâu.

Đúng vậy, khi Thẩm Lực nhìn thấy cô dâu thì không đầy một phần ba giây anh đã nhận ra: Cô dâu của Diêu Thiên Bình chính là cô gái đã đem đến cú đòn trí mạng đối với anh: Tần Nhược Yên.

Phải năm phút sau Thẩm Lực mới bình tĩnh trở lại. Anh châm một điếu thuốc rồi kéo ghế ngồi gần cửa sổ. Thẩm Lực đang ở tầng 11 trong một chung cư, rèm cửa trong phòng khách của anh mở suốt ngày. Lúc này trời đã về chiều, ráng chiều đỏ rực khiến bầu trời ngả sang màu đỏ tía, những đám mây đỏ rực khiến đầu óc anh quay cuồng. Những ngôi nhà cao tầng ở thành phố này dường như trở nên mờ ảo dưới những đám mây kia. Những đám mây bao phủ trong thành phố cũng giống như dĩ vãng bất giác lại hiện về trong anh.

Quá khứ mười năm trước lại tái hiện trước mắt anh. Lúc đó, Thẩm Lực vẫn còn là cậu học sinh mười tám tuổi. Từ bé anh đã rất thích thể thao. Dáng người anh cao ráo, thể lực cũng tốt, anh giữ vị trí tiên phong trong các trận đánh bóng chuyền. Lúc tốt nghiệp cấp ba, anh được đặc cách tuyển thẳng vào khoa Giáo dục Thể chất Học viện Sư phạm tỉnh - Học viện Sư phạm ở Thanh Thành.

Cứ tờ mờ sáng Thẩm Lực lại cùng các bạn học tập thể dục. Đó cũng là một học viện quy mô lớn, nhưng dần dần dường như nó không hấp dẫn, không bó buộc được cậu sinh viên hiếu động như Thẩm Lực. Nhận được sự đồng ý của giáo viên hướng dẫn mỗi sáng anh được chạy trên đường phố Thanh Thành để hoàn thành bài luyện tập bắt buộc.

Học viện Sư phạm nằm trên con đường nhỏ khá yên bình của Thanh Thành, bên cạnh là Học viện Y học và các Sở Y tế trực thuộc. Do vậy khu vực này đã hình thành vùng văn hoá đặc trưng. Cách học viện khoảng một cây số có một Viện Nghiên cứu Thông tin và khu dân cư, trong khu dân cư đó đều là cán bộ Viện Nghiên cứu và người nhà của họ.

Khu dân cư rất gần đường, phía trước khu dân cư là một luống hoa, trước luống hoa là hàng cây hợp hoan. Cứ đến mùa hè, cây hợp hoan lại nở đầy những bông hoa li ti màu hồng phấn, những bông hoa bé xíu nhưng lại phảng phất mùi hương quyến rũ. Thẩm Lực rất thích mùa hè bởi vào buổi

sáng sớm chạy ngang qua hàng cây hợp hoan, hít một hơi đầy hương hoa khiến anh cảm thấy tràn trề sinh lực.

Và chính cái buổi sáng chạy như bay giữa hàng cây hợp hoan đã thay đổi Thẩm Lực, thậm chí đã thay đổi nửa đời còn lại của anh, đã khiến anh không thể nào trở về giống như ngày xưa được nữa, những giấc mộng đẹp và cả ác mộng vĩnh viễn không tan biến theo thời gian.

Sáng hôm đó, khi ánh nắng vừa mới le lói trên bầu trời thì Thẩm Lực đã xuất hiện trên con phố quen thuộc với chiếc áo ba lỗ màu trắng, chiếc quần soóc màu đỏ và đôi giày thể thao trắng. Vẫn chưa chạy tới hàng cây hợp hoan thì anh đã sững người trước cảnh tượng mình nhìn thấy. Một cô gái đang chạy trước anh, cô mặc một chiếc áo dây màu hồng phấn, chiếc minijup màu trắng và đôi giày thể thao cũng màu trắng, tóc cô được buộc gọn gàng bằng dây buộc tóc màu hồng phấn và thả sau lưng giống như thác đổ.

Bỗng chốc Thẩm Lực cảm thấy tim đập rộn ràng. Anh chạy chậm dần, bản tính vốn rất vui vẻ, thoải mái bỗng chốc trở nên cẩn thận từng li từng tí, anh sợ mình có thể làm kinh động tới cảnh sắc tuyệt vời này.

Gần rồi, gần hơn nữa rồi, đúng lúc Thẩm Lực cảm thấy khó thở thì cô gái kia đang quay người lại.

Lúc đó, tự dừng những cây hợp hoan khẽ lay động trong gió, những cánh hoa bé tí xíu rơi lả tả xuống đường, rơi trên mái tóc và bờ vai cô gái. Da cô gái mỏng manh, cảm giác trong suốt, khuôn mặt thanh tú, cánh mũi nhỏ xinh, cặp môi hồng hơi dày, đôi mắt đen láy cứ như đang gợn sóng, những con sóng cứ liên hồi dập dềnh trước cặp mắt đang mở to của Thẩm Lực.

Cô gái bỗng nhoẻn cười. Cô thể cô ấy không cười, cũng có thể không phải đang cười với Thẩm Lực thế nhưng trong ký ức không thể phai nhòa của anh lúc đấy cô gái đã cười, lại còn cười rất đẹp, rất rạng rỡ là đằng khác. Đúng lúc đó, một cơn gió nhẹ thổi bay mái hỉ nghi trước trán cô gái. Tất cả chỉ vền vền xảy ra trong một giây ngắn ngủi nhưng đã kịp ăn sâu vào tâm trí của Thẩm Lực.

Từ giây phút đó, lần đầu tiên Thẩm Lực đã được nếm mùi thương

thầm nhớ trộm. Sau đó cứ mỗi buổi sáng anh chàng lại cố tới sớm hơn, càng tích cực hơn để "luyện tập buổi sáng" dưới hàng cây hợp hoan. Anh thường tỉnh giấc lúc nửa đêm rồi cứ thao thức chờ tới sáng, anh mong đợi lúc trường học mở cửa để nhảy ra khỏi giường. Mặc quần áo, đánh răng, xúc miệng xong liền vội vã bước ra khỏi cửa, nhưng cũng không quên ngắm mình trong gương.

Từ trước tới giờ, Thẩm Lực luôn hài lòng về dáng vẻ của mình. Nam giới không cần thiết phải quá thanh tú, mỏng manh nếu không sẽ mất hẳn cái tính đàn ông sẵn có. Thẩm Lực cũng là người như vậy, cơ thể cũng như ngũ quan rất cân đối, anh có vẻ hấp dẫn của đàn ông do vậy anh chưa từng bị ai chế giễu là công tử bột.

Từ buổi sáng lần đầu gặp gỡ, cứ mỗi tuần anh lại "tình cờ gặp lại" cô gái nọ một, hai lần. Ngày nào được gặp cô gái, anh chàng hớn hởi, háo hức cả ngày, còn không thì u buồn, chán nản.

Sau vài lần gặp gỡ, anh biết tên cô gái đẹp đúng như dáng vẻ của cô vậy - Tần Nhược Yên. Bố mẹ của Tần Nhược Yên đều là cán bộ công chức của Viện Nghiên cứu Thông tin, còn cô là sinh viên năm thứ nhất của Học viện Y học cạnh trường anh.

Thẩm Lực bắt đầu thắc mắc, không hiểu tại sao một cô gái yếu đuối như Tiểu Long Nữ lại học y, hằng ngày phải tiếp xúc với những xác chết đáng sợ. Dần dần anh cũng không cảm thấy lạ nữa, anh cảm thấy nghề nghiệp thích hợp nhất với cô gái có dáng vẻ thanh tú như cô là thiên sứ áo trắng. Tuy Thẩm Lực rất ít khi ốm, cũng không hay làm quen với bác sĩ, y tá nhưng trong thâm tâm anh vẫn kính trọng họ vô cùng.

Cô gái cũng thích chạy vào buổi sáng. Đáng tiếc, theo lời cô nói là cuộc sống của cô không có quy luật lắm, đêm ngủ rất muộn, nên sáng ngày hôm sau cô hay ngủ nướng. Do vậy mỗi lần chia tay với cô, anh thường "vô tình" dặn dò cô nhớ đi ngủ sớm.

Sau gần một tháng quen biết, Thẩm Lực dường như đã thật lòng yêu Tần Nhược Yên. Anh đã không còn cảm thấy hài lòng với mỗi lần gặp gỡ ngắn ngủi vào buổi sáng sớm nữa, anh muốn tìm hiểu sâu hơn thế giới của cô. Thế là anh chàng thức trắng một đêm để viết thư tình cho Tần Nhược

Yên.

Bức thư tình đó không dài, nhưng tương đối hàm súc. Mặc dù Thẩm Lực theo ngành thể thao, nhưng anh cũng rất thích văn chương, lúc tâm trạng thăng hoa thường viết thơ, hay các thể loại khác như tản văn...Bức thư tình đó thực ra cũng có thể coi là một bài thơ tình với tựa đề *Nhớ nhưng*:

Thời gian là gì chứ

Một trận mưa cũng có thể lãng đãng trong tâm trí tôi cả đời cả kiếp

Khoảng cách là gì chứ

Ánh mặt trời chói lọi chiếu rọi mọi nơi mọi chốn mà tôi có thể biết

Chỉ vì nhớ nhưng

Đồng hồ của tôi có thể ngừng lại

Chỉ vì thương nhớ

Cánh buồm của tôi có thể cập bến bất cứ lúc nào

Thế giới cứ hỗn loạn như thế

Nhớ nhưng là sự cô đơn thuần duy nhất của tôi

Cuộc đời với quá nhiều niềm vui và nỗi buồn đan xen

Sự nhớ nhưng luôn theo đuổi tôi

Đêm nay thật tuyệt vời

Nếu như em là người tôi đang nhớ nhưng nhớ

Nếu

Em bằng lòng để tôi được nhớ nhưng

Bài thơ không trực tiếp bày tỏ tình yêu, nhưng ngụ ý thì hoàn toàn rõ rệt. Anh tin Tần Nhược Yên có thể hiểu được nỗi nhớ nhưng từ trong tâm khảm của mình. Anh muốn sự nhớ nhưng đó vĩnh cửu, suốt đời suốt kiếp này.

Bức thư tình đó đã được nhẹ nhàng đặt vào tay Tần Nhược Yên trong giờ phút chuẩn bị chia tay vào ngày thứ Hai may mắn gặp được cô. Thời khắc đó anh cảm nhận được tay mình run run, má nóng bừng lên. Anh cũng

không dám nhìn xem Tần Nhược Yên có phản ứng gì nữa, anh chỉ biết cảm đầu chạy như bay.

Lần trốn chạy đó đã khiến Thẩm Lực hối hận cả đời. Rất nhiều năm sau đó, anh vẫn còn hối hận là tại sao ngày đó anh lại yếu đuối đến vậy, đến việc theo đuổi người mình yêu cũng không biết cách. Nếu như có thể được làm lại thì chắc chắn anh sẽ chẳng viết cái thứ thơ vớ vẩn đó cho cô, thay vào việc viết thơ anh sẽ dùng cảm ôm lấy cô, dùng cảm hôn nên khuôn mặt đẹp như mộng đó. Bởi từ lúc quen nhau tới giờ anh vẫn chưa giám nắm tay cô, và mãi mãi anh không còn cơ hội để làm việc đó nữa.

Thực ra, cảnh tượng diễn ra sau ngày thứ Hai đã mãi mãi trở thành ác mộng trong đời anh. Sau một đêm trằn trọc không ngủ, anh vừa cảm thấy sốt ruột không yên, vừa hớn hờ háo hức chờ được tới lúc chạy nhào ra hàng cây hợp hoan. Thế nhưng cảnh tượng anh nhìn thấy đã khiến anh không thể tin nổi.

Khi vừa rẽ vào khúc ngoặt, anh đã phát hiện có gì đó không bình thường. Anh nhận thấy con đường thường ngày vắng vẻ nhưng hôm nay lại có rất nhiều người tập trung dưới gốc cây hợp hoan. Những bóng người cứ lẩn lút trước mặt anh, đột nhiên anh cảm thấy bồn chồn vô cùng.

Anh muốn trấn an mình rằng không có chuyện gì liên quan tới Tần Nhược Yên đâu, nhưng trực giác lại mách bảo cho anh có dự cảm không hay. Tuy đã dùng hết sức của một vận động viên chạy bộ về phía trước nhưng anh vẫn cảm thấy hôm nay mình chạy rất chậm, chậm hơn nhiều so với những lần chạy trước đây. Trên đường chạy, anh cảm nhận sự ị ạch của mình, thế mà trong tâm tưởng anh lại nghĩ rằng chỉ một chốc có thể tới nơi. Những bóng người đó khiến anh sợ hãi tột độ. Anh chạy trong sự sợ hãi và vô định.

Rẽ đám người ra, anh nhìn thấy một xác chết nhỏ bé đã được phủ tấm vải trắng, nhưng tấm vải trắng đó đã nhuốm máu, màu máu đỏ cứ đập vào mắt khiến cả người anh run bắn lên.

Đúng lúc này, xe cảnh sát đến. Hai người cảnh sát đi tới, một người vén tấm vải đã nhuốm máu đỏ ra, là xác một cô gái đầm đìa máu. Áo của cô gái sộc sộc, trên người đầy vết thương. Những giọt máu tươi cứ trào ra

từ miệng những vết thương rồi thấm đẫm cả vùng cổ.

Chỉ có khuôn mặt cô gái là nguyên vẹn. Thật lạ lùng, khuôn mặt cô vẫn nguyên vẹn trong khi khắp người đầy những vết dao đâm, lẽ nào hung thủ cũng không nhẫn tâm huỷ hoại khuôn mặt quá đẹp xinh này?

Thẩm Lực đau khổ thở dài một tiếng, bỗng mắt anh tối sầm lại, toàn thân mềm nhũn. Không, không thể như vậy được, anh không thể tin được người con gái anh ngày đêm mong nhớ, chờ đợi để trở thành bạn gái lại kết thúc giấc mộng đẹp của anh bằng cảnh tượng này. Anh không tin đó là sự thật. Anh gào thét điên cuồng, anh lấy hết sức cấu vào người nhưng vẫn cảm thấy đau. Anh cứ liên tục hỏi những người đứng xung quanh rằng có phải anh đang mơ chẳng. Mãi tới khi hai cảnh sát nghi ngờ nhìn anh rồi hỏi có phải anh quen biết với nạn nhân không thì anh mới đau khổ nhận ra cảnh tượng tàn khốc trước mắt là thật.

Chỉ khi bố mẹ của Tần Nhược Yên hay tin dữ, chạy bổ tới hiện trường, nhìn thấy sự đau khổ tuyệt vọng của họ anh mới cảm thấy đau xé lòng. Sự đau đớn đó khiến anh nghẹt thở, khiến tấm thân cường tráng bỗng chốc mềm nhũn. Nước mắt đầm đìa chảy trên khuôn mặt trẻ trung của Thẩm Lực, đó là lần đầu tiên anh khóc từ khi có nhận thức. Anh đã khóc vì một người con gái, vì một người con gái anh mới yêu nhưng đã yêu tới mức không thể rời xa, người con gái anh đã yêu đến mức không thể rời xa đó lại vội vã rời bỏ thế giới tươi đẹp này, người con gái đó đã vĩnh viễn rời xa cuộc đời anh.

Thế nhưng tất cả bạn học của anh không biết chuyện nạn nhân trong vụ án đâm máu tại Thanh Thành chính là cô gái mà Thẩm Lực đang thầm yêu trộm nhớ. Bạn học của anh chỉ biết kể từ ngày đen tối đó, chàng trai trước kia vui vẻ, lạc quan, cá tính bỗng nhiên biến thành người trầm lặng, khó hiểu. Chỉ có bạn thân của Thẩm Lực - Diêu Thiên Bình - biết sự thay đổi đó có liên quan đến chuyện tình cảm, chỉ có chuyện tình cảm mới khiến Thẩm Lực mất hết mọi ý nghĩ, ham muốn. Chỉ có một mình Diêu Thiên Bình biết nguyên nhân tại sao đằng đằng bốn năm học đại học Thẩm Lực không yêu bất kỳ một người con gái nào. Nhưng Diêu Thiên Bình không hỏi Thẩm Lực về chuyện này bởi anh biết vết thương lòng thì chỉ có bản

thân người đó mới có thể chữa trị được, nếu như người khác quan tâm, hỏi han không chừng lại vô tình xát muối vào vết thương của người ta vậy.

Nhưng điều khiến Diêu Thiên Bình bất ngờ nhất là rất nhiều năm sau đó Thẩm Lực vẫn lầm lũi một mình, anh không hiểu nổi tại sao bạn anh lại không thể quên được mối tình vụng dại, trong sáng khi đó.

Diêu Thiên Bình thật sự không biết nguyên nhân tại sao bạn anh lại không học môn học đam bốc đã chọn. Trước đó, Thẩm Lực rất thích mặc bộ đồ đam bốc, đeo đôi găng tay đam bốc dày cộp, anh không bao giờ biết thua, anh thường tích cực luyện tập đối kháng với chiến hữu trên sàn thi đấu nhỏ bé. Thậm chí anh còn thích đâm túi bụi vào những bao cát dùng để luyện tập nữa.

Vậy mà từ ngày đen tối đó, Thẩm Lực đã vĩnh viễn chôn vùi đôi găng tay mà anh yêu mến. Chỉ một mình Thẩm Lực hiểu tại sao, bởi từ khi chính mắt nhìn thấy xác của Tần Nhược Yên, anh bỗng mắc chứng bệnh lạ - đau ngón tay. Mỗi lần anh nhớ tới Tần Nhược Yên, thì anh cảm nhận được mười ngón tay đau nhức từng hồi. Mỗi khi rồi rỗi, anh lại nhớ tới cô thế là mười ngón tay của anh lập tức đau nhức. Anh không đi khám bác sĩ bởi anh biết đó là tâm bệnh.

Bởi theo quan niệm đông y mười ngón tay là liên với tim, ngón tay còn đau đớn thế huống hồ là con tim, không hiểu còn đau tới mức nào? Điều này thì chỉ có bản thân Thẩm Lực mới biết được.

Lại một cơn đau ập tới khiến người Thẩm Lực run bần. Anh gắng gượng tay lên rồi nhìn vào các đầu ngón tay. Ngón tay anh chẳng có gì bất thường nhưng lại đau nhức vô cùng. Không biết anh đã không có cảm giác này bao lâu rồi? Liệu thời gian có thực sự làm dịu bớt nỗi đau? Không hiểu tại sao hôm nay lại đau thế này?

Điều thuốc kẹp giữa hai ngón tay đã cháy hết, cảnh hoàng hôn ngoài cửa sổ đã kết thúc. Thẩm Lực quay người lại bật đèn, anh ngẫm lại tấm thiệp cưới một lần nữa, dường như anh vẫn chưa tin vào cảm giác lúc này của mình. Tại sao trên thế giới này lại tồn tại một cô gái giống Tần Nhược Yên như đúc vậy? Mà cô gái này lại không phải của ai khác, lại chính là vị hôn thê của Diêu Thiên Bình mới ẻo le chứ!

Dưới ánh đèn, đôi lông mày này, cặp môi này... đều rất thật, rất gần gũi, tuy đã được gọt dũa qua bàn tay của thợ trang điểm nhưng vẫn rất tự nhiên, hầu như khó có thể nhận ra vết tích của hoá trang. Thẩm Lực nhìn vào ảnh, trước mắt anh lại hiện lên một Tần Nhược Yên bằng da bằng thịt đang nhoẻn miệng cười, bất giác anh lại đau lòng, ngón tay lại đau nhói.

Thời điểm đó nổi nghi hoặc trong lòng anh lại trỗi dậy mãnh liệt. Một lần nữa anh nhìn lại tên cô dâu. Hai chữ " Lê Hồng " đập vào mắt anh, cái tên này cũng rất đẹp nhưng so với cái tên Tần Nhược Yên chốc chốc lại hiện ra trong đầu anh thì có cảm giác khác biệt rất nhiều. Vậy sao hai người họ lại giống nhau đến vậy, thậm chí đến cả thần sắc cũng giống nhau.

Đêm hôm đó, anh mượn cơ chúc mừng gọi điện tới nhà Diêu Thiên Bình. Thực ra anh muốn tìm hiểu thêm thông tin về Lê Hồng. Nhưng Diêu Thiên Bình ở đầu dây bên kia chỉ cười hạnh phúc. Anh chàng hỏi lại:

- Thế nào? Cậu thấy cô dâu của mình rất yếu điệu, đáng yêu đúng không?

Thẩm Lực gượng cười, đáp lại:

- Sao cậu lại có thể tán đổ được cô gái xinh đẹp đến vậy chứ?

Diêu Thiên Bình ở đầu dây bên kia lại ngẩn ra một lúc, không nói gì. Sự im lặng của Diêu Thiên Bình càng làm tăng nỗi nghi hoặc của Thẩm Lực, khiến anh suýt buột miệng.

Diêu Thiên Bình ngẩn người một lúc rồi trả lời:

- Người ta thường nói không bao giờ trên trời lại rơi xuống chiếc bánh nhân thịt, nhưng lần này đúng là có rơi xuống thật, hơn nữa lại rơi trúng đầu mình mới hay chứ.

Nói rồi anh chàng Diêu Thiên Bình tự cười mỉa mai mình:

- Thánh nhân đãi kẻ khù khờ mà.

Thẩm Lực muốn thăm dò nhiều hơn nữa, chẳng hạn nghề nghiệp, quê quán của Lê Hồng và họ - Lê Hồng và Diêu Thiên Bình - đã quen nhau ở đâu...Nhưng Diêu Thiên Bình chỉ cười rồi trả lời:

- Nói ra thì dài lắm, mình chỉ tiết lộ thế thôi. Khi nào cậu tới Thanh Thành, tại mình sẽ uống với nhau vài chén rồi mình sẽ kể tường tận cho cậu nghe.

Đây chính là cách làm việc, nói chuyện đặc trưng của Diêu Thiên Bình - lúc nào cũng từ từ, chậm rãi, trái hẳn với tính cách nóng vội của

Thẩm Lực. Thẩm Lực thầm chửi Diêu Thiên Bình, anh nghĩ: Lúc thẳng cha tán Lê Hồng sao không nói từ từ đã, cứ yêu đến dư thừa rồi mới tính chuyện kết hôn? Thẳng cha trong chuyện này sao lại vội vàng thế không biết nữa?

Thẩm Lực buồn bã gác máy. Lúc chuẩn bị gác máy, Diêu Thiên Bình ở đầu dây bên kia còn không quên dặn dò Thẩm Lực chắc chắn phải làm phù rể cho anh ta. Thẩm Lực chẳng có cách nào từ chối, bởi từ trước họ đã ước hẹn với nhau, nếu ai cưới trước thì người còn lại sẽ phải làm phù rể. Cứ mừng tưởng một ngày sẽ được làm phù rể trong đám cưới của Diêu Thiên Bình có lẽ sẽ là sự kiện trọng đại, vui mừng của anh. Chỉ có điều, Nếu không có tấm ảnh ma quái đó thì niềm vui của anh đã trọn vẹn.

Ba ngày sau, Thẩm Lực đáp chuyến ô tô xuống Thanh Thành. Từ Vân Thành tới Thanh Thành chỉ mất bốn tiếng đồng hồ. Thế nhưng bốn tiếng ngắn ngủi này lại giống như chuyến xe xuyên thời gian. Chuyến xe đưa Thẩm Lực trở về với quá khứ mười năm trước.

Anh đã không trở lại Thanh Thành năm năm rồi. Nói chung ngoài người bạn thân Diêu Thiên Bình ra, anh chẳng có gì gắn bó với Thanh Thành nữa. Thực ra đó cũng không phải là điều quan trọng, bởi Thanh Thành trong tâm trí của anh đã hoá thành nỗi ám ảnh khôn nguôi. Anh chỉ mong nỗi ám ảnh này cứ lặng lẽ trôi trong tâm trí anh, anh không muốn trộm vào nó bởi e ngại nó sẽ vỡ tung mất.

Hai người bạn thân đã lâu không gặp cứ ôm chặt lấy nhau ngay tại bến xe đường dài Thanh Thành, bản thân họ cũng không hiểu họ làm vậy là do quá vui mừng hay quá đau buồn nữa.

Đám cưới sẽ được tổ chức vào ngày kia, Diêu Thiên Bình khoe đã chuẩn bị dâu vào đó, chỉ còn chờ mỗi việc đưa cô dâu vào động phòng nữa mà thôi. Thẩm Lực cảm nhận được vẻ hạnh phúc ngập tràn trên khuôn mặt bạn khi anh ta nhắc tới tên vợ sắp cưới của mình. Vẻ hạnh phúc tràn trề của Diêu Thiên Bình càng khiến Thẩm Lực cảm thấy tê tái, cô đơn hơn.

Dường như Thiên Bình cũng nhận thấy nỗi buồn của bạn, nhưng anh giả vờ như không nhìn thấy. Nếu như một người đang hạnh phúc tột độ lại an ủi một người khác đang thất tình, như vậy thật giả tạo, chỉ bằng hãy làm bạn vui lây bằng sự vui vẻ của mình.

Diêu Thiên Bình đón bạn về căn phòng của mình. "Áp sàng" là một phong tục của Thanh Thành, phong tục này nói rõ là chú rể phải mời bạn về ngủ trên giường cưới vào đêm trước lễ động phòng hoa chúc.

Diêu Thiên Bình phân bua, do đám cưới hơi cấp rập nên phòng tân hôn tạm thời vẫn ở căn nhà cũ - hai phòng ngủ một phòng khách của bố mẹ anh để lại - nên không trang trí cầu kỳ lắm. Sau đó, anh chàng nhanh chóng lấy lại vẻ háo hức khi trước rồi khoe với Thẩm Lực, anh đã trả được khoản trả góp đợt đầu cho căn nhà mới rộng rãi, đang hoàn ở trung tâm thành phố. Có lẽ chỉ nửa năm nữa, anh và Lê Hồng có thể dọn tới đó ở rồi.

Điều này lại càng khiến Thẩm Lực nghi ngờ hơn. Anh biết Diêu Thiên Bình là người tôn sùng chủ nghĩa hoàn mỹ, anh ta đã may mắn lấy được cô vợ đẹp như tiên thế sao không tổ chức hôn lễ hoành tráng chứ, chịu khó chờ nửa năm nữa là nhà mới trang hoàng xong xuôi rồi cưới có phải hay không kia chứ!

Thẩm Lực chỉ biết giấu nỗi hoài nghi trong lòng, mọi câu hỏi có thể sẽ được giải đáp khi gặp cô dâu vào ngày mai. Cứ nghĩ tới việc được gặp cô gái trong ảnh, Thẩm Lực lại thấy tâm trạng khó tả. Anh đoán chắc tối nay mình sẽ mất ngủ.

Theo lẽ thường thì hai người bạn lâu ngày mới gặp sẽ cùng nhau ôn lại những kỉ niệm cho đến sáng; nhưng Thẩm Lực biết ngày mai bạn mình sẽ phải đóng vai chính, vì vậy không thể để anh chàng mặt mũi xám xịt với hai quầng mắt thâm sì đi đón cô dâu được. Anh giả vờ rất mệt mỏi thỉnh thoảng mới đáp lại một câu với Diêu Thiên Bình. Chẳng mấy lúc, anh đã nghe thấy tiếng thở đều đặn của Diêu Thiên Bình.

Còn anh thì lòng dạ rối bời, cứ cố mở to mắt rồi nhìn lên trần nhà. Cảm giác lúc này của anh có cái gì đó rất giống với cảm giác mười năm trước, cái đêm chờ tới sáng để gặp Tần Nhược Yên vậy.

Tới quá nửa đêm thì anh thấy đầu nặng trĩu, anh dần mất ý thức rồi chìm vào giấc ngủ chập chờn. Chẳng biết bao lâu sau, anh nghe thấy những tiếng động nhỏ, tiếng động này lúc đầu rất mơ hồ, sau đó thì rõ dần lên.

Anh muốn mở mắt nhưng đột nhiên phát hiện không thể mở được mí mắt, cả người anh cứng đờ không thể nhúc nhích. Sau đó, anh cảm thấy có

một luồng gió nhẹ lướt qua người, dường như có ai đó đã bước tới đầu giường nơi anh nằm.

Tuy không mở mắt ra được, nhưng anh vẫn cảm nhận được mọi thứ xung quanh. Ánh đèn đường xuyên qua rèm cửa rọi vào phòng ngủ, trong ánh sáng mờ ảo anh cảm thấy có một người đang đứng trước mặt. Đó là một cô gái, cô đang mặc áo dây màu hồng phấn với chiếc minijup màu trắng, tóc được buộc gọn gàng sau lưng bằng dây buộc tóc cũng màu hồng phấn.

Khuôn mặt cô gái thanh tú, đáng yêu lại đang cười tươi tắn, thế nhưng váy áo trên người cô lại sộc sệch bất thường, trên người cô chỉ chút những vết thương do dao đâm. Máu tươi vẫn còn chảy từ những vết thương đó, từng giọt từng giọt nóng ẩm nhỏ xuống người Thẩm Lực.

Tuy sợ hãi tột độ nhưng anh lại không thể nhúc nhích được. Cánh tay đầm máu, chỉ chút vết thương của cô gái đang giơ về phía anh. Quá đổi sợ hãi, Thẩm Lực cố hết sức hét lên một tiếng rồi bật dậy.

Tiếng hét thất thanh của Thẩm Lực khiến Diêu Thiên Bình đang say giấc nồng bỗng choàng tỉnh. Anh chàng không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng vội vã bật đèn ngủ ở đầu giường. Dưới ánh đèn, anh nhìn thấy Thẩm Lực - mặt mũi trắng bệch, mồ hôi đầm đìa, ngồi thu lu trên đầu giường từ lúc nào. Thẩm Lực nhìn Diêu Thiên Bình bằng ánh mắt sợ sệt khó tả, sau đó anh lạ lùng đưa bàn tay bắt đầu xoa khắp mặt, anh còn xoa lên tận đỉnh đầu nữa.

Sau đó anh nghe thấy Thẩm Lực ngượng nghịu nói:

- Xin lỗi nhé, mình gặp ác mộng.

Lông mày Diêu Thiên Bình dãn ra, lúc này anh đã đủ cơ sở để khẳng định trong lòng Thẩm Lực đang bị dồn nén nỗi đau khổ tột cùng. Tiếng hét đã phần nào tiết lộ không chỉ là nỗi sợ hãi mà còn là sự tuyệt vọng, sự cô độc. Do vậy anh không hỏi nhiều. Anh giơ tay vỗ nhẹ vào bờ vai trắng kiện của Thẩm Lực an ủi:

- Được rồi, không có chuyện gì nữa đâu, cậu hãy bình tĩnh lại rồi ngủ tiếp đi. Nếu không ngủ được có thể nói chuyện với mình.

Thẩm Lực biết ơn gật đầu, rồi anh lại lắc đầu ra điều khó hiểu:

- Ban này khi nằm mơ, mình có thể nghe được thậm chí nhìn thấy một số cảnh tượng nhưng không thể nào động dậy được, cũng không thể cất lên thành tiếng. Nếu như không phải lúc cuối mình đã phải lấy hết sức để hét lên thì không biết hậu quả sẽ thế nào?

Diêu Thiên Bình nhẹ nhàng thở phào một cái rồi giải thích:

- Tình trạng lúc này của cậu thực ra rất bình thường thôi, dân gian gọi là hiện tượng " bóng đè " còn khoa học cho rằng đó là " chứng liệt khi ngủ". Nếu cậu bị hiện tượng này, cậu cảm thấy mình rất tỉnh táo, nhưng thực ra không phải như vậy, đôi khi sẽ xuất hiện hoang tưởng. Hiện tượng này thường xuất hiện khi cậu mới chợp mắt hoặc lúc cậu sắp tỉnh, khi cậu ngủ say, bước vào chu kỳ ngủ mê sẽ không xảy ra hiện tượng này. Khi chúng ta ngủ, ngoài cơ hô hấp và cơ mắt ra, các cơ còn lại đều ở trạng thái chùng cơ, nếu lúc này đột nhiên ý thức tỉnh lại, nhưng mọi cơ thịt trong cơ thể vẫn đang ở trạng thái chùng cơ thì sẽ xảy ra tình trạng không nghe theo ý thức chỉ huy như cậu vừa bị đó.

- Ừ.

Thẩm Lực gật gật đầu đồng ý, anh cảm thấy nhẹ cả người, anh cho rằng ban này có hiện tượng bóng đè là do anh nhớ tới Tần Nhược Yên, cũng có thể đó chỉ là hoang tưởng mà thôi.

Diêu Thiên Bình quan tâm hỏi han:

- Dạo này cậu thiếu ngủ đúng không? Cậu đừng để cho cơ thể mình quá mệt mỏi đấy, cũng đừng nên thức khuya, nên duy trì thói quen làm việc và nghỉ ngơi điều độ thì sẽ giảm hẳn hiện tượng bóng đè.

Thẩm Lực cười xoa đáp lại:

- Cậu có tật giả vờ hiểu biết hơn người ta. Chả trách cậu tán được cô vợ xinh thế!

Diêu Thiên Bình tủm tỉm cười, không nói gì. Bỗng hai người phát hiện ánh nắng ban mai đã lướt tới cửa sổ, một ngày mới đã bắt đầu rồi.

Sau đó thì mọi việc diễn ra vội vã như đang chuẩn bị đánh trận vậy. Thẩm Lực với vai trò phù rể, anh phải hộ tống chú rể suốt ngày cưới. Đầu tiên, anh phải đi cùng Diêu Thiên Bình tới hiệu cắt tóc để xử lý da mặt và làm tóc, sau đó lại phải tới công ty chuyên tổ chức đám cưới lấy xe hoa và

hoa tươi về. Đồng thời cũng phải đi đón thợ chụp ảnh và chủ hôn.

Trở lại phòng cưới của bạn, đã thấy một vài người bạn của Diêu Thiên Bình đang lục tục kéo nhau tới, căn phòng trở nên đông đúc, chật chội vô cùng. Ban đầu họ đã tiến hành phân công công việc rõ ràng nhưng rồi vẫn cứ loạn cả lên. Sau cùng, Diêu Thiên Bình cũng đính đạc trong bộ vest trắng li, trong tay anh chàng phong độ là 99 bông hoa hồng rồi anh chàng bước vào xe hoa thẳng tiến tới khách sạn mà Lê Hồng thuê tạm. Đồng hành cùng xe hoa còn hơn mười chiếc xe nữa.

Thẩm Lực và Diêu Thiên Bình cùng ngồi trong chiếc xe hoa đi đầu, anh biết lúc này Diêu Thiên Bình đã quên tiết chuyện anh gặp ác mộng khi sáng rồi. Lúc này anh chàng vừa hôn hờ lại hôn thật, mặt đỏ rần lên, mắt sáng hẳn ra, vừa nhìn đã biết ngay anh chàng đang rất hạnh phúc. Bản thân Thẩm Lực do quá bận bịu nên cũng không cảm thấy lo lắng nữa.

Cảnh tượng sau đó đã khiến Thẩm Lực lại như đang mơ. Mặc dù anh đã làm công tác chuẩn bị tinh thần trước nhưng khi gặp mặt cô dâu Lê Hồng, anh vẫn bị chấn động. Sự chấn động này mạnh hơn nhiều so với lúc anh nhìn thấy ảnh của cô.

Lúc này, anh không còn cảm thấy mình đang đứng trong phòng của khách sạn hào nhoáng nữa, mà là đang chạy qua con đường nhỏ với hàng cây hợp hoan năm nào. Còn cô gái với chiếc áo dây mà hồng phấn và minijup trắng năm nào phút chốc đã thực sự trưởng thành. Anh cảm thấy không phải là mười năm trước đã trôi qua. Vẫn là cô bé năm nào, cô ấy còn chưa kịp làm người yêu anh thì đã trưởng thành thật sự rồi. Trông cô giống như một bông hoa ly đang còn e ấp nụ bỗng chốc nở tung khoe sắc.

Bỗng chốc Thẩm Lực quên đi thân phận của mình, quên đi người con gái tuyệt sắc đang khoác trên mình bộ váy cưới trắng tinh, mái tóc gài đầy những cánh hoa ly thơm dịu. Giờ đây cô là cô dâu của người khác. Anh nhìn cô đầy xúc cảm, rồi nhoèn cười, một nụ cười hiếm hoi xuất phát từ đáy lòng sau mười năm đằng đẳng. Anh không còn nhìn thấy ai ngoài thiên sứ trắng tinh kia.

Nụ cười của anh đã nhanh chóng vụt tắt, so với mười năm đằng đẳng chìm trong đau khổ thì nụ cười đó đúng là quá nhỏ bé. Đến tận khi chú rể

quỳ xuống để trao cho cô dâu đoá hồng 99 bông, sau đó đeo nhẫn cưới cho cô dâu; khi cô đang tỏ ra vừa xấu hổ vừa hạnh phúc thì Thẩm Lực mới bừng tỉnh thoát khỏi hoang tưởng.

Lúc này Thẩm Lực mới nhận ra xung quanh rất ồn ào, sự ồn ào này đã phá tan hồi ức về sự yên tĩnh giữa hàng cây hợp hoan. Lúc này đây anh mới nghe thấy người chủ hôn trong âu phục trắng li đang thao thao bất tuyệt. Mỗi câu nói của anh ta đã được nhắc đi hàng nghìn hàng vạn lần, đã cũ rích rồi nhưng vẫn có sức hấp dẫn đối với mọi người, bầu không khí được đẩy lên cao trào.

Cao trào vẫn không dừng tại đây. Tiếp sau đó nghi lễ đón dâu lại được tiếp tục. Buổi lễ tiếp tục được tổ chức long trọng trong lễ đường của khách sạn, bữa tiệc thịnh soạn, tiếng chúc rượu vang lên khắp nơi. Thẩm Lực theo sát đôi tân hôn, anh bưng rượu cho họ, phục vụ họ. Anh tự cảm thấy dường như mình đã biến thành người máy, mọi cử chỉ, lời nói của anh đều không chịu sự chi phối của đại não nữa, đó chỉ là những hành vi vô thức mà thôi. Trong đầu anh lúc này giống như đại dương đang nổi bão, dẫn tới những con sóng cao ngàn trượng có thể nhấn chìm mọi thứ.

Mắt anh không ngừng dõi theo Lê Hồng. Khi cơn chấn động ban đầu đã giảm bớt, anh đã có thể dùng lý trí để suy nghĩ. Cô gái tên Lê Hồng trước mặt anh quả thực rất giống với Tần Nhược Yên. Không những là khuôn mặt giống nhau thậm chí cử chỉ, thần thái trên khuôn mặt cũng giống hệt Tần Nhược Yên. Tuy nhiên, nếu so sánh hai người con gái đó với nhau thì Lê Hồng tỏ ra trưởng thành hơn. Nhưng Thẩm Lực không hề nghi ngờ gì về điều này bởi vì anh suy đoán nếu năm đó Tần Nhược Yên không chết thì có lẽ lúc này đây cô cũng có vẻ trưởng thành như vậy.

Tối chiều, cô dâu chú rể còn phải ra khu phong cảnh để quay ngoại cảnh, họ còn tiếp tục vui vẻ ăn tối, xong bữa tối họ mới chính thức được động phòng. Thẩm Lực chạy long tong cả một ngày với Diêu Thiên Bình đã mệt nhoài. Nếu như anh không phải là vận động viên thể thao, sức khỏe tốt hơn người bình thường thì có lẽ đã đổ gục từ lâu rồi. Diêu Thiên Bình nhẹ nhàng dặn anh tối nay anh ở lại trong phòng mà Lê Hồng thuê ở tối qua, còn dặn anh muốn ở bao lâu tùy thích.

Hoạt động phá rối đêm động phòng hoa chúc không ồn ào, sôi động như anh tưởng. Đường như ban ngày đã quây phá đủ rồi nên mọi người bắt đầu lục tục ra về, chỉ còn một vài người bạn chí cốt của Diêu Thiên Bình mà thôi, đương nhiên Thẩm Lực cũng có trong số đó.

Do đều là bạn bè chí cốt nên họ cũng không muốn gây khó dễ cho đôi uyên ương, bởi họ biết bề ngoài đôi uyên ương tỏ ra rất phấn khởi, khoẻ khoắn nhưng thực ra đã rất mệt rồi, do vậy bạn bè chỉ muốn khuấy động một chút nữa rồi tự biết ý rời đi.

Mãi tới tận lúc này, Thẩm Lực mới nhận ra cả ngày hôm nay Lê Hồng không hề để ý tới anh. Khi Diêu Thiên Bình giới thiệu cô với anh, thì cô mới lạnh lùng nhìn anh lịch sự cười đáp lại. Sau đó thì cô không đưa mắt nhìn anh lần nào nữa, điều này đã khiến Thẩm Lực hơi thất vọng mặc dù anh hiểu Lê Hồng bề ngoài giống hệt Tần Nhược Yên. Thực ra Tần Nhược Yên đã chết rồi, đã chết trong vụ án thảm khốc mười năm trước.

Khi tiệc sắp tàn, do Lê Hồng bị thua trong trò chơi nên bị mọi người phạt hát một bài. Lúc này Thẩm Lực đã cảm thấy mọi thứ đang dần sáng tỏ thì lại một lần nữa anh rơi vào tình trạng mơ hồ, rồi rãm.

Lúc đó Lê Hồng cười rồi mạnh dạn nói:

- Em chịu phạt, em sẽ hát tặng mọi người một bài hát với nhan đề *Nhớ nhung*.

Nhớ nhung! Thẩm Lực vốn đã chìm trong thất vọng tràn trề, đột nhiên nghe thấy hai chữ này suýt nữa anh ko kìm được lòng mình, đứng bật dậy. Anh không tin nổi vào tai mình nữa, anh chỉ mong mình nghe nhầm hoặc quá lắm lại là ảo giác mà thôi.

Lê Hồng đã nhẹ nhàng cất tiếng hát, tiếng hát của cô trầm bổng ngân vang:

Đã bao năm rồi kể từ khi chúng mình gặp nhau

Ngày hôm đó là ngày mưa bụi lâm thâm rất tuyệt vời

Em không hay không biết chúng mình đã yêu nhau từ khi nào nữa

Gìơ đây hồi tưởng lại

Ký ức vẫn còn thấy ngọt ngào biết bao

...

*Bóng hình trong mộng bỗng chốc xa dần
Tại sao đã bao năm trôi qua mà vẫn không quên được anh
Vết hằn thời gian đã in trên khoé mắt em
Tại sao em vẫn cứ
Đau khổ để yêu anh...*

Thẩm Lực vẫn đang chìm đắm trong lời ca êm ái của Lê Hồng, giờ đây anh đã thực sự tin rằng bài hát này có tên *Nhớ Nhung*. Tại sao lại cứ phải là *Nhớ nhung* chứ? Sao lại giống với tên bài thơ tình mà mười năm trước Thẩm Lực tặng cho Tần Nhược Yên chứ? Lẽ nào chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên?

Nếu như chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên thì tại sao khi hát tới mấy câu cuối Lê Hồng lại đưa mắt nhìn anh chứ? Lúc này mọi người kể cả chú rể Diêu Thiên Bình đều đang đê mê, say đắm trong lời ca của cô nên không ai để ý tới ánh mắt đặt nhằm chỗ của Lê Hồng.

Lúc ánh mắt giống như đám mây đang trôi hờ hững trên trời bỗng rơi xuống trước mắt Thẩm Lực khiến anh cảm thấy toàn bộ máu trong người sôi lên, anh tránh ánh mắt Lê Hồng theo bản năng nhưng anh lại không thể rời mắt đi chỗ khác được. Thế là Thẩm Lực cứ dờ dẫm nhìn Lê Hồng, đột nhiên anh phát hiện ánh mắt Lê Hồng cũng ngây dại trong chốc lát. Hai ánh mắt si tình bỗng chạm phải nhau giống như quả bom nhỏ nổ tung khiến Thẩm Lực vỡ thành muôn mảnh.

Lúc về tới phòng thuê ở khách sạn Thẩm Lực vẫn chưa hoàn hồn. Anh vẫn đang hồi tưởng lại ánh mắt của Lê Hồng, trong ánh mắt si tình đó dường như đang giấu giếm cái gì đó. Năm xưa khi Tần Nhược Yên còn sống chưa khi nào cô trao cho anh ánh mắt như thế, điều này đã khiến anh xúc động vô cùng.

Anh lại bắt đầu mê mẩn trong sự kích động mạnh mẽ. Từ lúc nhận được thiệp cưới tới giờ anh cứ mê mẩn, không tỉnh táo chút nào.

Anh gắng gượng tắm rửa xong thì trèo ngay lên giường rồi nhắm mắt lại. Nằm dễ chịu trong chăn ấm đệm êm, bỗng nhiên anh lại bị kích động lần nữa: Giờ đây mình đang nằm trên chiếc giường mà tối qua Lê Hồng đã

ngủ.

Anh hốt hoảng nhận ra trong chăn đệm vẫn còn lưu lại hơi ấm và mùi hương cơ thể của Lê Hồng. Hơi ấm và mùi hương này giống như dòng điện lan toả khắp người khiến anh rạo rực. Lúc này, anh giống như một ngọn lửa chỉ chực tìm thấy khẻ hở để bùng phát.

Thế nhưng anh chỉ mê mẩn trong chốc lát thì đã tỉnh táo lại ngay, anh thấy cảm giác tội lỗi tràn ngập tâm trí. Lê Hồng đã là vợ của Diêu Thiên Bình - người bạn thân nhất của anh đã mười năm nay - tại sao anh lại có những ý nghĩ xấu xa như vậy với vợ của bạn thân mình như thế chứ?

Chẳng mấy chốc ngọn lửa dục vọng trong con người anh đã tắt lịm, thế nhưng anh lại có cảm giác rất kỳ lạ. Cái cảm giác này khiến anh cảm thấy trên giường có gai nhọn, những chiếc gai nhọn đó cứ đâm vào người khiến anh không thể ngủ được. Thế là anh quyết định khoác bộ quần áo thể thao rồi đi ra khỏi khách sạn.

Anh phăm phăm tiến về ngôi nhà của Diêu Thiên Bình và Lê Hồng. Đã quá nửa đêm, đường phố vắng tanh, rất khó bắt được taxi vào lúc này. Thẩm Lực vội vã tăng tốc bởi anh có một dự cảm xấu, sẽ có chuyện không hay xảy ra, và chuyện đó lại liên quan đến Lê Hồng.

Quả đúng như dự cảm của anh, lúc này điện thoại trong túi đồ chuông. Anh vội vàng nhìn vào màn hình, đúng là số điện thoại của Diêu Thiên Bình.

Thẩm Lực vừa thở hỗn hển vừa gõ cửa phòng tân hôn của Diêu Thiên Bình, anh nhận ra Diêu Thiên Bình lúc này khác hẳn lúc cưới, cứ như là hai người khác nhau vậy. Lúc này anh ta đang mặc bộ quần áo ngủ trắng viền hoa xanh lam, đầu mới gội vẫn chưa khô hết, vẫn đang còn phả ra hương hoa nhài, thế nhưng mặt anh ta lại trắng bệch, cảm tưởng như cắt không còn giọt máu. Về mặt hạnh phúc khi cưới đã hoàn toàn biến mất từ lúc nào.

Khi này, vừa nghe điện thoại Thẩm Lực đã hét toáng lên hỏi Diêu Thiên Bình rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nhưng anh ta chỉ lặc giọng trả lời:

- Cậu đến mau lên, Thẩm Lực à, đến rồi mình sẽ nói. Cậu đến ngay nhé!

Thẩm Lực đoán chắc chắn đã xảy ra chuyện không hay nếu không

với tính cách điềm tĩnh của Diêu Thiên Bình, chuyện lớn như trời sập cũng không khiến cậu ta hoảng loạn đến vậy. Thế nhưng anh ta vẫn không thể đoán ra bên đó đã xảy ra chuyện gì, nhưng anh biết chắc chắn đã xảy ra chuyện với Lê Hồng. Anh dùng hết tốc độ của một thầy giáo thể dục phóng như bay trên đường phố Thanh Thành lúc nửa đêm. Bóng của anh biến dạng theo các góc chiếu của đèn đường lúc thì kéo dài, lúc lại co ngắn, lúc bị phân ra, lúc lại biến mất rồi lại xuất hiện...thật giống với ký ức của Thẩm Lực lúc này.

Anh chạy như bay, anh lại có cảm giác mình vừa chạy qua một đường hầm thời gian, một lần nữa anh lại được chạy trên con đường thơm nồng hương hoa hợp hoan. Cảnh tượng đó không biết bao nhiêu lần xuất hiện trong giấc mơ của anh, và kết thúc của những giấc mơ đó là sự choàng tỉnh giấc khi nhìn thấy cảnh tượng đầm máu trong vụ án năm xưa. Rồi một mình anh lặng lẽ ngồi trong đêm với nỗi dày vò đau đớn của mười ngón tay.

Sau khi Diêu Thiên Bình nhìn thấy Thẩm Lực chỉ biết ngập ngừng thối lên:

- Trời ơi, cậu tới nhanh thật!

Thẩm Lực không nói gì, anh nhanh chóng đưa mắt nhìn khắp phòng dò xét. Trên đường tới đây, anh đã dự liệu tình huống xấu nhất. Dự cảm xấu đó khiến em căng thẳng, anh có cảm giác bất cứ lúc nào cũng có thể đứt dây thần kinh.

Anh đã tìm khắp các phòng nhưng vẫn không nhìn thấy xác chết đầm máu của Lê Hồng. Anh không thấy bóng dáng cô đâu.

Thẩm Lực thở phào nhẹ nhõm, anh buông mình xuống ghế sofa rồi nhìn Diêu Thiên Bình - dường như đang khủng hoảng vì quá sợ hãi - hỏi:

- Thiên Bình à, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? Lê Hồng đâu?

Diêu Thiên Bình đứng chờ vài giây, sau đó lao tới chỗ Thẩm Lực, ôm chặt lấy đầu gối của anh. Thẩm Lực nhận thấy tay bạn đang run bần bật, điều này khiến anh lại căng thẳng trở lại.

Anh đưa tay vỗ vào vai Thiên Bình an ủi rồi kéo anh ta ngồi lên ghế sofa:

- Thiên Bình à, cậu bình tĩnh lại đi, hãy kể cho mình nghe có chuyện gì vậy?

Diêu Thiên Bình vô hồn nhìn vào bức tranh trên tường rồi chậm rãi kể.

Đêm động phòng hoa chúc là thời khắc hạnh phúc nhất, đẹp nhất trong đời người, Diêu Thiên Bình đã chờ đợi ngày này từ lâu lắm rồi.

Khi khách khứa đã về hết chỉ còn lại hai vợ chồng, Diêu Thiên Bình đã tắm trước, anh nằm trên giường chờ Lê Hồng.

Trong phòng réo rắt vang lên khúc Nước chảy non cao với âm luật thánh thót được đánh bằng đàn tranh cổ, hoà lẫn với tiếng nước tí tách trong phòng tắm.

Khúc đàn tranh cổ này do Lê Hồng đặc biệt chọn để mở vào lúc này. Cô từng nói, cô gặp được Diêu Thiên Bình cũng giống như nước chảy gặp được núi cao vậy, nước chảy quanh núi, quần quýt quanh núi giống như anh và em vậy, mãi mãi không rời xa.

Nhớ lại câu nói này của cô, Diêu Thiên Bình cảm thấy mình đúng là người đàn ông hạnh phúc nhất thế gian. Tiếng nước chảy khiến tim anh đập rộn ràng, hé mở tấm màn hạnh phúc khiến anh mê, đắm say, anh chợt cảm thấy thoải mái, thích thú rồi lịm đi trong hạnh phúc dâng tràn.

Nghĩ tới đây, anh chàng sốt ruột muốn nhìn thấy cảnh mỹ nữ ra khỏi khe núi, thời điểm này Lê Hồng sắp hoàn toàn thuộc về anh. Anh có thể có được cô, có thể dùng toàn bộ tâm hồn và thể xác để yêu cô, chính vì vậy anh cảm thấy kích động, hưng khởi mạnh mẽ.

Thế nhưng trong lúc phấn khích cao độ này anh lại cảm thấy đầu mình càng lúc càng nặng, cảm giác không thể điều khiển nổi nữa. Còn trong phòng tắm, Lê Hồng vẫn đang chậm rãi tắm táp. Tiếng nước chảy càng lúc càng bé lại, cuối cùng anh không còn nghe thấy gì nữa.

Đầu càng lúc càng nặng thêm, dường như anh không thể điều khiển được cơ thể của mình nữa nhưng anh vẫn ý thức được mình rất tỉnh táo. Diêu Thiên Bình hết hoảng lo lắng: Không hiểu mình bị làm sao đây? Lê nào do cả ngày nay mệt mỏi quá nên bị thế chẳng? Không được, cảnh đẹp giờ lành vẫn chưa đến, chốc nữa Lê Hồng đi ra phát hiện thấy mình ngủ

chắc chắn sẽ rất tức giận.

Tuy trong lòng biết như vậy nhưng quả thật lực bất tòng tâm, đầu nặng trĩu khiến anh không thể cưỡng được cơn buồn ngủ. Cũng đúng lúc này anh nghe thấy tiếng cửa mở rồi tiếng bước chân nhè nhẹ tiến về phía anh.

Tiếng đẩy cửa phòng ngủ, mùi thơm trang nhã phả vào mặt anh. Diêu Thiên Bình cảm thấy chấn động tinh thần, mí mắt lúc này giống như bị dán keo giờ bỗng mở to được.

Ánh đèn trong phòng đã được Diêu Thiên Bình điều chỉnh độ sáng thích hợp. Ánh sáng đó cứ mờ ảo, dịu dàng rất dễ chịu nhưng lại có thể nhìn rõ mọi thứ như đang bị che phủ trong sương. Trong không khí lãng mạn như vậy, anh nhìn thấy một tuyệt sắc giai nhân, cô đang từ từ tiến về phía anh. Lê Hồng! Phút chốc Diêu Thiên Bình lại bị kích thích cao độ.

Thế nhưng khi anh nhìn kỹ lại dáng vẻ của vợ thì kinh sợ tột độ. Nỗi sợ hãi khiến anh đờ đẫn. Anh khiếp sợ nhìn vợ, mồn cứ há hốc không thốt lên lời.

Cô gái đứng trước mặt anh lúc này đúng là Lê Hồng của anh. Thế nhưng cô Lê Hồng này lại ăn mặc giống như một thiếu nữ mới lớn: áo hai dây màu hồng phấn, minijup trắng, mái tóc dày được buộc lại bằng dây buộc tóc cũng màu hồng phấn.

Việc ăn mặc giống như thiếu nữ mới lớn này Diêu Thiên Bình có thể chấp nhận được, bởi anh nghĩ có thể đó là cách Lê Hồng làm anh ngạc nhiên. Thế nhưng đáng sợ là ở chỗ trên người cô gái Lê Hồng trong dáng vẻ thiếu nữ này nhằng nhịt vết dao đâm, toàn thân đầm máu, chỉ có khuôn mặt đẹp đẽ là nguyên vẹn.

Diêu Thiên Bình chưa phản ứng kịp với nỗi sợ hãi, thì cô gái Lê Hồng mình đây thương tích kia lại nhếch mép cười. Nụ cười này đáng sợ hơn bất cứ cách biểu lộ tình cảm nào khác. Một con người bình thường bị thương nặng thế kia, mà vẫn sống hơn nữa lại đứng trân trân nhìn anh mà cười như không có đau đớn gì cả. Đúng là chẳng có chuyện gì có thể đáng sợ hơn chuyện đó nữa rồi.

Thế nhưng cảnh đáng sợ trước mắt Diêu Thiên Bình không dừng lại

đó mà còn tiếp tục kinh khủng hơn. Lê Hồng đã không còn cười nữa, cô dang cánh tay dầm máu khua khua trên người Diêu Thiên Bình. Trong phút chốc Diêu Thiên Bình cảm thấy máu trên người Lê Hồng bắn tung toé lên người, những giọt máu vẫn còn nóng ấm thậm chí nóng bỏng. Khi những giọt máu này bắn lên da thì nóng rất giống như bị bỏng axit sunfuric vậy, khiến cả người Diêu Thiên Bình co rúm lại.

Diêu Thiên Bình trong nỗi sợ hãi tột độ đã bất tỉnh nhân sự, đến khi tỉnh dậy thì phát hiện ra cô gái Lê Hồng mình đầy thương tích kia đã biến mất. Anh hốt hoảng nhìn cơ thể của mình nhưng lại chẳng thấy vết máu nào cả, chỉ thấy mồ hôi đầm đìa.

Anh nghĩ rằng mình đã gặp ác mộng. Tại sao trong đêm tân hôn mình lại gặp ác mộng chứ? Thật đúng là điềm xấu. Anh hốt hoảng muốn tìm Lê Hồng, anh vẫn nghe thấy tiếng đàn tranh réo rắt đan lẩn trong tiếng nước chảy trong nhà tắm.

Anh thấy không yên tâm liền nhảy phắt khỏi giường rồi bước tới trước cửa nhà tắm.

Tiếng nước chảy vẫn róc rách. Anh gọi " Hồng, Hồng ơi" nhưng không nghe thấy bên trong có phản ứng gì. Anh vội vàng đẩy cửa nhà tắm thì nhận thấy cửa không khoá, nhẹ nhàng quay nắm đấm cánh cửa mở tung.

Bên trong chẳng có ai cả, chỉ có tiếng nước chảy từ chiếc vòi tắm hoa sen.

Lê Hồng đã mất tích.

Đầu Diêu Thiên Bình ù đi, anh bủn rủn chân tay chạy ra khỏi nhà tắm, gào thét tên Lê Hồng nhưng vẫn tuyệt nhiên không thấy bóng dáng cô đâu.

Diêu Thiên Bình sốt ruột, lo lắng đến phát điên, anh thầm nghĩ lẽ nào cảnh tượng ban nãy là thật? Lê Hồng thế nào rồi? Chẳng lẽ cô ấy đã thực sự gặp bất trắc sao?

Diêu Thiên Bình kể đến đây thì đột nhiên ánh mắt dịch chuyển từ trên tường về phía Thẩm Lực. Anh nhận thấy sắc mặt Thẩm Lực rất khó coi. Anh hốt hoảng hỏi lại:

- Thẩm Lực à, cậu nói những điều là mơ hay thật vậy?

- Là thật đấy!

Thẩm Lực không chút chần chừ trả lời ngay. Diêu Thiên Bình cảm thấy mình lại bị giáng một đòn mạnh nữa nhưng anh vẫn muốn hỏi cho rõ:

- Tại sao cậu lại khẳng định đó là sự thật chứ?

Thẩm Lực sững sờ, lắp bắp biện hộ:

- Mình nói lung tung đấy, thực ra mình cũng có biết gì đâu. Thôi bây giờ chúng mình không nhắc lại chuyện này nữa, quan trọng nhất là lúc này cậu hãy nó cho mình nghe mọi thứ về Lê Hồng, quá trình các cậu biết nhau như thế nào?

Diêu Thiên Bình thần thờ gật gật đầu, một lúc lâu sau anh mới lên tiếng kể.

Anh và Lê Hồng quen nhau qua mạng. Khi Diêu Thiên Bình lên mạng, thường xuyên mở cửa sổ chat nhưng chẳng có ai chat với anh cả. Thế nhưng một buổi tối, lúc mọi vật chìm trong bóng tối âm lặng thì một cô gái với nickname " Nước chảy lững lờ" muốn làm quen với anh. Nickname của anh lại là " Non cao sừng sững ".

Chính vì lí do này mà khúc nhạc có tên Nước chảy non ca đã đi vào mỗi tình của họ. Tình yêu giữa họ nảy nở rất nhanh chỉ trong vòng mười ngày ngắn ngủi, giống như mầm cây đã chui ra khỏi mặt đất rồi nhanh chóng trở thành cây lựu rồi đơm hoa kết quả. Quả lựu to nhanh chẳng mấy chốc đã tiến tới giai đoạn chín muồi.

Đã tới giai đoạn hẹn gặp nhau, đó cũng là lẽ thường tình mà thôi. Tình yêu sét đánh, gặp nhau hận là quá muộn, hai trái tim đồng điệu...dường như tất cả các từ vựng trên đều không đủ sức diễn tả tình cảm cuồng nhiệt, nồng say của họ.

Tuy cô gái Lê Hồng với nickname " Nước chảy lững lờ " yêu rất cuồng nhiệt nhưng vẫn cương quyết không quan hệ trước hôn nhân. Cô tuyên bố trừ phi được khoác lên mình chiếc váy cưới, cùng thắp nến trong đêm động phòng thì cô mới dâng hiến cái quý báu nhất của đời người con gái cho anh.

Chính vì lí do đó mới có cái đám cưới bất ngờ này. Câu chuyện tình của họ cũng giống hệt như những câu chuyện tình đẹp trên đời này, chỉ có

điều hơi thiếu phần đặc sắc. Không ai ngờ con người trầm tĩnh như Diêu Thiên Bình khi mắc vào lưới tình bỗng chốc cũng biến thành kẻ si tình đến vậy.

Éo le thay, chính vào ngày đại hỉ, ngày Lê Hồng đã hứa sẽ trao thân gửi phận cho anh thì cô lại bí ẩn mất tích, thêm vào đó là sự xuất hiện ngay trước mắt Diêu Thiên Bình cảnh tượng hải hùng không thể tin nổi kia.

Nghe xong câu chuyện của Diêu Thiên Bình, Thẩm Lực trầm ngâm một hồi rồi nói:

- Thiên Bình à, có thể tất cả mọi chuyện vừa rồi chỉ là giấc mộng mà thôi. Chẳng phải sáng nay cậu đã nói với mình, con người khi mệt mỏi quá dễ xuất hiện chứng liệt khi ngủ đúng không nào? Rất có khả năng cậu cũng mắc chứng này cũng nên.

Nói là như thế nhưng trong thâm tâm Thẩm Lực biết chắc chắn hơn ai hết, an ủi bạn như vậy hơi khiên cưỡng. Bởi những gì xảy ra đối với Diêu Thiên Bình cũng ngẫu nhiên xảy ra với anh sáng nay.

Lẽ nào Lê Hồng chính là hồn ma của Tần Nhược Yên? Tại sao đã lâu như vậy mà hồn ma của Tần Nhược Yên còn tới bám riết họ chứ? Lẽ nào hồn ma của Tần Nhược Yên oán hận Thẩm Lực bởi ngày xảy ra chuyện không hay với cô anh đã tới chậm nên không cứu được cô?

Ý nghĩ này vừa thoáng hiện trong đầu đã khiến Thẩm Lực giật nảy mình. Từ nhỏ anh đã không tin những câu chuyện ma vớ vẩn thế mà vào thời điểm này ý nghĩa đáng sợ ấy lại lớn vồn trong óc anh.

Cậu bạn Diêu Thiên Bình ngồi bên cứ chậm rãi lắc đầu. Cuối cùng anh mở mắt nhắm mắt nắm chặt từ đầu đến giờ ra. Anh nói:

- Thẩm Lực à, đây là thứ mình tìm được bên ngoài cửa phòng ngủ đấy.

Trong tay Diêu Thiên Bình lúc này là chiếc dây buộc tóc màu hồng phấn.

Nhìn thấy dây buộc tóc, Thẩm Lực suýt nhảy dựng lên. Anh nhẹ nhàng lấy chiếc dây buộc tóc trong tay Diêu Thiên Bình, anh dùng hai tay vò sát nó. Bản chất của dây buộc tóc vừa mềm, vừa nhẹ lại vừa trơn nữa, Thẩm Lực dường như có thể ngửi thấy mùi hương dịu dịu, mùi hương này giống với mùi thơm của hoa hợp hoan.

Diêu Thiên Bình đột nhiên thắc mắc:

- Thấm Lực à, hình như buổi sáng cậu cũng gặp ác mộng đúng không? Cậu mơ thấy gì thế?

Thấm Lực sững sờ một lát rồi mới trả lời:

- Ồ, mình mơ thấy một người cầm rìu đuổi theo truy sát, mình thì muốn chạy nhưng lại không động đậy được, chỉ biết giương mắt nhìn chiếc rìu đó sắp sửa bổ vào đầu. Sợ quá mình hét toáng lên, thế là tỉnh luôn.

Diêu Thiên Bình nhìn Thấm Lực bằng ánh mắt rất kỳ quặc khiến mặt Thấm Lực nóng rần. Anh biết mọi lời nói dối của anh đều không qua được mắt Diêu Thiên Bình, cho dù anh biểu hiện tự nhiên đến mấy đi nữa. Chẳng lẽ anh nên kể cho Diêu Thiên Bình nghe chân tướng sự việc, kể cho anh ta nghe cô gái xinh đẹp của anh ta giống hệt với người yêu đầu đời của anh ư, hay là kể cho anh ta nghe sáng nay anh cũng nhìn thấy Lê Hồng đầm đìa máu đứng ở đầu giường ư?

Diêu Thiên Bình không có bất kỳ ý kiến gì về lời giải thích của Thấm Lực. Anh ta nói trong đau khổ:

- Lê Hồng, cô ấy có thể đi đâu được chứ? Cô ấy chẳng có họ hàng thân thích nào ở đây cả, thậm chí còn chẳng có bạn bè nữa. Cô ấy làm y tá ở một phòng khám tư, trước khi cưới cô đã xin nghỉ làm, cô ấy tình nguyện làm một nội tướng cho mình. Mình cứ ảo tưởng có lẽ từ đây bọn mình có thể sống hạnh phúc mãi mãi, thế mà...không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?

Y tá ư? Thấm Lực lại rùng mình. Lê Hồng cũng là một y tá. Bất giác anh lại nhớ tới Tần Nhược Yên. Nếu khi đó Tần Nhược Yên không chết thì bây giờ sẽ thế nào nhỉ? Nếu vậy giờ đây cô đã trở thành bác sĩ mặc áo blu trắng rồi. Bác sĩ, y tá, tại sao thân phận của họ lại trùng hợp ngẫu nhiên như vậy chứ?

Thấm Lực cố dồn nén tâm sự rồi tiếp tục thăm dò Diêu Thiên Bình:

- Hoá ra Lê Hồng lại là thiên thần áo trắng. Chắc cô ấy đã học ở Học viện Y học hay ở trường Trung học Y tế đúng không?

Diêu Thiên Bình gật đầu đáp lại:

- Đúng là cô ấy đã tốt nghiệp ở Học viện Y học Dương Thành, sau khi tốt

nghiệp cô ấy bị phân về một bệnh viện quy mô nhỏ ở Dương Thành. Về sau ở bệnh viện đó xảy ra một sự cố nghiêm trọng về điều trị khiến cô ấy chán nản, xin nghỉ việc rồi quyết định tới Thanh Thành. Tới Thanh Thành chưa lâu thì cô ấy quen mình.

- Cậu có thể nói cho mình nghe năm nay cô ấy bao nhiêu tuổi không?

- Cô ấy bằng tuổi bọn mình, nhưng kém mình hai tháng.

Thẩm Lực lại rùng mình. Thậm chí đến tuổi tác hai người con gái đó cũng giống nhau. Năm xưa, anh vẫn chưa biết sinh nhật của Tần Nhược Yên, nhưng anh biết cô và anh đều tuổi răn.

- Thiên Bình à, cậu nghĩ rằng tình cảm của hai người luôn tốt đẹp đúng không? Thế cậu không nhận thấy thời gian bọn cậu tìm hiểu nhau quá nhanh hay sao? Cậu có hiểu cô ấy không?

Thẩm Lực nhận thấy bạn rùng mình. Đến cả miệng anh ta cũng run run giống như phải chịu nỗi đau khổ lớn lao vậy.

- Chúng mình thương yêu nhau thật lòng. Mình không chút nghi ngờ về tình cảm cô ấy dành cho mình. Nhưng...thế nhưng tại sao cô ấy lại bỏ đi một cách kỳ cục như vậy chứ? Lại còn bỏ đi vào đúng đêm tân hôn của bọn mình nữa chứ! Thẩm Lực à, chắc chắn đã có chuyện không hay xảy ra với cô ấy rồi, chắc chắn đấy. Lúc đó, mình đã nhìn thấy trên người cô ấy lỗ chỗ vết dao đâm, nhưng do quá khiếp đảm nên mình đã ngất đi. Chắc hẳn cô ấy rất đau lòng do vậy đã bỏ mình mà đi chẳng?

- Thiên Bình à, cậu bình tĩnh lại đi! Cậu thử tỉnh táo suy nghĩ một chút xem! Nếu Lê Hồng bị thương nặng như vậy thì làm sao cô ấy có thể bỏ đi được chứ? Mặt khác, trong phòng của cậu không hề lưu lại vết máu nào, cậu thấy có lạ không?

Thiên Bình sững người một chốc, dường như anh chàng đã tỉnh táo hơn. Thế nhưng càng tỉnh táo thì lại càng cảm thấy khó chịu hơn là cứ ù ỉ cạc cạc như lúc trước. Ánh mắt anh sững sờ, ngây dại rồi đột nhiên giơ hai tay ôm đầu, khóc rống lên.

Thẩm Lực ôm vai bạn, anh không giám ôm quá chặt.

Một lát sau, Diêu Thiên Bình mới ngẩng đầu lên. Anh nắc nhen hồi lâu nhưng không hề có dấu hiệu rơi lệ. Con người khi tột cùng đau khổ lại

không thể khóc được. Không thể khóc được còn khổ hơn nhiều so với khóc được.

Rồi anh nhớ tới năm xưa khi Tần Nhược Yên chết, anh vẫn còn khóc lóc thảm thiết được, lúc này anh mới hiểu nỗi đau khổ của bạn anh còn tệ hơn anh khi xưa rất nhiều.

- Hay cậu đi báo cảnh sát đi!

Diêu Thiên Bình sững người rồi lắc đầu quầy quậy.

- Không, mình không muốn mọi người biết chuyện vợ mới cưới của mình mất tích. Mình không thể chịu được sự chế giễu của người đời, đặc biệt là sự chế giễu của nhân viên. Việc này cậu bảo mình một chủ quản cấp cao, làm sao mà chịu được cơ chứ?

Tiếp đó Thiên Bình đứng bật dậy rồi vội vàng chạy ra ngoài.

- Hồng, Hồng ơi, mình tin Hồng Hồng của mình sẽ trở về. Thực ra cô ấy đang trêu mình mà thôi đúng không?

Nhìn dáng vẻ Diêu Thiên Bình lúc này, Thẩm Lực tự biết mình chẳng giúp gì được. Hơn nữa, bản thân anh cũng đang rối bời giống như đang ở trong vũng bùn mà không có cách nào thoát ra được vậy.

Trời đã sáng rồi, Diêu Thiên Bình cũng dần bình tĩnh trở lại, rồi thiếp đi trên sofa do quá mệt mỏi. Nhưng Thẩm Lực lại chẳng buồn ngủ chút nào, anh vẫn đang xâu chuỗi lại các sự việc hòng mong tìm được đáp án, nhưng dường như cũng lực bất tòng tâm.

Anh nhẹ nhàng rời khỏi nhà Diêu Thiên Bình. Mặt trời vẫn chưa ló rạng nhưng ánh sáng đã chiếu khắp nơi. Nhà Diêu Thiên Bình ở khu trung tâm thành phố, khu chung cư không hoàn toàn tách biệt với bên ngoài nên mọi người đi ra, đi vào cũng không khó khăn lắm. Thẩm Lực rời khỏi khu chung cư, bước trên đường phố Thanh Thành, trước mắt anh lại hiện lên bóng dáng của Tần Nhược Yên. Bóng hình đó nhập vào với bóng Lê Hồng, đến lúc này thật khó phân biệt hai người con gái đó.

Thẩm Lực lên taxi rồi hướng về phía Viện Nghiên cứu Thông tin, anh quyết định về chốn cũ. Nếu không phải vì những sự việc kỳ lạ liên tiếp diễn ra trong vài ngày vừa rồi thì anh cũng không bao giờ trở lại nơi này. Nó đã trở thành nơi âm u nhất trong sâu thẳm lòng anh. Kể từ ngày xảy ra

chuyện đó, anh đã không hề lai vãng tới đây tập luyện buổi sáng nữa.

Nửa tiếng sau, xe taxi đã đến cổng lớn của Viện nghiên cứu Thông tin. Bước ra khỏi xe, anh không giám tin vào mắt mình nữa.

Sự thay đổi ở đây đã vượt quá sức tưởng tượng của anh, đường phố đã được mở rộng ra, cảnh tượng tươi đẹp rực rỡ vô cùng, các toà nhà cao tầng mọc lên san sát nhau. Hàng cây hợp hoan trước kia đã biến mất tự lúc nào không biết nữa.

Cùng với cảm giác hụt hẫng anh lại thở phào nhẹ nhõm, bởi thực sự anh rất sợ nhìn thấy hàng cây hợp hoan khi xưa. Hàng cây đẹp đẽ đó đã vô tình biến thành cơn ác mộng của anh. Chính nó đã mang tới hạnh phúc cho anh, và chính nó cũng tước đoạt đi của anh tất cả.

Viện nghiên cứu Thông tin và khu dân cư dường như vẫn như xưa, quy mô của viện đã được mở rộng, xuất hiện thêm một toà nhà mới rất đẹp.

Đứng trước cổng lớn của khu dân cư, anh bước vào hỏi thăm bảo vệ về nhà họ Tần. Tuy anh bảo vệ còn rất trẻ nhưng khi nghe tới tên cô gái bị sát hại năm xưa cũng tỏ ra đôi chút sợ hãi. Anh tỏ ra rất lạ như muốn thăm dò Thẩm Lực, rồi hỏi xem Thẩm Lực có quan hệ gì với nhà họ Tần.

Thẩm Lực trả lời anh là bạn học của Tần Nhược Yên, do đợt này đi công tác Thanh Thành nên nhân tiện ghé vào đây thăm bố mẹ Tần Nhược Yên.

Sau khi điền đầy đủ vào biểu đăng ký đến thăm, bảo vệ cho phép anh vào đồng thời cũng chỉ rõ vị trí cụ thể cho anh. Bởi Thẩm Lực nói không nhớ nhà Tần Nhược Yên cụ thể ở khu vực nào.

Đứng trước cửa nhà Tần Nhược Yên, anh mới sực nhớ mình không mua quà. Thảo nào anh chàng bảo vệ lúc nãy cứ nhìn Thẩm Lực với ánh mắt khinh khỉnh. Nhưng bây giờ đã quá muộn rồi. Anh tự an ủi mình thôi để lần sau vậy, lần sau anh nhất định sẽ mang bù.

Chuông cửa reo vài hồi thì cửa mở.

Đứng trong nhà là cô bé khoảng bảy, tám tuổi, cô bé mặc chiếc quần bò màu xanh da trời nhạt, tóc được tết thành bím. Cô bé nhìn anh với ánh mắt tò mò rồi hỏi:

- Chú à, chú tìm ai thế?

Thẩm Lực sững sờ. Cô bé đứng trước mặt anh rất xinh xắn, da dẻ trắng mịn, khuôn mặt thanh tú. Quan trọng nhất là trông cô bé giống như Tần Nhược Yên khi nhỏ vậy.

Định thần lại, anh hỏi thăm:

- Cháu à, bố mẹ có nhà không? Cho chú gặp bố mẹ cháu.
- Mẹ ơi, có người muốn gặp mẹ. - Cô bé vừa quay đầu lại gọi vừa tránh người cho Thẩm Lực vào nhà.

Sau khi vào nhà, Thẩm Lực nhìn thấy một phụ nữ trung niên khoảng chừng năm mươi tuổi. Anh nhận ra bà đúng là mẹ của Tần Nhược Yên bởi khi Tần Nhược Yên xảy ra chuyện, anh đã nhìn thấy bà ở đó.

- Cháu là...? - Mẹ Tần Nhược Yên rất ngạc nhiên quan sát Thẩm Lực.

Ở bà toát lên vẻ đặc trưng của người trí thức khiến người ta dễ gần nhưng lại khó thân.

- Cháu chào bác ạ, cháu tên là Thẩm Lực là...bạn của Tần Nhược Yên. - Thẩm Lực hơi lắp bắp.

Ánh mắt bà loé sáng nhưng lại nhanh chóng bình thường trở lại.

- Ồ, thì ra cháu là bạn của Yên Yên, cháu ngồi xuống đi!

Sau đó bà quay lại gọi to:

- Ông à, có khách tới nhà này, bạn của Yên Yên đấy.

Một người đàn ông trung niên bước ra từ phòng trong, ông khách sáo bắt tay Thẩm Lực. Ba người cùng ngồi trên sofa, cô bé con ngoan ngoãn bưng trà tới trông cô bé nhí nhảnh, nhanh nhẹn như một cánh bướm vậy.

Thẩm Lực định đặc cất tiếng:

- Thừa hai bác, cháu vốn học thể thao trong học viện Sư phạm gần đây. Lúc đó, cháu quen biết Tần Nhược Yên khi tập thể dục buổi sáng. Tốt nghiệp xong, cháu trở lại Vân Thành. Hai ngày nay tới Thanh Thành công tác, nên ghé qua thăm hai bác.
- Hoá ra Yên Yên còn có một người bạn như cháu.

Mẹ Tần Nhược Yên vừa nói vừa đưa mắt quan sát Thẩm Lực, ánh mắt đó giống như ánh mắt của mẹ vợ đánh giá con rể tương lai vô tình khiến Thẩm Lực thấy khó xử.

- Bác à, cháu chỉ là bạn bình thường của Nhược Yên mà thôi. - Thẩm Lực

cúi đầu đáp lại.

Mẹ của Tần Nhược Yên cười thông cảm, ánh mắt lại bất giác u uất trở lại:

- Sau khi Yên Yên xảy ra chuyện, hai bác đã đau buồn đúng hai năm tròn đấy, hai bác không thể chấp nhận sự thực nó đã ra đi như vậy. Hai năm sau, bác lại quyết định sinh một đứa nữa. Bác hi vọng nó vẫn là con gái, một đứa con gái xinh đẹp, đáng yêu giống như Yên Yên. Thế là hai bác đã sinh ra Hàm Hàm đấy.

Nói rồi bà đưa mắt tròng trành nhìn sang cô bé bảy, tám tuổi lúc này.

Lúc này Thẩm Lực mới hiểu ra, cô bé giống Tần Nhược Yên ban nãy chính là đứa bé mà sau này bố mẹ Tần Nhược Yên sinh ra.

Mẹ của Tần Nhược Yên nói tiếp:

- Nhìn thấy Hàm Hàm mỗi ngày một khôn lớn bác có cảm giác Yên Yên đã trở lại với hai bác bằng hình thức khác mà thôi.

Đột nhiên Thẩm Lực phát hiện ra một điều khiến anh vô cùng cảm động: Đây chính là tình yêu của người mẹ, tình yêu của người mẹ thật vĩ đại, thật bao la biết bao!

- Nhưng bác vẫn không thể quên nỗi Yên Yên, bởi tới tận bây giờ vẫn chưa tìm thấy hung thủ. Vụ án năm xưa vẫn là một án treo. Một ngày vụ án này vẫn chưa được phá thì ngày đó bà vẫn chưa thể yên lòng được.

Mẹ của Tần Nhược Yên vừa nói vừa lấy tay lau nước mắt.

Mục đích chủ yếu của chuyến viếng thăm ngày hôm nay của Thẩm Lực là muốn hỏi xem đã tìm được hung thủ trong vụ án năm xưa chưa. Nghe thấy mẹ Tần Nhược Yên nói vậy, anh cảm thấy lòng nặng trĩu. Nhược Yên đáng thương của anh, em ở trên trời có thanh toán nhắm mắt được không?

Sau đó mẹ Tần Nhược Yên lại tiếp lời:

- Con gái đáng thương của bác, chết không toàn thây, bọn sát nhân kia khiến nó chết đau chết đớn, chỉ có khuôn mặt nó là nguyên vẹn mà thôi. Thế nhưng đáng thương nhất là, lúc người ta đưa nó về trung tâm khám nghiệm tử thi, nó...

- Cái bà này! - Bố Tần Nhược Yên ngồi cạnh này giờ không nói năng gì

bỗng lên tiếng cắt ngang lời vợ. - Bà chuẩn bị bữa sáng xong chưa? Tôi ngủ thấy mùi khét rồi đấy!

Mẹ Tần Nhược Yên sững lại rồi gật đầu đáp:

- Đúng rồi, tôi đi xem cơm nước thế nào đây.

Nói rồi quay người đi vào bếp.

Bố Tần Nhược Yên tiếp chuyện:

- Cháu đã ăn sáng chưa? Nếu chưa thì ở đây ăn với hai bác cho vui. Sau đó cả nhà ta, ai đi làm thì đi làm, ai đi học thì đi học nhé!

Thẩm Lực xấu hổ đáp lại:

- Cám ơn bác ạ, cháu đã ăn sáng rồi ạ. Cháu không làm phiền hai bác lâu hơn nữa, lần này cháu tới hơi vội nên chưa mua quà gì tới thăm, lần sau cháu sẽ nhất định mua được ạ.

Vừa nói tới đây, mẹ Tần Nhược Yên đã bưng bữa sáng ra. Thẩm Lực chào tạm biệt cả nhà Nhược Yên, rồi vội vã ra về mặc dù mẹ Tần Nhược Yên hết lời níu giữ.

Đi trên con đường đã được giải toả mở rộng, vừa đi vừa nhớ lại câu nói bị chặn lại ban nãy của mẹ Tần Nhược Yên. Sau khi cô ấy chết đi, rút cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao bố cô ấy lại ngăn không cho mẹ cô ấy nói nhỉ?

Hoa Tưởng Dung

Người đẹp trả thù

Dịch giả: Nguyễn Thanh An

Chương 2

Đứa trẻ sơ sinh đáng sợ

Thẩm Thiếp nặng nề với cái bụng vượt mặt bước ra từ văn phòng của phòng nhân sự, tuy người lúc này rất nặng nề, nhưng tâm trạng lại vui vẻ thoải mái. Thủ tục xin nghỉ đã xong xuôi, Trưởng phòng nhân sự thường ngày rất lạnh lùng nhưng hôm nay lại phá lệ rất tươi cười chúc mừng:

- Chúc mừng em, Thẩm Thiếp, sắp được làm mẹ tới nơi rồi.

Câu nói này khiến Thẩm Thiếp hạnh phúc vô cùng. Từ lúc bắt đầu nhìn thấy vạch đỏ thần kỳ xuất hiện trên que thử thai, cô đã tưởng tượng hình dáng của đứa con. Là con trai hay con gái vậy, ngoan ngoãn hay nghịch ngợm đây? Từ lúc đó, cô cảm thấy thế giới trở lên đẹp đẽ hơn vì sinh mạng mới này. Trời đất, hoa cỏ như xanh tươi hơn. Cô muốn nói với sinh mạng nhỏ trong bụng rằng thế giới này rất tuyệt vời, cô trông mong sẽ sớm đưa nó tới thế giới này để cùng chia sẻ sự đẹp đẽ của cuộc đời với cô.

Quá trình mang thai một sinh mạng không hoàn toàn dễ chịu và tuyệt vời như cô tưởng tượng. Thời kỳ đầu, cô phải chịu cảnh nghén dày vò, khó chịu đến mức không thể nói được. Lúc đó, cứ mỗi khi thức dậy, việc đầu tiên là chạy vào nhà vệ sinh nhổ dịch chua trong dạ dày. Loại dịch vị đó thường lẫn một ít dịch mật màu nâu vàng, đúng là nôn ra mật xanh mật vàng, nếu nói đắng thì còn đắng hơn Hoàng Liên nhiều. Sau khi đã nôn xong, cô ngẩng đầu nhìn khuôn mặt xanh xao với mồ hôi và nước mắt lẫn vào nhau trong gương. Lúc này, cô vẫn mỉm cười vì cô biết mọi nỗi khổ đó có đáng gì với sự tuyệt vời khi sinh mạng nhỏ kia có mặt trên đời, một ngày nào đó nó sẽ cười với cô rồi ngọng nghịu gọi cô là mẹ.

Mặc dù không mặn mà lắm với việc ăn uống nhưng cô vẫn tìm mọi cách để bổ sung dinh dưỡng cho đầy đủ. Điều khiến cô cảm thấy được an ủi phần nào là chồng cô - Phương Trình - càng ngày càng quan tâm hơn tới cô, anh chăm sóc cô chu đáo tựa như chăm sóc một đứa trẻ sơ sinh vậy.

Tình yêu mà Phương Trinh dành cho cô và đứa trẻ trong bụng cô khiến cô cảm nhận được hạnh phúc của người phụ nữ sắp làm mẹ.

Hiện tại, cô đã mang thai được chín tháng dài đằng đẳng, chỉ còn một tuần nữa là cô sinh.

Cô chuẩn bị xin nghỉ theo đúng kế hoạch. Nghỉ sinh sáu tháng, khoảng thời gian này đủ để cô lao tâm khổ tứ theo đuổi nghĩa vụ thiêng liêng của người phụ nữ là nuôi con, cô sẽ dành hết tâm trí để cảm nhận cảm giác mới mẻ được làm mẹ. Thời điểm này, cô sẽ không bị giam lỏng trong văn phòng giống như một nhà tù thu nhỏ này nữa, cô sẽ không chịu cảnh phải ngày ngày làm việc theo sắc mặt của sếp nữa.

Vừa nghĩ tới đây thì đứa bé nghịch ngợm đập trong bụng cô. Thụp, thụp, thụp đúng là kiểu liên hoàn cước. Võ công của tiểu tử này xem ra đã được tu luyện thành thực ra trò. Vừa cảm nhận cảm giác đứa con trong bụng động đậy, cô vừa cười vừa xoa vào cái bụng tròn như quả dưa hấu rồi nhẹ nhàng nựng:

- Cưng à, con cũng cảm nhận được cảm giác sắp được tự do rồi à?

Lúc về tới phòng làm việc, cô nghe thấy Trịnh Dật Dương nói với bạn thân của cô là Triệu Oanh:

- Nghe bảo vệ tầng dưới gọi lên báo cậu có bưu phẩm.

Thẩm Thiếp cười hờn hờ rồi nói với Triệu Oanh:

- Mình đi cùng cậu nhé!

Triệu Oanh liếc nhìn cái bụng hoành tráng của Thẩm Thiếp một cái rồi trề môi trêu:

- Việc nặng nhọc như thế này sao dám để bà bầu sắp vượt cạn làm kia chứ?

Thẩm Thiếp chớp mắt, đáp lại:

- Bác sĩ bảo mình lúc này nên luyện tập nhiều một chút, đến khi sinh sẽ dễ dàng hơn.

Thẩm Thiếp ưỡn bụng rồi cùng Triệu Oanh đi vào thang máy xuống tầng một nhận bưu phẩm. Các đồng nghiệp nhìn thấy liền chủ động nhường đường cho cô, cứ như thể cô là thần tiên không được động vào vậy.

Mọi người đều hỏi:

- Vẫn chưa nghỉ à? Sắp sinh rồi phải không?

- Ngày mai em bắt đầu nghỉ rồi.

Bảo vệ tầng một vừa nhìn thấy họ liền đưa bưu phẩm ra, một chiếc hộp gỗ thật to. Triệu Oanh nhận xong, cô tò mò nhìn gói bưu phẩm hồi lâu, trên bao bì không đề chữ gì cả, bưu phẩm chỉ là một chiếc hộp gỗ được bọc kín mà thôi.

Bảo vệ nhận ra sự nghi ngờ của cô liền giải thích:

- Không phải của bưu điện gửi tới đâu, là của một người đàn ông mang tới dặn là chỉ được đưa cho cô Triệu Oanh, nói rồi ông ta bỏ đi ngay.

Sau đó anh chàng bảo vệ lại nói tiếp:

- Hay để tôi mở giúp cho cô? Nếu đó là quả bom thì to chuyện đấy!

Triệu Oanh lắc đầu từ chối:

- Không cần đâu. Tôi chẳng có thù oán hay đắc tội với ai cả, ai lại có lòng gửi cho tôi thứ đó chứ?

Nói rồi cô nàng đóng đánh cầm chiếc hộp cùng Thẩm Thiếp trở về văn phòng.

Mấy cô bạn đồng nghiệp cùng phòng cứ tò mò nhìn chiếc hộp trên tay Triệu Oanh nhưng cảm thấy ngại nên không lại gần cứ đứng ở xa ngăm ngía. Triệu Oanh lấy tuốc - nơ - vít trong ngăn kéo rồi vặn mấy cái đinh trên nắp hộp gỗ. Sau cùng cô mở hộp.

Lúc cô nhìn thấy thứ trong hộp gỗ cô chỉ còn biết hét toáng lên một tiếng đồng thời ném chiếc hộp đi.

Đó là phản ứng bản năng khi gặp việc gì đáng sợ. Triệu Oanh vứt chiếc hộp đi, nhưng vẫn đứng nguyên tại chỗ, mặt mũi đờ đẫn như người mất hồn.

Khi chiếc hộp rơi xuống đất lăn liên mấy vòng, một vật gì đó trong hộp rơi ra rồi vô tình lăn tới chân Thẩm Thiếp.

Mãi tới khi Thẩm Thiếp định thần lại nhìn rõ vật đó, cô chỉ kịp kêu thất thanh một tiếng " Trời ơi". Cơ thể nặng nề của Thẩm Thiếp bỗng chốc nhẹ vô cùng cô nhào lên, cách chỗ rơi của vật thể kia tận một mét. May mà Trịnh Dật Dương kịp thời đỡ được, nếu không cô đã ngã nhào rồi.

Những đồng nghiệp khác cũng sững người trước biến cố này, họ lục tục kéo tới xem. Phản ứng của họ đối với vật thể kia giống hệt nhau, rộn

hết tóc gáy, hét toáng lên.

Trên mặt đất là một cục thịt, có đầu có tứ chi - đó là một hài nhi. Là con gái, hăng còn dây rốn, nhưng đứa bé đã chết.

Nhưng đó cũng chưa phải điều đáng sợ nhất. Đứa bé này toàn thân phù nề, nước da trắng hồng ban đầu đã chuyển sang tái xám. Đầu của đứa trẻ lại dị dạng nghiêm trọng, đầu trơ trụi không có một sợi tóc nào, khuôn mặt nó phình to, một mắt to một mắt nhỏ, không tìm thấy mũi trên khuôn mặt nó, chỉ có hai lỗ mũi nhưng không rõ lắm, miệng nó lại rất rộng, chiếm gần nửa khuôn mặt, cặp môi dày trề ra xám xịt.

Đôi mắt một to một nhỏ của nó lại nửa nhắm nửa mở như đang quan sát, dường như nó vẫn còn lưu luyến với cái thế giới mà nó mới được ngắm một lúc này. Mắt nó toàn lòng trắng chỉ có một chấm nhỏ tròng đen.

Hiện tại đứa trẻ đó đang nằm trên sàn nhà cách chỗ Thẩm Thiếp đứng khoảng một mét. Tay chân nó đang trong trạng thái co quắp, giống như vẫn đang nằm trong tử cung của mẹ vậy.

- Trời ơi!

Thẩm Thiếp chỉ còn biết kêu lên như vậy, mãi tới khi tỉnh lại đôi chút cô vừa nôn oẹ vừa lảo đảo chạy ra khỏi văn phòng. Các đồng nghiệp trong văn phòng nghe thấy có chuyện liền đổ lại xem rốt cục đã xảy ra chuyện gì. Sau lưng Thẩm Thiếp vọng lại vô số những tiếng thét sợ hãi sờn gai ốc.

Sau đó có người báo cho bảo vệ, rồi lại gọi cho cảnh sát 110. Cuối cùng họ cũng đã xử lý cái xác đó. Thẩm Thiếp vẫn chưa bình tĩnh trở lại, sợ sệt trở lại văn phòng. Sắc mặt cô trắng bệch, cô sợ hãi ngồi phịch xuống bàn làm việc của mình. Cô lấy đồng hồ ra xem còn tận nửa tiếng nữa mới hết giờ làm.

Cô chợt nhận ra từ lúc nhìn thấy xác bé gái đó tới giờ, đứa trẻ trong bụng cô không động đậy gì cả.

Các đồng nghiệp khác ngồi chờ đợi bên cạnh rồi đưa mắt nhìn cô, họ cũng chẳng biết phải an ủi cô thế nào nữa. Hiện tại cô khác hẳn bọn họ, cô là phụ nữ mang bầu, lại còn mấy ngày nữa là sinh rồi, bất cứ người sắp làm mẹ nào đều không thể chịu được cảnh tượng vừa rồi.

Triệu Oanh đi cùng với cảnh sát 110 để phối hợp điều tra. Thẩm

Thiếp thần thờ nhìn chiếc bàn trống của bạn. Cô cố ép mình bình tĩnh trở lại. Cô nhẹ nhàng xoa vào bụng, sau một lát đứa trẻ mới lười nhác động đây một chút, Thăm Thiếp thở phào nhẹ nhõm.

Cô mơ hồ nhận thấy, cái xác chết keo thực ra không nhắm vào Triệu Oanh, mà là nhắm vào cô. Triệu Oanh vẫn là một cô gái trẻ, ai nỡ dùng cách này để hại cô ấy chứ?

Nhưng cô không nghĩ ra ai lại dùng cái xác chết sơ sinh này để đối phó với cô, không hiểu tại sao nữa.

Buổi tối nằm trên giường, lẽ ra trong thời gian nghỉ sinh này Thăm Thiếp phải vui vẻ, háo hức mới đúng thế nhưng cô lại đang hoảng loạn bởi xác chết bất ngờ kia.

Người phụ nữ nào sắp làm mẹ, sẽ không quan tâm lắm tới giới tính của đứa trẻ hoặc như tướng mạo của nó, họ chỉ quan tâm đến việc con mình có khỏe mạnh, thông minh không mà thôi. Họ sẽ rất hối hận về những lầm lỗi mắc phải có thể khiến con mình khiếm khuyết ở một phương diện nào đó như khi mang thai vô tình uống rượu, hút thuốc hoặc lên mạng suốt đêm. Chính vì lý do đó, họ đôn đáo chạy tới bệnh viện với mong muốn gửi gắm niềm hy vọng của mình cho bác sĩ theo dõi, kiểm tra trước khi sinh.

Thăm Thiếp cũng làm như vậy. Mỗi lần kiểm tra, bác sĩ đều nói rằng thai nhi phát triển rất tốt, không có gì bất thường cả. Mỗi lần họ nói câu này đều khiến Thăm Thiếp vui mừng, hớn hở. Nhưng khi chưa nhìn thấy con, nỗi lo lắng của cô vẫn tồn tại. May mà Thăm Thiếp là người lạc quan nên những ý nghĩ vớ vẩn đó chẳng mấy chốc đã tan biến.

Đêm đã khuya, Thăm Thiếp đang dần chìm vào giấc ngủ. Đột nhiên cảnh tượng đáng sợ ban ngày lại như ma xui quỷ khiến chui vào giấc mơ của cô. Thăm Thiếp thấy mình lên bàn đẻ, sinh ra một đứa trẻ.

Những giấc mơ đại loại như thế này đã không ít lần Thăm Thiếp mơ thấy. Người sắp làm mẹ như cô cứ liên tục gặp lại cảnh tượng này trong mơ. Trong mơ, cô có thể nhìn rõ khuôn mặt của đứa trẻ. Cô có thể nhìn thấy thiên thần trong mộng của mình, nó mỉm cười rất tươi và rạng rỡ với cô, từ đó cô cứ đắm chìm như đang say vậy.

Thế nhưng tối nay, Thăm Thiếp lại mơ thấy mình đẻ ra một bé gái.

Khi cô nhìn thấy bé gái này, cô phát hiện thấy toàn thân nó phù nề, nước da trắng hồng ban đầu đã chuyển sang tái xám. Đầu của đứa trẻ lại dị dạng nghiêm trọng, đầu trơ trọi không có một sợi tóc nào, khuôn mặt nó phình to, một mắt to một mắt nhỏ, không thể nào tìm thấy mũi trên khuôn mặt nó, chỉ có hai lỗ mũi nhưng không rõ lắm, miệng nó lại rất rộng, chiếm gần nửa khuôn mặt, cặp môi dày trề ra xám xịt.

Hoá ra xác chết này lại chính do mình đẻ ra, Thẩm Thiếp cảm thấy suy sụp trong giấc mơ. Cô cứ tuyệt vọng kêu gào:

- Hãy cứu lấy con tôi! Cứu tôi với!

Sau đó cô cảm thấy có ai đó ôm chặt lấy cô:

- Tiểu Thiếp à, con làm sao thế? Con cảm thấy khó chịu à?

Thẩm Thiếp vội vàng mở to mắt thì thấy khuôn mặt của mẹ cô - bà Châu Thanh Á. Cô dụi đầu vào lòng mẹ khóc nức nở. Bà Châu Thanh Á vội vàng an ủi con gái:

- Tiếp Thiếp à, đừng lo lắng nhiều con ạ, người phụ nữ nào cũng phải trải qua cửa ải này. Năm xưa khi mẹ sinh anh trai con và con đều rất thuận lợi, chẳng đau chút nào cả.

Thẩm Thiếp khóc một hồi mới trấn tĩnh trở lại.

- Mẹ à, ngày mai mẹ cùng con đi siêu âm một lần nữa nhé! Con muốn trông thấy mặt của cháu.

Bà Châu Thanh Á sửng người một lát rồi cười, nói:

- Tại sao đột nhiên con lo lắng vậy? Thôi được rồi, mai mẹ sẽ đi cùng con. Đúng lúc đầu sôi lửa bỏng như thế này lại chẳng thấy mặt mũi chồng và anh trai con đâu. Mai con nhớ giục chúng nó về đi nhé!

Thẩm Thiếp trả lời:

Anh Phương Trình nhà con đi công tác chắc cũng sắp về rồi. Anh trai con đi Thanh Thành ăn cưới bạn, có thể cũng sắp về rồi bởi anh đã đi mấy ngày rồi mà. Mẹ này, mẹ có còn nhớ hai lần trước con đi siêu âm không? Bác sĩ không nhắc gì tới mặt mũi của đứa trẻ đúng không mẹ? Hình như chưa bao giờ nói mẹ nhỉ? Mai con nhất định sẽ yêu cầu bác sĩ phải kiểm tra kỹ một chút mới được.

Thẩm Thiếp nằm trên giường trong phòng siêu âm, bụng cô nhô hẳn

lên giống như ngọn núi nhỏ vậy. Một vị nữ bác sĩ trung niên đang đều đặn phết lên bụng cô dịch lỏng, sau đó bật thiết bị siêu âm rồi thành thạo đặt đầu dò lên bụng cô. Bà nhẹ nhàng di chuyển đầu dò, đôi mắt tinh anh tỉ mỉ quan sát hình động trên màn hình.

Tối qua Thẩm Thiếp ngủ không ngon, do vậy quầng mắt hơi đen, nhưng mắt cô vẫn rất đẹp và sáng. Cô cứ dỗi cặp mắt đẹp và sáng đó trên khuôn mặt bà bác sĩ, trông ngực cô đập thành thịch, mặc dù đã cố kìm nén nhưng vẫn không ngừng đập mạnh. Trái tim cô trong tình trạng đập liên hồi như vậy cứ phải cố co bóp, phình to một cách nặng nhọc.

Không có sự biểu lộ cảm xúc nào trên khuôn mặt bà bác sĩ cả. Đây là một thói quen nghề nghiệp, một dạng tê liệt bản năng được hình thành do tính chất công việc lâu năm. Mặc dù vậy, Thẩm Thiếp vẫn cố gắng tìm những thay đổi nhỏ nhất có thể xuất hiện trên khuôn mặt bà ta. Thẩm Thiếp nhận thức rõ ràng rằng, một mặt hồ cho dù phẳng lặng đến thế nào thì cũng có những gợn sóng lăn tăn do gió để lại. Cô muốn tìm ra mọi manh mối nhỏ nhoi liên quan tới tình hình sức khỏe của đứa trẻ chính từ những gợn sóng lăn tăn đó.

Thế nhưng cô chẳng tìm thấy manh mối nào cả. Sự lo lắng của cô càng lúc càng giảm nhẹ. Bản thân cô rất sợ tìm thấy, cô sợ vị bác sĩ kia sẽ nhếch nhẹ lông mày, sợ đôi mắt hằn in dấu chân chim kia đột nhiên khẽ khép lại.

Đứng bên cạnh bà ta là một bác sĩ trẻ, xem ra là bác sĩ thực tập. Cô bác sĩ trẻ này cứ dán vào màn hình với ánh mắt rất kỳ lạ, miệng thì không ngừng kêu lên:

- Tôi nhìn thấy cánh tay nhỏ bé rồi, lại còn cả chân nữa chứ. Trời ơi, nó lại còn đang động đậy nữa chứ, hay thật đấy!..

Những câu nói của cô bác sĩ trẻ làm tan biến sự căng thẳng trong phòng siêu âm. Cuối cùng thì bà bác sĩ cũng nhoẻn cười thông báo:

- Thai nhi phát triển rất tốt, ngôi thai thuận, nước ối và nhau đều bình thường, không có hiện tượng tràn hoa quần cổ.

Nghe đến đây, Thẩm Thiếp vẫn chưa hoàn toàn yên tâm. Cô dò hỏi bác sĩ:

- Bác sĩ à, xin hỏi bác sĩ có nhìn rõ mặt thai nhi không ạ?

Bà bác sĩ nhanh chóng liếc nhìn khuôn mặt trắng nhợt của Thẩm Thiếp, sau đó lại tập trung lên màn hình, bình thản nói:

- Thai nhi quay mặt vào trong, tôi không có cách nào nhìn được mặt của nó.

Thẩm Thiếp nằm trên giường, mặt hướng lên trần nhà, lúc nghe thấy bác sĩ nói như vậy cô cảm thấy có bóng đen ở trên đó, sau đó rơi xuống mặt cô. Cô sợ hãi hét lên, nhắm chặt mắt lại, lấy tay bịt mồm rồi toàn thân run lẩy bẩy.

Mấy giây sau, Thẩm Thiếp không nhận ra có gì rơi xuống mới từ từ thả tay bịt mồm ra. Cô nhìn thấy khuôn mặt lo lắng của bà Châu Thanh Á, cô vội vàng lắc lắc đầu rồi gượng cười trấn an mẹ.

- Mẹ à, không có chuyện gì đâu. Ban nãy hình như con gặp hoang tưởng, con nhìn thấy một đứa trẻ sơ sinh rơi xuống từ trần nhà.

Bác sĩ vừa thu dọn thiết bị vừa nhắc nhở:

- Cô bị căng thẳng quá đấy! Có phải gần đây cô nhìn thấy hay nghe thấy cái gì không hay phải không. Đừng suy nghĩ lung tung nữa, cứ chờ đợi rồi sẽ sinh ra một em bé khoẻ mạnh thôi.

Tuy câu nói an ủi cuối cùng của bà bác sĩ chỉ mang tính tượng trưng, nhưng đã khiến Thẩm Thiếp cảm thấy tốt lên rất nhiều. Cô cùng mẹ rời khỏi bệnh viện, tay cô vẫn nắm chặt tờ phiếu kết quả siêu âm.

- Mẹ à, tại sao con không tài nào nhận ra đâu là cánh tay đâu là chân của đứa bé nhỉ? Ôi trời nó lại đạp con rồi.

Thẩm Thiếp cảm thấy đứa trẻ trong bụng đang đạp cô rất mạnh, dường như nó mới làm động tác xoay 180 độ. Lúc này cô cảm thấy dở khóc dở cười:

- Con à, sao bây giờ con lại xoay như thế nhỉ? Lúc nãy tại sao lại trốn không cho bác sĩ xem hả? Con xấu hổ không gặp người ta à?

Một chiếc taxi đang dừng ở bên đường, Thẩm Thiếp cất phiếu kết quả siêu âm rồi tiến về phía chiếc xe. Tuy thân thể cô nặng nề nhưng mẹ cô lại bị thấp khớp nên không thể đi nhanh bằng cô được. Thẩm Thiếp bước tới cửa xe, dang tay mở cửa xe.

Cô liếc nhìn người lái xe theo bản năng, cúi thấp người xuống, chân

trái đã cất lên khỏi mặt đất để chuẩn bị lên xe. Nhưng bỗng nhiên cô đứng khựng lại, giơ tay bịt mồm rồi hét điên cuồng, người cô nhũn ra, đổ vật xuống đất.

Bà Châu Thanh Á đang ở sau lưng cô, cũng đang chuẩn bị mở cửa sau của xe, đột nhiên nghe thấy tiếng hét thất thanh của Thẩm Thiếp khiến trống ngược đánh thành thịch. Tới lúc bà chấn tỉnh trở lại thì chiếc taxi kia đã chạy mất hút. Cánh cửa xe vẫn chưa đóng kín còn Thẩm Thiếp đang ngồi phệt trên đất.

Bà vội vã tới đỡ con gái đứng lên, mặc dù đã hai lần cố gắng hết sức nhưng vẫn không đỡ được Thẩm Thiếp dậy. Bà liền ngồi xồm xuống đất, lo lắng nhìn con gái đang thẫn thờ ngồi bệt dưới đất, mặt cô chuyển từ xanh xao sang tím tái. Trong đôi mắt đẹp của cô chỉ còn lại nỗi khiếp đảm tột độ. Cả người cô đang run lên, miệng cô há to nhưng chẳng nói được gì.

Bà Châu Thanh Á lo lắng phát khóc. Bà đau khổ gọi tên con:

- Tiểu Thiếp à, con sao vậy? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? Con mau nói cho mẹ nghe đi!

Bà cảm thấy con gái bà đột nhiên thay đổi từ buổi tối hôm qua. Trước đây, con gái bà là cô gái ngây thơ, vui vẻ, hoạt bát, cô hay đắm chìm trong niềm hạnh phúc sắp được làm mẹ. Thế mà trong một đêm ngắn ngủi đã biến thành một người mẫn cảm với những hành động, cử chỉ kỳ quặc. Lòng bà xót xa, đau đớn. Bà thầm nghĩ con gái bà nhất định là sợ sinh nở, không phải nó sợ đau mà là lo lắng không biết đứa trẻ trong bụng có khỏe mạnh không. Thẩm Thiếp là con gái bà, trong lòng con nghĩ gì chẳng lẽ có thể giấu được bà ư?

Thẩm Thiếp lúc này đang hoảng hốt, hoảng loạn. Cô nhớ rằng, lúc này khi cô mở cửa xe, theo thói quen cô ngó mặt người tài xế. Người tài xế cũng đang vô tình nhìn cô.

Đó là một tài xế nữ, cô ta mặc một bộ đồ đen, mái tóc dài mượt mà buông sau lưng. Khuôn mặt của cô ta - nếu như có thể gọi đó là khuôn mặt - trên đó không nhìn rõ được ngũ quan. Không phải là cô ấy không có được ngũ quan mà trái lại mắt, mũi và miệng cô ta đều có, thậm chí còn rất đẹp nữa là chẳng khác. Chỉ có điều mọi thứ chìm trong màu máu đỏ.

Da của cô lái xe này, nói cụ thể hơn chút nữa, tức là da mặt của cô ta, nổi đầy những vết vằn đỏ. Những vết vằn này gồ lên khiến khuôn mặt cô ta lồi lõm không bằng phẳng, chúng lại không đồng nhất, vết to vết nhỏ, và nổi đầy trên khuôn mặt. Chính vì thế khuôn mặt cô ta giống như bị người ta lột da vậy.

Khi khuôn mặt đó nhìn thấy vẻ sợ hãi trong mắt Thẩm Thiếp, lại còn cười rất ghê rợn.

Lúc cô ta cười, những vết vằn đó lại biến dạng theo cơ mặt. Trên nền đỏ tươi đó lộ ra những cái răng trắng nhớn...

Khi Thẩm Thiếp nhìn thấy những chiếc răng trắng nhớn đó, cô có cảm giác cảnh vật xung quanh tối sầm lại, rồi người cô mềm nhũn ra. Sau đó thì mọi thứ biến mất, chiếc xe taxi cùng cô lái xe mặt đỏ đáng sợ kia. Cô lại nhìn thấy mẹ cô bà Châu Thanh Á và những người bộ hành đang xúm lại xung quanh mình.

Một người lo lắng hét lên:

- Đưa cô ấy vào bệnh viện đi, có lẽ cô ấy sắp sinh rồi.

Nghe tới đây, bà Châu Thanh Á mới chú ý phát hiện thấy dưới chiếc váy bầu màu hồng phấn Thẩm Thiếp đang mặc, một dòng máu đỏ giống như con giun đang chảy ra rồi loang xuống đùi trắng phau của cô.

Bà lo lắng hự một tiếng, đúng lúc đó bà ý thức được cháu ngoại của bà vì biến cố nhỏ này sẽ được sinh ra sớm hơn dự kiến ban đầu.

Lúc trời chạng vạng tối, Thẩm Lực mới về tới bệnh viện. Anh đi từ Thanh Thành về, còn chưa kịp rẽ qua nhà đã vội tới bệnh viện thăm em gái. Trong điện thoại mẹ anh báo em gái anh sắp sinh đã nhập viện rồi. Điều khiến Thẩm Lực cứ thấp thỏm không yên là giọng nói của mẹ anh rất lo lắng, không giống với tâm trạng vui mừng của người sắp được làm bà ngoại tí nào. Anh thầm đoán, chắc lại có chuyện gì đây. Ý nghĩ ấy khiến lòng anh nóng như lửa đốt, anh cảm thấy một khắc dài tựa nghìn năm vậy.

Mặc trên người còn lấm bụi đường vội vàng tới được bệnh viện, Thẩm Lực cuối cùng cũng có thể nhìn thấy khuôn mặt bình tĩnh của Thẩm Thiếp trong phòng chờ sinh, lúc đó Thẩm Lực mới yên tâm phần nào. Thẩm Thiếp nằm ở đó, bụng nhô cao. Trong giây lát Thẩm Lực xúc động

vô cùng: Cuối cùng sinh mạng nhỏ nhoi đã tròn chín tháng nằm trong bụng mẹ, đã tới lúc nó chào đời. Anh sắp được làm cậu rồi.

Nhìn thấy anh trai, mắt Thẩm Thiếp lộ rõ vẻ vui mừng, cô khẽ mỉm cười. Nhưng nụ cười đó không tự nhiên chút nào. Điều đó khiến Thẩm Lực không yên tâm. Anh vội hỏi:

- Tiểu Thiếp à, em thế nào rồi? Thế mẹ và Phương Trinh đâu?
- Mẹ đi lấy đồ rồi, còn Phương Trinh đi công tác sáng mai mới về tới đây. May mà anh về rồi.

Đúng lúc đó một cô y tá bước vào thông báo:

- Giường 19, Thẩm Thiếp, nghe tim thai.

Cô y tá đặt thiết bị nghe tim thai lên bụng Thẩm Thiếp, cô nhanh chóng tìm được vị trí tim thai.

"Thịch, thịch..." từ thiết bị nghe tim thai hi vọng ra nhịp tim đập rất mạnh của thai nhi. Tiếng tim thai đập nhanh và to hơn nhiều so với tưởng tượng của Thẩm Lực. Tiếng đập đó giống như tiếng vó ngựa phi nước đại trên thảo nguyên.

- Nhịp tim 130 lần một phút, rất tốt đấy.

Cô y tá nghe một lúc rồi thu đồ nghề lại, sau đó cô kiểm tra độ mở tử cung cho Thẩm Thiếp.

Lúc này, Thẩm Lực đã đi ra ngoài. Chắc hẳn cô y tá kia cho rằng anh là chồng của Thẩm Thiếp. Nghĩ tới đây, Thẩm Lực gượng cười đau khổ: Không biết tới ngày nào mình mới có diễm phúc được làm bố đây?

Một lát sau, cô y tá đi ra. Cô nói với Thẩm Lực:

- Tối nay chắc vợ anh chưa sinh đâu, sớm nhất cũng phải đến chiều mai. Anh nhớ bổ sung thêm dinh dưỡng cho cô ấy, cố gắng trấn an cô ấy, bởi tôi nhận thấy tâm trạng cô ấy không được tốt lắm, có lẽ cô ấy quá căng thẳng mà thôi.

Thẩm Lực vội vàng đáp lại:

- Cảm ơn bác sĩ, nhưng tôi là anh trai của Thẩm Thiếp.

Cô y tá cười ngượng ngùng, đôi mắt híp lại phía trên chiếc khẩu trang.

Cô y tá đi rồi, Thẩm Lực vẫn đứng như trời trồng. Cô y tá mặc đồng

phục y tá, đội mũ y tá, phút chốc khiến anh nhớ tới hai người.

Một là Tần Nhược Yên, hai là Lê Hồng.

Đêm đã khuya.

Đêm đầu hạ vốn tĩnh mịch, nhưng trong khu chờ sinh của bệnh viện Bà mẹ và Trẻ em Vân Thành, dường như không ngủ cả ngày lẫn đêm. Hai nhi trong bụng mẹ không nhìn thấy thế giới bên ngoài, cũng không phân biệt được sáng tối. Khi đã nằm trong bụng mẹ đủ tháng đủ ngày, chúng sẽ tự khắc rời khỏi cơ thể người mẹ để tìm tới cái thế giới mà trước kia chúng chỉ nghe thấy nhưng không nhìn thấy đó. Nhưng thời điểm đó, chúng lại không bàn bạc gì với mẹ chúng cả. Chúng sử dụng phương thức kinh thiên động địa khiến mẹ chúng ngày hôm đó phải đau đớn tột cùng.

Bà Châu Thanh Á đưa đồ cần dùng tới, nhìn Thẩm Thiếp, thấy cô sẽ chưa sinh ngay liền tranh thủ về nhà nghỉ ngơi. Thẩm Lực ở lại bệnh viện trông em. Bản thân anh còn cảm thấy căng thẳng hơn cả Thẩm Thiếp. Anh chẳng có kinh nghiệm gì cả, từ trước đến giờ anh chưa từng được chứng kiến sự ra đời của đứa bé nào.

Thẩm Thiếp nằm trên giường. Lúc này, cô không cảm thấy từng đợt đau do các cơ co tử cung mang lại nữa.

Đèn trong phòng đã tắt, Thẩm Lực dặn em gái phải ngủ sớm để giữ sức khỏe, nói rồi nằm xuống chiếc giường bên cạnh. Thẩm Thiếp không ngủ được, cô cứ nhìn chăm chú vào trần nhà tối tăm, tay cô nắm chặt lấy vỏ chăn.

Sinh mạng nhỏ nhoi trong bụng cô đã yên lặng, có lẽ nó cũng đang cuộn lại trong tử cung ấm áp rồi ngủ ngon lành. Không hiểu nó có giữ sức khỏe để chuẩn bị cho hành động " đại náo tử cung " sắp diễn ra hay không?

Thẩm Thiếp lại sờ vào bụng theo bản năng. Bàn tay cô nhẹ nhàng đặt trên bụng, như thể cô không muốn kinh động tới cục cưng của mình vậy. Trong đầu cô lại loé lên một ý nghĩ đáng sợ - cô đã từng mong muốn mãnh liệt được gặp con mình, cô đã trông mong ngày này chín tháng rồi. Nhưng hiện giờ, cô lại sợ hãi thời điểm này biết bao.

Mặt của cô...cứ nghĩ tới mặt của đứa trẻ, tim Thẩm Thiếp lại thắt lại.

Cô hít một hơi dài sau đó từ từ thở ra, cô mong với cách này có thể

thoát khỏi ý nghĩ đáng sợ lúc đó. Cô thử tự an ủi bản thân: Ý nghĩ đó thật hoang đường! Trong thời kỳ mang thai, cô chưa làm gì có hại cho thai nhi cả, thế thì làm sao đứa bé lại không khỏe mạnh cơ chứ? Trong cái thế giới này, mỗi ngày có tới hàng ngàn hàng vạn đứa trẻ ra đời, ai có thể đảm bảo tất cả trong số chúng mạnh khỏe bình an chứ?

Càng cố tự an ủi mình thì cô càng nghĩ ngợi linh tinh, cô cứ nhìn thấy đứa trẻ sơ sinh với cái đầu dị dạng và cô tài xế với khuôn mặt đỏ lôm. Dáng vẻ của chúng cứ hiện ra trước mắt cô khiến cô cảm thấy suy nhược thần kinh. Cô có cảm giác mình sắp không chịu đựng nổi lâu hơn nữa, sắp sửa suy sụp đến nơi rồi.

Đúng lúc này, cô nghe thấy tiếng rên rỉ vọng từ bên ngoài vào. Lúc đầu chủ nhân của tiếng rên còn cố nén chịu, nhưng chẳng mấy chốc chủ nhân của tiếng rên dường như đã không còn chịu đựng được nữa.

- Đau quá! Tôi không đẻ nữa! Không đẻ nữa đâu! Xin các anh cho tôi đẻ mồi.

Tiếng rên rỉ của sản phụ đó đau xé lòng.

Thẩm Thiếp có cảm giác từng chân tóc co lại khi nghe tiếng rên của người phụ nữ đó.

Sau đó tiếng kêu rên của người phụ nữ xa dần, dường như họ đang đưa cô ấy về phòng sinh. Không những nghe thấy tiếng kêu la của cô ta, Thẩm Thiếp còn nghe thấy những lời khuyên của bác sĩ và lời an ủi của người thân cô ta nữa. Trong chốc lát, đột nhiên trong đầu Thẩm Thiếp xuất hiện một ý nghĩ lạ lùng: Người phụ nữ đó sắp sửa bước vào địa ngục.

Cái ý nghĩ kỳ quái đó khiến cô cảm thấy hụt hẫng trong giây lát. Sau cảm giác hụt hẫng, cô lại cảm thấy sợ hãi vô cùng. Bởi cô có cảm giác là người tiếp theo vào địa ngục có thể chính là cô.

Cô không thể ngủ tiếp được nữa, cô chống khuỷu tay nhằm nhắc cơ thể nặng nề dậy rồi bước xuống giường. Thẩm Lực nằm bên cạnh thấy động cũng tỉnh giấc. Anh vội vàng hỏi:

- Tiểu Thiếp à, em đi đâu đấy?

- Ồ, em đi vệ sinh thôi mà, anh ngủ đi, em đi một mình không sao đâu.

Nói rồi cô nặng nề bước ra khỏi phòng.

Nhẹ nhàng đóng cửa phòng, cô đi ra hành lang. Lúc này chẳng có bác sĩ, y tá mặc áo blu trắng đi qua đi lại, cũng không thấy sản phụ phải đẻ trong đêm nữa, tự nhiên cô cũng cảm thấy nhẹ cả người. Cô cảm thấy lúc này đi ra ngoài sẽ khiến tâm trạng cô bớt hồi hộp, lo lắng.

Ánh đèn trên hành lang kéo dài bóng của cô. Cô đang đi đôi dép bệt, do vậy bước đi của cô không gây ra tiếng động mạnh. Cô tiếp tục tiến về phía trước, lúc này cô đã có thể nghe thấy tiếng rì rầm của một số sản phụ trong phòng sinh.

Cô từng nhớ đã đọc được một lời nhận xét của một người nào đó trong một bài báo rằng, khoa Sản là khoa vui vẻ nhất trong bệnh viện. Thế nhưng, vào lúc này cô không có cách nào cảm nhận được sự tồn tại của niềm vui đó. Cô có cảm giác mình đang lạc vào tầng cuối của địa ngục. Tầng cuối của địa ngục có tên là gì nhỉ? Đúng rồi, có tên là Vô Gian.

Vô Gian! Cô đau nhói lòng, bởi đó là nơi không thể đổi đời được nữa.

Sau đó cô lắc đầu, lẽ nào lại nghiêm tọng đến thế? Không hiểu mình bị sao nữa, có phải là bị ma ám hay không nữa?

Đúng lúc này cô đã đi tới đoạn ngoặt của hành lang. Hành lang hình vòng cung, bốn phía là phòng bệnh, ở giữa là phòng trực tư vấn của y tá. Cả dãy hành lang không bóng người.

Cô tiếp tục tiến về phía đường vòng, đột nhiên cô nhìn thấy người phụ nữ mặc áo đen đứng quay lưng về phía cô, mái tóc dài mượt mà buông sau lưng.

Đột nhiên Thẩm Thiếp nhớ tới người phụ nữ với khuôn mặt đỏ lôm trong xe taxi hôm trước, cô ta cũng mặc bộ đồ đen, hơn nữa mái tóc của cô ta cũng dài và mượt mà như vậy. Cô khựng lại sững sờ. Cô chỉ muốn nhanh chóng đi khỏi nơi này trước khi người phụ nữ kia quay người lại.

Thế nhưng đã quá muộn rồi. Người phụ nữ kia nghe thấy tiếng bước chân của cô liền quay người lại.

Khuôn mặt cô ta lạnh lùng vô cùng. Cô ta đưa mắt nhìn Thẩm Thiếp, trong tay đang ôm đứa trẻ được bọc tã rất chặt.

Thẩm Thiếp cảm thấy nhẹ cả người sau khi nhìn thấy mặt cô ta.

Khuôn mặt cô ta thần thờ, ánh mắt đờ đẫn giống hệt như thứ nước sôi chẳng có vị gì vậy.

Thẩm Thiếp đã hiểu sự việc, có lẽ sản phụ này không ngủ được nên ôm con ra ngoài cho khuây khoả. Thẩm Thiếp vẫn còn nhớ người phụ nữ này chính là sản phụ được chuyển từ phòng chờ của khoa Sản lên phòng sinh. Cô cũng ngược mắt nhìn cô ta rồi đi tiếp.

Nhưng người phụ nữ kia lại tiến về hướng Thẩm Thiếp, lúc đi ngang qua cô ta Thẩm Thiếp chậm rãi nhìn lướt qua mặt. Tay cô ta vẫn ôm chặt đứa con.

Ánh mắt Thẩm Thiếp tò mò liếc nhìn đứa bé trong bọc tã. Lúc này Thẩm Thiếp đang đứng ở góc nghiêng 45 độ so với người phụ nữ, do vậy cô tình cờ nhìn rất rõ đứa trẻ sơ sinh kia. Lúc nhìn thấy rõ mặt đứa trẻ sơ sinh đó, chân tay cô run bắn lên.

Khuôn mặt đứa trẻ sơ sinh trong tay người phụ nữ kia đầy những vết vân đỏ. Những vết vân đỏ lồi lõm kỳ lạ đó mọc đầy trên khuôn mặt non nớt của đứa bé. Thẩm Thiếp có cảm giác khi nó vừa chào đời khuôn mặt nó đã giống như quả táo bị đập dập vậy!

Thẩm Thiếp mới nhìn qua một lát thì người phụ nữ đó đã bỏ đi. Thẩm Thiếp sững sờ trong giây lát rồi đột nhiên không tìm được lòng mình cô hét lên khiếp sợ. Vừa hét toáng lên cô vừa lững thững đi không mục đích. Bỗng chốc hành lang hình vòng cung biến thành mê cung khiến cô không thể thoát ra.

Tiếng kêu của Thẩm Thiếp kinh động đến mọi người. Một vài người đã đổ ra từ phòng bệnh, một số bác sĩ, y tá cũng chạy ra. Họ nhìn thấy một phụ nữ mang thai nặng nề đang hoảng hốt la hét.

Rồi Thẩm Thiếp cũng nhận thấy xung quanh mình có rất nhiều người. Chính họ khiến cô hoa mắt. Những người lạ mặt này phải mất công rất lâu mới khiến cho Thẩm Thiếp bình tĩnh trở lại. Mấy phút sau họ dìu Thẩm Thiếp vào văn phòng của bác sĩ. Lúc ngồi xuống, cô mới phát hiện ra người dìu mình chính là anh trai Thẩm Lực.

Thẩm Lực lo lắng hỏi:

- Em sao thế Thẩm Thiếp? Rốt cuộc là có chuyện gì vậy?

Thẩm Thiếp chậm rãi đưa mắt nhìn Thẩm Lực, cô định nói gì đó nhưng lại thôi.

Bà bác sĩ trực ban ngạc nhiên nhìn Thẩm Thiếp. Tuy bà ta đã vào tuổi trung niên nhưng rất biết giữ nhan sắc, trông bà ta rất thân thiện nữa.

- Cô có thể nói cho tôi nghe có chuyện gì không? Cô sắp sinh rồi, nếu tâm trạng tiếp tục không ổn định như vậy sẽ ảnh hưởng tới đứa bé đấy!

Bà bác sĩ này xem ra rất có kinh nghiệm, bà ấy đã quen với việc lấy đứa bé ra để trấn an các bà mẹ tương lai. Bởi bà biết cho dù có xảy ra bất cứ chuyện gì chỉ cần bà nhắc tới đứa bé thì không bà mẹ tương lai nào lại không ngoan ngoãn nghe lời.

Dường như câu nói này rất hiệu nghiệm đối với Thẩm Thiếp, cuối cùng cô cũng bắt đầu run rẩy thuật lại mọi chuyện đã xảy ra từ hôm qua tới giờ cho bà bác sĩ nghe.

Các bác sĩ và y tá trong phòng trực đều vô cùng ngạc nhiên khi nghe những câu chuyện Thẩm Thiếp kể. Thẩm Lực còn cảm thấy kinh hãi hơn cả họ. Anh mới trở về từ Thanh Thành, những chuyện kỳ quặc xảy ra ở Thanh Thành đã khiến anh cảm thấy mệt mỏi vô cùng, vậy mà ở chính tại nơi đây lại còn loạn hơn. Anh biết em gái anh là người hoạt bát, vui vẻ, tại sao những chuyện này lại xảy ra với nó kia chứ?

Bà bác sĩ nghe xong liền kết luận:

- Thực ra trên đời này không có người phụ nữ và đứa trẻ mặt đỏ đáng sợ kia, tất cả những nhân vật này là do cô tưởng tượng ra mà thôi.

Bà lại nói tiếp:

- Hai ngày trước có một sản phụ nông thôn có tới bệnh viện chúng tôi, cô ta sinh ra một đứa bé với khuôn mặt dị dạng và toàn thân bị phù. Cô ta bị như vậy vì trong quá trình mang thai cô ấy bị nhiễm virus, lại còn không đi khám trước khi sinh nên mới xảy ra kết cục như trên. Đứa trẻ vừa chào đời đã chết yếu. Người nhà đứa bé liền vội vàng đem nó đi ngay. Theo tôi nghĩ, đứa bé gái mà đồng nghiệp của cô nhận được có thể chính là đứa bé đó.

Không đợi Thẩm Thiếp trả lời, bà bác sĩ nói tiếp:

- Chuyện này sẽ gây ảnh hưởng không tốt đối với tâm lí của cô. Người bình thường có thể chịu được, nhưng cô thì khác. Thường xuyên chịu áp lực tâm

lí nặng nề rất dễ khiến cô bị hoang tưởng. Cô nghĩ lại xem, ngoài cô ra không còn ai nhìn thấy người nữ lái xe mặt đỏ kia, đúng không?

Thẩm Thiếp thần thờ nhìn bà bác sĩ rồi gật đầu, rồi lại lắc đầu. Bà bác sĩ liền vội vàng khuyên:

- Được rồi, cô đừng suy nghĩ lung tung nữa, bây giờ cô chỉ nên nghĩ tới việc làm sao để sinh em bé bình an mà thôi. Y tá trưởng Từ hãy kiểm tra cho cô ấy một lần nữa.

Mười phút sau, Thẩm Lực đỡ Thẩm Thiếp vào phòng sinh. Lúc này, dù cho Thẩm Lực có hỏi gì Thẩm Thiếp vẫn mím chặt môi không nói một câu nào. Có điều, lúc này trên mặt cô đã bình tĩnh trở lại. Nhận thấy em gái đã tỉnh tâm trở lại, Thẩm Lực yên tâm phần nào. Anh nắm chặt tay em gái rồi cứ gật đầu lia lịa với cô.

Thẩm Thiếp lại muốn đi vệ sinh. Thẩm Lực nhanh chóng dìu em gái đi sau đó chờ em ở ngoài nhà vệ sinh. Anh đưa mắt nhìn quanh hành lang. Bỗng dưng anh có cảm giác: Những gì Thẩm Thiếp nhìn thấy đều là sự thực không phải là hoang tưởng.

Thẩm Thiếp đã đi vào nhà vệ sinh. Trong đó trống trải, ngoài ánh đèn vàng mờ ảo ra thì chẳng có người nào khác. Cửa nhà vệ sinh vẫn mở, bóng cây bên ngoài cửa cứ xào xạc trong gió.

Vệ sinh xong xuôi, Thẩm Thiếp đi tới bồn rửa tay. Bồn vệ sinh nằm ở vị trí bên trong cửa nhà vệ sinh. Bóng đèn vàng mờ đang lắc lư trên trần nhà.

Thẩm Thiếp mở vòi nước, lúc nước chảy ra cô chợt nhận thấy có tiếng khóc yếu ớt lẫn trong tiếng nước chảy.

Cô rùng mình rồi tắt vòi nước, sợ sệt lắng nghe âm thanh lạ kia.

Lúc này cô đã nghe thấy tiếng khóc rõ ràng, với sự nhạy cảm của phụ nữ sắp làm mẹ, cô nhận ra đó là tiếng khóc của trẻ sơ sinh.

Tiếng khóc đó ở dưới bồn rửa mặt.

Thẩm Thiếp đã biết được tiếng khóc xuất phát từ đâu, đầu óc cô trở nên mụ mẫm. Cô có cảm giác đầu mình căng ra. Cô cảm tưởng trái tim cô như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, khiến cô rung động. Sự rung động đúng vào thời điểm nguy hiểm, một phương pháp tự cứu mình theo bản năng:

Mau chóng thoát khỏi nơi đây.

Vội vàng quay người đi, cô thậm chí còn không ngó xuống phía dưới bồn rửa mặt nữa. Cô lao vội ra ngoài cửa. Lúc này cô cảm thấy đầu óc mình trống rỗng, đầy cô nặng trĩu còn chân thì nhũn ra. Cô không biết mình sẽ phải làm gì để thoát khỏi cái nhà vệ sinh này nữa.

Mãi tới khi có người tới dìu cô dậy, cô mới chợt nhận ra người đó là anh trai Thẩm Lực của mình. Cô gắng gượng đưa mắt nhìn anh trai, toàn thân cô mềm nhũn. Cô có cảm giác thân thể cô không thuộc về cô nữa, dường như cuộc đời này cũng không thuộc về cô nữa.

Đúng lúc cô bủn rủn muốn ngã thì sinh mệnh nhỏ trong bụng cô quẫy mạnh. Chính cái quẫy này đã khiến con người gần như đã mất hết tri giác bỗng dưng nhận thấy bị chấn động mạnh mẽ, cô cảm nhận được sự tồn tại của một phần trách nhiệm của mình.

Ý nghĩ này đã khiến cô chống đỡ được sự sụp đổ bất ngờ về thể xác. Cô gắng sức để đứng vững trở lại. Cô thấp thỏm quay lại nhìn vào cửa nhà vệ sinh.

Lúc này cô đã không còn nghe thấy tiếng khóc yếu ớt nữa. Tiếng nước vẫn chảy tí tách - cô đã quên không đóng vòi nước.

Cô cố tĩnh tâm để nghe ngóng tiếng khóc đó, nhưng cuối cùng vẫn không nghe thấy gì. Nhưng dựa vào trực giác của người sắp làm mẹ, cô dám chắc tiếng khóc đó là thật, không phải là hoang tưởng.

Cô cất giọng yếu ớt nói với anh trai:

- Anh à, trong nhà vệ sinh có trẻ sơ sinh đang khóc.

Thẩm Lực hồ nghi nhìn em gái, nhưng anh vẫn bỏ tay đang dìu em gái ra rồi quay người bước vào nhà vệ sinh.

Anh giơ tay vịn vòi nước mà Thẩm Thiếp quên chưa tắt.

Nhà vệ sinh yên tĩnh hẳn, lúc này chỉ còn nghe thấy tiếng gió thổi ngoài cửa sổ.

Thế nhưng sự yên tĩnh chỉ kéo dài trong giây lát mà thôi, bỗng anh nghe thấy tiếng khóc nhỏ nhưng rất rõ ràng. Anh giật mình, cố lắng tai nghe nhưng lại không thấy gì nữa.

Nhưng anh nghe thấy rõ ràng đó là tiếng khóc yếu ớt của trẻ sơ sinh.

Anh vội vàng tìm xem tiếng khóc đó vọng ra từ đâu, cuối cùng cũng phát hiện ra một bọc tã dày ở góc rất gần bồn rửa mặt.

Anh tiến tới gần bọc tã rồi nhặt nó lên.

Nhưng bọc tã này không bình thường chút nào, bởi chiếc khăn bông mỏng bị buộc chặt tới mức không hở ra chút nào để co đưa trẻ thở.

Thẩm Lực đau xót mở bọc tã ra, do hồi hộp tay chân anh cứ lóng ngóng lạ. Sau đó anh cố cởi nút buộc, bọc tã đã được mở ra, đôi chân của đứa trẻ đã lộ ra.

Anh chẳng còn thời gian nghĩ ngợi gì nữa, vội vội vàng vàng xông ra khỏi nhà vệ sinh, thậm chí anh còn chẳng kịp nói câu gì với Thẩm Thiếp nữa. Anh chạy vội tới phòng trực của bác sĩ. Tuy không biết đứa trẻ này có thể được cứu nữa hay không nhưng vừa rồi anh vẫn còn nghe thấy tiếng khóc của nó, điều đó đồng nghĩa với vẫn còn hy vọng.

Bác sĩ và y tá trực cũng sờ nhìn người đàn ông xông thẳng vào phòng trực với bọc tã trên tay. Người có phản ứng nhanh nhất vẫn là vị nữ bác sĩ trung tuổi, bà đỡ bọc tã trên tay anh rồi đặt lên chiếc giường có trải ga trắng muốt. Sau đó bà gỡ bọc tã ra.

Mọi người kinh ngạc khi nhìn thấy trong bọc tã là một đứa trẻ sơ sinh toàn thân đã tím tái. Đôi mắt nó đã nhắm nghiền, bên khoé miệng vẫn còn dớt nước dãi.

Vị nữ bác sĩ kia mắng một câu gì đó, sau đó vội vàng ra lệnh cho những người xung quanh:

Phải đưa ngay đứa trẻ này vào phòng cấp cứu! Y tá trưởng Từ mau chóng đi tìm người nhà của đứa trẻ.

Mọi người khẩn trương thực hiện mệnh lệnh, chỉ còn lại mỗi Thẩm Lực đang thần thờ đứng yên tại chỗ.

Vị bác sĩ kia thậm chí còn chẳng hỏi Thẩm Lực đã tìm ra đứa trẻ ở đâu.; lẽ nào chuyện này đã trở lên quá bình thường ở đây chẳng?

Đứa trẻ đó mới chào đời, có lẽ chưa tới hai mươi tư tiếng. Đó là một bé gái, da của nó vẫn còn nhẵn. Lẽ ra lúc này da nó phải hồng hào mới đúng, nhưng do ngạt thở lên da nó tím tái. Không hiểu người nào đã vứt bỏ nó? Người đàn bà nào vừa mới được làm mẹ lại nỡ nhẫn tâm vứt bỏ đứa

con mình đã mang nượng chín tháng mười ngày?

Thẩm Lực đau nhói trong lòng, anh cứ đứng yên một lúc lâu. Đột nhiên anh nhớ tới cô em gái đang hoảng sợ của mình, liền vội vàng rời khỏi phòng trực. Lúc ra anh đi ngang qua cô y tá. Cô ta nhìn anh nói:

- Đứa bé đó chết rồi. Anh đã chậm một bước.

Thẩm Lực cảm thấy tim mình đau nhói như bị đập mạnh, sự đau đớn khiến anh sợ hãi há mồm mà không nói được câu gì. Anh có cảm giác trái tim đau đớn đang dần rơi xuống, rơi mãi tới hẻm núi xa xôi. Anh cũng không tự trách mình bởi anh đã cố hết sức rồi. Anh chỉ cảm thấy buồn tẻ tái.

Cô y tá lại nói tiếp:

- Thực ra sút môi không phải là khiếm khuyết nghiêm trọng lắm, có thể mổ để sửa lại: hơn nữa cũng không mất nhiều tiền lắm.

Thẩm Lực sững sờ. Sút môi ư? Anh đã hiểu ra. Anh nhớ lại môi trên của đứa bé kông bình thường, hình như có một khe hở. Thì ra đứa bé đó bị sút môi hở hàm ếch.

Chả trách ... nổi tức giận trong người anh nhẹ hẳn đi, cùng thời điểm đó cảm giác nặng nề lại ập tới.

Cô y tá nói tiếp, dường như cô đang nhằm vào Thẩm Lực. Cô cứ lải nhải một mình:

- Vứt bỏ đứa bé đi là được rồi, sao lại còn cố tình đặt nó ở đó để nó chết chứ? Người làm bố làm mẹ như vậy quả thật là độc ác.

Thẩm Lực sốt sắng hỏi:

- Bố mẹ của đứa bé đâu? Cô đã tìm thấy họ chưa?

Cô y tá lườm anh một cái rồi thở dài:

- Con đã chết rồi, lẽ nào lại có thể tìm được bố mẹ nữa? Họ đã chuồn đi từ lâu rồi.

Thẩm Lực cảm thấy tâm trạng nặng nề vô cùng, anh buồn bã trở về phòng đợi sinh. Thẩm Thiếp đang nằm trong đó, vừa nhìn thấy anh, cô ngồi nhồm dậy. Cô muốn hỏi anh trai điều gì đó nhưng lại thôi.

Thẩm Lực cố gắng dồn nén tình cảm, hời hợt thuật lại cho Thẩm Thiếp nghe:

- Ồ, chỉ là chuyện một cặp vợ chồng vứt bỏ đứa con của họ thôi mà. Đứa bé đó đã chết rồi.

Sắc mặt Thẩm Thiệp nhợt nhạt bất thường trong ánh đèn, thậm chí môi cô cũng trắng bệch. Một lọn tóc dài của cô rối bù dính trên má, đôi mắt đẹp mở to thất thần. Môi cô run run nhưng cuối cùng cũng cất tiếng hỏi:

- Tại sao bọn họ lại không muốn đứa con của chính mình chứ?

Thẩm Lực vỗ vai em gái an ủi:

- Tiểu Thiệp à, việc này không liên quan tới em, em đừng để ý tới chuyện này nữa. Đôi vợ chồng đó là người nông thôn ấy mà, chắc họ chỉ muốn có con trai do vậy khi biết đứa trẻ là con gái họ không cần nữa thôi mà.

Thẩm Thiệp nhìn vào ánh mắt né tránh của anh trai, cô tiếp tục chất vấn:

- Đứa bé đó là con gái hả anh? Nó có xinh không anh?

Câu hỏi này giống như con rắn độc cắn vào não của Thẩm Lực. Trái tim anh thắt lại, nhưng anh vẫn cố làm ra vẻ bình thường đáp lại:

- Đứa bé đó rất xinh, tiếc là thế giới này lại không còn thuộc về nó nữa.

Sau đó anh cảm thấy vô cùng hoang mang. Bản thân anh cũng không hiểu nổi nguyên do tại sao anh lại hoang mang đến vậy. Anh nhìn vào cái bụng to của Thẩm Thiệp rồi lo lắng nghĩ ngợi. Tới lúc này anh mới thực sự cảm nhận được tâm trạng khó hiểu của Thẩm Thiệp, tâm trạng của người phụ nữ sắp được làm mẹ. Anh lắc đầu, là anh trai vào lúc này không thể nghĩ lung tung được. Anh nhận thấy, một chuyện không hay xảy ra đều có xác suất của nó, vậy thì nếu như trong bệnh viện này vừa xuất hiện một đứa trẻ sứt môi như vậy thì xác suất để lại xuất hiện tiếp tục một đứa trẻ không khoẻ mạnh như thế nhỏ hơn rất nhiều.

Đột nhiên anh nhớ tới một chuyện cười: Một người hay đi máy bay, ông ta rất sợ người khác mang thuốc nổ lên máy bay, do vậy mỗi lần đi máy bay ông ta đều mang thuốc nổ. Ông ta giải thích như sau: Xác suất để mang được thuốc nổ lên máy bay rất thấp, do vậy xác suất đồng thời có hai người cùng mang thuốc nổ lên máy bay có thể tính bằng không.

Anh muốn cười mà không cười được. Đôi khi, người ta lựa chọn hình thức lừa mình dối người, nhưng chưa chắc đó đã là biện pháp hay.

Khi Thẩm Lực vẫn còn đang suy nghĩ lung tung thì anh phát hiện thấy Thẩm Thiếp đang ôm bụng, anh nhận thấy sự đau đớn trên khuôn mặt em gái. Thẩm Thiếp vội vàng nói với anh trai:

- Anh à, anh đi gọi bác sĩ đi, em bắt đầu đau bụng rồi.

Nghe tới đây, anh chạy như tên bắn, mặc dù anh biết sự việc chưa gấp lắm nhưng anh vẫn chạy như bay. Trong giờ phút này anh vẫn kịp liếc màn hình điện thoại, đã năm giờ sáng rồi.

Khi ánh nắng đã rải lên hàng cây ngoài cửa sổ, sinh mạng nhỏ nhoi trong bụng Thẩm Thiếp cũng tỉnh giấc. Sau khi sinh mạng nhỏ tỉnh giấc, nó liền dùng sức mạnh đã được tích lũy trong gần mười tháng để giãy vò người mẹ với mục đích được xuất hiện trong thế giới này.

Thẩm Thiếp chỉ biết tới nỗi đau đớn khi sinh con thông qua phim ảnh mà thôi. Lúc đó cô chỉ nghĩ, sự đau đớn dường đó chỉ là sự thoải phòng của nghệ thuật mà thôi. Những sản phụ người đầm mồ hôi cứ giãy giụa liên hồi, khuôn mặt họ méo đi vì đau đớn với những tiếng khóc, gào thét như điên luôn khiến cho Thẩm Thiếp sợ hãi mặc dù cô cảm thấy không thật chút nào. Mặc dù không muốn xem nhưng vẫn cố xem bởi cô cho rằng thời khắc đó rất thiêng liêng. Mặc dù có máu nhưng lúc đó màu máu đó lại đẹp vô cùng giống như màu của ráng chiều vậy.

Chính vì thời khắc thiêng liêng này nên cho dù có đau đớn tới đâu thì vẫn có thể chịu được. Chính vì thời khắc thiêng liêng này, Thẩm Thiếp đã phải nghĩ tới rất xa, cô nghĩ tới niềm hạnh phúc vô biên sau khi đau đớn kết thúc. Nỗi đau khổ lúc này giống như sự đen tối của màn đêm trước bình minh vậy.

Lúc thời khắc thiêng liêng đã thực sự tới rồi, Thẩm Thiếp mới cảm nhận được hiện thực luôn không bao giờ đẹp như tưởng tượng.

Bác sĩ và y tá đã đẩy xe vào phòng đợi sinh nơi Thẩm Thiếp đang nằm. Cô y tá kéo rèm che, phút chốc ánh sáng chói loà khắp gian phòng.

Sau đó, Thẩm Thiếp nhìn thấy mẹ mình đang vội vàng chạy vào. Quàng mắt bà thâm lại, chắc tối qua bà không ngủ được. Bà xách một cặp lồng cơm to, trong đó là canh gà hầm mà bà mới hầm khi trời còn chưa sáng.

Nhìn thấy mẹ, Thẩm Thiếp cười. Khuôn mặt tươi tắn của cô khiến mẹ cô cảm thấy đỡ căng thẳng rất nhiều. Dường như nụ cười này có sức lây truyền kỳ lạ, bà Châu Thanh Á cũng cười theo. Vừa cười bà vừa trấn an chính mình:

- Lúc mẹ đẻ anh con cũng không căng thẳng như lúc này. Tối qua mẹ lo cho con suốt đêm, biết thế này thì mẹ ở luôn trong viện có lẽ yên tâm hơn.
- Mẹ...

Nụ cười vừa xuất hiện trên khuôn mặt bà đã vội vụt tắt, nước mắt tuôn rơi. Bà muốn nói gì đó để an ủi con gái nhưng lại không nói nên lời. Bà thấu hiểu tâm trạng của con gái lúc này, bà đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt thanh tú của con gái. Lúc này, hai mẹ con muốn nói với nhau rất nhiều điều nhưng chỉ qua sự tiếp xúc vừa rồi đã khiến họ hiểu tất cả.

Khám tim thai, kiểm tra tử cung, lấy máu xét nghiệm, đo huyết áp,... sau đó truyền thuốc kích thích đẻ, đeo mặt nạ dưỡng khí.

Bác sĩ nói sức khoẻ Thẩm Thiếp lúc này rất tốt, tử cung bắt đầu co bóp, họ khuyên Thẩm Thiếp lúc này không nên căng thẳng, phải thư giãn, nên ăn sáng để bổ sung năng lượng.

Thẩm Thiếp cảm thấy mình đã trở thành một chiến sĩ trên chiến trường. Có điều khác là bây giờ cô phải chiến đấu một mình, hơn nữa trong trận chiến này không có kẻ địch. Nếu có thì đó lại chính là cô, lúc này cô phải chiến thắng chính mình. Cô đang phải chấp nhận thử thách trên cả mặt trận tâm lí và sinh lí. Trận chiến này chỉ cho phép thành công chứ không cho phép thất bại. Thành công chính là lúc đứa bé cất tiếng khóc chào đời.

Tử cung cứ cách hai mươi phút lại co bóp một lần. Mỗi lần tử cung co bóp lại khiến Thẩm Thiếp mỏi lưng, trướng bụng, không hiểu đứa bé đang làm động tác gì trong bụng cô nữa? Mặc dù Thẩm Thiếp rất giỏi tưởng tượng cũng không thể tưởng tượng ra. Cô có cảm giác tử cung của cô lúc này giống như một cái kén lớn, còn đứa con của cô chính là một thiên thần đang cố dùng hết sức làm rách cái kén để chui ra.

Lúc này bụng cô không đau lắm, cô có thể chịu được. Nhưng trong lòng cô hiểu rõ, bắt đầu từ lúc này, các cơn đau sẽ càng dày hơn, và sẽ càng đau hơn trước.

Lúc đang mang thai, Thẩm Thiếp cũng hay tham gia các diễn đàn trên mạng dành cho phụ nữ sắp được làm mẹ. Tại đó, cô có thể biết được mọi chuyện về việc sinh em bé, hơn nữa cô cũng có thể giao lưu với rất nhiều người sắp được làm mẹ giống mình. Cũng tại diễn đàn này, do hiếu kỳ cô đã xem tranh và băng hình về quá trình sinh nở.

Những bức tranh và đoạn băng về quá trình sinh nở đã khiến mọi phụ nữ tham gia diễn đàn sợ hãi. Ngày hôm đó, cả diễn đàn bị bao phủ trong bầu không khí nặng nề mùi chết chóc, sợ hãi. Mặc dù những tư liệu đó đã được xử lý kỹ thuật, từ phim màu biến thành phim đen trắng, nhưng đối với người sắp làm mẹ, những thước phim đó đáng sợ hơn bất kỳ bộ phim kinh dị nào.

May mà Thẩm Thiếp cũng là người hay quên. Hai ngày sau, mọi ký ức đáng sợ đó đã bị cô quên sạch. Nhưng trong lòng cô vẫn thấp thỏm không yên, cô cảm thấy có một bậc thềm vô hình xuất hiện trong tim cô. Bậc thềm đó ngáng ở nơi tương lai cô đã biết, nơi đó đang chờ cô dùng hết sức can đảm siêu phàm để vượt qua. Cô cho rằng việc sinh con đẻ cái là con đường tất yếu mà bất cứ người phụ nữ nào cũng phải vượt qua, người khác có thể vượt qua, vậy bản thân mình sao lại không thể chứ?

Lúc này, Thẩm Thiếp đã bước tới trước bậc thềm rồi. Cô nhìn thấy mặt trời đang dần mọc bên ngoài, màn đêm đáng sợ cuối cùng đã biến mất. Hiện giờ cô phải quên đi những ý nghĩ đáng sợ kia để ứng phó với mọi việc có thể xảy ra trong tương lai.

Một tiếng sau, các cơn đau đã rút ngắn xuống mấy phút một lần. Lúc tử cung co thắt, bác sĩ lại thăm khám tử cung cho Thẩm Thiếp. Họ nói với cô, tử cung vẫn chưa mở hết, sau đó lại tiếp tục cho thuốc kích thích tử cung co thắt nhanh hơn.

Chẳng mấy chốc, các cơn co thắt tử cung chuyển sang hai phút một lần. Lúc này, Thẩm Thiếp vẫn giữ được bình tĩnh, ánh mắt cô dõi theo chiếc đồng hồ trong phòng, mỗi lần kim phút chạy được hai phút, cô biết cơn đau lại chuẩn bị tới.

Bà Châu Thanh Á và Thẩm Lực lo lắng đứng bên cô, nhưng họ buộc phải giấu, không tỏ ra căng thẳng trước mặt Thẩm Thiếp. Họ gắng gượng

cười, mỗi người nắm một tay Thẩm Thiếp, họ hy vọng có thể tiếp thêm sức cho Thẩm Thiếp mỗi lần cơn đau tới. Đương nhiên chỉ có Thẩm Thiếp mới là người phải chịu đau đớn, nhưng họ có chung nhiệm vụ gánh vác cùng cô.

- Mẹ à, sao tới giờ Phương Trình vẫn chưa về nhỉ?

Sau cơn đau, Thẩm Thiếp uất ức thốt lên.

Từ sau khi vào phòng đợi sinh này, cô luôn mong ngóng sự xuất hiện của chồng. Thậm chí cô còn âm thầm nói với con, hãy đợi lát nữa rồi đập con nhé, chờ bố con một chút nữa thôi.

Có lẽ giữa họ có thần giao cách cảm. Đúng lúc này, điện thoại của Thẩm Thiếp reo lên. Thẩm Lực vội vàng vớ chiếc điện thoại trên bàn đưa cho Thẩm Thiếp. Nhận thấy số điện thoại quen thuộc, nước mắt tuôn rơi lã chã. Cô run rẩy ấn nút nghe, nghe thấy giọng ấm áp, tình cảm của Phương Trình:

- Tiểu Thiếp à, em thế nào rồi? Sắp sinh chưa em?

Cô vui mừng đáp lại chồng mình:

- Phương Trình à, em rất khoẻ. Em sắp sinh rồi, con chỉ còn chờ mỗi anh thôi. Anh đến mau đi, mau tới với em. Em cần anh! Con cũng cần anh!

Đầu dây bên kia Phương Trình ghen ngào đáp lại:

- Xin lỗi em yêu. Em cố gắng chờ một chút, anh đang ở bến xe rồi, anh sắp về với em rồi. Anh sắp về với em để cùng đón chào cục cưng của chúng ta.

Thẩm Thiếp còn muốn nói tiếp nữa nhưng một cơn đau bất thần ập đến khiến cô không nói được điều gì nữa. Cô tắt máy, hai tay cô nắm chặt tay người thân, mồ hôi lấm tấm trên trán.

Lần đau đớn này khiến Thẩm Thiếp thấm thía thế nào là cơn đau trước khi đẻ. Lúc này cô thực sự hiểu rằng khả năng chịu đựng cơn đau của con người là có hạn, chỉ cần không vượt qua giới hạn này thì không có gì đáng sợ cả. Lần đau đớn này giống như cơn đại hồng thủy cứ cuồn cuộn đổ về, cuối cùng một ngọn sóng lớn ập đến con đê.

Nhận thấy phản ứng mạnh của Thẩm Thiếp, bác sĩ liền kiểm tra tử cung cho cô, họ nói cổ tử cung đã mở bốn phân rồi.

Nghe tới đây, Thẩm Thiếp suýt bật khóc. Cô cứ tưởng cơn đau xé ruột xé gan vừa rồi đã lên đến đỉnh điểm, nào ngờ đau suốt nửa ngày trời từ

cung mới mở bốn phân. Cô không biết khi nào tử cung mở hết mới có thể sinh con được. Thế mà lúc này, quá trình sinh nở của cô chưa đi tới nửa chặng đường. Thấm Thiếp vẫn chưa kịp nghỉ ngơi lấy lại sức thì đã cảm nhận được một cơn đau mới đang tới. Cơn đau này cuối cùng đã vượt qua giới hạn khả năng chịu đau của cô. Thấm Thiếp muốn la lên, nhưng cô lại nhớ tới lời khuyên của bác sĩ: "Lúc này không nên gào thét, gào thét không giúp được gì, ngược lại khiến bạn mất sức". Thế là Thấm Thiếp lại cắn răng chịu đau. Những cơn đau vẫn không ngừng lại khiến cô không thở được. Cơn đau tiếp theo đã tới rồi. Tới lúc này, các cơn đau nối nhau liên tiếp, đã không còn thời gian nghỉ ngơi giữa các cơn đau nữa.

Những cơn đau thắt lại khiến Thấm Thiếp bắt đầu co quắp, cô cảm thấy vùng bụng của mình đang đảo lộn, giống như bữa sáng cô vừa mới ăn bị nôn ra hết vậy. Sau đó, cô đầm đìa mồ hôi lao về hướng bức tường nhưng bị Thấm Lực giữ lại. Các bác sĩ không ngừng dặn dò để cô không chế cảm xúc, phải thở như thế nào, nhưng lúc này đây Thấm Thiếp dường như không thở nổi nữa, cô bất lực không thể nghe theo lời hướng dẫn của bác sĩ. Cô gào thét lên với bác sĩ:

- Lúc nào tôi mới sinh được đây? Tôi không chịu nổi nữa rồi.

Các bác sĩ tiếp tục khuyên cô:

- Cô phải cố gắng lên! Cô phải nhớ rằng: cô chịu được được cơn đau này thì mới có thể tiếp tục chịu đựng được cơn đau tiếp theo, cô phải tự tin lên!

Câu nói này của bác sĩ đã an ủi Thấm Thiếp rất nhiều. Nhưng cô biết, cơn đau sau sẽ khủng khiếp hơn cơn đau trước rất nhiều, bất cứ lúc nào cô cũng có thể bị những cơn đau hành hạ tới mức tan xương nát thịt. Nhưng nếu có thể tan xương nát thịt thật có lẽ sẽ dễ chịu hơn nhiều. Lúc này Thấm Thiếp không còn một chút tin tưởng nào về tương lai nữa. Cô không biết những cơn đau này sẽ còn dày vò cô bao lâu nữa. Không hiểu nổi đau giống như cơn bão biển đang gào thét này sẽ còn nổi bao nhiêu con sóng lớn nữa đây. Cô chỉ còn biết dựa vào một ý nghĩ còn sót lại đó là phải kiên cường, kiên cường. Cô cố gắng chịu đựng để không gào thét thành tiếng, bởi cô nhận thấy xen lẫn những lời khích lệ cô cố gắng của bà Châu Thanh Á là những tiếng khóc. Cô muốn giơ tay lau nước mắt cho mẹ, nhưng cánh

tay đã không còn nghe theo sự điều khiển của cô nữa.

Khi những cơn đau khiến Thẩm Thiếp không còn tỉnh táo nữa thì cô nhận thấy một ai đó đang ôm mình rất chặt. Người này rất quen thuộc, rất thân thiết, mùi thơm trên cơ thể người đó giống như liều thuốc giảm đau, tuy chỉ có hiệu quả trong khoảng khắc nhưng đã kéo cô ra khỏi sự tuyệt vọng.

Cô cố mở to mắt, trước mắt mình là khuôn mặt thân thuộc của chồng cô - Phương Trình. Khoé miệng anh rung rung, sự yêu thương nồng nhiệt từ ánh mắt khiến lòng Thẩm Thiếp ấm áp, rung động.

Sức mạnh thần kỳ của tình yêu giúp Thẩm Thiếp vượt qua cửa ải này, tự nhiên Thẩm Thiếp cảm thấy trong cơ thể mình xuất hiện một luồng năng lượng kỳ lạ. Các bác sĩ vui vẻ thông báo cô có thể được chuyển vào phòng sinh rồi. Họ đặt cô lên cáng rồi đưa về phía phòng sinh. Tới trước cửa phòng sinh, Phương Trình bỏ tay Thẩm Thiếp ra. Bởi trong đó không cho phép người nhà bệnh nhân vào. Phương Trình đưa mắt nhìn cô động viên, khích lệ:

- Em yêu, anh đợi em ở đây! Đợi con của chúng ta!

Trước khi bị đẩy vào phòng sinh, Thẩm Thiếp còn cố quay lại nhìn người thân, cô mỉm cười với họ.

Nụ cười này khiến Thẩm Thiếp cảm thấy mình vô cùng vĩ đại. Khi sự vĩ đại này còn chưa kết thúc, cô vẫn giữ được trạng thái tỉnh táo sau cơn co thắt tử cung đau đớn. Nhưng khi vừa nở nụ cười với người thân, đột nhiên cô nhìn thấy một bóng người hành lang.

Mái tóc dài của cô che gần hết nửa khuôn mặt. Đúng lúc Thẩm Thiếp nhìn thấy cô ta, cô ta liền gạt mái tóc dài sang một bên để Thẩm Thiếp nhìn thấy toàn bộ khuôn mặt của cô ta.

Khuôn mặt đó đầy những vết vân đỏ lồi lõm.

Vốn đang nằm im trên cáng tự nhiên Thẩm Thiếp hét toáng lên như điên:

- Tôi không sinh nữa! Không sinh nữa! Hãy để tôi đi! Tôi nhất quyết không sinh nữa!

Đồng thời người cô co giật mạnh, toàn thân cô tê liệt.

Sự việc thay đổi quá bất ngờ khiến tất cả mọi người đều ngạc nhiên. Họ không thể tưởng tượng nổi một giây trước đây Thẩm Thiếp vẫn là một sản phụ kiên cường, mạnh mẽ vậy mà một giây sau lại trở lên điên loạn khó hiểu thế này.

Các bác sĩ, y tá bị đẩy vào tình trạng đối phó khẩn cấp, họ đều cho rằng Thẩm Thiếp bị ám ảnh bởi nỗi sợ hãi khi sinh đẻ. Trước đây họ đã từng gặp không ít tình trạng giống như cô lúc này, do vậy họ không cảm thấy bất ngờ, có điều, sự thay đổi của Thẩm Thiếp diễn ra quá nhanh.

Hai cô y tá bế Thẩm Thiếp lên bàn đẻ. Lúc này, ý thức của Thẩm Thiếp đã phục hồi trở lại. Cùng với sự trở lại của ý thức là sự cảm nhận đau đớn trên cơ thể của Thẩm Thiếp.

Ý chí của cô đã sụp đổ hoàn toàn, cô không còn cách nào để vượt qua những cơn đau nữa. Người cô co quắp lại do bị co giật, tóm lại cô không thể hành động theo lời khuyên của bác sĩ nữa. Cái khuôn mặt đáng sợ kia bị cắt vụn, bị bóp méo trong đầu cô, chính nó cùng với nỗi đau kinh người kia cứ dày vò tinh thần dường như đã sụp đổ hoàn toàn của cô.

Cô cảm thấy thế giới này thật hỗn loạn, lúc cô có ý thức thế giới này thật rõ ràng còn khi mất ý thức thì trái lại vô cùng mơ hồ. Điều này khiến các bác sĩ vô cùng lo lắng, họ rất ít khi nhìn thấy một sản phụ " bất hợp tác " thế này.

Một bác sĩ ghé sát vào tai Thẩm Thiếp rồi hét lên:

- Cô sắp sinh rồi, tính mạng của đứa trẻ nằm trong tay cô. Bây giờ cô phải cố gắng rặn thì mới nhìn thấy con của mình.

Nghe tới đây, Thẩm Thiếp nhớ tới nhiệm vụ của mình. Nỗi sợ hãi lúc này đã tạm thời khiến cô quên đi đứa con trong bụng mình. Cô mở đôi mắt nhắm nghiền từ lúc này, nghiền chặt răng rồi nhìn các bác sĩ với ánh mắt cầu cứu.

Các bác sĩ cảm thấy nhẹ nhõm hơn trước, họ cố gắng để Thẩm Thiếp nằm đúng tư thế rồi hướng dẫn cô cách rặn đẻ. Thế nhưng đúng lúc này Thẩm Thiếp lại cảm thấy lực bất tòng tâm. Cô đã nôn hết bữa sáng, tới thời điểm này cô không còn chút sức lực nào nữa.

Vị bác sĩ theo dõi thiết bị đo nhịp tim của đứa trẻ vội vàng lên tiếng:

- Chết thật! Tim của thai nhi đã đập 180 lần trên phút rồi, thai nhi đang gặp nguy hiểm vì thiếu oxy.

Tất cả các bác sĩ tập trung lại, họ thử dùng tất cả các biện pháp trợ đẻ nhưng đều vô hiệu.

Vài phút sau, bác sĩ lại nói tiếp:

- Nhịp tim của thai nhi lại hạ dưới mức 60 lần trên phút. Nếu lúc này vẫn không sinh được, chắc chắn sẽ nguy hiểm đến tính mạng của thai nhi.

Các bác sĩ vội vàng khuyên Thẩm Thiếp:

- Bây giờ cô phải dùng hết sức để rặn đứa trẻ ra.

Thẩm Thiếp hoàn toàn tuyệt vọng. Giờ đây tính mạng của cô cũng khó bảo toàn được, thế thì làm sao cô có thể nghĩ tới đứa trẻ trong bụng được chứ? Bỗng cô muốn mình chết đi, nếu chết đi được cô sẽ không phải chịu bất kỳ nỗi đau đớn nào nữa.

Một vị bác sĩ quyết đoán ra lệnh:

- Hút vậy! Tiểu Trần à, cô ra bảo người nhà sản phụ ký đi!

Lúc này Thẩm Thiếp trở lên tỉnh táo lạ lùng.

- Bác sĩ à, các vị muốn hút gì thế?

Vị bác sĩ nọ đáp lại:

- Cô không sinh được nên chúng tôi phải giúp thôi.

Sau đó hai vị bác sĩ khác chuẩn bị dụng cụ mổ. Tiếp sau đó, Thẩm Thiếp cảm thấy mọi giác quan tê liệt, ngay cả những cơn đau cũng không còn rõ ràng như trước nữa.

Sau đó cô cảm nhận thấy cơ thể mình xuất hiện sự thay đổi kỳ diệu dưới sự điều khiển của bác sĩ. Cô có cảm giác cơ thể biến thành đại dương, đại dương rộng lớn không bến bờ. Một con cá đẹp đang bơi lội tung tăng trong đại dương mênh mông đó.

Con cá đó đã có được mầm sống từ trong cơ thể cô, nó còn được nuôi dưỡng gần mười tháng. Lúc này con cá đó sắp sửa được cô sinh ra. Cảm giác lúc này của cô thật thần kỳ, cái cảm giác ngán ngùi đó khiến người ta cả đời không thể quên. Mặc dù các bác sĩ phải dùng phóc xép để kéo đứa trẻ ra.

Thẩm Thiếp không thể biết được, lúc đó người nhà của cô đã phải

chịu sự dẫn dắt, đau khổ như thế nào. Chồng cô - Phương Trình cứ liên tục hỏi bác sĩ xem tình hình phẫu thuật có nguy hiểm không? Thắm Thiếp và con của họ hiện giờ thế nào rồi? Tay phải của anh cứ run bần lên, khiến anh không thể viết được. Còn bà Châu Thanh Á thì dường như ngất xỉu trong lòng con rể. Bà sinh ra Thắm Thiếp, sự đau đớn lúc này của Thắm Thiếp bà có thể cảm nhận được. Bà quan tâm hơn đến cả đứa cháu đang nằm trong bụng con bà. Lúc này bà không chỉ lo lắng cho một người, mà là hai người. Hai người đó đều có quan hệ máu mủ với bà, cũng đều là sinh mạng của bà.

Khi tất cả mọi người cuối cùng cũng nghe thấy tiếng khóc của đứa trẻ, ai nấy thở phào nhẹ nhõm. Tâm trạng của họ lúc này khác hẳn lúc trước, họ sung sướng, họ xúc động. Họ chỉ mong ngóng để được trông thấy đứa bé. Đứa bé mới chào đời đó là người thân của họ, nó mới được xuất hiện trên cõi đời này, nó là người thân bé nhỏ của họ.

Thắm Thiếp nghe thấy tiếng khóc của con mình sau khi đã nếm đủ trăm đắng ngàn cay, tự dừng cô không cảm thấy xúc động và hạnh phúc như lúc đầu cô tưởng tượng. Cô chỉ nhận thấy phút chốc cơ thể nhẹ nhàng hơn rất nhiều, những cơn đau xé ruột xé gan biến mất. Mọi thứ đã trở lại yên ổn, cuối cùng cô cũng có thể đuổi thẳng người, có thể nằm thoải mái để thư giãn một chút rồi.

Cảm giác lúc đó của cô giống như vừa trải qua trăm ngàn tủi khổ dưới địa ngục để trở về với dương gian.

Đến tận lúc này, cô vẫn cảm thấy mọi sự hạnh phúc, cảm động sâu sắc còn cách cô rất xa, cô chỉ muốn tận hưởng giây phút thư giãn, thoải mái.

- Con gái xinh lắm!

Cô y tá mỉm cười, cô dùng hai tay bế đứa trẻ trắng hồng hướng về phía Thắm Thiếp.

Thắm Thiếp vội vàng hướng về phía đứa bé nhưng cô vẫn chưa kịp nhìn rõ thì cô y tá đã vội vàng bế nó đi.

Tới lúc này, Thắm Thiếp bỗng nhớ tới vấn đề sức khỏe của con. Chính vấn đề này đã quấy nhiễu cô không thôi. Vấn đề nhất thời đã bị lãng quên tự dừng trở lại trong ý thức của cô.

- Con tôi khoẻ mạnh không? - Cô vội hỏi bác sĩ.
- Cháu bé rất khoẻ, nặng ba cân rưỡi. - Bác sĩ vui vẻ trả lời Thẩm Thiếp.

Lúc này cảm giác hạnh phúc giống như thuỷ triều dâng cao, cứ từng đợt, từng đợt sóng ập tới cô. Ban đầu rất dịu dàng, càng về sau càng dồn dập, mạnh mẽ.

Các bác sĩ để Thẩm Thiếp nằm trên bàn để nghỉ ngơi, tĩnh dưỡng một lúc đôi thời họ cũng muốn theo dõi tình hình sức khoẻ của cô. Con cô đã được tắm rửa sạch sẽ và được bọc trong tã cẩn thận. Một cô y tá trông rất phúc hậu bế đứa trẻ vào rồi đặt nó bên cạnh Thẩm Thiếp.

Cuối cùng Thẩm Thiếp cũng có thể nhìn thấy rõ mặt của con mình. Lúc này cục cưng của cô đang nằm ngay bên cạnh cô.

Trông cục cưng của cô nhỏ vô cùng. Nó đang được nằm trong bọc tã ấm áp. Toàn thân nó trắng hồng, đầu nó hơi dài do phải dùng phóc xép kéo ra, lớp da trên trán vẫn chưa giãn hết, do vậy vẫn còn nhăn. Mắt nó rất bé, mũi và miệng của nó cũng bé như vậy. Đúng là đáng yêu hết chỗ nói!

Đúng lúc này, đôi mắt đáng yêu của nó bắt đầu ngơ ngác nhìn xung quanh, nó cũng đưa mắt nhìn mẹ nó. Người ta thường nói trẻ con mới đẻ không nhìn được xa, nhưng Thẩm Thiếp rõ ràng nhìn thấy con gái cô vừa nhìn cô, ánh mắt đó rất ngây thơ, tò mò. Dường như nó biết người phụ nữ bên đang nằm bên cạnh là mẹ nó, chính vì vậy nó chăm chú nhìn Thẩm Thiếp hồi lâu. Sau đó nó chép chép miệng, trông như thể nó cười với cô vậy.

Người ta cũng nói rằng trẻ sơ sinh không biết cười, nhưng Thẩm Thiếp lại cho rằng ban này rõ ràng con gái cô cười với cô, và đó là nụ cười đẹp nhất trên thế gian này. Nụ cười đó còn đẹp hơn cả thiên thần.

Cô nhớ tới một câu nói của một người mẹ - đồng nghiệp của cô:

- Nếu bạn muốn biết hình dáng của thiên thần như thế nào thì hãy nhìn vào con bạn thì sẽ tìm được đáp án.

Hiện giờ cô không những nhìn thấy thiên thần mà còn được chứng kiến nụ cười của thiên thần nữa chứ!

Sau đó cả hai mẹ con Thẩm Thiếp được đưa vào khoa Hồi sức. Thẩm Thiếp ngồi xe lăn còn thiên thần của cô thì nằm trong nôi.

Họ bị người thân vây quanh. Phương Trình mới được lên chức bố, vui hơn hở, anh chàng chốc chốc lại thơm vợ, chốc lại thơm con gái. Nhìn thấy vợ mồ hôi đầm đìa, Phương Trình thương vợ liền lấy khăn lau mồ hôi cho vợ, cũng chính là lau mồ hôi cho mẹ của con anh. Lúc này bao nhiêu lời muốn thổ lộ chỉ còn đúc kết thành hai chữ " cảm ơn !".

Họ cùng cười hạnh phúc mà nước mắt rưng rưng.

Bà Châu Thanh Á dịu dàng bón cháo đường đỏ cho Thẩm Thiếp ăn, món cháo này đã được bà chuẩn bị từ sáng sớm. Nhìn thấy cảnh con gái mẹ tròn con vuông, bà cảm thấy trong lòng vô cùng hạnh phúc.

Nghe thấy tiếng bé gái khóc, cô y tá vội vàng bế nó tới đầu giường Thẩm Thiếp rồi vui vẻ nhắc Thẩm Thiếp:

- Con bé đói rồi, cô cho em bé bú sữa đi!

Thẩm Thiếp đỏ mặt ngượng ngùng, cô chẳng biết phải làm gì nữa chỉ biết nhìn cô y tá cầu cứu. Cô y tá thấu hiểu sự lúng túng của Thẩm Thiếp, cô ta cười tươi rồi giúp Thẩm Thiếp cởi áo. Cô nhẹ nhàng bóp nhẹ lên bầu vú của Thẩm Thiếp, sữa non trắng trong từ từ rỉ ra từ đầu vú của Thẩm Thiếp.

Sau đó cô ta giúp Thẩm Thiếp nằm nghiêng, rồi đặt cô bé hấu ăn cạnh mẹ nó. Con bé hấu đói ngửi thấy mùi thơm của sữa liền nín ngay, nó hướng miệng về phía vú mẹ rồi nhanh chóng ngậm ngay lấy đầu vú.

Nhìn thấy dáng vẻ hấu ăn đáng yêu của con gái, tự dưng trong lòng Thẩm Thiếp dâng lên một cảm xúc thiêng liêng, đó chính là tình mẫu tử.

Cảm giác mới lạ của việc được lên chức mẹ đã hoàn toàn chi phối Thẩm Thiếp, cô đang đắm chìm trong niềm vui sướng tột cùng.

Lúc này Thẩm Lực cũng đang lâng lâng vui sướng, bản thân anh không giám tin bây giờ mình đã được lên chức cậu.

Cũng chính lúc này điện thoại của anh reo vang, mới xem anh đã nhận ra đó là số của Diêu Thiên Bình.

Một cảm giác khác lại xen vào trái tim Thẩm Lực, bỗng chốc anh rơi vào trạng thái cảm xúc khó hiểu.

Lúc Thẩm Lực từ Thanh Thành về Vân Thành, thì vợ mới cưới của Diêu Thiên Bình - Lê Hồng - vẫn bật vô âm tín. Diêu Thiên Bình bị nổi cô

đơn, sự tuyệt vọng dày vò, không ít lần anh nói với Thẩm Lực là không muốn sống nữa. Nỗi đau mất đi người thân nhất giống như bị mất trái tim, mất đi tính mạng vậy!

Bây giờ lại thấy số điện thoại của Diêu Thiên Bình khiến anh hồi hộp vô cùng. Thực ra anh luôn nhớ tới Diêu Thiên Bình, mặc dù anh biết Diêu Thiên Bình không phải là người hết lòng vì bạn bè. Trên một góc độ nào đó, anh làm như vậy cũng là giúp chính mình, bởi mười năm về trước anh cũng đã từng mất đi một tình yêu mà cả đời này chắc chắn anh không thể quên được.

Anh vội vàng chạy khỏi phòng hồi sức rồi nhấn nút nghe để nói chuyện với Diêu Thiên Bình. Giọng nói của Diêu Thiên Bình vọng tới tai anh. Chỉ cần nghe thấy ngữ điệu của Diêu Thiên Bình anh biết chắc chắn đã có chuyện không hay xảy ra.

Diêu Thiên Bình kể cho Thẩm Lực nghe bằng chất giọng hoảng hốt tột độ:

- Thẩm Lực à, mình đã nhìn thấy Lê Hồng.

Hoa Tưởng Dung

Người đẹp trả thù

Dịch giả: Nguyễn Thanh An

Chương 3

Cô gái bịt mặt

Ở Thanh Thành có sông Thanh Hà. Con sông này giống như một con rồng uốn lượn quanh Thanh Thành, nước sông xanh biếc trông rất trữ tình.

Những nơi có nước đương nhiên sẽ có cầu. Thế nhưng những nơi có cầu chưa hẳn đã có nước, chẳng hạn như cầu vượt trong thành phố. Do địa thế ở Thanh Thành rất thích hợp để bắc cầu vượt và cầu sông. Thế là hệ thống cầu vượt hình tròn đã được xây dựng tại Thanh Thành, con sông Thanh Hà hờ hững trôi ngang qua cầu. Ở trên cao nhìn xuống, trông cảnh đó giống như cổ tay vậy.

Chiếc cầu vô tình trở thành nơi vui chơi giải trí của cư dân trong thành phố. Đứng trên cầu nhìn ngắm cảnh tượng tươi xanh bên dưới, quay người lại là các đoàn xe nối đuôi nhau bất tận. Phía sau lưng là cảnh mây trôi trên nền trời xanh. Ngay trong thành phố bạn vẫn có thể cảm nhận được tự nhiên, có thể về với thiên nhiên, cũng có thể cảm nhận được vẻ hiện đại trong chính thiên nhiên đẹp đẽ.

Đúng lúc Diêu Thiên Bình đang bước chậm rãi trên cầu vượt thì đèn đường được bật sáng, cảnh tượng lúc này lại càng lung linh huyền ảo. Ánh đèn lung linh trang trí cho cầu vượt thêm phần lộng lẫy, giống như tiên cảnh vậy. Dòng người ngược xuôi đi lại trên cầu, phần lớn là các đôi tình nhân tình tứ sánh bước bên nhau, họ cứ vô tư bày tỏ tình cảm của mình như chỗ không người vậy.

Những lời nói úp úp mở mở của họ khiến trái tim Diêu Thiên Bình đau nhói. Anh chậm rãi bước từng bước một lên cầu, anh có cảm tưởng

mình phải can đảm vô cùng. Bởi bất giác anh nhớ lại cái buổi chiều cách đây đã lâu. Cũng chính ở nơi đây, lần đầu tiên anh và Lê Hồng gặp nhau.

Mối tình trên mạng lại diễn ra đúng tại thành phố này, không hiểu họ đã may mắn thế nào nữa. Tình yêu trên mạng là thứ kỳ duyên rồi. Đúng là không thể tin nổi, con người vốn bình thản như anh đã không biết bao nhiêu lần tự hỏi bản thân về tính chân thực của tình yêu này. Thế nhưng một khi đã bị cuốn vào, dường như tư duy của anh đã thay đổi hoàn toàn. Sự thay đổi này chính là do cô ấy, cô ấy đã làm tiêu tan mọi sức lực của anh. Vì cô anh sẵn sàng trở thành nô lệ của tình yêu.

Buổi chiều anh hẹn gặp cô trên cầu trở thành thời điểm đáng nhớ nhất trong đời anh. Họ vốn hẹn gặp nhau tại quảng trường Thanh Hà phía dưới. Lúc anh đang hối hả chạy tới chỗ hẹn thì bất ngờ nhận được tin nhắn của cô, " Em chờ anh trên cầu ".

Anh hướng mắt nhìn lên cầu, trên đó có vô số những bóng người lay động không ngừng. Bất giác anh tự hỏi không hiểu mình và cô ấy đã vô tình đi ngang qua nhau chưa?

Anh không đi nữa, bắt đầu chạy rồi, anh chạy rất nhanh giống như vận động viên chạy nước rút về đích vậy. Anh vội vã đi lại trên cầu, ánh mặt trời lúc này bị vô số những bóng người làm vỡ vụn. Anh có cảm giác xuất hiện hoang tưởng. Bỗng chốc chiếc cầu vượt hình tròn biến thành mê cung, anh vội vàng tìm kiếm đường ra, nhưng dường như đường ra lại ở một nơi nào đó khác kia.

Từ trước tới giờ họ chưa bao giờ gửi ảnh cho nhau. Họ chỉ cảm nhận ngoại hình đối phương bằng tưởng tượng mà thôi. Sự tưởng tượng này khiến họ đắm say, cuồng nhiệt.

Diêu Thiên Bình vội vàng bước tiếp, ánh mắt anh sáng giống ánh điện cứ đảo đi đảo lại, dường như anh muốn thu nhận hết mọi vật trên cầu vào tầm mắt, anh quét ánh mắt khắp nơi trên cầu. Khi anh đã đi tới nửa cầu, lúc quay người lại thì trong dòng người tấp nập đột nhiên anh nhìn thấy một bóng hình khiến anh như sững sờ.

Đó là bóng nghiêng của một cô gái. Mái tóc đen dài quá vai, cô mặc

quần áo rất thời trang. Cô đang đứng dựa vào lan can của cầu, ánh mắt cô đang dõi vào biểu tượng của Thanh Thành - Tháp đôi.

Đúng lúc đó mặt trời đang ló sau tháp đôi, ánh nắng rắng chiều nhuôm lên người cô gái một lớp ánh sáng rực rỡ. Đường như cô gái kia cũng có linh cảm sắp gặp được người tình, nên đúng lúc Diêu Thiên Bình đang chạy về phía cô, cô gái liền quay mặt lại rồi nhìn về phía anh.

Giây phút bốn mắt chạm nhau giống như tiếng sét giữa trời xanh vậy. Chính bản thân hai người cũng không biết họ đang bay về phía nhau, họ dang tay để ôm chầm lấy người kia vào lòng mình. Diêu Thiên Bình suy nghĩ rất lâu về chuyện này, anh không hiểu tại sao trong ý nghĩ của anh lúc đó lại chỉ nghĩ tới mỗi chuyện ôm cô gái kia, dường như sự việc đó đã được lọc trong suy nghĩ của anh để trở thành một điểm mù, một điểm mù khiến con tim anh mãi mơ hồ, không thể hiểu nổi...

Trong đêm đầu hè, khi Diêu Thiên Bình đang rồi bời trong điểm mù khi xưa thì anh đã vô định bước tới vị trí điểm mù phát sinh. Chỉ có điều, lúc này " Không biết người xưa giờ ở đâu. Từng đợt gió đêm vẫn lạnh lẽo thổi đều trên cầu như xưa ".

Trước mắt anh lại hiện lên bóng hình cô. Bóng cô lướt đến trước ngực anh, rồi găm nhấm trái tim anh. Anh có cảm giác tim của mình bị bóng hình cô bóp nát, máu tươi rỉ ra đầm đìa. Khuôn mặt anh vô cảm khác thường, nhưng trong lòng anh lại đang nổi sóng lớn. Anh không thể kiềm chế lòng mình lâu hơn nữa, nước mắt trào ra. Thường khi đàn ông khóc là lúc họ thương cảm tội độ.

May mà những người xung quanh không ai chú ý tới việc anh khóc. Khi Diêu Thiên Bình ý thức được mình đang khóc thì vội vàng đưa tay gạt nước mắt. Má anh lạnh cóng nhưng anh vẫn tiếp tục bước vô định về phía trước. Anh lại đi một vòng nữa, lại bắt đầu từ điểm mù này tới điểm mù kia.

Anh cũng không biết mình đã đi được bao nhiêu vòng trên cầu nữa. Anh chỉ biết càng về đêm trời càng lạnh, dòng người trên cầu càng lúc càng thưa thớt. Điểm mù lại xuất hiện, lúc này chỉ còn mình anh cô độc trên cầu.

Trước mắt anh, một lần nữa lại hiện lên hình dáng của cô. Cô đang

đứng cách anh không xa lắm, cô đang cười với anh, nụ cười đẹp như thế không thể không khiến người ta xao động. Nụ cười của cô quyến rũ như vậy khiến người khác không thể không rạo rực. Cô đưa tay vuốt mấy lọn tóc xoà trước trán rồi nhảy một mình trong đêm.

Chính điệu nhảy này đã khiến Diêu Thiên Bình tỉnh lại. Anh nhận thấy Lê Hồng trước mắt mình là thật chứ không phải là tưởng tượng nữa.

Nhưng anh không thể nào tin vào mắt mình. Anh sững sờ rồi trăn trăn nhìn cô cười với mình, nhưng anh lại không thể cử động được. Những ngày này anh luôn nghĩ tới cô, luôn chờ mong giây phút được ôm chặt cô vào lòng để cô không thể bỏ đi được nữa. Nhưng lúc này, khi đã thực sự nhìn thấy cô rồi, anh lại đứng như trời trồng, không thể nhúc nhích.

Mãi tới khi cô không cười nữa, quay người đi ngược lại hướng của anh thì anh mới thực sự ý thức được tính chân thật về sự tồn tại của cô. Anh gọi to tên cô rồi chạy như bay về phía cô. Đó là Lê Hồng của anh, đích thực là Lê Hồng của anh.

Khi anh vừa cất bước chạy thì cô đã nhanh như chớp, nhẹ nhàng nhảy xuống cầu.

Tư thế đó có thể nói là thân thủ tuyệt kỹ, có thể nói là đẹp tuyệt. Lê Hồng mặc chiếc váy dài kiểu đuôi cá màu tím nhạt. Khi cô nhảy khỏi lan can của cầu, hai chân cô hơi mở, chiếc váy bị không khí cản lại. Dưới ánh đèn lấp lánh, cảnh tượng đó sáng rực, chói lòa. Ánh sáng đó chỉ một lát sau sẽ tắt lịm, giống như đốm lửa cháy trong màn đêm vậy.

Khi Diêu Thiên Bình trấn tĩnh lại sau sự kinh ngạc tột độ thì Lê Hồng đã rơi xuống sông. Lê Hồng giống như nàng tiên cá lặn mất tăm dưới đáy sông sau cú tiếp nước tung toé.

Diêu Thiên Bình bám vào lan can rồi đưa mắt nhìn xuống dưới, dưới cầu chỉ còn thấy nước văng tung toé, mọi thứ đã trở về trạng thái tĩnh lặng vốn có. Trong giây phút đó, anh chỉ có một ý nghĩ là nhảy xuống sông. Suốt mấy ngày nay, anh đã đi khắp mọi ngõ ngách trong cái thành phố này để tìm Lê Hồng, vừa mới nhìn thấy cô trên cầu thì cô lại nhảy xuống sông ngay trước mắt anh. Anh không biết tại sao Lê Hồng lại quyết định nhảy xuống sông, nhưng anh muốn được nhảy xuống cùng cô, được chết cùng

cô.

Nhưng đúng lúc anh định nhảy xuống thì anh rùng mình vì cơn gió lạnh bất chợt thổi qua. Bỗng dưng đầu óc anh tỉnh táo lạ lùng, có lẽ là tỉnh táo nhất trong hai ngày nay.

Thế là anh quyết định không nhảy nữa. Anh cũng không giải thích nổi tại sao lúc đó mình lại có thể bình tĩnh được như vậy nữa. Anh lại lăm lăm một mình xuống cầu. Lúc đi tới bờ sông, chỗ Lê Hồng vừa rơi xuống, anh đốt một điếu thuốc, khói thuốc bao phủ quanh anh.

Nước sông phẳng lặng, anh có cảm giác dường như dòng sông đang đứng im, không có vết tích của dòng chảy nữa. Cách chỗ anh đứng không xa, ánh đèn rực rỡ phủ lên trên mặt nước mờ ảo, ánh đèn đó phản chiếu xuống mặt nước rồi đọng đưa, dập dềnh với gợn sóng khiến cảnh tượng như thật như mơ.

Diêu Thiên Bình cứ ngồi mãi như thế tới tận khi mặt trời lấp ló đằng đông. Tới lúc này anh mới đứng dậy rồi rời đi. Lúc đi trên đường anh cảm thấy người mình nhẹ bỗng, cứ như rỗng vậy. Trái tim anh cũng trống rỗng. Anh cũng không hiểu nổi cảnh tượng anh nhìn thấy tối qua là thực hay mơ nữa. Anh chỉ biết rằng, hạnh phúc đã không còn thuộc về anh mặc dù có lúc anh đã rất gần với nó.

Lúc Thẩm Lực đón Diêu Thiên Bình ở bến xe trời đã nhá nhem tối. Mới có hai ngày không gặp mà Thẩm Lực có cảm giác Diêu Thiên Bình gầy rộc. Thẩm Lực gọi chuyện:

- Vừa hay Tạ Viễn Kiều gọi điện hẹn mình uống vài chén, cậu lại tới vậy bọn mình cùng đi nhé!

Tạ Viễn Kiều là bạn học cùng lớp của họ.

Uống rượu ư? Diêu Thiên Bình rùng mình, trông anh lúc này giống như người vừa tỉnh cơn say vậy. Thẩm Lực cũng nhận ra điều này, hôm Thẩm Lực rời khỏi Thanh Thành, anh đã trả phòng khách sạn rồi tới tạm biệt Diêu Thiên Bình. Khi anh dùng chìa khoá Diêu Thiên Bình đưa cho để mở cửa thì phát hiện Diêu Thiên Bình đang say sưa trên ghế sofa. Trên bàn, trên ghế, trên đất vương vãi rất nhiều vỏ chai bia. Thẩm Lực liền đỡ Diêu Thiên Bình lên giường rồi bỏ đi, bởi đúng lúc đó anh nhận được điện thoại

của mẹ thông báo em gái anh đã nhập viện chờ sinh rồi.

Chính vì lí do này, Thẩm Lực không biết tới sự việc xảy ra tối qua.

Khi Diêu Thiên Bình tỉnh táo lại sau cơn hoảng hốt thì đã hai ngày hai đêm trôi qua. Bỗng anh nhớ tới chuyện tối qua, anh lao như tên bắn ra bờ sông Thanh Hà. Bờ sông vẫn tĩnh lặng, yên ắng như mọi khi. Anh đi vòng quanh bờ sông rồi hỏi rất nhiều cư dân sinh sống xung quanh đó có biết về vụ cô gái nhảy sông hai ngày trước không nhưng họ đều không biết về chuyện này. Diêu Thiên Bình tĩnh tâm trở lại, nếu anh biết được hôm đó Lê Hồng đã thực sự chết do nhảy xuống sông thêm vào đó anh lại là người chứng kiến thấy chết mà không cứu, thì cả đời này anh sẽ day dứt không thể tha thứ cho bản thân được. Nhưng tới tận lúc này, anh vẫn không thể lý giải nổi tại sao anh lại có thể trở lên lí trí như vậy sau khi bị cơn gió lạnh thổi qua, anh có thể lí trí như thế thật khó hiểu.

Cũng có thể đó là nỗi sợ hãi từ tận sâu thẳm trong lòng anh chăng? Có lẽ nào, đó là do anh không muốn đối mặt với sự thật mà anh không mong chờ chăng? Bản thân anh cũng không giải thích nổi nữa. Anh cũng chẳng quan tâm tới nguyên nhân nào nữa, có lẽ xét về khía cạnh bản chất đó là sự trốn tránh bản năng.

Họ vừa nói chuyện vừa vội vàng lên xe taxi. Thẩm Lực hỏi:

- Hôm nay bọn mình đi ăn thịt nướng bia kiểu Mỹ, bọn mình uống bia còn cậu ăn thịt nướng được không? Sau đó cậu ở chỗ mình vài ngày để bọn mình cùng nghiên cứu các phương án giải quyết vấn đề.

Ba người ngồi phòng bao trên tầng hai. Đã rất lâu họ không gặp nhau, giờ lại được tụ tập khiến họ thấy vô cùng hào hứng.

Quán ăn mang phong cách Mỹ, các bức hoạ sơn dầu và thứ nhạc Jazz nhẹ nhàng đặc sệt phong cách Bắc Mỹ khiến họ cảm thấy nhẹ nhõm, thoải mái, thư giãn vô cùng.

Tạ Viễn Kiều nhìn hai người bạn rồi cười:

- Sao trông điệu bộ hai cậu lại trái ngược nhau như vậy nhỉ? Mình thấy Thẩm Lực rất giống như chú rể mới còn Diêu Thiên Bình thì giống như người mất hồn vậy?

Diêu Thiên Bình gượng cười trả lời:

- Thẩm Lực vui như vậy là do cậu ấy vừa được làm cậu. Ăn xong bọn mình đi thăm cháu Thẩm Lực nhé!

Tạ Viễn Kiều vẫn không rời mắt khỏi Diêu Thiên Bình, anh phân vân muốn nói gì đó nhưng lại bị Thẩm Lực ra dấu đá vào chân dưới gầm bàn. Anh chuyển sang nhìn Thẩm Lực, nhìn thấy ám hiệu của Thẩm Lực anh ghìm lòng hiếu kỳ lại.

Tâm trạng của Thẩm Lực lúc này vô cùng phức tạp. Vừa nghe thấy Tạ Viễn Kiều nói đùa trông anh rất giống chú rể mới, nhưng thật ra mọi chuyện đều có nguyên nhân của nó. Anh biết đó là vì khi anh đang trên đường ra bến xe đón Diêu Thiên Bình đã gặp một cô gái. Tới tận lúc này, nhớ lại cô gái đó khiến anh còn rung động, xốn xang trong lòng. Mà cảm giác xốn xang lúc đó giống hệt với cảm giác mười năm trước khi lần đầu tiên anh nhìn thấy Tần Nhược Yên.

Đầu bếp đã bắt đầu cắt thịt rồi. Một tay anh ta cầm xiên thịt còn tay kia cầm dao. Tay anh ta giơ lên thì dao hạ xuống, từng lát thịt đã được nướng thơm phức, mềm xốp rơi xuống đĩa của họ. Đầu bếp thay đổi cách cắt thịt liên tục khiến hình dạng miếng thịt cũng không ngừng biến đổi khiến thực khách háo hức muốn thưởng thức ngay.

Ba người họ cụng bia đen, câu chuyện giữa họ từ đó cởi mở hẳn. Thẩm Lực và Diêu Thiên Bình đều không phải là người biết nói chuyện, mỗi người lại đang theo đuổi tâm sự của mình. Tự dưng trách nhiệm tìm chủ đề câu chuyện dồn lên vai Tạ Viễn Kiều.

Tạ Viễn Kiều là người tương đối lảm chuyện. Dường như mọi chuyện trên đời từ lớn tới nhỏ anh đều biết hết. Nghe anh ta tán dóc, bạn có thể tin hay không tin là tùy thuộc vào bạn.

Tạ Viễn Kiều thấy Diêu Thiên Bình dường như đang bức xúc nên anh quyết định lôi chủ đề tủ của mình " chuyện kinh dị ". Anh xiên một miếng thịt rồi tỏ vẻ kỳ quặc hỏi hai bạn:

- Bọn cậu vẫn thích nghe chuyện kinh dị chứ? Nhưng hôm nay câu chuyện mình kể là sự thật một trăm phần trăm: Truyền thuyết kinh dị về cô y tá đeo khẩu trang.

Thẩm Lực ngược mắt nhìn Tạ Viễn Kiều, bất giác anh cảm thấy

trong lòng không yên khó tả. Cô y tá đeo khẩu trang ư? Có gì lạ đâu kia chứ? Y tá làm việc thì phải đeo khẩu trang thôi mà. Tại sao Tạ Viễn Kiều lại kể câu chuyện vớ vẩn như thế nhỉ?

Thẩm Lực rung mình khi nghe thấy hai chữ khẩu trang. Dường như một cảm giác lạ phủ lên đầu anh. Anh nhớ tới cô gái anh gặp trên xe bus lúc chiều.

Cô gái đó thu hút sự chú ý của Thẩm Lực cũng bởi cô ta không giống với mọi người khác, cô ta đeo khẩu trang màu trắng.

Đời người ta dường như bị một số sự việc ngẫu nhiên thay đổi tương lai của chính họ. Những chuyện ngẫu nhiên này ban đầu cứ nghĩ là vô tình nhưng thực ra nó đã được sắp đặt bởi bàn tay số phận từ lâu rồi, không những thế còn được sắp đặt rất hoàn hảo.

Cũng giống như lúc đó, tuyến xe bus 33 đang rong ruổi trên đường phố tấp nập tại Vân Thành. Nó cứ đi rồi dừng lại tại các bến đỗ. Tới mỗi bến lại có hành khách lên và còn có cả hành khách xuống. Tất cả hành khách đều rất chú tâm tới tuyến đường của mình, có người thì vội vàng, có người lại ung dung.

Thẩm Lực rời khỏi bệnh viện Bà mẹ và Trẻ em tới bến xe khách đường dài. Bắt xe bus tuyến 33, anh phải ngồi qua chín bến mới tới nơi cần đến. Đúng lúc anh lên xe là giờ cao điểm nên trong xe rất đông. Mọi người đứng chen chúc trên xe giống như lũ cá sardin trong hộp vậy, ai cũng sợ bị người khác xô đẩy.

Thẩm Lực nắm chắc tay cầm tròn, chen chúc trong đám người, lúc này tâm trạng anh hỗn loạn vô cùng. Anh vừa vui mừng vì mới được lên chức cậu, vừa lo lắng cho Diêu Thiên Bình. Vừa mới được nghỉ chút xíu trong phòng bệnh của bệnh viện thì đã phải vội vàng đi đón Diêu Thiên Bình. Khi nói chuyện điện thoại với Diêu Thiên Bình, anh nhận thấy tâm trạng bạn anh rất tệ, anh biết lúc này bạn anh rất cần anh bởi họ là bạn thân của nhau mà.

Anh cứ âm thầm nghĩ tới việc riêng của mình do vậy không để ý tới xung quanh. Còn năm, sáu bến nữa mới tới bến xe khách đường dài thì có một bà lão lên xe. Mái tóc bà bạc trắng, bước chân run run. Chân tay bà lão

đó rất yếu lên phải chống gậy. Lúc bà lên được xe thì người đã đầm đìa mồ hôi.

Đúng lúc này một cô gái đứng lên trong đám đông. Cô gái đó đi xuyên qua đoàn người tới trước mặt bà lão rồi giơ tay dìu bà tới chỗ ngồi của mình. Mọi người nhìn thấy cảnh tượng này đều rất cảm động, họ đều thì thầm khen hành động trọng nghĩa của cô gái. Thẩm Lực cũng bắt đầu bị thu hút bởi cô gái, anh bắt đầu đánh giá cô gái tốt bụng kia.

Cô gái đứng rất gần anh, lại còn đối diện nữa. Lúc Thẩm Lực đưa mắt nhìn cô, hai ánh mắt gặp nhau.

Lúc đó Thẩm Lực có cảm giác trời rung đất lở, anh run bắn cả người. Anh có cảm giác mọi thứ dừng lại không chuyển động nữa, kể cả bản thân anh. Anh cảm thấy mình mất hết cảm giác. Anh chỉ còn biết dồn tâm trí vào đôi mắt đó, chỉ đôi mắt đó mà thôi.

Trên đời sao lại có một đôi mắt như thế chứ? Đường như bầu trời sau cơn mưa cũng không trong được như thế, và dòng suối trong vắt dưới ánh mặt trời cũng không thể thuần khiết được như thế! Đến như hoa lan trong hang núi sâu kia cũng không thể bình dị, chất phác như đôi mắt ấy. Thậm chí hoa sen trong tuyết cũng không thể thánh thiện được như thế.

Trên đời này sao lại có đôi mắt vừa trong vắt vừa sáng sủa như thế chứ? Đôi mắt đó bắt gặp Thẩm Lực nhìn trực diện nhưng không né tránh còn rất thung dung nhìn thẳng lại. Tới tận lúc này Thẩm Lực vẫn cảm thấy mình bị khuất phục hoàn toàn bởi ánh mắt đó.

Anh thậm chí không dám đưa mắt tấn công lần nữa. Cho đến khi anh cảm nhận được sự tồn tại của mình, cảm nhận được sự chuyển động không ngừng của đám người xung quanh, anh tự thấy vô cùng hoảng hốt. Đường như anh vừa tỉnh lại sau một giấc mơ, anh vẫn không thể thích ứng ngay với mọi vật xung quanh.

Ánh mắt đó đã là quá đủ. Chủ nhân của đôi mắt đó, cô gái có lòng hảo tâm kia vẫn đang đứng ở chỗ cũ. Cô đang mặc chiếc váy liền ngắn màu trắng tương đối đơn giản, cô cặp tóc với kiểu rất độc đáo khác lạ khiến người khác không thể không để ý. Đuôi tóc cứ tung bay trong gió càng tôn thêm vẻ giản dị và trầm tĩnh của cô.

Thẩm Lực chỉ dám nhìn cô gái bằng đuôi mắt mà thôi. Khi anh cảm thấy tim mình đã đập bình thường trở lại, thì phát hiện trái tim anh đã phải chịu sức ép rất lớn, dường như không thể chịu thêm một sự kích thích nào nữa. Anh nắm chặt tay cầm, cơ thể trắng kiết run nhẹ. Cảm giác này tới nhanh quá, có thể nói là tới quá bất ngờ. Bản thân anh lại không có chuẩn bị gì cả.

Mãi khi xe bus tới bến tiếp theo, cô gái kia xuống xe, Thẩm Lực mới thực sự tỉnh táo trở lại. Anh dõi mắt nhìn cô chậm rãi bước xuống xe rồi biến mất trong biển người đông đúc.

Lúc cô ta đi ngang qua anh, họ lại nhìn vào mắt nhau lần nữa. Ánh mắt đó khiến Thẩm Lực run rẩy mãi. Bởi lúc này trong đôi mắt trong sáng, thuần khiết của cô bây giờ lại có vẻ mơ màng. Ánh mắt mơ màng đó lướt qua mặt Thẩm Lực rồi từ từ thu lại.

Từ lúc đó Thẩm Lực không còn biết xe bus tới bến như thế nào nữa, thậm chí anh xuống xe thế nào anh cũng không hay nữa. Trong đầu anh lúc này chỉ còn mỗi đôi mắt kia. Sự nghi hoặc càng lúc càng lớn. Có thể đây là nguyên nhân chính tại sao trong đầu anh chỉ có ánh mắt kia mà thôi. Kỳ lạ ở chỗ, cô gái kia trong ngày đầu hè lại đeo khẩu trang màu trắng.

Chiếc khẩu trang che mất gần nửa khuôn mặt cô gái và cũng chính vì chiếc khẩu trang này khiến người ta thêm hiếu kỳ, thắc mắc về khuôn mặt của cô. Một cô gái với đôi mắt tuyệt đẹp như vậy liệu sẽ có khuôn mặt như thế nào nhỉ? Đôi mắt đó giống như một góc của tảng băng mà thôi, do vậy càng khiến người ta tò mò không thôi.

Nhưng điều Thẩm Lực cảm thấy bất an nhất lại không chỉ là chuyện này mà thực ra đó là tại sao cô gái này lại đeo khẩu trang kia chứ? Việc này lại khiến anh nhớ tới cũng chính thời điểm này hai năm trước. Lúc đó dịch Sars đang hoành hành, trên đường phố đâu đâu cũng thấy những chiếc khẩu trang màu trắng, tình trạng đó vô tình đã trở thành phong cảnh chính của đường phố lúc đó. Nhưng đó là thời điểm đặc biệt, còn trong trường hợp bình thường như ngày hôm nay tự dưng xuất hiện một cô gái mang khẩu trang khiến người ta không thể không để ý.

Điều khiến anh càng không thể bỏ qua được chuyện này là trong bữa

cơ thân mật giữa mấy người bạn lâu ngày không gặp vừa rồi, Tạ Viễn Kiều lại mới kể cho anh nghe chuyện về cô y tá với chiếc khẩu trang. Lễ nào mọi chuyện chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên hay sao?

Tạ Viễn Kiều không để ý đến vẻ mặt bất an của Thẩm Lực. Anh cứ ngon lành thưởng thức món sườn bò rồi nhấp một hơi bia đen, tiếp tục câu chuyện đang dở dang.

Câu chuyện xảy ra tại một bệnh viện nọ nhưng không có thời gian và địa điểm cụ thể. Bệnh viện là một nơi vô cùng đặc thù. Quá trình sinh lão bệnh tử của con người đều diễn ra ở đây. Bệnh viện vừa là nơi mà các thiên thần cô gắng giành giật mạng sống cho bệnh nhân lại cũng vừa là cánh cổng địa ngục giam giữ linh hồn người bệnh.

Trong bệnh viện, mọi hy vọng của bệnh nhân và người nhà của họ đều được gửi gắm cho các thiên thần áo trắng. Có lẽ không có màu nào thích hợp hơn với họ nữa. Màu trắng tượng trưng cho thần thánh, yên tĩnh và vĩnh cửu đồng thời cũng là biểu tượng của nỗi sợ hãi, sự tuyệt vọng và cái chết.

Trong bệnh viện đó có một cô y tá khác hẳn với mọi người. Cô ta rất trẻ, chí ít thì cô ta cũng khiến người khác cảm nhận như vậy. Bởi cơ thể cô tràn ngập vẻ thanh xuân và giọng cười rất chân thật, vui vẻ. Mọi bệnh nhân được cô chăm sóc đều có cảm nhận như vậy, trong lúc đón đau vì bệnh tật họ được hưởng sự chăm sóc tận tình, và những điều tốt đẹp mà cô mang tới.

Nhưng không ai biết được mặt thật của cô bởi từ trước tới giờ cô luôn mang khẩu trang. Mọi người chỉ nhìn thấy khuôn mặt bị khẩu trang che tới quá nửa và đôi mắt thơ ngây, hiền dịu kia mà thôi.

Đó là đôi mắt biết nói. Trong những lúc người bệnh lo lắng bất an chỉ cần nhìn thấy đôi mắt đó thì tâm trạng của họ sẽ bình tĩnh trở lại. Khi những bệnh nhân cảm thấy tuyệt vọng, cô độc chỉ cần nhìn thấy đôi mắt đó họ sẽ có được khát vọng đối với cuộc sống. Đôi mắt đó về mặt tinh thần đã cứu được rất nhiều bệnh nhân.

Chính vì lí do này những lời đồn đại về cô y tá kỳ lạ càng ngày càng nhiều và chỉ xoay quanh chuyện khuôn mặt của cô. Có người thêu dệt trên

mặt cô có rất nhiều vết nám mặc dù đã sử dụng kem che khuyết điểm vẫn không thể nào giấu được những vết nám quỷ quái đó. Lại có người bịa cô có cái mũi xấu vô cùng nên không muốn người khác nhìn thấy; và cũng có người đồn rằng cô bị khuyết tật hở hàm ếch, tuy đã tiến hành phẫu thuật thẩm mỹ nhưng nói gì thì nói ngọc đẹp vẫn có tí vết.

Lại cũng có tin đồn cho rằng cô vô cùng xinh đẹp, khuôn mặt cô đẹp tuyệt vời, nghiêng nước nghiêng thành. Do vậy cô phải đeo khẩu trang để che khuôn mặt tuyệt mỹ lại để tránh đàn ông nhòm ngó. Dường như tin đồn này lan truyền ra đã đè bẹp mọi tin đồn thất thiệt khác và ngẫu nhiên nó trở thành cách nói khiến người ta tin nhất.

Cô y tá kỳ bí đó ngoài việc không cho ai nhìn thấy khuôn mặt thật ra, thì mọi thứ khác của cô mang tới cho mọi người đều khiến họ cảm thấy cô thật hoàn hảo. Dáng vẻ, lời nói, tính cách đều khiến người ta đắm say. Thế là cô trở thành hiện tượng kỳ bí của bệnh viện nọ, vô tình trở thành tiên nữ trong truyền thuyết hiện đại.

Thế nhưng, một ngày nọ, trong một lần ngẫu nhiên cái truyền thuyết đó đã bị phá vỡ.

Lúc đó trời đã tối, khoảng tám, chín giờ tối gì đó. Cô y tá theo thông lệ đi kiểm tra các giường bệnh. Khi đi tới phòng bệnh cuối cùng, trông cô vẫn không có biểu hiện mệt mỏi gì cả, cô vẫn dịu dàng hỏi han người bệnh như mọi khi. Trong phòng bệnh đó có hai bệnh nhân, một thiếu niên hơn mười tuổi và một người đàn ông hơn ba mươi tuổi. Người đàn ông không có mặt ở đó, hình như anh ta đang đi vệ sinh. Cậu bé nằm trên giường bệnh, một tay vẫn đang được truyền dịch, dường như cậu ta đang ngủ.

Cô y tá giơ tay sờ trán cậu bé, đôi lông mày thanh tú khẽ nheo lại. Tuy động tác của cô rất dịu dàng nhưng vẫn đánh thức cậu bé. Cũng có thể cậu ta chỉ giả vờ ngủ mà thôi hoặc cũng có thể nhắm mắt lại nghỉ ngơi. Nhìn thấy cậu bé đã tỉnh, cô vừa hỏi xem cảm giác của cậu thế nào vừa lấy cặp nhiệt độ đưa cho cậu. Lúc đó cô đứng rất gần cậu bé. Cậu bé thậm chí có thể nhìn thấy bóng của mình trong mắt cô. Lông mi của cô khẽ động đậy giống như một chiếc rèm màu đen khiến người ta chỉ muốn mở ra khám phá.

Có thể chính lúc đó đã khiến cậu bé xuất hiện ý nghĩ bồn bốt, ý nghĩ bồn bốt của người trẻ tuổi thường xuất hiện đột ngột. Có thể sự ham muốn được khám phá đã tích tụ tận đáy lòng của cậu bé từ rất lâu rồi, thời cơ đã đến cậu không thể cưỡng được ham muốn của mình. Có thể đã từ lâu cậu không có cách nào phá bỏ được thắc mắc trong lòng nên lúc đó cậu đã quyết định làm một việc xấu xa nhất trong đời. Mức độ nghiêm trọng của sự việc đã trở thành một sự kích động mạnh tới cơ thể đang yếu ớt vì bệnh tật của cậu.

Sau khi cậu ta đột ngột ngồi phắt dậy rồi nhanh chóng đang cánh tay không truyền dịch, bất ngờ kéo chiếc khẩu trang màu trắng của cô y tá ra, cậu chỉ còn biết sợ hãi hét toáng lên. Tiếng hét hãi hùng giống như tia chớp lướt qua khu điều trị tĩnh lặng. Bác sĩ, y tá trong phòng trực nghe thấy tiếng hét đoán ngay đã xảy ra chuyện gì đó. Thế là họ vội vàng chạy về hướng phát ra tiếng hét.

Thực ra còn có một người nữa đã tận mắt chứng kiến việc này. Trước khi cậu bé hét toáng lên thì người đó đã nhìn thấy cảnh tượng này rồi. Anh ta chính là bệnh nhân còn lại - người đàn ông hơn ba mươi tuổi - vừa trở lại phòng bệnh từ nhà vệ sinh. Lúc anh ta đứng trước cánh cửa khép hờ định bụng mở ra thì anh ta đã vô tình chứng kiến sự việc. Giường bệnh của cậu bé quay vào tường, lúc đó cô y tá đang đứng trước giường của cậu bé, lưng cô quay ra cửa ra vào. Do vậy anh ta chỉ nhìn thấy cậu bé mà không thể nhìn thấy mặt của cô ta.

Anh chỉ nhìn thấy cậu bé ngồi nhồm dậy, rồi giơ tay giật khẩu trang của cô y tá. Người đàn ông sững sờ há hốc mồm không thốt lên lời. Tiếng hét chưa kịp cất lên từ miệng anh thì cùng lúc đó được cất lên từ miệng của cậu bé.

Cô y tá theo bản năng đầu tiên đưa tay bịt mặt, sau đó giật lại chiếc khẩu trang trên tay cậu bé rồi nhanh chóng đeo lên mặt. Sau đó cô nhìn thấy cậu bé đổ nhào trên giường rồi hét lên thất thanh. Cô lùi về phía sau hai bước rồi xoay người, cô nhanh chóng phát hiện ra người đàn ông đang đứng ngoài cửa.

- Có việc gì vậy?

Bác sĩ trực vừa hỏi vừa chạy về hướng phòng bệnh của cậu bé. Lúc họ nhìn thấy bộ dạng của cậu bé thì họ sợ hãi phát hiện ra cậu ta đang há mồm, hai mắt mở to dường như rách cả khoang mắt, khuôn mặt cậu lộ rõ vẻ sợ hãi tột độ.

- Cậu bé sợ hết hồn.

- Có chuyện gì vậy?

Bác sĩ trực ban vừa ra lệnh cho trợ lí, cấp cứu bệnh nhân vừa hỏi cô y tá.

Phần mặt lộ ra của cô y tá đỏ rực, cô không nói không rằng vội vã chạy ra ngoài tránh mọi người.

Bác sĩ trực không có phản ứng gì nhưng người đàn ông đã chứng kiến đầu đuôi câu chuyện đang đứng ở bên ngoài chạy như tên bắn theo cô. Một tay anh tóm lấy cô, tay còn lại giật chiếc khẩu trang của cô xuống.

Tạ Viễn Kiều kể tới đây liền dừng lại. Anh làm ngơ trước nét mặt hiếu kỳ của hai người bạn, anh lại bắt đầu chú tâm vào món cánh gà nướng trong đĩa.

Thẩm Lực và Diêu Thiên Bình đưa mắt nhìn nhau, dường như họ có chung một suy nghĩ, đó là nỗi sợ hãi, sự tò mò và sự ngóng trông. Lúc Tạ Viễn Kiều kể chuyện, trong đầu của Thẩm Lực lại hiện lên hình ảnh của cô gái trên xe bus. Anh vô tình đã hoà quyện hình bóng của cô gái đó với hình ảnh của cô y tá. Đó là một cảm giác rất kỳ lạ, và cũng chính bởi cái cảm giác này đã khiến anh đắm chìm trong câu chuyện này. Khi anh nghe tới đoạn cậu bé sau khi giật chiếc khẩu trang của cô y tá xuống đã sợ chết khiếp thì sắc mặt anh chuyển từ đỏ lựng sang trắng bệch.

Anh và Diêu Thiên Bình đưa mắt nhìn nhau rồi cùng quay sang Tạ Viễn Kiều. Tuy họ không nói gì nhưng trong ánh mắt lộ rõ vẻ bức xúc khi nhìn Tạ Viễn Kiều. Tuy họ không nói gì nhưng trong ánh mắt lộ rõ vẻ bức xúc khi nhìn Tạ Viễn Kiều nhăm nháp ngon lành món cánh gà nướng xong xuôi lại hứng khởi uống một hơi tới gần nửa vại bia đen. Họ biết Tạ Viễn Kiều là người thích ăn nói nửa chừng, hơn nữa nếu càng giục, anh ta lại càng làm già. Thế là họ cố nén sự tò mò đang sục sôi trong lòng lại chờ đợi Tạ Viễn Kiều mở miệng kể tiếp.

Tạ Viễn Kiều lấy giấy lau miệng, rồi đặc ý đưa mắt nhìn hai ông bạn. Anh biết tuy họ không nói ra nhưng trong lòng chắc nóng như lửa đốt.

Quả nhiên anh đã đọc được suy nghĩ của hai ông bạn. Anh dướn nhẹ mày rồi tiếp tục kể.

Mọi người có mặt tại hiện trường đều tập trung sự chú ý vào cậu bé đáng thương kia. Khi họ tiếp tục nghe thấy tiếng kêu thét thứ hai thì vội vã quay người lại, lúc này hiện trường đã rối loạn lắm rồi.

Bệnh nhân kia trong giây phút đã quyết định hành động giống hệt cậu bé. Đầu tiên anh nắm chặt cánh tay cô y tá đang tìm cách thoát ra ngoài, tay còn lại nhanh chóng giật chiếc khẩu trang.

Cô y tá kinh hãi thét lên một tiếng, cô chạy chồm theo bản năng nhưng tất cả đã quá muộn. Bởi hành động của bệnh nhân kia quá bất ngờ nên cô không chút đề phòng. Hơn nữa anh ta lại rất khỏe, hai người giành giật một lúc cuối cùng phần thắng vẫn thuộc về anh ta.

Nhưng khi anh ta đã nhìn rõ khuôn mặt không có khẩu trang che đậy của cô y tá mặc dù anh đã có chuẩn bị về mặt tâm lí nhưng vẫn cảm thấy quá sức tưởng tượng, cánh tay đang nắm chặt tay cô y tá tự dưng buông xuôi. Cùng lúc đó anh nghe thấy tiếng thét kinh hãi ngay bên cạnh mình.

Tiếng hét kinh sợ kia là của một cô y tá khác mới vừa chạy tới hiện trường. Cô ta mới bước tới cửa phòng bệnh lại không hề có trước một sự chuẩn bị nào về tâm lí nhưng lại phải đối mặt với cảnh tượng khủng khiếp trước mắt. Cô chỉ kịp hét lên một tiếng sợ hãi theo bản năng rồi tự cảm thấy đầu nặng trĩu còn người thì nhũn ra, cô đã ngất xỉu.

Chỉ có cô y tá bị giật mất khẩu trang là bình tĩnh nhất, cô phản ứng rất nhanh, có lẽ cô có được sự phản ứng nhanh như vậy bởi bản năng tiềm ẩn trong con người cô rất mạnh. Một tay cô bịt mắt rồi đưa mắt nhìn xung quanh. Vừa nhìn thấy chiếc khăn vắt trên đầu giường cô vội tóm lấy, bịt lên mặt rồi chạy ra ngoài.

Bệnh nhân kia dường như cũng sợ mất hồn. Mãi tới khi anh hoàn hồn trở lại thì đã không còn thấy tăm hơi cô y tá kia nữa. Anh nhìn thấy một cô y tá trẻ đang ngồi dựa vào cửa, hai tay ôm ngực, mặt tái xanh, thở hổn hển, trông điệu bộ giống như đang lên cơn đau tim.

Bệnh nhân kia nhìn cô nhưng không nói gì, anh vội vàng chạy ra ngoài cửa. Trên hành lang không có ai, anh chạy tới thang máy nhìn bảng hiển thị thấy thang máy đang ở tầng một.

Bệnh nhân kia đang ở tầng bốn. Anh không đủ kiên nhẫn chờ thang máy liền đẩy cửa bước vào thang bộ, anh lao như tên bắn như dùng hết sức lực mình có. Lúc này dường như anh quên mất mình là bệnh nhân bệnh nặng mới bình phục.

Anh chạy một mạch ra khỏi toà nhà khoa Nội rồi tìm kiếm xung quanh. Dù đã muộn nhưng một vài bác sĩ và bệnh nhân vẫn đang đi dạo xung quanh. Anh đưa mắt nhìn vào con đường nhỏ thông ra cửa sau của bệnh viện thì thấy bóng áo trắng lay động.

Anh liền chuyển hướng chạy nhanh về phía đó. Lúc này anh vẫn đang thắc mắc tại sao mình lại cứ đuổi theo cô ta chứ?

Ánh đèn cứ lơ mờ chiếu khắp nơi, nên dù trời đêm nhưng cũng không tối lắm. Khi anh ta chạy tới con đường nhỏ có hoa mào gà trang trí, tiếng gió thổi ù ù bên tai. Nếu như đây không phải là bệnh viện, nếu như lúc này đây anh không phải đuổi theo cô y tá có bộ mặt khiến người ta sợ hết hồn thì với phong cảnh hữu tình như thế này dễ khiến người ta tức cảnh sinh tình rồi. Chỉ đáng tiếc là tâm trạng anh ta lúc này rất mâu thuẫn, đầu óc cứ rối tung lên, trong đầu cứ hiện lên khuôn mặt của cô y tá trong phòng điều trị. Cũng chính là khuôn mặt này đã khiến anh phải đuổi theo chủ nhân của nó.

Đó là một khuôn mặt thế nào ư? Trong quá trình hồi tưởng lại, anh cứ rùng mình liên tục. Cảm giác sợ hãi khiến anh lạnh hết cả người, anh có cảm giác từng lỗ chân lông trên người mình mở to. Mỗi khi có gió đêm thổi qua, lỗ chân lông lại co lại khiến anh run bần.

Cho dù như vậy anh vẫn không có cách nào tin được mọi việc diễn ra là sự thật. Một thiên sứ áo trắng khiến ai cũng cảm thấy cô ấy rất hoàn mỹ, thế nhưng dưới lớp khẩu trang lại là một khuôn mặt quỷ.

Nói nghiêm túc thì nửa khuôn mặt đó giống như mặt quỷ. Một nửa khuôn mặt khiến người ta không thể tin nổi, đúng là khuôn mặt của quỷ sứ. May mà các y tá trong bệnh viện lại dùng khẩu trang. Thế nhưng phần nửa

trên khuôn mặt lại giống như thiên thần: cái trán rộng thanh cao, đôi lông mày như vẽ, đôi mắt trong veo, thánh thiện...anh không muốn nghĩ tiếp nữa.

Nhưng anh lại không thể điều khiển bản thân không tiếp tục nghĩ. Nửa khuôn mặt dưới của cô ta, nếu có thể nói là khuôn mặt, trên đó không có mũi, chỉ có một đồng thịt bầy nhầy với hai cái lỗ mũi không đều nhau. Còn cái miệng của cô ta thì không có môi trên, chỉ có môi dưới mà thôi, thế nhưng môi dưới lại rất dày. Do vậy khi nhìn vào cứ tưởng là một cục thịt được đắp vào đó vậy.

Phần dưới khuôn mặt như vậy quá đủ để khiến người ta sợ hãi, nhưng điều đáng sợ hơn là lớp da phần dưới khuôn mặt cô ta đen đúa, thô ráp khác hẳn với lớp da nhẵn nhụi, trơn bóng phía trên, trông giống hệt như lớp vỏ cây bị đốt cháy đen vậy.

Bệnh nhân kia lại rùng mình lần nữa, anh đau khổ rên rỉ. Đúng lúc này anh đã đuổi kịp cô y tá ở phía trước. Cô y tá cùng lúc có cả khuôn mặt của quỷ và thiên thần trên khuôn mặt của mình.

Cô y tá cũng nhận ra có người đuổi phía sau mình, bước chân cô loạng choạng do vừa sợ vừa hoang mang. Khi bệnh nhân kia đuổi kịp cô, tự dừng cô quỳ sụp xuống trước mặt anh. Cô vẫn đang dùng khăn để che mặt, đầu cô cúi thấp xuống giống như cô đang khấu đầu trước anh ta vậy.

Bệnh nhân kia vội vã dừng bước, anh nhận thấy cô y tá đang quỳ trước mặt mình, bất giác anh không biết phải làm gì nữa. Anh định giơ tay ra đỡ cô, nhưng cánh tay chỉ giơ ra giữa chừng thì dừng lại. Lúc này cô y tá đã khóc thút thít:

- Anh à, em cầu xin anh đấy, hãy tha cho em đi! Em biết anh là người tốt, chắc anh cũng không nỡ làm khó với người con gái mệnh khổ như em phải không?

Bệnh nhân kia nghe tới đây, tự dừng động lòng trắc ẩn, anh chẳng biết phải nói gì nữa. Cô y tá lại nói tiếp:

- Trước đây chưa từng có ai nhìn thấy mặt của em, bây giờ mọi thứ đã bị phơi bày rồi, em chỉ còn biết rời bỏ nơi chôn nhau cắt rốn này thôi. Em cầu xin anh đấy, hãy tha cho em đi! Em chỉ là vô ý hại người ta thôi mà, từ giờ

em sẽ chọn cách mất tích trong nhân gian.

Bệnh nhân kia định nói gì nhưng cuối cùng anh cảm thấy họng mình nghẹn lại, anh mở miệng mãi nhưng chỉ nói được hai từ:

- Được thôi.

Trong tay anh vẫn đang nắm chiếc khẩu trang của cô. Cô y tá chỉ nói mỗi từ cảm ơn rồi giơ tay ra xin:

- Anh có thể trả cho em chiếc khẩu trang được không?

Bệnh nhân kia máy móc lấy chiếc khẩu trang đưa cho cô. Lúc này anh mới để ý thấy chiếc khẩu trang được thiết kế rất đặc biệt. Mặt trong của chiếc khẩu trang dùng chất liệu lưới kim loại tạo thành hình khuôn mặt dưới của con người. Do vậy khi cô đeo khẩu trang này người đối diện sẽ cảm thấy khuôn mặt cô rất bình thường, thậm chí còn là người đẹp nữa là đằng khác.

Cô y tá nhận lại chiếc khẩu trang rồi quay người đẹp lên mặt, sau đó cô đưa mắt nhìn anh chàng bệnh nhân với ánh mắt vô cùng cảm kích. Cô nói cảm ơn anh. Lúc cô bỏ đi, anh chàng bệnh nhân kia chỉ kịp nói một câu:

- Đợi đã.

Cô y tá run bắn người, cô nhìn anh với ánh mắt nghi hoặc. Anh ta ngập ngừng hỏi nhỏ:

- Cô có thể nói cho tôi nghe tại sao mặt cô lại bị như thế không?

Cô y tá nhìn chòng chọc trong giây lát rồi thở dài một tiếng, nhưng cô chẳng nói gì mà vội vàng bỏ đi theo hướng cổng sau của bệnh viện. Anh chàng bệnh nhân vẫn đứng tại chỗ, anh đứng đó tới khi bóng cô khuất hẳn trong màn đêm, sau đó lại nặng nề lê bước về phòng điều trị. Cổng sau của bệnh viện ở chỗ hẻo lánh nên rất ít người qua lại, do vậy cảnh tượng lúc này không bị ai nhìn thấy.

Anh chàng bệnh nhân trở lại phòng điều trị thì đã không thấy cậu bé cùng phòng đâu. Anh rầu rĩ trong lòng, có lẽ thằng bé đã chết rồi. Một bác sĩ và một y tá đang đứng ở đó chờ anh. Cô y tá lúc này chính là cô gái đã chứng kiến cảnh tượng diễn ra trong phòng điều trị trước đó. Lúc này mặt cô ta vẫn tái xám, trông vẻ mặt vẫn chưa định thần. Bà bác sĩ vừa nhìn thấy anh liền hỏi anh về chuyện này bởi anh và cô y tá kia là hai người tận mắt

nhìn thấy khuôn mặt đó, nhưng cô y tá có lẽ do quá sợ nên vẫn chưa tường thuật được chuyện này.

Anh chàng bệnh nhân lưỡng lự hồi lâu sau đó thuật lại câu chuyện từ đầu tới đuôi cho họ nghe. Cô y tá nghe tới đoạn anh thuật lại khuôn mặt kia liền hét lên một tiếng kinh hãi rồi oà lên khóc.

Bà bác sĩ sợ hãi thất sắc. Nghĩ một hồi bà liền đưa cô y tá và anh chàng bệnh nhân tới phòng trực của Viện trưởng. Viện trưởng nói chuyện rất lâu với họ, cuối cùng đã giải quyết sự việc một cách thoả đáng. Kết thúc của sự việc là những ai biết chuyện thì phải giữ kín. Tới tận khi Viện trưởng nói chuyện với người nhà cậu bé kia thì họ cũng không được biết.

Thế nhưng câu chuyện li kỳ như vậy không thể che giấu được mãi. Sớm muộn câu chuyện cũng bị truyền ra ngoài, và càng bị đồn thổi thì càng li kỳ. Sau khi kể xong câu chuyện, Tạ Viễn Kiều đảm bảo với hai người bạn của mình rằng câu chuyện anh vừa kể đúng với nguyên gốc chỉ có điều thời gian và địa điểm không rõ ràng mà thôi.

Nghe xong chuyện của bạn, Diêu Thiên Bình và Thẩm Lực vẫn chưa hết lời kinh hoàng. Thẩm Lực nặng người hồi lâu, anh uống một hơi cạn cốc bia đen. Người phục vụ lại rót đầy một cốc khác cho anh, anh nhanh chóng lốc hết nửa cốc. Tạ Viễn Kiều lạnh lùng hỏi:

- Thẩm Lực, cậu bị sao thế?

Thẩm Lực đặt cốc xuống, anh có cảm giác đầu anh đang rối tung lên khiến anh - người tử lượng tương đối khá - lúc này lao đao khó hiểu.

Ăn cơm xong vẫn còn sớm, Diêu Thiên Bình và Tạ Viễn Kiều đều muốn tới bệnh viện thăm cháu của Thẩm Lực. Thẩm Lực nhớ tới đứa cháu gái đáng yêu của mình liền thấy trong lòng ấm lại. Thế là cả ba người quyết định bắt taxi tới bệnh viện.

Vừa vào phòng điều trị, họ đã nhìn thấy gia đình ba người đang tràn trề hạnh phúc. Thẩm Thiếp đang nằm trên giường, Phương Trình ngồi ở mép giường, nằm giữa họ là cô con gái đáng yêu. Đứa bé đang nhìn bố bằng cặp mắt tròn đen lay láy. Phương Trình chỉ vào mình và Thẩm Thiếp rồi giới thiệu với con:

- Con gái yêu của bố, kia là mẹ của con, bố là bố đẻ của con.

Ba người bạn nhìn thấy cảnh tượng này bất giác cười vui. Phương Trinh nhận thấy có người tới thăm liền vội vàng đặt con gái vào xe nôi rồi chào bọn họ.

Mấy người cứ xoay quanh chiếc xe nôi rồi không ngớt lời khen cháu bé thật đáng yêu. Thẩm Lực tới bên giường Thẩm Thiếp, anh cúi đầu xuống khẽ hỏi em gái:

- Tiểu Thiếp à, em thấy thế nào rồi?

Tiểu Thiếp mỉm cười đáp lại:

- Em vẫn khỏe. Có điều...

Thẩm Lực nhận thấy chút phiền muộn thoáng qua khuôn mặt đang rạng ngời về hạnh phúc của Thẩm Thiếp. Bất giác anh thấy lòng nặng nề.

- Sao thế em?

Anh run rẩy hỏi.

Thẩm Thiếp khẽ đáp lại:

- Anh à, lúc này mấy đồng nghiệp của em tới thăm cháu, họ nói với em Triệu Oanh, chính là người nhận được đứa trẻ sơ sinh chết, bị điên rồi. Họ đã đưa cô ấy vào Bệnh viện Tâm thần.

Màn đêm buông xuống. Ánh sao bị đám mây mỏng che khuất khiến màn đêm càng mờ ảo, bầu trời càng thấy xa thêm. Ngồi bên cửa sổ trong căn hộ chung cư ở tầng 11 đưa mắt nhìn ánh đèn phía xa, tự dưng Thẩm Lực cảm thấy buồn buồn.

Thẩm Lực và Diêu Thiên Bình trầm tư hồi lâu, cả phê trong cốc đã nguội, ánh đèn pha lê hắt ra ánh sáng lạnh lạnh, u ám. Hai người đầy nỗi niềm tâm sự, nhưng lại không giống nhau. Biết người mệnh mệnh biết ai có thể giải tỏa nỗi phiền muộn của họ đây?

Một lúc lâu sau, Thẩm Lực nhìn Diêu Thiên Bình, anh nhận thấy ánh mắt bạn lộ rõ vẻ tuyệt vọng và chán chường. Anh khẽ hỏi:

- Thiên Bình à, nếu cậu cứ tiếp tục như thế này sẽ càng bị động hơn đó. Chẳng lẽ cậu chưa từng nghĩ tới việc về quê của Lê Hồng ở Dương Thành để tìm cô ấy ư?

Diêu Thiên Bình giật bắn cả người, anh nói như kẻ mắc bệnh thần kinh:

- Không!Không! Lê Hồng chết thật rồi, cô ấy đã biến mất trong cái thế giới này rồi. Chính mắt mình đã thấy cô ấy nhảy xuống sông Thanh Hà rồi.

Thẩm Lực dựng ngược lông mày lên ngạc nhiên, vừa lắc đầu không tin vừa hỏi lại:

- Cậu nói cô ấy đã chết rồi, vậy cậu đã nhìn thấy xác của cô ấy chưa?

Diêu Thiên Bình dờ dẫm hồi lâu không nói gì, rồi bỗng nhiên như tỉnh lại, anh đứng phắt dậy.

- Nếu cô ấy chưa chết, tại sao cô ấy lại rời bỏ cô chứ? Bọn mình chỉ mới làm vợ chồng có một ngày thôi mà. Cô ấy nói mãi mãi không rời xa mình kia mà, tại sao cô ấy lại làm như vậy chứ?

Thẩm Lực trầm ngâm một lúc rồi hỏi lại:

- Cậu có hiểu Lê Hồng không?

Diêu Thiên Bình gật đầu lia lịa tỏ vẻ khẳng định:

- Tuy chúng mình quen nhau chưa lâu, nhưng mình có cảm giác bọn mình đã biết nhau hàng trăm năm rồi.

Thẩm Lực mỉm cười rồi dường như không chịu được lâu hơn anh lại nói tiếp:

- Nếu muốn hiểu hết về một con người thì chúng ta cần phải mất nhiều thời gian hơn chúng ta tưởng đấy. Đặc biệt là trong sự đắm say của tình yêu, người ta càng khó phân biệt được thật giả. Những người có mối tình sét đánh thường nghĩ đối phương là người trong sáng, họ cho rằng chỉ trong chốc lát có thể thấu hiểu đối phương hoàn toàn, bởi họ có cảm giác họ đã quen nhau từ kiếp trước. Nhưng trên thực tế, càng sống lâu với đối phương lại càng nhận thấy họ thật xa lạ. Có thực tế như vậy bởi chúng ta cảm giác về một con người, đặc biệt là người chúng ta yêu mến nhất thường là cảm giác chủ quan và ảo tưởng mà thôi.

Diêu Thiên Bình bật cười:

- Ôi trời! Bây giờ cậu lại có thể lên lớp dạy tớ kia đấy! Cái đồng lí luận đó cậu lôi từ đâu ra thế?

Thẩm Lực cười to, đáp lại:

- Mình nói được như vậy bởi mình là người ngoài cuộc mà.

Sau đó anh nghiêm túc khuyên Diêu Thiên Bình:

- Mình thấy tốt nhất cậu nên về Dương Thành để tìm hiểu quá khứ của Lê Hồng. Cô ấy chẳng phải đã tốt nghiệp trường Y ở đó sao, hơn nữa lại làm việc tại một bệnh viện ở đó nữa, đúng không?

Cuối cùng Diêu Thiên Bình gật đầu thừa nhận:

- Thôi được, có lẽ khi đối mặt với sự thật mình đã chìm đắm trong ảo tưởng do vậy không thể tự bứt phá ra được. Ngày mai mình sẽ đi Dương Thành. Thời gian xin nghỉ cưới của mình cũng sắp hết rồi, mình cũng không thể cứ u mê mãi thế này được. Cảm ơn cậu, Thẩm Lực.

Lúc này Thẩm Lực bỗng cảm thấy lòng mình dâng lên một cảm xúc khó tả. Anh không có cách nào thẳng thắn nói với Diêu Thiên Bình về cảm xúc của mình. Anh cảm thấy mình không có cách nào mở miệng ra được bởi đề nghị của anh không đơn thuần vì Diêu Thiên Bình mà cả vì chính bản thân anh nữa. Từ lúc anh nhận được thiệp cưới, trong lòng anh đã xuất hiện một nỗi nghi hoặc, sự nghi hoặc này càng lúc càng lớn khiến anh ăn không ngon, ngủ không yên.

Quả thực anh rất tò mò về cô gái có tên Lê Hồng này, rốt cuộc cô ta có quan hệ gì với Tần Nhược Yên không? Nếu như ở Dương Thành, Diêu Thiên Bình không tìm được tin tức gì liên quan tới quá khứ của cô ta thì nỗi nghi hoặc này sẽ không bao giờ được giải đáp.

Khi Thẩm Lực tỉnh dậy vào sáng hôm sau thì Diêu Thiên Bình vẫn đang mơ màng trong giấc ngủ, anh nhận ra tối qua chắc Diêu Thiên Bình đã mất ngủ.

Thẩm Lực thấy Diêu Thiên Bình đang say sưa ngủ như trẻ sơ sinh thì khẽ thở dài. Giấc ngủ có thể khiến ta quên đi mọi nỗi ưu tư trong hiện thực, thế nhưng khi tỉnh giấc thì sao? Tỉnh giấc ta lại phải đối mặt với mọi thứ rồi.

Điều này tối qua Diêu Thiên Bình có nói với anh. Anh ta nói, anh muốn ngủ luôn không tỉnh lại nữa. Có lẽ anh ta đã thấm thía được tâm trạng của những kẻ chán đời, muốn quyên sinh. Chỉ có vĩnh viễn ngủ say mới có thể khiến họ hoàn toàn giải thoát...

Thẩm Lực không thể chờ tới lúc anh ta tỉnh lại để tiễn anh ta đi bởi thời hạn xin nghỉ phép của anh đã hết, anh phải đi làm rồi.

Anh không đi xe máy như mọi ngày nữa mà quyết định đi bộ ra bến đợi xe bus. Anh biết người đã thay đổi thói quen mấy năm nay của anh chính là cô gái mang khẩu trang trên xe bus hôm nào. Thế nhưng anh quyết định đi làm bằng xe bus thì khả năng có thể gặp được cô gái kia có cao hơn không?

Anh biết trong cái thành phố mấy triệu dân này, khả năng để hai người có thể gặp lại nhau không nhiều. Thế nhưng, nguyên nhân anh ôm cái mộng cháy bỏng có thể gặp lại cô chính là đường từ nhà anh tới ngôi trường anh làm việc tình cờ đi xe bus tuyến 33. Tối qua khi nghĩ tới việc này, anh đã phấn khích hồi lâu.

Xe bus đã tới. Anh lên xe, khó khăn lắm mới tìm được một chỗ trống. Sau đó anh phóng mắt nhìn bốn phía, kết quả của việc tìm kiếm khiến anh thất vọng, tia hi vọng giống như ánh nến trong gió đêm dường như đã sắp sửa tắt rồi. Ánh mắt anh tập trung vào vị trí cửa ra vào. Mỗi lần xe tới bến dừng, anh cứ nhìn chăm chú vào từng người lên xe. Khi cửa xe đóng lại, anh cảm thấy cánh cửa như đánh mạnh vào trái tim anh. Ánh nến càng mờ đi.

Thế nhưng chuyện khó tin vẫn xảy ra trong đời thường. Cho dù bạn có trông mong, tin hay không thì kỳ tích vẫn xảy ra.

Khi cái bóng hình đó xuất hiện trong tầm mắt của anh thì dường như ánh nến đã chuẩn bị tắt bỗng chốc sáng rực lên. Anh có cảm giác môi anh do quá xúc động đã run lên.

Cô gái đó vẫn ăn mặc như hôm qua. Khi cô nhẹ nhàng bước lên xe, phút chốc bóng hình luôn hiện trong đầu Thẩm Lực đang từ mờ ảo biến thành rõ ràng.

Đã không còn chỗ trống nữa. Khi cô gái đứng vững rồi thì xe bắt đầu chuyển bánh. Cô gái đứng xoay lưng với Thẩm Lực, anh chỉ nhìn thấy dáng hình phía sau rất đẹp của cô. Lúc này khi lên xe, không biết cô ấy có nhìn thấy mình không nhỉ? Anh cứ tự hỏi. Anh tin chắc cô đã nhìn thấy anh bởi ánh mắt anh lúc đó nóng rực như đuốc mà. Nhưng hình như cô ấy không nhìn thấy mình thì phải, trông cô ấy giống hệt bông hoa bách hợp mới chỉ hé nở.

Điều khiến Thẩm Lực cảm thấy ngạt thở, khó hiểu là cô gái vẫn đang đeo khẩu trang. Anh lại nhớ tới câu chuyện đáng sợ mà Tạ Viễn Kiều kể hôm qua, nhớ tới cô y tá cùng lúc có cả khuôn mặt của thiên sứ và quỷ sứ. Không biết tại sao anh có sự liên tưởng đáng sợ về cô gái trước mặt và cô y tá trong câu chuyện kia. Khi nghĩ tới chuyện đó anh lại lắc lắc đầu để vứt bỏ cái ý nghĩ đáng sợ đó. Không biết là do lí trí hay tình cảm nữa, nhưng anh không thể tưởng tượng nổi cô gái có cái vẻ không vướng bận bụi trần đeo khẩu trang kia khả năng cũng có một bí mật đáng ngờ.

Cô gái chỉ ngồi ba chặng thì xuống xe. Khi cô ta đi ngang qua Thẩm Lực, cô vẫn nhìn thẳng với bước chân ung dung, tự tại. Trong nháy mắt Thẩm Lực có cảm giác trái tim muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, anh chỉ muốn mạo hiểm chút xíu liền nhảy bật ra khỏi chỗ ngồi và lao theo bóng hình sắp bỏ đi kia.

Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt hờ hững của cô gái thì anh mới tỉnh tâm trở lại. Lúc này anh có thể làm được gì chứ? Mạo muội tiến lên phía trước bắt chuyện với cô ta ư? Vậy cô ta sẽ đánh giá mình thế nào? Anh không muốn cô gái không vướng bận bụi trần này đánh giá anh cho dù chỉ là một chút hàm hồ.

Thế là lại một lần nữa anh bỏ lỡ cơ hội quý. Xe bus lại nhanh chóng chạy tiếp. Anh bồn chồn quay đầu về phía sau, qua cửa sổ xe anh phát hiện một ngôi trường tiểu học.

Thẩm Lực chợt dạ, lẽ nào điểm đến của cô gái chính là ngôi trường tiểu học kia?

Xâu chuỗi lại mọi sự việc, anh cảm thấy vẻ bề ngoài cũng như khí chất của cô gái kia rất phù hợp với hình tượng một giáo viên tiểu học.

Vừa trải qua tâm trạng thất vọng anh lại thấy tràn trề hy vọng. Nếu như anh đoán không lầm thì anh và cô ta còn là đồng nghiệp. Cô gái đó dạy môn gì nhỉ? Văn học ư? Rất có khả năng đấy! Ở cô toát lên vẻ nho nhã vốn có của bậc tài tử văn nhân. Toán học ư? Cũng có khả năng đấy! Bởi ánh mắt cô nói với anh cô rất thông minh. Âm nhạc ư? Có lẽ càng đúng bởi bản thân cô giống như một bài hát khiến người ta muốn thưởng thức. Cũng có khả năng cô ta là giáo viên dạy thể dục. Nhưng khả năng này hoàn toàn bị

loại bỏ, bởi cô gái thanh tú như thế này không thể cả ngày chịu nắng gió trên sân vận động được. Suy nghĩ như vậy khiến anh cúi đầu nhìn lại làn da màu đồng và cơ bắp rắn chắc củ mình bất giác mỉm cười.

Đúng lúc này một ý nghĩ thoáng qua đầu anh, nếu như cô gái này đúng là một giáo viên thì khi đứng lớp cô ấy có thể mang khẩu trang được không nhỉ? Cô y tá kia được che đầy cả ngày bằng khẩu trang là do đặc thù công việc của cô ta, còn nghề giáo viên thì không thể được.

Sự suy đoán này khiến Thẩm Lực cảm thấy như trút được gánh nặng, anh vui mừng khác thường. Sau đó là vạch ra một kế hoạch táo bạo.

Thế nhưng kế hoạch này chỉ có thể diễn ra vào buổi trưa khi anh không phải lên lớp. Thế là anh lập tức xin phép lãnh đạo nghỉ buổi chiều rồi phóng như bay tới ngôi trường tiểu học kia.

Trong phòng nghỉ của trường, anh xuất trình chứng minh thư và thẻ công tác của mình rồi bịa ra một cái cớ rất hoàn hảo. Đó là anh muốn tìm một giáo viên. Anh tả sơ qua ngoại hình của cô gái với bác trực ban anh còn không quên nói với ông ta là cô ấy mang khẩu trang màu trắng.

Bác trực ban nghĩ một hồi rồi vui vẻ kết luận:

- Người anh tìm chắc chắn là cô giáo Triển Nhan.

Thẩm Lực sững người, Triển Nhan? Triển Nhan mà cười thì trăm hoa thất sắc. Đúng là cái tên hợp với người, chỉ có điều cô cười như thế nào thì chỉ mới xuất hiện trong tưởng tượng của anh mà thôi.

Anh gật đầu, rồi rít thừa nhận:

- Đúng rồi, đúng là cô ấy. Người tôi cần tìm đúng là cô giáo Triển Nhan.

Thẩm Lực hỏi xem Triển Nhan đang dạy lớp nào rồi tiến vào trường.

Anh đã quá quen thuộc với không khí trường học, anh nhanh chóng tìm được lớp 3B.

Vẫn chưa tới gần cửa sổ của lớp nhưng anh đã nghe thấy tiếng đọc bài rất vui tai.

Dãy Tiểu Hưng An ở vùng Đông Bắc nước ta có rất nhiều cây thông đỏ...trăm dặm liền nối thành một vùng giống như một hải dương màu xanh lá cây vậy.

...

Vào mùa hè cây thông mọc rất nhanh, cành lá dày đặc, tầng tầng lớp lớp che kín rừng rậm, che khuất tầm nhìn của con người, che luôn cả bầu trời xanh trong. Vào buổi sáng làn sương mờ dâng từ khe núi lên, cả rừng rậm chìm đắm trong làn sương màu trắng sữa. Mặt trời mọc rồi, hàng trăm hàng nghìn tia nắng vàng sắc như lưỡi kiếm xuyên qua ngọn cây chiếu xuống thảm cỏ trước ký túc xá của công nhân. Trên thảm cỏ rất nhiều các loài hoa dại nở rộ, đỏ có, trắng có, vàng có, tím có, thật giống với chiếc thảm hoa tươi đẹp...

Anh dừng bước theo bản năng, chưa nhìn thấy người nhưng đã nghe thấy tiếng. Chưa nhìn thấy hoa nhưng đã nghe được ngôn ngữ của loài hoa rồi. Chất giọng thánh thót đó đã hoàn toàn chinh phục anh.

Anh vẫn đứng yên, rất nghiêm nghị bởi anh sợ sẽ vô tình xông vào thế giới của cô, vô tình phá tan cảnh tượng vô cùng đẹp đẽ này. Anh chờ mãi cho tới khi cô đọc xong bài mới nhẹ nhàng, chậm rãi bước tới bên cửa sổ lớp học. Anh có cảm giác trong giây lát cơ thể anh nhẹ bỗng rồi bay lơ lửng trong không trung. Đúng là bay bỗng trong không trung. Lúc này giống hệt chàng trai trẻ mười năm về trước đang hớn hờ chạy tới hàng cây hợp hoan.

Đứa nhỏ nằm trong lòng Thẩm Thiệp bú no sữa và đã thiếp đi. Dường như trong giấc mơ, theo bản năng khuôn mặt nó tạo ra các nét rất kỳ quặc, lúc thì nhăn mày, lúc lại chúm miệng, như không biết thoả mãn. Thẩm Thiệp tò mò, tỉ mỉ quan sát tướng ngũ của con, bất giác nhoẻn cười.

Cơ thể Thẩm Thiệp hồi phục rất nhanh, chỉ hai mươi tư tiếng sau đã có thể xuống giường đi lại được rồi. Thế nhưng cô vẫn cảm thấy đau ở vết rạch dưới âm đạo, cô chỉ có thể đi lại chậm chạp khi có người dìu.

Tối qua cô bị mất ngủ do con quấy khóc mấy lần, đứa bé dường như cứ hai tiếng lại khóc đòi ăn một lần. Phương Trình có lẽ cả đêm không chợp mắt được, anh cứ ngồi bên nôi của con, si mê ngắm nhìn cô con gái rười rượi của mình. Chốc chốc anh lại quay đầu lại ngắm vợ đang chìm trong giấc ngủ say, dường như bầu không khí ấm cúng đang lan toả trong thế giới tinh thần của anh.

Bệnh viện thường náo nhiệt lúc chạng vạng tối. Các phòng trong

khoa Sản được bao phủ bầu không khí khác biệt. Thẩm Thiếp lại nhớ tới một câu nói đã từng được nghe: " Trong bệnh viện chỉ có các phòng trong khoa Sản là vui vẻ nhất ". Giờ này, phút này cô thực sự cảm nhận được điều đó.

Tiếng khóc của trẻ sơ sinh giống như dàn nhạc giao hưởng cùng lúc cất lên vậy. Dường như tiếng khóc này lan truyền trong bọn chúng, tuy rằng không ai trong chúng nhìn thấy nhau nhưng dường như tiếng khóc chào đời giống như lời hiệu triệu của bọn chúng vậy. Tiếng khóc này giống như tiếng chim trong rừng, có lúc thì độc diễn có lúc lại hoà tấu, tiếng khóc đó trong tai người thân của chúng lại giống như những bài ca vậy.

Đắm chìm trong niềm hạnh phúc ngập tràn, nhưng Thẩm Thiếp vẫn thỉnh thoảng nhớ tới cảnh tượng đáng sợ trước khi cô sinh. Người phụ nữ mặc quần áo đen với khuôn mặt đỏ lôm cùng với đứa trẻ sơ sinh cũng với khuôn mặt đỏ như thế trong tã lót. Thế nhưng, mỗi lần cô nghĩ tới cảnh tượng đó cô chỉ cảm thấy kỳ quặc chứ không còn cảm thấy sợ nữa. Mà cho dù đó là sự thật đi chăng nữa thì nó cũng đã rời xa cô rất lâu rồi. Bây giờ cô đã có một đứa con khoẻ mạnh, giờ này nó đang say sữa ngủ trong lòng cô, khoẻ miệng nó còn thơm mùi sữa.

Chính vì thế cô càng tin rằng cảnh tượng đó là hoang tưởng được hình thành do nỗi sợ hãi về sự sinh nở gây ra mà thôi. Bởi khi thấy người phụ nữ và đứa trẻ sơ sinh đó, trừ sự kích động do tâm lí mang lại thì họ không gây ra bất cứ sự thương tổn nào khác cho cô.

Nếu như tất cả chỉ là hoang tưởng, vậy thì ngôi nổ dẫn tới mọi chuyện chính là quái thai đã chết được gửi cho Triệu Oanh. Triệu Oanh đã bị rối loạn tâm thần và được chuyển vào Bệnh viện Tâm thần điều trị, nguyên nhân khiến cô phát bệnh có phải là do quái thai kia hay còn do nguyên nhân nào khác nữa?

Thẩm Thiếp nghĩ rằng, chỉ cần chờ đến lúc con cô đầy tháng cô sẽ đến Bệnh viện Tâm thần thăm Triệu Oanh. Bình thường họ là chị em tốt của nhau, Triệu Oanh là cô gái cởi mở, dễ gần, Thẩm Thiếp mong rằng cô sẽ sớm bình phục.

Thẩm Thiếp đang suy nghĩ vấn đề thì có người đẩy cửa bước vào.

Bà Châu Thanh Á và Phương Trình đều đang ở trong phòng cùng cô. Ba người cùng lúc ngẩng đầu lên nhìn và đều sững người vì ngạc nhiên.

Sau đó Thẩm Thiếp ngượng ngịu gọi:

- Bố!

Bà Châu Thanh Á bỗng đứng phắt dậy rồi đi tới cửa sổ, bà đưa mắt nhìn ra ngoài. Tuy đã có tuổi nhưng bà vẫn giữ được dáng vóc gọn gàng, nhìn từ phía sau toàn thân bà đang run rẩy.

Phương Trình tĩnh tâm lại, vội vàng bước lên trước đón:

- Bố ạ, bố đã tới ạ!

Người mới tới chính là bố của Thẩm Thiếp - Thẩm Thiên Dương. Ông chậm rãi bước vào, trên khuôn mặt lộ rõ vẻ bối rối. Thẩm Thiếp nhìn khuôn mặt người bố đã lâu không được gặp, phút chốc tâm trạng cô rối bời. Bố cô đã già thực sự rồi, những nếp nhăn hằn sâu trên khuôn mặt, tóc cũng đã ngả màu sương gió.

Xét về lí mà nói, Thẩm Thiếp vẫn chưa tha thứ cho bố cô, nhưng thời điểm này cảm giác ruột thịt tự nhiên dâng lên. Cảm giác này cô mới cảm nhận được sau khi làm mẹ.

Ông Thẩm Thiên Dương nhìn vợ, ông muốn nói gì nhưng lại thôi chỉ nhẹ nhàng thở dài một tiếng. Sau đó ông đi tới bên giường Thẩm Thiếp khẽ nói:

- Thẩm Thiếp à, chúc mừng con đã được làm mẹ.

Thẩm Thiếp đỏ mặt rồi cười vui trêu lại ông:

- Bố à, con cũng chúc mừng bố đã được lên chức ông ngoại.

Chỉ với vài câu nói nhưng cũng đã hoá giải không khí ngột ngạt trong phòng điều trị. Ông Thẩm Thiên Dương vội vàng bế cháu ngoại, ông ôm đứa cháu vào lòng giống như ôm một báu vật vậy.

Thế nhưng trên khuôn mặt tràn trề tình yêu thương của ông vẫn thoáng qua một nét cổ quái khó hiểu. Nét mặt cổ quái khó hiểu đó chỉ thoáng qua nhưng với sự nhạy cảm của mình Thẩm Thiếp vẫn nhận ra. Cô cảm thấy vô cùng khó hiểu, tại sao bố mình lại có nét mặt kỳ dị đến vậy?

Lúc chuẩn bị về, ông Thẩm Thiên Dương rút ra một chiếc lắc rồi đặt bên cạnh cháu ngoại. Đó là một mặt tượng phật bằng vàng thật lấp lánh.

Sau đó ông Thẩm Thiên Dương cứ quỵến luyến không muốn rời đi, nhưng rồi ông cũng đặt cháu ngoại vào nôi rồi từ biệt ra về. Đứa trẻ vẫn say sưa giấc nồng, nó không biết nó vừa được ông ngoại bế. Thẩm Thiệp nghĩ thầm, có lẽ bố mình sẽ rất hối tiếc về việc này.

Thế nhưng, khi cô nhìn thấy khuôn mặt âu sầu của mẹ khi bà quay người lại, thì những việc đau buồn trong quá khứ lại nhắc nhở cô không thể dễ dàng tha thứ cho bố mình được.

Khi anh cô năm tuổi, còn cô mới ba tuổi thì bố cô đã cạn tình vứt bỏ người vợ đã gắn bó với ông từ lúc khốn khó và hai đứa con thơ. Mẹ cô không tái giá, từ đó hai đứa con không còn được biết đến tình thương của người bố nữa. Ông cũng rất ít khi tới thăm chúng bởi mẹ chúng ngăn cấm.

Tại sao bố lại bỏ đi? Từ khi còn nhỏ tới tận giờ đã không biết bao lần Thẩm Thiệp hỏi mẹ cô về chuyện này nhưng mãi tới khi cô và anh trai cô gần trưởng thành mẹ cô mới nuốt nước mắt kể cho họ nghe về nguyên nhân của sự ra đi ấy.

Đó là do ông đã có một mối tình mới. Ông thừa nhận đã gặp một người đàn bà tốt hơn vợ ông nhiều, ông không nỡ phụ cô ấy do vậy ông quyết tâm phụ bạc người vợ tần tảo của mình. Bà Châu Thanh Á uất hận, năm tháng dần trôi vẫn không làm nguôi ngoai nỗi đau do ông chồng bà gây ra. Thế nhưng điều khiến bà không hiểu nổi là bà chưa bao giờ nhìn thấy người phụ nữ đã cướp chồng bà. Thực ra sau khi li hôn thì không ai tái hôn nữa. Bà chỉ đoán mò: Có lẽ ác giả ác báo mà thôi, người đàn bà ông ta yêu chắc là loại lăng lợ, có lẽ đã bỏ rơi ông ta rồi cũng nên.

Phương Trình dìu bà đến ghế ngồi rồi nhắc:

- Mẹ à, mẹ ngồi nghỉ chút đi, sắp tới giờ ăn cơm rồi, để con đi lấy cơm.

Bữa cơm đó có thể biết trước được là khó ăn tới mức nào. Thẩm Thiệp và chồng cố tìm mọi cách để cho mẹ vui vẻ, thế nhưng bà Châu Thanh Á vẫn ủ ê. Mãi tới khi nhìn thấy cháu ngoại tỉnh giấc đòi bú mẹ thì bà mới nhoẻn miệng cười.

Cũng đúng lúc đó thì Thẩm Lực tới bệnh viện, anh mang rất nhiều đồ ăn mà em gái thích toàn là những sản phẩm có lợi cho sức khoẻ sản phụ.

Lúc Thẩm Thiệp nhìn thấy Thẩm Lực, cô nhanh chóng nhận ra anh

mình rất lạ, dường như anh đang giấu điều gì đó. Cảm xúc mà anh đang giấu là sự hạnh phúc từ tận đáy lòng. Chắc chắn đó không phải là cảm xúc hạnh phúc mới được lên chức cậu mà đó là hạnh phúc của tình yêu lứa đôi.

Hạnh phúc của tình yêu!

Lúc này Thẩm Lực đang đắm chìm trong thứ hạnh phúc này. Trên đường tới bệnh viện trong đầu anh chỉ tràn ngập những cảnh tượng khiến tâm trí vui sướng.

Khi Thẩm Lực đứng trước cửa sổ của lớp 3B, nhập tâm lắng nghe tiếng đọc bài của Triển Nhan, anh đã không tự chủ được nên dựa hân vào cửa sổ.

Cảnh tượng trước mắt anh chuyển từ trạng thái mông lung sang rõ ràng, rồi chuyển ngược lại.

Anh đã tận mắt nhìn thấy cô giáo đang đứng trên bục giảng, cũng chính là cô gái anh đã từng gặp trên xe bus.

Điều khiến anh vô cùng kinh ngạc là lúc này chiếc khẩu trang trên mặt cô đã biến mất, anh đã có thể chiêm ngưỡng khuôn mặt thật của người đẹp rồi.

Khi anh nhìn rõ khuôn mặt của cô rồi, anh bỗng có cảm giác cả thế giới trong phút chốc bỗng thuần khiết hẳn lên, thậm chí không khí anh đang thở cũng thơm tho kỳ lạ.

Khuôn mặt cô gái rất đẹp, đúng là hình mẫu anh ngày đêm mơ tưởng, rất thanh tú lại không hề kênh kiêu, rất nhanh nhẹn, hoạt bát nhưng lại không hề mất vẻ nữ tính dịu dàng. Cô lại rất tươi tắn khi giảng bài nữa chứ. Nụ cười trên khuôn mặt cô tươi tắn lại rất đúng mực. Khi Triển Nhan cười anh có cảm giác trăm hoa còn phải ghen tị. Tự dưng anh lại nhớ tới câu nói khi anh vừa nghe thấy tên của cô. Dường như mọi thứ đang dần thành sự thật.

Thế nhưng cảnh tượng đó không kéo dài bởi cô giáo Triển Nhan đã nhanh chóng phát hiện ra có người lạ mặt đứng ngoài cửa sổ lớp học, cô ngừng giảng bài rồi đẩy cửa bước ra.

Tới tận lúc đó Thẩm Lực mới tỉnh lại, khi anh có ý định rời khỏi lớp học thì Triển Nhan đã đứng trước mặt.

- Anh tìm ai?

Cô ngạc nhiên nhìn anh, giống như nhìn một người lạ vậy. Nhưng thực ra ánh mắt cô không hoàn toàn coi anh là người lạ mà giống hơn là ánh mắt gặp lại người bạn xa cách đã lâu.

- Tôi...

Thẩm Lực hồi hộp, không nói được, bởi trước mặt anh là cô gái trong mộng anh đang tìm kiếm.

Cô gái mỉm cười lịch sự, đáp lại:

- Nếu anh có việc gì thì đứng đợi tôi ngoài cổng trường, năm giờ tôi dạy xong.

Thẩm Lực cũng không biết anh đã đi như thế nào để bước ra khỏi khu lớp học rồi đến cổng trường. Thậm chí anh còn không biết cảnh tượng vừa rồi là hư hay thực nữa. Anh cứ muốn mình say mãi trong giấc mộng này không tỉnh lại cũng được.

Mãi tới khi anh nhìn thấy Triển Nhan trong bộ váy trắng bước ra, đứng trước mặt anh giống như một con chim nhỏ bay lại vậy thì anh mới biết đó là sự thật. Anh sững sờ nhìn cô, khuôn mặt xinh đẹp của cô lại bị che bởi chiếc khẩu trang.

- Tại sao cô lại đeo...cái này?

Anh không kiềm chế được sự tò mò.

Triển Nhan ngừng một lát, rồi nói nhỏ:

- Tôi bị viêm mũi dị ứng, mùa này tôi rất sợ mùi phấn hoa cho nên...

Tự nhiên Thẩm Lực nhận thấy nỗi lo lắng canh cánh trong lòng bỗng chốc tiêu tan. Hoá ra mọi việc lại đơn giản đến vậy! Chỉ trách ông bạn Tạ Viễn Kiều lại bịa đặt ra câu chuyện đáng sợ kia khiến mình cứ thần hồn lất thần tính.

Triển Nhan nhìn thấy vẻ mặt kỳ lạ của Thẩm Lực liền ngừng vực hỏi lại:

- Anh sao vậy? Rốt cuộc anh tìm tôi có chuyện gì vậy?

- À...thì tôi...

Một tá các lí do Thẩm Lực đã chuẩn bị từ trước tự dưng lúc này biến đi đâu mất.

Triển Nhan nghịch ngợm nhìn Thẩm Lực. Anh chàng Thẩm Lực trước mặt cô lúc này thật cao lớn, nước da màu đồng hun dưới ánh chiều tà càng lộ rõ vẻ khoẻ khoắn. Mái tóc dày, đen, bông bênh trông vừa sạch sẽ vừa mềm mại, khuôn mặt anh vừa nghiêm nghị lại vừa dịu dàng, ngũ quan của anh giống như một kiệt tác của nhà điêu khắc đã dày công gọt dũa. Đặc biệt nhất là đôi mắt sáng của anh, một sự kết hợp hoàn hảo với khuôn mặt.

Từ lúc đó trong đôi mắt trong sáng của Triển Nhan bỗng xuất hiện sự đam mê. Dường như đam mê này đã từng xuất hiện, Thẩm Lực vẫn nhớ đó là lần đầu tiên hai người gặp nhau, chỉ trong giây lát hai người lướt qua nhau.

- Ô, chúng ta đã từng gặp nhau đấy, cô có nhớ không? Trên xe bus ấy mà.

Thẩm Lực buột miệng nói.

Cô gái sững sờ một lát rồi cười. Khi cô cười, đôi mắt đẹp mê hồn lại cong lên, một vẻ đẹp thật khó tả.

Từ giây phút đó dường như mọi khoảng cách giữa hai người tan biến hết. Bỗng chốc hai trái tim xích lại gần nhau.

Họ chợt phát hiện ra rất nhiều người xung quanh đang tò mò đưa mắt nhìn họ. Họ nhìn nhau cười rồi quyết định tìm một chỗ khác để nói chuyện tiếp.

Nhưng trong lúc đó Thẩm Lực bỗng nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc.

Mặc dù nó bị che lấp giữa dòng người nhưng vẫn rõ ràng đập vào mắt Thẩm Lực.

Chủ nhân của khuôn mặt đó là một phụ nữ mặc váy đen. Cô ta có nước da trắng như tuyết, do vậy bộ váy màu đen càng làm nổi bật vẻ xanh xao của cô ta.

Khuôn mặt đó cùng với nước da trắng như tuyết, có vẻ như quá hoàn mỹ. Điều đó khiến Thẩm Lực cảm thấy khuôn mặt đó không thật lắm, thậm chí anh còn cảm thấy có nét gì đó rất cổ quái.

Khuôn mặt đó không hề có biểu lộ tình cảm, cứ bất động giống như bức tranh sơn dầu vậy, nhưng khuôn mặt của nhân vật trong bức tranh sơn dầu vẫn có hồn, do vậy anh càng cảm thấy khuôn mặt của người đàn bà kia

càng kỳ quặc lạ.

Nhưng nếu nhìn thẳng vào đôi mắt trên khuôn mặt đó, thì đôi mắt đó trái ngược hẳn với khuôn mặt vô hồn kia, đôi mắt toát ra ánh nhìn lạnh lùng băng giá. Ánh nhìn đó khiến cho bầu nhiệt huyết mới đang sôi sục của Thẩm Lực bỗng chốc đóng băng.

Hoa Tưởng Dung

Người đẹp trả thù

Dịch giả: Nguyễn Thanh An

Chương 4

Bác sĩ tâm lý

Ánh nắng đã tràn ngập trong căn nhà nhưng đứa trẻ sơ sinh vẫn say giấc nồng.

Thẩm Thiếp nhìn khuôn mặt trắng hồng của con gái, không kìm được cúi xuống thơm nó. Cô bé cảm nhận được hành động thương yêu của mẹ, ngủ mà vẫn động đậy cái miệng, giống như đang cười vậy.

Thẩm Thiếp dịu dàng nhìn cô con gái nhỏ xíu đáng yêu của mình, rồi vui vẻ cất tiếng hát yêu đời.

Đúng là có đi đâu về đâu thì nhà mình vẫn là tốt nhất. Cho dù điều kiện trong bệnh viện tốt hơn nhiều nhưng Thẩm Thiếp vẫn cảm thấy xa lạ. Ở nhà cô có cảm giác gần gũi, ấm cúng, dường như không khí cô hít thở cũng khiến cô cảm thấy thư giãn, dễ chịu vô cùng.

Cô đi lại nhẹ nhàng trong phòng ngủ. Nhìn vào chiếc gương thay quần áo rồi ngắm sự thay đổi của mình - bà mẹ trẻ.

Màu vàng nhạt của bộ quần áo trên mình càng làm nổi bật nước da trắng sáng, mịn màng của cô. Dáng vẻ vụng về, to mập trước khi sinh đã biến mất, cái eo đẹp mê hồn của cô đã trở lại. Trước khi mang bầu, Thẩm Thiếp hơi gầy nhưng giờ đây, sau khi được tắm bổ trong quá trình mang thai đã khiến cơ thể cô đầy đặn hẳn lên. Với dáng vẻ như bây giờ, rất khó nhận ra cô đã làm mẹ, thế nhưng cả con người cô toát lên vẻ dịu dàng của người làm mẹ khiến cô càng nữ tính, quyến rũ hơn bao giờ hết. Điều này khiến cô hết sức bất ngờ, cô mơ tưởng tới thời điểm hết tháng ở cữ lại có thể mặc được những bộ quần áo thời trang rồi đi dạo trên phố hẳn nhiều người phải liếc mắt ngắm nhìn.

Ý nghĩ này khiến cô cảm thấy bị ức chế. Tuy Thẩm Thiếp thuộc típ phụ nữ hiện đại nhưng sau khi đọc những sách báo liên quan tới sức khỏe của sản phụ, cô nhận thấy việc kiêng kỵ quá mức trong thời kỳ ở cữ của những

phụ nữ thời xưa thực sự rất sai lầm. Trong tháng đầu tiên sau khi sinh, phụ nữ nên tắm rửa, gội đầu, đánh răng, chải đầu, vận động hợp lý, thậm chí còn cho phép thực hiện một số hoạt động ngoài trời thích hợp. Nhưng cô vẫn biết rằng trong lúc này cơ thể còn rất yếu nên cẩn thận dưỡng sức.

Chính vì vậy, trong tháng ở cữ tốt nhất nên ở nhà. Chồng cô mới sáng ra đã đi làm, anh là cán bộ chủ chốt của công ty, sự nghiệp đang ở đỉnh cao. Mẹ cô vừa ra ngoài đi chợ, do vậy ngoài đứa con đang say giấc nồng ra thì chỉ có mình cô ở nhà.

Cô chán chường bước ra phòng khách, vừa nhìn thấy cuốn tạp chí *Bà mẹ và trẻ sơ sinh* tháng trước đang đặt trên bàn uống nước - cuốn tạp chí này đã được cô đặt trước nửa năm rồi. Cô bỗng nhớ ra cuốn tạp chí tháng này có lẽ cũng đã tới kỳ rồi nên vội vàng vớ lấy chìa khoá hòm thư rồi mở hòm thư trước cửa nhà. Quả nhiên có một phong bì thư cỡ giấy A4 ở bên trong.

Lại trở về phòng, cô ngồi thoải mái trên giường bóc chiếc phong bì lớn rồi lôi ra quyển tạp chí *Bà mẹ và trẻ sơ sinh* số mới nhất ra. Cô thấy cảm giác giở quyển tạp chí khác hẳn khi xưa. Lần đầu tiên cô được giở quyển tạp chí rồi bước vào thế giới bà mẹ và trẻ sơ sinh thần kỳ với tư cách là bà mẹ trẻ chứ không phải là sản phụ sắp làm mẹ nữa.

Ngoài bìa là bức ảnh lớn của một đứa bé, có lẽ nó mới chỉ sáu tháng tuổi, nhưng nó đang nhoẻn cười rất nghịch ngợm, bên khoé miệng còn rớt một giọt rã trong suốt như thuỷ tinh. Bất giác cô lại ngắm con gái của mình rồi tự hỏi không biết tới khi nào nó mới lớn được như đứa trẻ trên bìa tạp chí này nhỉ?

Cô có thói quen chậm rãi lật giở từng trang tạp chí rồi đưa mắt xem qua nội dung sau đó mới đọc kỹ lại.

Quyển tạp chí được in rất tinh tế. Bên trong có rất nhiều bức hình màu lớn, nói chung đều là hình của những đứa bé xinh xắn rất bắt mắt. Khi sắp làm mẹ, Thẩm Thiệp rất hay xem những bức hình này, bởi đây là một trong những phương pháp giáo dục thai nhi rất tốt.

Cô hồ hởi giở quyển tạp chí. Trong lúc giở cô có cảm giác giống như đang dạo bước trên thiên đường thì bỗng nhiên xuất hiện một con quỷ dữ,

cô đã bị con quỷ dữ này khiến cho hồn bay phách lạc.

Cô sợ hãi vút quyển tạp chí theo bản năng, quyển tạp chí bị tung lên rất cao, nó bay trong không trung hồi lâu rồi rơi bịch xuống đất. Thế nhưng dường như nó bị niệm chú vậy nên nó lại rơi ngay xuống nền nhà và lại mở ra đúng cái trang có bức hình đáng sợ mà cô vừa xem.

Thẩm Thiệp ngược mắt hét lên một tiếng thảm thiết rồi ngã vật từ trên giường xuống đất. Con gái cô đang ngủ ngon lành trong nôi cũng giật mình oà khóc sau tiếng hét của mẹ.

Thẩm Thiệp nhảy vội về phía con gái theo bản năng, cô vội vàng bế nó rồi nựng cho nó nín, thế nhưng nó vẫn khóc thét không ngừng. Cô lại lúng túng bế con trốn khỏi phòng ngủ, trốn khỏi quyển tạp chí đang mở trên nền nhà đã khiến cô sợ hết hồn kia.

Càng lúc con bé càng gào khóc to hơn, cuối cùng Thẩm Thiệp cũng nhận ra nó khóc là do đói quá, cô vội vàng ngồi lên ghế sofa rồi nhét đầu vú vào miệng con bé. Con bé tham lam bú lấy bú để, trên mặt nó vẫn còn vương đầy nước mắt. Trông con bé thật đáng thương!

Cảm giác cho con bú quen thuộc, gần gũi khiến cô bình tĩnh trở lại. Cho con bú xong, cô lại ôm con trở về phòng ngủ. Cô tiếp tục đặt con vào xe nôi, thay tã cho con xong tay cô vẫn còn run, cơn run đó xuất phát từ nỗi sợ hãi tận đáy lòng.

Sau đó cô quay người rồi nhặt quyển tạp chí lên. Lần thứ ba nhìn thấy bức hình đó cô vẫn có cảm giác mình lên cơn điên. Cô liền dang tay xé ngay trang hình đó, xé vụn thành từng mảnh nhỏ. Sau đó cô chạy vào nhà vệ sinh rồi ném hết chúng vào bồn cầu, nhanh chóng xả nước.

Những mảnh vụn đó bị nước cuốn trôi đi. Hãy để con quỷ tới từ địa ngục kia lại trở về địa ngục! Thẩm Thiệp nghĩ thầm. Thế nhưng con quỷ dữ kia vào lúc cuối lại cười nham hiểm dường như muốn nói: Tao sẽ trở lại!

Con quỷ đó màu đỏ, chính là đứa trẻ sơ sinh trong bức hình đó. Đó là một đứa bé gái, toàn thân nó vẫn còn dính đầy máu. Nhưng khuôn mặt của nó đỏ lôm đàng sợ, trên khắp khuôn mặt nhỏ bé của nó chỉ chút những vết đỏ loang lổ. Những vết loang lổ cứ lồi lõm một cách kỳ quái, khó hiểu. Ngũ quan của đứa trẻ vẫn chưa phát triển hết, nên khuôn mặt trông giống hệt

một quả táo bị đập bẹp vậy. Thế nhưng, điều kỳ lạ là trên khuôn mặt đó vẫn phảng phất một nụ cười kỳ dị...

Đây chính là đứa trẻ sơ sinh mà cô nhìn thấy trong bệnh viện trước khi cô sinh hay sao?

Lúc đó nó đang được bế bởi một người phụ nữ mặc bộ váy đen, bà ta còn đi ngang qua cô mà. Mọi cảnh tượng lúc đó đều được các bác sĩ và bản thân cô nhận định là ảo giác mà.

Ảo giác ư? Thẩm Thiếp thở hắt một cái. Chẳng lẽ cảnh tượng xảy ra ban nãy cũng là ảo giác hay sao? Quyển tạp chí đó là thật, bức ảnh đó cũng là thật, sao lại có thể là ảo giác kia chứ?

Thẩm Thiếp thở hổn hển rồi không thể đứng vững được nữa, cô dựa vào tường rồi lần bước đi, áo cô ướt sũng mồ hôi. Lúc này cô lại nghe thấy tiếng con gái khóc, tiếng khóc của con khiến cô tỉnh táo hẳn, cô vội vàng chạy vào phòng ngủ ôm chầm lấy con gái. Đứa trẻ được mẹ ôm trong lòng thì nín khóc ngay, nó cứ rúc vào người cô. Đối với nó, đó chính là thiên đường an toàn nhất.

Thế nhưng, chốn thiên đường này giờ đây lại biến thành địa ngục. Cuối cùng Thẩm Thiếp đã oà khóc, vừa khóc cô vừa gọi điện cho Phương Trình. Vừa nghe thấy giọng nói của chồng, cô khóc nức nở hơn. Phương Trình ở đầu dây bên kia cũng cảm thấy vô cùng bất an, hoảng sợ, khi nghe vợ nói con gái vẫn bình thường, còn bản thân cô sợ hãi như thế là do quyển tạp chí đem lại, anh mới thở phào nhẹ nhõm. Thế nhưng anh vẫn cảm thấy vô cùng căng thẳng: Thẩm Thiếp vốn là người hoạt bát, vui tính, xem ra sự việc không đơn giản chút nào. Thế là anh vội vàng an ủi vợ, nói là sẽ về ngay lập tức.

Lúc này bà Châu Thanh Á cũng vừa đi chợ về, vừa nhìn thấy Thẩm Thiếp đang ôm con với đôi mắt đỏ ửng sưng mọng bà giật mình, hỏi:

- Tiểu Thiếp con sao vậy?

- Mẹ...

Thẩm Thiếp muốn nói gì đó nhưng lại thôi. Mãi một lúc sau cô mới cất tiếng:

- Mẹ à, sao bây giờ mẹ mới về? Lúc nãy con bé quấy quá khiến con xoay

sở không kịp.

Bà Châu Thanh Á cười dịu dàng rồi than thở:

- Ôi giờ, con gái của tôi đã làm mẹ rồi mà vẫn giống một đứa trẻ.

Sau đó, bà quay người đi vào bếp để hầm canh cá. Canh cá là phương thuốc xuống sữa tốt nhất, nhất định cháu ngoại bà sẽ mũm mĩm trắng trẻo lắm đây, bà vừa nghĩ vừa mỉm cười hạnh phúc.

Chẳng mấy chốc thì Phương Trình về. Anh nhìn thấy vợ đưa mắt ra hiệu, ý muốn nói không nên kể chuyện này cho mẹ nghe. Phương Trình chờ người một lúc rồi gật đầu đồng ý, anh đỡ Thẩm Thiệp ngồi xuống rồi hỏi nhỏ:

- Tiêu Thiệp à, có chuyện gì vậy? Em mau nói cho anh nghe đi!

Bà Châu Thanh Á đang bận trong bếp, sau khi nấu xong canh cá bà liền vội vàng hầm canh gà ác. Bà biết Phương Trình đã về nên cũng không lo lắng gì nữa. Bà cho rằng Phương Trình nhớ con quá nên mới về nhà thăm con mà thôi.

Sau khi Phương Trình nghe vợ kể hết mọi chuyện, anh liền ôm chầm lấy vợ mình rồi thơm lên gò má xanh xao của vợ, anh an ủi:

- Ngoan nào, bình tĩnh lại đi em, em không phải sợ nữa, anh nhất định sẽ làm rõ đầu cua tai nheo sự việc này.

Sau đó anh nhặt quyển tạp chí Bà mẹ và trẻ sơ sinh ở dưới đất lên, lật giở hồi lâu rồi hỏi tiếp:

- Em đã xé vụn bức hình đứa trẻ dị dạng rồi vứt xuống bồn cầu rồi phải không?

Thẩm Thiệp hồi hận gật đầu, cô tự trách mình lúc đó quá nóng vội, vội vã tìm cách huỷ bức hình đó nhưng quên mất không giữ lại manh mối để cho người thứ hai nhìn thấy.

Phương Trình lại hỏi tiếp:

- Ý của em là ngoài em ra thì không có người thứ hai nào xem được bức hình đó phải không?

Thẩm Thiệp nghĩ một hồi rồi gật đầu thừa nhận, người cô lại bắt đầu run lên.

Phương Trình trầm ngâm trong giây lát rồi cầm quyển tạp chí lên, sau

đó dặn dò vợ:

- Tiểu Thiếp à, em ở nhà trông con cho tốt, bây giờ anh ra hiệu sách tìm số tạp chí kỳ này xem xem các quyển tạp chí khác như thế nào nhé!

Thẩm Thiếp ngần ngừ gật đầu đồng ý, cô nhìn với theo bóng dáng cao lớn của Phương Trình. Sau đó cô cố gắng hết sức nuốt bát canh cá. Bà Châu Thanh Á vừa ôm cháu ngoại vừa nhìn con gái húp canh. Đó là một khung cảnh vô cùng đầm ấm, chỉ có điều sự ấm cúng đó lại bị quấy nhiễu bởi một sự việc không rõ nguồn gốc.

Cuối cùng Phương Trình cũng về tới nhà, Thẩm Thiếp vội vàng nhìn nét mặt chồng thì phát hiện nét mặt anh rất lạ. Cô cảm thấy buồn bã vô cùng.

Tranh thủ lúc mẹ vợ bưng bát canh không vào bếp, anh nói nhỏ với vợ rằng anh đã xem rất nhiều quyển tạp chí như thế nhưng không nhìn thấy bất cứ một bức ảnh màu nào về đứa trẻ mặt đỏ cả.

Sau đó anh giở từng trang của quyển tạp chí, giở tới trang mà Thẩm Thiếp cho rằng có đứa trẻ mặt đỏ rồi chậm rãi mang tới bên người vợ đang run cầm cập. Đôi môi nhợt nhạt của Thẩm Thiếp cứ run run, tim cô cứ đập loạn xạ.

Cô lấy bình tĩnh nhìn thẳng vào trang vốn in hình đứa trẻ sơ sinh đỏ lòm nhưng hoá ra đó là bức hình màu của đứa bé trắng hồng mũm mĩm. Nó mặc bỉm, đang nằm trong nôi, tay chân đang khua khoắng loạn xạ ra vẻ vui lắm.

Cô quay sang nhìn vào mắt chồng, ánh mắt anh rất phức tạp. Thế nhưng Thẩm Thiếp vẫn rất nhạy cảm nhận ra rằng chồng cô đang không tin tưởng mình.

Cô cảm thấy vô cùng oan ức. Thậm chí chồng cô cũng không tin tưởng cô, vậy cô còn có thể trông mong vào ai đây? Thế nhưng cô biết dùng cái gì để chứng minh cho chồng thấy đây? Đúng là một sự việc quá hoang đường nhưng thực sự cô nhìn thấy thật mà, không thể là ảo giác được.

Ảo giác ư? Khi từ này xuất hiện, Thẩm Thiếp lại cảm thấy sợ hãi tột độ. Rất lâu sau đó, cô mới nói nhỏ với chồng:

- Hứa với em một việc, khi nào em hết tháng ở cữ phải đưa em tới Bệnh

viện Tâm Thần để thăm Triệu Oanh nhé! Em nghe nói bệnh tình của cô ấy đã chuyển biến tốt rồi, về cơ bản đã trở lại bình thường. Em thực sự muốn biết rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra với cô ấy.

Lúc nói tới đây tự dừng cô lại cảm thấy rợn hết cả người. Cô cũng không biết tại sao nữa, trực giác mách bảo cho cô rằng mọi việc xảy ra với Triệu Oanh đều có liên quan đến cô.

Cuộc đời của ai đó liệu có thể bất chấp tất cả để yêu được mấy người nhỉ?

Khi một người dành toàn bộ tâm trí của mình để yêu, không biết trước đây anh ta như thế nào, nhưng anh ta vẫn cho rằng đây sẽ là cuộc tình cuối cùng của mình.

Điều này thật đúng với Thẩm Lực lúc này, khi anh nhìn thấy khuôn mặt đẹp như hoa của Triển Nhan sau lớp khẩu trang thì van tình yêu đã đóng chặt từ lâu tự dừng bật mở.

Cảm giác này thật tuyệt vời, dường như thế giới đã khoác lên mình bộ áo mới, kể cả cuộc đời này cũng đổi mới hoàn toàn. Kể cũng thật lạ lùng, chính trong cái đêm đó anh đã yêu Triển Nhan.

Mỗi khi đi làm về, anh lại vội vàng phóng xe máy như bay tới trường cô dạy. Cô xuất hiện trong ánh mắt trông ngóng của anh thì chiếc khẩu trang trên mặt cô đã biến mất. Cô thừa nhận, kể từ khi gặp anh bệnh viêm mũi dị ứng của cô khỏi hẳn, đúng là tình yêu tốt hơn bất cứ loại thuốc nào.

Mặc dù lời yêu vẫn chưa được cất lên lần nào, thế nhưng nó đã tuôn chảy trong huyết mạch của họ, nó bắt đầu từ tim rồi lại trở về tim. Tình yêu bắt đầu tự nhiên như thế đó, không thể kìm nén, không thể giấu giếm, đó là cảm giác khiến người ta si mê. Tuy rằng cảm giác này rất chân thực nhưng lại khiến người ta nghĩ rằng nó chỉ tồn tại trong giấc mơ mà thôi.

Họ cùng nhau ăn bữa tối. Bởi trước đó Triển Nhan họp phụ huynh, nên khi họ bước khỏi nhà hàng thì đã muộn.

Cũng đúng lúc này trời nổi gió âm âm. Thẩm Lực ngẩng đầu nhìn trời, chỉ thấy mây đen bao phủ, trời âm u, gió lạnh nổi lên, chắc sắp mưa to đây.

Anh và Triển Nhan đưa mắt nhìn nhau và dường như họ đọc được sự buồn cười không hẹn trước trong mắt nhau. Tự dừng Thẩm Lực thấy rung

động trong lòng: Hoá ra khi hai người yêu nhau được ở cùng nhau thì cho dù có bị ướt như chuột lột đi chẳng nữa thì cũng là một việc rất vui vẻ, hạnh phúc. Thế nhưng anh làm sao có thể nhẫn tâm để cho người con gái anh yêu bị ướt chứ, anh tăng ga xe máy rồi hướng thẳng về phía nhà Triển Nhan.

Vừa về tới cửa nhà Triển Nhan thì mưa lộp độp rơi xuống. Hai người lại nhìn nhau, lần này họ cảm thấy hân hoan vô cùng. Triển Nhan vừa cười vừa nói:

- Đi thôi, vào nhà em tránh mưa đi anh! Nhưng không phải là em mời anh đâu nhé, trận mưa này đã mời anh đấy.

Nhà Triển Nhan cách xa trung tâm thành phố, nhưng môi trường sống ở đây rất tốt. Khu dân cư cô ở có tên " Lệ Thuỷ Hoa Đình ", vừa yên tĩnh lại vừa nho nhã, cách xa sự ồn ào, huyên náo của đô thị, thật là phù hợp với người con gái này.

Cô gái nhẹ nhàng nhảy chân sáo lên cầu thang, quay đầu lại thấy vẻ chần chừ của Thẩm Lực cô không nhận được, cười phá lên rồi reo:

- Lên đi, nhà chỉ mình em mà thôi, không có hổ ăn thịt người đâu mà sợ.

Thẩm Lực liền thực hiện động tác nhảy xa rất chuẩn của giáo viên thể dục, trong nháy mắt đã đứng sau lưng Triển Nhan rồi đáp lại:

- Hổ ăn thịt người tới đây!

Triển Nhan cười khanh khách rồi mở cửa. Đèn pha lê sáng rồi, chiếu khắp căn nhà tuy không sang trọng nhưng rất đổi trang nhã. Đèn được điều chỉnh rất vừa vặn với màu trắng là màu chủ đạo và đèn xanh trang trí. Sàn nhà bằng gỗ màu xanh, trần nhà màu trắng, màu sắc phối hợp như thế khiến người ta có cảm giác như đang ở chốn trên mây trắng, dưới thảo nguyên.

Triển Nhan rót nước lọc mời Thẩm Lực:

- Xin lỗi nhé, nhà em chỉ có nước lọc, em chỉ uống thứ này mà thôi.

Thẩm Lực cười:

- Anh cũng thích uống nước lọc mà.

Nói xong, hai người ngừng một lát, dường như họ đang còn theo đuổi theo ý nghĩ của hai câu nói trên.

Sau đó Triển Nhan nghịch ngợm kéo tay áo Thẩm Lực rồi nói:

- Nào, cùng em tham quan phòng đọc sách đi!

Phòng đọc sách được bài trí tương đối đơn giản. Một giá sách, một bàn vi tính còn có một chiếc đàn piano.

Thẩm Lực nheo mắt trên:

- Em cũng biết đánh đàn cơ à?

- Không tin à? Vậy em đánh cho anh nghe một bản em tự sáng tác nhé!

Rèm cửa cũng có màu xanh nhạt, trên đó điểm xuyết rất nhiều những cây ước nguyện lấp lánh. Rèm cửa tung bay trong mưa, thật giống với cảm giác bay bổng của Thẩm Lực lúc này.

Anh cứ bay bổng mãi trong mái tóc suôn dài đen nhánh của Triển Nhan và tiếng đàn, tiếng hát.

Nỗi đau buồn của anh

Giống như đám sương mỏng u buồn trong buổi sáng tinh mơ

Khi em muốn bước vào

Thì đã tan vào ánh nắng

Nỗi đau buồn của anh

Giống như hạt sương trong suốt trên đám hoa bách hợp

Khi em muốn hái hoa

Thì đã nhẹ nhàng trượt vào nhụy hoa

Giọt lệ của anh đối với em

Là một truyền thuyết

Trong tưởng tượng của em

Giống như chú chuồn chuồn đáp nước

Nhẹ nhàng nhưng lại khiến hồ nước buốt đau...

Những ngón tay thon dài cứ múa trên những phím đàn đen trắng, tiếng đàn thánh thót như tiếng va đập của các vì sao trong dải Ngân Hà, như sự đa tình của ánh trăng xuyên qua đám mây, như sự vui mừng của bầy chim khi đậu trên những cành cây, như mùi hương nồng ấm của gió lướt qua những đám hoa... Trong đêm mưa gió bão bùng này, mười ngón tay thon dài kia đã khiến Thẩm Lực cảm nhận được thế nào là cái đẹp.

Cái đẹp kết hợp với tiếng hát du dương kia. Tiếng hát khiến Thẩm Lực đắm say, đắm say, đắm say... Đêm nay anh là người duy nhất say mê cô.

Khuôn mặt yếu điệu của cô cùng với đôi mắt trong veo làm anh mê say.

Khi cô hát xong, Thẩm Lực vẫn như đang chìm trong mê say.

- Chính em viết lời rồi phổ nhạc cho ca khúc này hả?

Anh hỏi khi nhớ tới lúc trước cô vừa cười vừa nói đó là tác phẩm của cô.

Cô khẽ gật đầu, cười mỉm nhưng không nói gì cả. Bỗng anh nổi hứng sáng tác liền đề nghị:

- Hay là bọn mình hợp tác với nhau đi, anh viết ca từ, em phổ nhạc sau đó chúng mình cùng hát, em thấy thế nào?

Cô vẫn im lặng, lát sau cô gật đầu rồi vội vã đi lấy giấy bút.

Bức rèm màu xanh nhạt bị thổi tung trong gió đêm, không khí trong lành từ bên ngoài ùa vào. Dường như Thẩm Lực không cần phải suy nghĩ, anh cứ viết như rồng bay phượng múa trên giấy trắng.

Sau đó anh đưa tác phẩm của mình cho cô xem. Xem xong, trong mắt cô ánh lên niềm vui, sau đó cô dịu dàng cười với anh:

- Không ngờ anh lại là người văn võ song toàn như vậy!

Cô ngẫm nghĩ một lát rồi mười ngón tay lại múa trên phím đàn. Sau khúc dạo đầu rất hay, cô liền cất tiếng hát:

Đám mây lững lờ trôi

Giống như tâm hồn em

Cứ nhấp nhô

Trong không trung

Anh thả diều

Để được thơm nhẹ vào em

Nếu như giấy có rách

Anh sẽ biến thành mưa

Để được cùng anh

Rơi vào bụi trần...

Thẩm Lực nhận thấy các giác quan trên người trở nên vô tác dụng. Thị giác, thính giác, vị giác,...anh cứ đờ ra nhìn cô gái trước mặt trong chiếc áo tinh khiết, làn da trắng nõn nà, ánh mắt long lanh, cặp môi gợi cảm. Mái

tóc dày phảng phất mùi hương, các ngón tay lại múa lượn trên phím đàn. Một bài hát nữa lại kết thúc, đúng lúc đó một ánh chớp loé giữa bầu trời đêm. Mưa càng lúc càng nặng hạt...

Sau tia chớp loé sáng bên ngoài cửa sổ thì bàn tay Thẩm Lực đã nắm chặt lấy đôi tay của Triển Nhan đang còn đặt trên phím đàn. Triển Nhan giống như con hươu đang hoảng sợ, cô quay lại, khi bốn mắt nhìn nhau sấm lại rền vang....

Tiếng sấm đã làm vỡ vụn toàn bộ hiện thực. Giấc mơ đã mở cửa tấm màn màu hoa hồng. Thẩm Lực cứ nắm chặt bàn tay Triển Nhan rồi dắt cô rời khỏi chiếc piano. Sau đó, anh ôm chặt lấy cô, môi anh kề bên mái tóc mềm mại của cô, hương thơm của mái tóc xông vào cơ thể anh.

Anh nâng mặt cô lên, khuôn mặt cô đang nép sát vào anh. Khuôn mặt cô đẹp như hoa như ngọc, khiến anh không thể cưỡng lại được sự ham muốn trong lòng, anh hôn cô. Vầng trán sáng mịn, sống mũi cao, cặp môi mềm với chiếc lưỡi ấm. Đúng lúc này, anh cảm thấy toàn thân run lên, anh có cảm giác từng thớ da, từng tế bào trong người anh đang run lên. Cơn run này ngưng tụ tại một điểm , giống như hàng ngàn hàng vạn con sông, con suối chảy về đại dương, khiến cho anh có một sức mạnh đang chuẩn bị phát ra mà không gì có thể ngăn lại nổi.

Anh cảm thấy lúc này cô cũng đang run. Anh liền bế thân hình mềm mại của cô lên, rồi theo bản năng tiến về phòng ngủ, nhẹ nhàng đặt cô lên giường. Phòng ngủ không có đèn, ánh đèn mờ mờ từ phòng đọc sách hắt sang khiến bóng họ càng trở nên mờ ảo. Đến lúc đó anh vẫn còn chần chừ, do dự nhưng khi nghe thấy tiếng cô gọi tên anh rất tình cảm, anh có cảm giác trong đầu anh như có tiếng sấm rền, anh không thể kiềm chế ngọn lửa tình trong lòng lâu hơn được nữa.

Anh ôm chặt lấy cô rồi hôn cô cuồng nhiệt, nóng bỏng. Họ vụng về cởi quần áo rồi quần lấy nhau, họ cảm nhận sự đụng chạm của từng thớ da trên người, từng sự cọ xát. Anh hôn tới tận cổ người cô, lên chiếc cổ thon, lên cặp vú săn chắc, lên chiếc bụng phẳng. Cô khẽ rên lên rồi nói như mộng mị:

- Thẩm Lực, em yêu anh...

Sự biểu lộ tình cảm của cô khiến anh càng cuồng nhiệt. Anh lại siết chặt người cô rồi tiến vào cơ thể cô. Họ cứ giãy đạp, cứ thở hỗn hển giống như hai con cá đang bơi lật trên mặt nước. Sóng biển càng lúc càng lớn, những con sóng to đưa hai con cá lên cao rồi lại cuốn chúng xuống tận cùng đáy biển. Thẩm Lực có cảm giác mình giống như vận động viên lướt sóng, cứ lướt đi trong sóng biển gào thét. Còn Triển Nhan của anh giống như nàng tiên cá cứ phô bày sự mềm mại của cơ thể mình cho anh.

Họ tìm được sự hoà hợp về tâm hồn cũng như thể xác, Thẩm Lực kề miệng vào tai Triển Nhan rồi thì thầm:

- Nhan Nhan à, anh muốn yêu em thế này, mãi mãi yêu em thế này.

Họ cứ đắm chìm trong từng cơn lửa tình, càng lúc càng mạnh mẽ hơn, cuối cùng thì nham thạch của tình yêu cũng phun trào. Khi hơi thở của họ chuyển từ gấp gáp sang bình thường, thời gian cũng chậm trở lại bình thường nhưng Thẩm Lực vẫn ôm chặt Triển Nhan trong lòng. Dưới ánh đèn mờ mờ, anh đưa tay vuốt ve khuôn mặt cô thì giật mình hỏi:

- Nhan Nhan, em khóc à?

Tìm thấy công tắc đèn, anh bật đèn thì phát hiện Triển Nhan đang khóc.

Anh thơm lên giọt nước mắt của cô rồi hỏi:

- Em yêu, sao em lại khóc?

Cô ôm chặt cổ anh, kề sát mặt vào mặt anh rồi nũng nịu trả lời:

- Em vui quá đấy mà, khóc cũng không được à? Sau này em sẽ không thể nữa, được không?

Anh đưa tay vuốt nhẹ tóc cô.

- Hứa với anh, sau này chỉ được cười thôi, không được khóc đâu nhé! Hãy làm thiên sứ hạnh phúc, vui vẻ của anh!

Họ cứ ríu rít thầm thì chuyện yêu đương với nhau rồi kề sát bên nhau tận hưởng hạnh phúc của hai người yêu nhau. Dường như cả quãng thời gian họ đã từng sống là để dành cho ngày hôm nay. Những chuỗi ngày xa vắng khi xưa bỗng chốc nhạt nhòa trong tâm trí Thẩm Lực. Lúc này đây, anh chẳng còn nhớ được chuyện gì nữa ngoài nụ cười dưới hàng hoa hợp hoan của Tần Nhược Yên.

Đêm nay anh đã thực sự nhớ tới Tần Nhược Yên. Nụ cười đó lúc này

đã bị thời gian xóa nhòa phần nào rồi. Người con gái tên Triển Nhan đã thấp lại ngọn lửa tình yêu trong lòng anh chàng Thẩm Lực - người đã từng nghĩ rằng mình không bao giờ có thể yêu được nữa.

Rồi họ cùng thiếp đi, cùng nhau tận hưởng những giấc mơ ngọt ngào.

Nửa đêm mơ màng tỉnh giấc, Thẩm Lực ngăm nhìn người đẹp đang nằm ngủ bên cạnh, bất giác anh nhớ tới một người.

Người mà anh nhớ tới là Diêu Thiên Bình.

Mấy ngày nay, anh đã nhiều lần gọi điện cho Diêu Thiên Bình nhưng đều không được, anh cảm thấy có gì đó không bình thường. Diêu Thiên Bình là chủ quản chi nhánh của công ty, công việc của anh ta rất bận, một tuần nghỉ sau khi cưới đối với anh ta đã được chêm trước quá nhiều rồi. Không có lẽ nào anh ấy lại khoá máy lâu như thế được.

Quá sốt ruột anh gọi điện tới cơ quan của Diêu Thiên Bình, những đồng nghiệp của Diêu Thiên Bình cũng vô cùng lo lắng bởi hai ngày trước Diêu Thiên Bình gọi điện tới cơ quan thông báo anh đang đi liên hệ công tác ở ngoại tỉnh. Thế nhưng họ cũng không có cách nào liên lạc được với anh ta.

Thẩm Lực đang đắm chìm trong men say tình yêu vẫn cảm thấy vô cùng lo lắng cho bạn. Bởi ý tưởng đi Dương Thành tìm hiểu về Lê Hồng là do Thẩm Lực đưa ra. Buổi sáng ngày thứ hai Diêu Thiên Bình đã đi Dương Thành, lúc tới đó anh ta còn gọi điện cho Thẩm Lực. Thế nhưng kể từ lần đó, anh ta bật vô âm tín.

Nghĩ tới đây Thẩm Lực không thể nào ngủ được tiếp nữa. Anh nhẹ nhàng hôn lên má người đẹp đang say giấc nồng, rồi rút tay của mình dưới cổ cô ra. Mặc xong quần áo, anh lần lên sân thượng rồi chêm một điều thuốc.

Không biết tự lúc nào mưa đã tạnh, mặt đường ướt át phản chiếu lấp lánh dưới ánh đèn. Anh đưa mắt nhìn xung quanh bỗng thấy một người mặc áo mưa màu đen đang đứng dưới ánh đèn.

Đó là một phụ nữ. Anh có thể nhìn thấy rõ khuôn mặt cô ta dưới ánh đèn, một khuôn mặt đẹp đến mức hoàn hảo, không thể đẹp hơn được nữa nhưng lại lạnh lẽo chẳng có một chút cảm xúc nào.

Bệnh viện Tâm thần của thành phố Vân Thành nằm cuối con đường

nhỏ yên tĩnh ở phần giáp gianh giữa nội thành và ngoại thành. Ngoài đặc điểm này thì nhìn bên ngoài bệnh viện Tâm thần không có gì khác biệt so với các bệnh viện khác. Một cánh cổng rộng mở với những toà nhà màu trắng với rất nhiều bác sĩ mặc áo blu và nhiều loại người không thể đoán được thân phận cứ ra vào tấp nập.

Nhưng Thẩm Thiệp vẫn cảm thấy nơi này rất âm u khiến người ta lạnh run người. Cảm giác này rất giống với cảm giác tới tham quan nghĩa trang liệt sĩ khi cô đang còn là học sinh.

Thế nhưng đây lại là bệnh viện Tâm thần - là nơi cứu chữa linh hồn con người. Ở đây không có máu, không có sự ra đời cũng không có sự chết chóc nhưng lại có những thứ còn khiến người ta sợ hơn rất nhiều.

Phương Trình cũng cảm nhận được sự lo lắng của vợ, anh luôn nắm chặt tay vợ. Họ đi vòng qua những toà nhà khám bệnh, đi qua con đường vòng vèo khúc khuỷu mới tới được toà nhà của bệnh nhân.

Trên đường đi chỉ nhìn thấy một vài bác sĩ mà không thấy bất kỳ một bệnh nhân nào. Điều này khác hẳn với tưởng tượng của Thẩm Thiệp, cô cho rằng ở đây sẽ la liệt những bệnh nhân trong bộ trang phục kẻ sọc của bệnh viện đi đi lại lại vô hồn. Có lẽ đó chỉ là những cảnh tượng có trong tiểu thuyết và phim ảnh mà thôi. Cô đã trấn tĩnh trở lại. Họ cùng nhau bước vào toà nhà cũ kỹ thần bí kia. Sau khi vào cửa họ phải xuất trình giấy tờ mới có thể đi vào trong để tìm phòng của Triệu Oanh.

Toà nhà này xem ra đã có từ rất lâu rồi, mặc dù đã được trùng tu nhưng lớp sơn mới được quét lên vẫn không thể che đậy được sự cũ kỹ của nó. Mặc dù bây giờ là buổi sáng nhưng ánh sáng trong hành lang vẫn không đủ. Một hai bệnh nhân trung liên đi qua họ, Thẩm Thiệp đưa mắt tò mò liếc nhìn. Nếu như họ không phải ở đây và không mặc áo bệnh nhân thì cô sẽ rất khó lòng tìm được điểm khác nhau giữa họ và những người bình thường khác trên đường phố. Có lẽ nào căn bệnh thần kinh có quá nửa được che đậy bởi vẻ bề ngoài chăng?

Cuối cùng thì họ cũng tới trước cửa phòng của Triệu Oanh. Cửa phòng đang đóng, Phương Trình nhẹ nhàng gõ hai lần thì bên trong vọng ra tiếng con gái:

- Mời vào!

Thẩm Thiếp nhận ra đó đúng là giọng của Triệu Oanh, khi cô chưa kịp có phản ứng gì thì Phương Trình đã đẩy cửa bước vào. Vừa vào cô đã nhìn thấy Triệu Oanh đang ngồi ở mép giường, trên tay đang cầm một quyển tạp chí.

Nét mặt của Triệu Oanh ban đầu có chút nghi hoặc nhưng vẫn rất bình tĩnh, thế nhưng chỉ một lát sau thì nét mặt cô đã thay đổi khác thường. Đôi mắt cô mở to, miệng mở to rồi phát ra những tiếng " gầm gừ ".

Phương Trình đi trước rất bất ngờ trước sự thay đổi nhanh chóng của Triệu Oanh. Vừa rồi cô y tá trực ban có nói, Triệu Oanh đã được chuyển tới phòng bệnh bình thường, tình hình hiện tại của cô ta rất lạc quan. Do vậy họ không thể tưởng tượng nổi lại xảy ra tình trạng trên.

Triệu Oanh đã nhảy từ trên giường xuống. Phương Trình và Thẩm Thiếp cho rằng cô ta sẽ nhảy bổ về phía họ nên họ lùi về phía cửa theo bản năng. Nhưng Triệu Oanh đứng yên tại chỗ, miệng cứ lắp bắp không ra tiếng:

- Cô ta lại tới rồi, lại tới rồi. Cứu tôi với!

Phương Trình bình tĩnh trở lại, anh vội vàng kéo Thẩm Thiếp ra ngoài rồi cất tiếng gọi các bác sĩ đang ở phòng trực cách đó không xa.

Các bác sĩ đã mau chóng có mặt. Nhìn thấy bác sĩ tới, Triệu Oanh đang chôn dưới gầm giường chỉ lộ ra nửa khuôn mặt liền chui ra khỏi chỗ nấp, một tay cô tóm lấy tay bác sĩ còn tay còn lại chỉ vào mặt Thẩm Thiếp hét toáng lên:

- Cô ta, cô ta...

Cô ta cứ nói lung tung chẳng có đầu đuôi gì cả khiến mọi người phải toát mồ hôi.

Các bác sĩ nhìn thấy cảnh tượng đó liền vẫy tay về phía vợ chồng Thẩm Thiếp ra hiệu hai người nên nhanh chóng đi ra. Hai người khó hiểu vội vã ra ngoài, đúng lúc này Thẩm Thiếp nghe thấy tiếng của Triệu Oanh rất rõ:

- Chính là cô ta, cô ta đẻ ra một đứa trẻ yêu quái, mặt của đứa trẻ đó, mặt của nó...

Những lời tiếp theo Thẩm Thiếp không nghe được nữa. Cô chỉ cảm

thấy có cái gì đó bịt kín đang đập về phía cô, cô chẳng còn chút sức lực nào nữa để chống đỡ. Cô bủn rủn trong vòng tay Phương Trình. Anh ôm chặt lấy cô rồi dìu cô tới dãy ghế dài nghỉ ngơi.

Mười phút sau bác sĩ đi ra nói với hai người:

- Xin lỗi mời hai anh chị tới phòng làm việc của tôi một lát.

Sau khi ngồi ổn định xong, lần đầu tiên Thẩm Thiếp mới đưa mắt nhìn cô bác sĩ. Thẩm Thiếp không khỏi sửng sờ.

Cô ta chỉ tầm ba mươi tuổi, có một khuôn mặt đẹp kinh người. Nhìn qua đó là một vẻ đẹp khiến người đối diện phải sửng sờ, khi nhìn kỹ thì khuôn mặt đó, với ngũ quan đều đẹp tới mức hoàn mỹ, không thể tìm ra một điểm không hoàn hảo nào khiến người đối diện không khỏi thốt lên kinh ngạc.

Đây là một khuôn mặt tuyệt mỹ nhưng lại đem tới cho người đối diện một cảm giác không dễ chịu chút nào.

Được ngắm người đẹp, đặc biệt là người tuyệt mỹ như thế này đáng ra phải mang tới cho người đối diện một cảm giác vui vẻ nếu không thì làm sao xứng với mỹ nhân kia chứ? Thế nhưng cô bác sĩ ngồi trước mặt Thẩm Thiếp lại khiến người đối diện có cảm giác vô cùng kỳ lạ. Cô ta bắt đầu hỏi:

- Anh chị có quan hệ gì với bệnh nhân?

Sau đó cô ta đưa mắt nhìn Thẩm Thiếp.

- Bệnh nhân sau khi nhìn thấy cô đã bị kích động mạnh, tôi đã tiêm cho cô ta liều thuốc an thần rồi. Không biết khi tỉnh lại cô ta sẽ thế nào nữa, do vậy anh chị phải nói rõ mọi chuyện cho tôi nghe.

Lúc này Thẩm Thiếp đã thực sự hiểu nguyên nhân tại sao cô bác sĩ này lại khiến cho người đối diện có cảm giác kỳ lạ. Đó là vì bất kể cô ta trầm lặng hay nói chuyện thì trên khuôn mặt cô ta không hề có bất kỳ một biểu lộ cảm xúc nào.

Không có bất kỳ một biểu lộ cảm xúc, không hề có trạng thái hỉ nộ ái ố. Lẽ nào khuôn mặt đẹp tới mức hoàn hảo kia làm bằng gỗ hay sao? Sao lại cứ đờ ra, nặng nề đến vậy?

Tư duy của Thẩm Thiếp trì trệ giống hệt khuôn mặt vô hồn kia. Cô ngồi

cạnh Phương Trình nghe loáng thoáng anh và cô bác sĩ kia nói chuyện với nhau. Cô không hiểu nổi những gì cô ta đang nói, hình như là chứng mất trí nhớ. Họ cứ nói chuyện câu được câu không lọt vào tai Thẩm Thiếp, trên hình thức không thành hệ thống còn về kết cấu không logic chút nào.

Mãi tới khi Phương Trình lớn tiếng nói liền mấy câu " Không thể như thế được ", thì Thẩm Thiếp mới hoảng hốt quay sang anh rồi mơ hồ hỏi:

- Cái gì vậy anh? Cái gì không thể được hả anh?

Cô bác sĩ liền đổi giọng, rất khó chịu, mỉa mai:

- Những gì tôi nói lúc này cô đều không nghe thấy hả? Tôi muốn hỏi có phải cô vừa sinh em bé phải không? Khuôn mặt của đứa trẻ không bình thường phải không?

Nghe xong Thẩm Thiếp như bị điện giật đứng phắt dậy rồi tái mặt nhìn cô bác sĩ trước mặt, có cảm giác cô sắp ngất xỉu.

Phương Trình cũng đứng dậy đỡ vợ. Lúc này anh vẫn tỏ ra tương đối bình tĩnh, anh cao giọng nói với cô bác sĩ:

- Cô là bác sĩ thần kinh, tại sao cô lại có thể tin những lời điên khùng của một bệnh nhân tâm thần kia chứ? Đúng là chúng tôi mới có em bé, vợ tôi mới hết ở cữ, nhưng con gái của chúng tôi hoàn toàn khoẻ mạnh và rất xinh xắn nữa.

Cô bác sĩ nhìn anh nhưng trên nét mặt vẫn chẳng có bất cứ biểu lộ cảm xúc nào:

- Bây giờ bệnh tình của bệnh nhân trầm trọng hơn rồi, hy vọng trong thời gian tới anh chị, đặc biệt là chị không nên tới thăm cô ấy nữa. Cô ta nhìn thấy chị nên mới bị kích động như thế, chị là nguyên nhân chính khiến bệnh tình của cô ta nặng thêm đấy.

Phương Trình rất bất mãn đáp lại:

- Cô cứ yên tâm, chúng tôi sẽ không ghé thăm cái nơi quỷ quái này nữa đâu. Tôi thấy ở đây không chỉ có bệnh nhân là bị tâm thần.

Mặc dù không nói tiếp, nhưng ý của anh đã rất rõ rồi. Cô bác sĩ vẫn vô hồn như trước, nhìn Phương Trình bằng ánh mắt rất lạ.

Khi họ chuẩn bị rời đi thì cô ta gọi sáng lại:

- Chờ một chút!

Thẩm Thiếp dừng lại theo bản năng, cô bác sĩ đã đi tới chỗ họ. Cô ta dùng một tay kéo Thẩm Thiếp lại, còn tay kia thì chặn Phương Trình lại.

- Xin lỗi, tôi muốn nói chuyện riêng với vợ anh một chút. Anh yên tâm đi, chỉ hai câu thôi, có lẽ cũng không quá hai phút đâu.

Phương Trình nhìn chăm chăm vào cô ta một lúc, sau đó quay sang nhìn Thẩm Thiếp:

- Tuỳ em quyết định thôi.

Tự nhiên lúc này Thẩm Thiếp lại rất bình tĩnh:

- Anh ra ngoài trước đi, em sẽ nói chuyện với cô ấy, xong ngay thôi mà.

Khi chỉ còn lại hai người trong phòng, cô bác sĩ rút danh thiếp đưa cho Thẩm Thiếp. Nhận danh thiếp trong tay, Thẩm Thiếp đưa mắt nhìn thì chỉ thấy hàng chữ rất đơn giản: Bác sĩ tư vấn tâm lý Phạm Cầm.

Thẩm Thiếp kinh ngạc nhìn cô ta:

- Cô đưa tôi cái này làm gì?

Cô ta nhìn Thẩm Thiếp với ánh mắt vô cùng khó hiểu, trên nét mặt vẫn không có chút biểu lộ cảm xúc nào:

- Tôi biết cô cần tôi, cứ sáng thứ Tư hàng tuần tôi lại khám bệnh tại phòng tư vấn số ba thuộc toà nhà khám bệnh. Chắc chắn cô sẽ tới tìm tôi.

Thẩm Thiếp còn muốn nói thêm nữa nhưng cô ta đã mở cửa, sau đó nói với Phương Trình đang đứng ở bên ngoài rằng:

- Xong rồi, hai người có thể đi, bây giờ tôi phải đi xem tình hình bệnh nhân của tôi thế nào.

Phương Trình không nói gì, anh đặt tay lên vai Thẩm Thiếp, hai người vội vàng rời khỏi Bệnh viện Tâm thần.

Mãi tới khi đi khỏi bệnh viện Phương Trình mới lên tiếng hỏi:

- Tiểu Thiếp à, cô ấy đã nói gì với em?

Thẩm Thiếp chần chừ một lát rồi trả lời:

- À, cũng chẳng có gì đâu anh ạ. Cô ấy bảo em có rảnh thì lại tới tìm cô ấy, nói chung là chuyện liên quan tới Triệu Oanh đấy mà.

Nghe tới đây Phương Trình dừng bước, anh nghiêm túc nhìn vào mặt Thẩm Thiếp dặn dò:

- Tốt nhất em không nên tới cái bệnh viện quái quỷ đó nữa. Bây giờ Triệu

Oanh đã phát điên rồi nhưng anh thấy cô bác sĩ kia còn điên hơn cả Triệu Oanh. Tất cả mọi người trong cái bệnh viện đó đều điên hết cả rồi.

Thẩm Thiếp rung mình, cô không nói gì. Tay cô vẫn nắm chặt tấm danh thiếp kia. Cô vò nát tấm danh thiếp nhưng vẫn không vứt đi.

Không khí trong bữa cơm vô cùng nặng nề, chỉ nghe thấy tiếng bát đĩa va đập vào nhau.

Bầu không khí nặng nề đè nén tâm trạng hoảng loạn. Nhưng tâm sự dường như chỉ cần một tác động nhỏ cũng khiến nó nổ tung, và giờ đây nó đang chờ nhân tố kích nổ.

Không thể chịu đựng lâu hơn được nữa bà Châu Thanh Á lên tiếng:

- Hai đứa có chuyện gì vậy? Từ lúc từ bệnh viện về không thấy hai đứa nói gì cả. Tiểu Thiệp à, đồng nghiệp của con thế nào rồi?

Thẩm Thiếp vẫn cúi đầu, cô gắp một đĩa thức ăn nhưng lại chần chừ không cho vào miệng.

- Mẹ à, chị ấy không ổn chút nào, xem ra rất nặng, chị ấy vẫn phải tiếp tục điều trị tại bệnh viện.

Phương Trình buột miệng:

- Con thấy nếu cô ta cứ tiếp tục ở cái bệnh viện đó không chừng không có bệnh lại nảy ra bệnh cũng nên.

Thẩm Thiếp ngẩng đầu lên:

- Phương Trình anh đang nói gì thế?

Phương Trình uống một ngụm canh rồi nói tiếp:

- Anh cảm thấy như cô bác sĩ kia giống như bệnh nhân mắc chứng bệnh tâm thần vậy. Cũng có thể mọi người ở đây đều như thế. Ngày nào cũng phải tiếp xúc với người điên nên bị nhiễm, lâu ngày cũng có những biểu hiện giống người bệnh.

Thẩm Thiếp lại chìm đắm trong suy nghĩ của mình. Hai người lại trầm ngâm không nói gì.

Cuối cùng lại là bà Châu Thanh Á lên tiếng:

- Dạo này Tiểu Lực không về nhà ăn cơm, gọi điện thì nó bảo công việc rất bận. Cái thằng lạ, có chuyện gì là cứ giấu trong lòng.

Phương Trình và Thẩm Thiếp nhìn nhau, Thẩm Thiếp nhận thấy dường

như Phương Trình biết điều gì đó liên quan tới anh trai mình.

Bị ánh mắt Thẩm Thiếp dò xét, Phương Trình đành tiết lộ:

- Anh Thẩm Lực đang yêu đấy. Hai ngày trước con trông thấy anh ấy và một cô gái đi dạo phố, trông họ rất thân mật.

Bà Châu Thanh Á sung sướng hỏi lại:

- Thật hả con? Con nhìn thấy rõ không? Cô gái đó thế nào?

Sau đó bà lại tự lẩm bầm một mình:

- Cái thằng này kén lắm mà, chắc cô gái nó yêu phải đẹp như tiên cũng nên.

Thẩm Thiếp tươi tắn trở lại, cô hỏi chồng:

- Anh Phương Trình à, sao lại không nói với em chuyện này. Có thật anh em đi cùng một cô gái à? Chắc cô ấy đẹp lắm phải không?

Phương Trình không nói gì chỉ "ừ" một tiếng rồi tiếp tục uống canh khiến mẹ con bà Châu Thanh Á chỉ biết đưa mắt nhìn nhau khó hiểu.

Thẩm Thiếp sốt ruột liền giằng lấy bát của Phương Trình rồi xì mặt nói:

- Mẹ đang hỏi anh cô gái kia thế nào? Anh nói đi chứ!

Phương Trình không hài lòng liếc Thẩm Thiếp. Trong giây lát Thẩm Thiếp cảm thấy có gì bất ổn, một cảm giác trước đây chưa từng có đột nhiên xuất hiện trong cô.

Đó là do nét mặt của Phương Trình. Trước đây cô chưa từng nhìn thấy nét mặt anh khó coi như thế này. Phương Trình là người chồng, người cha hoàn hảo. Anh có dáng vẻ cao ráo, lại tuấn tú, có chí tiến thủ, là người có trách nhiệm với gia đình. Anh là người rất quan tâm tới Thẩm Thiếp, nếu có khuyết điểm thì có lẽ chỉ là anh là người không hay đùa nên nếu ở với anh lâu sẽ khiến đối phương buồn chán. Nhưng anh là người khiến người khác cảm thấy tin tưởng và là chỗ dựa vững chắc.

Thế nhưng người chồng thân yêu của cô giờ này khi nhắc tới người yêu của anh vợ lại có thái độ lạ lùng tới vậy. Trực giác của người đàn bà nhắc nhở Thẩm Thiếp chắc chắn có điều gì uẩn khúc đây. Tự dưng cô buột miệng thốt ra:

- Anh quen cô gái đấy à?

Thẩm Thiếp nhận thấy rất rõ dường như chồng cô đang cố giấu cô điều gì đó. Thế nhưng rốt cuộc đó là chuyện gì vậy? Mặc dù nó có là hạt cát

trong kẽ ngón tay, cho dù bạn chớ nắm chặt, tóm chặt tới cỡ nào thì nó cũng giống như giọt nước, như không khí sẽ lọt ra ngay.

Phương Trình liền trả lời qua quýt:

- Ồ, anh không biết cô ta, nhưng anh thấy mặt cô ta rất quen, rất giống với một bạn học cũ của anh.

Thẩm Thiếp không nói gì thêm, cô không còn muốn ăn uống gì nữa, một chút phần khởi ban này đã bị vùi dập. Cô cũng chẳng muốn tra xét kỹ hơn nữa bởi cô biết, cho dù Phương Trình và cô gái kia quen biết đi chăng nữa thì đã sao nào? Bởi cô và anh đã có một tổ ấm hạnh phúc, có một cô con gái dễ thương rồi mà. Thế nhưng ban này Phương Trình rõ ràng muốn giấu điều gì đó, có lẽ đó chỉ là sự giấu giếm có ý tốt mà thôi, hơn nữa bây giờ mẹ cô lại đang ở đây, tốt nhất không nên chuyện bé xé ra to.

Nghĩ tới đây Thẩm Thiếp cảm thấy bình tĩnh trở lại, thế nhưng cứ nghĩ tới cảnh chị dâu tương lai của mình và chồng mình đã từng có quan hệ thân thiết với nhau trong lòng cô không tránh khỏi sự day dứt.

Dường như bà Châu Thanh Á không để ý tới cuộc trò chuyện của họ. Bà như muốn nói với họ và cả bản thân mình rằng: Ngày nào đó sẽ phải ép Thẩm Lực đưa cô gái đó tới nhà mình ăn cơm. Chỉ cần con trai bà thích cô gái đó thì bà cũng nhất định thích cô ấy.

Khuôn mặt bà Châu Thanh Á rạng ngời niềm hạnh phúc, bà vừa có cháu ngoại lại sắp sửa có con dâu, có lẽ đây là niềm hạnh phúc lớn nhất bà có thể cảm nhận được trong quãng đời còn lại của mình. Nhìn mẹ, Thẩm Thiếp không khỏi cảm thấy chua xót. Mỗi ngày cô lại thấy bà già đi, vì các con, bà đã từ chối đi tìm hạnh phúc riêng cho mình để toàn tâm toàn ý lo cho các con. Con gái là người hiểu lòng mẹ nhất, cô biết bà chưa quên được bố cô. Mặc dù ông đã phụ bà, nhưng tới tận bây giờ bà vẫn nhớ mong ông. Cô cũng dễ dàng nhận ra bố cô cũng vậy, bởi nếu không tại sao chia tay đã lâu như thế mà ông vẫn sống độc thân.

Thế nhưng, tại sao khi hai người yêu thương nhau trong cuộc đời ngắn ngủi này lại cứ khẳng khẳng ôm lấy sự tự tôn của mình để sống cô đơn chứ? Có thể đó là kiểu tình yêu của thế hệ trước chăng? Đường như yêu càng sâu đậm, càng thấm thiết lại càng khó biểu lộ chăng?

Có lẽ phận làm con như cô phải giúp họ một việc gì đó. Nếu như họ vẫn còn yêu nhau thì nỗi hận có lẽ sẽ chỉ còn rất nhỏ. Bản thân mình cũng nên tha thứ cho bố, đồng thời dùng tình cảm của con cái để làm tan chảy núi băng tở tại giữa bố mẹ. Nếu như bố mẹ cô vẫn còn tình cảm với nhau, có thể lại một lần nữa nắm tay nhau sống cuộc sống tuổi già hạnh phúc thì tốt biết bao nhỉ?

Con gái Thẩm Thiếp rất ngoan, còm tối xong xuôi nó mới tỉnh giấc. Cặp vợ chồng trẻ theo thường lệ lại bận rộn tíu tít. Đứa bé lúc mới sinh nhỏ như con mèo, thế mà chỉ qua một tháng chăm bẵm đã mập lên rất nhiều. Khuôn mặt nó tròn tròn, còn tay chân thì mũm mĩm trông như búp sen, rất đáng yêu. Tai nó rất thính, chỉ cần gió thổi nhẹ, cây cối khẽ rung rinh cũng khiến nó giật mình, đôi mắt đen lấp lánh như viên pha lê nổi bật trên khuôn mặt trắng hồng cứ tò mò nhìn mọi vật xung quanh.

Thẩm Thiếp ôm con vào lòng, thơm lấy thơm để vào mặt nó, sự thương con không thể hiện được bằng lời nữa. Phương Trình kẻ sát bên cô cùng cô nựng con. Sự tồn tại của con vào thời điểm này khiến họ quên đi mọi nỗi phiền não. Hai người đang bàn luận về việc đặt tên con. Việc này cũng khiến họ đau đầu lắm đây. Có vẻ như cả một quyển từ điển cũng không có một chữ nào có thể xứng với thiên thần xinh đẹp đáng yêu của họ.

Thời gian cứ dần trôi trong niềm hạnh phúc nhỏ bé. Đêm đã khuya, đứa trẻ đã say giấc nồng trong nôi, bố mẹ của nó cũng đang chìm trong giấc mộng.

Khi mọi người đang chìm trong giấc mộng đẹp thì Thẩm Thiếp nghe thấy tiếng khóc bất thường của con gái.

Thẩm Thiếp ngồi bật dậy theo phản xạ. Cô bật đèn rồi vội vàng tới bên nôi rồi bế con lên.

Bú sữa xong nó díp mắt lại ngủ. Thẩm Thiếp chờ con ngủ say mới vào nằm tiếp.

Cô đã cảm nhận sâu sắc nỗi vất vả của phụ nữ sắp làm mẹ, thế nhưng khi làm mẹ rồi thì nỗi vất vả đó được nhân lên gấp trăm, gấp ngàn lần. Từ ngày sinh em bé, chưa khi nào cô được ngủ đầy giấc. Lúc đầu cô còn chưa quen, một vài lần khi đang cho con bú cô đã ngủ thiếp đi. Cô biết việc này

vô cùng nguy hiểm bởi nếu ngực đè lên mặt của đứa trẻ sẽ khiến nó ngạt thở. May mà cô đã rất nhanh quen với việc làm mẹ, khi con vừa khóc cô cũng kịp tỉnh, khi con ngủ cô cũng nhanh chóng ngủ theo.

Thế nhưng lần này cô lại không thể ngủ tiếp được nữa. Những sự việc xảy ra ban sáng lại tái hiện trước mắt cô. Dáng vẻ sợ sệt của Triệu Oanh khi nhìn thấy cô, lại còn cô bác sĩ với bộ mặt vô hồn kia nữa chứ.

Sự việc này quả thực quá kỳ quặc. Cô đã có dự cảm mọi sự việc đều có liên quan tới mình, quả nhiên hôm nay... Cô lại nhớ tới những lời nói điên loạn của Triệu Oanh: " Chính là cô ta, cô ta đẻ ra một đứa trẻ yêu quái. Khuôn mặt của nó, khuôn mặt của nó...", rồi còn câu hỏi rất nghiêm túc của cô bác sĩ kia nữa chứ: " Tôi muốn hỏi có phải cô vừa sinh em bé, mặt của em bé không bình thường phải không?"

Cô dướn người thư giãn. Trong bóng tối, cô cảm thấy có một sức mạnh vô hình đang hướng về phía cô rồi ép chặt cô khiến cô tức thở.

Phương Trình đang quay lưng lại phía cô ngủ say, cô đành phải kéo tay anh giống như người chết đuối cố nắm lấy cọc cứu mạng vậy.

Phương Trình bị đánh thức liền quay người về phía vợ. Thẩm Thiệp chỉ chờ có vậy liền dụi đầu vào ngực anh, sau đó dang tay ôm chặt eo của anh. Cô hít dài một hơi rồi cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều. Người của chồng, hơi ấm của chồng..." Phương Trình " cô khẽ gọi tên anh.

Phương Trình đã tỉnh thật rồi, anh chủ động ôm chặt Thẩm Thiệp rồi hỏi:

- Có việc gì hả em?

- Em...sợ!

Nói xong hai từ này, Thẩm Thiệp bắt đầu khóc thút thít, càng khóc lại càng to, mà đã khóc rồi thì không nín được nữa. Phương Trình vừa lau nước mắt cho vợ vừa nhẹ nhàng an ủi cô.

Thẩm Thiệp sụt sịt:

- Em nhìn thấy người phụ nữ và đứa trẻ sơ sinh mặt đỏ lòm, anh nói là em gặp hoang tưởng, thế còn chuyện hôm nay thì sao...

Cô còn chưa nói xong thì Phương Trình đã dịu dàng cắt ngang:

- Tiểu Thiệp à, sự việc ngày hôm nay chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên mà thôi.

Chẳng phải em nói rằng Triệu Oanh nhận được một đứa trẻ sơ sinh quái thai phải không? Chắc hẳn cô ta đã vì chuyện này mà bị kích động dẫn tới bị rối loạn thần kinh. Nhưng ấn tượng cuối cùng của cô ấy về em là một thai phụ sắp sinh, do vậy trong đầu cô ấy nảy sinh liên tưởng kỳ quặc nên cô ấy mới nói ra những lời điên loạn như thế thôi.

Dù gì Phương Trinh nói rất có lí. Thẩm Thiệp khóc nhỏ dần. Thế nhưng trong đầu cô vẫn lớn vồn một ý nghĩ: Ảo giác.

Cô đưa hai tay lên trán, dường như cô muốn vuốt đi cái gì đó. Phương Trinh vỗ vai cô:

- Ngủ đi em, đừng suy nghĩ vẩn vơ nữa. Đạo này em đã quá vất vả, mệt mỏi rồi, hay là để anh tìm người giúp việc tới trông con chúng ta nhé!
- Không, em không thích người lạ ôm con của chúng ta.

Thẩm Thiệp nói một cách dứt khoát.

- Được thôi, không nói về chuyện này nữa, thôi em ngủ đi.

Phương Trinh ôm Thẩm Thiệp giống như ôm một đứa trẻ vậy, anh dỗ cô ngủ.

Thẩm Thiệp chìm vào giấc ngủ trong vòng tay Phương Trinh nhưng cô ngủ không sâu. Cô cảm giác có cái gì đó đang xâm nhập vào cơ thể cô. Mà cũng có thể đó chỉ do cô quá nhạy cảm mà thôi. Thế nhưng càng ngày cô càng cảm thấy cảm giác đó rất thật. Cảm giác kỳ quặc này đang đấu với cơn buồn ngủ của cô và cả hai đang ở thế cân sức cân tài. Thẩm Thiệp giờ đang ở trạng thái nửa mê nửa tỉnh.

Đột nhiên cô nhận ra sức mạnh này thực ra không nhằm vào cô mà đang nhắm vào con gái cô. Khi cô ý thức được điều này thì cơn buồn ngủ đã bị đánh bại. Cô rời khỏi vòng tay của Phương Trinh rồi mò mẫm xuống giường.

Cô lao về phía nôi của con mà không kịp bật đèn lên. Cô phải nhanh chóng bảo vệ con mình - người thân nhất của cô. Sinh mạng nhỏ nhoi của nó còn quan trọng hơn nhiều so với sinh mạng của cô. Khi sức mạnh kỳ quái này len lỏi vào thì chỉ có người làm mẹ mới có thể liều chết để bảo vệ con mình.

Khi cô đang lao về phía nôi của con thì nhìn thấy một mảnh sáng màu

đỏ đập vào mắt. Khuôn mặt của đứa bé, khuôn mặt nhỏ bé của nó đỏ lòm giống như mặt quỷ đang nhần nhở.

Mảng sáng màu đỏ khiến cô sụp đổ hoàn toàn, Thẩm Thiếp thét lên một tiếng rồi ngã nhào xuống đất. Cô vẫn chưa hoàn toàn bất tỉnh, nhưng dường như đã mất hết ý thức. Lúc cô nhìn thấy mảnh sáng màu đỏ ở trong nôi, cô có cảm giác trời rung đất chuyển rồi vỡ vụn thành từng mảnh nhỏ. Cô không nhớ mình ngã xuống thế nào và ai là người nâng cô dậy nữa. Văng bên tai cô là tiếng khóc của con gái, tiếng khóc cứ từng hồi từng hồi dội vào màng nhĩ cô khiến tim gan cô đau nhói. Cô la lên thất tãnh:

- Con ơi! Con gái của mẹ!

Tiếng gào thét xuất phát từ đáy lòng khiến cô đã phải dùng hết năng lượng còn lại trong cơ thể mình. Cô cảm thấy hoá mắt chóng mặt rồi lịm đi.

Cuối cùng thì Thẩm Thiếp cũng dần tỉnh lại, Phương Trình đang bế cô. Trước mặt cô là khuôn mặt lo lắng của bà Châu Thanh Á. Tiếng khóc! Tiếng khóc của con cô vẫn văng vẳng bên tai, tiếng khóc đó vọng từ trong lòng mẹ cô. Mẹ cô đang bế con bé.

Trong giây lát cơ thể Thẩm Thiếp lại hội tụ đủ năng lượng khiến cô bật dậy. Bồng cô kinh hãi lùi về phía sau, khuôn mặt của con cô. Khuôn mặt đỏ lòm như mặt quỷ lại xuất hiện. Cô muốn chốn khỏi cái thế giới như cơn ác mộng này, chốn khỏi cái thế giới đã khiến cô vô cùng sợ hãi này.

Cô va vào tường rồi run bắn lên. Phương Trình lao tới ôm lấy vai cô hỏi han:

- Tiểu Thiếp à, em làm sao thế? Em tỉnh lại chưa?

Thẩm Thiếp giơ tay về phía mẹ, miệng lắp bắp:

- Yêu quái tới rồi! Yêu quái tới rồi!

Phương Trình nhú mày, anh suy nghĩ một lát rồi đặt Thẩm Thiếp xuống, sau đó bế con gái đang gào khóc thảm thiết từ tay bà Châu Thanh Á rồi đưa tới chỗ Thẩm Thiếp.

- Đừng có tới đây! Đừng tới đây nữa!

Thẩm Thiếp trườn người về phía tường, mồ hôi ướt đẫm, khuôn mặt tái xanh.

- Tiểu Thiếp!

Phương Trình lớn tiếng nói với vợ, như vậy mới có thể át được tiếng khóc của con. Sau đó anh đưa con gái về phía vợ, nhẹ nhàng nói:

- Con cần em kìa.

Tiểu Thiếp đưa ánh mắt kinh hãi về phía con. Con bé khóc nước mắt đầm đìa, mặt đỏ từng bừng.

Tuy mặt nó đỏ nhưng vẫn là màu da bình thường.

Thẩm Thiếp lấy hết sức quay đầu lại, quệt mồ hôi, cô sững người một vài giây mới bình tâm trở lại, liền vội vàng đỡ lấy con rồi ôm chặt vào lòng.

Được ôm vào lòng mẹ, con bé đáng thương liền nín khóc. Bầu không khí vẫn ngọt ngào kỳ quặc.

Bà Châu Thanh Á chạy lại bên con gái dịu con đang ngồi dưới đất đứng lên:

- Tiểu Thiếp à, con làm sao vậy? Con không khoẻ hay lại gặp ác mộng đấy?

Ác mộng ư? Thẩm Thiếp lắc đầu. Không thể là ác mộng được, tuyệt đối không thể. Rõ ràng là cô đã xuống giường rồi đi tới bên nôi của con sau đó nhìn thấy...Cô cũng không muốn nghĩ tiếp nữa, cô cứ nhìn chăm chăm vào mặt con gái, rồi nhẹ nhàng giơ tay vuốt ve khuôn mặt con giống như đứa trẻ vuốt ve đồ chơi của nó vậy.

Phương Trình giúp bà Châu Thanh Á đỡ Thẩm Thiếp ngồi lên giường, sau đó nói:

- Mẹ à, mẹ đi nghỉ đi, con ở đây trông được rồi.

Bà Châu Thanh Á thấy con gái đã bình tĩnh hơn rất nhiều nên chỉ dặn dò vài câu, rồi trở về phòng ngủ của mình.

Phương Trình khẽ thở dài. Anh không hỏi vợ vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, có lẽ là do anh sợ lại kích động cô thêm lần nữa. Anh đỡ đứa con đang ngủ say vào nôi của nó rồi lại trở lại bên Thẩm Thiếp:

- Không có chuyện gì rồi, đừng suy nghĩ lung tung nữa em nhé!

Đêm hôm đó không có chuyện gì xảy ra nữa. Con bé ngủ rất ngoan, không thức dậy nữa.

Ngày hôm sau khi Phương Trình vừa đi làm, Thẩm Thiếp nhìn con gái hồi lâu, quyết định chải đầu, thay quần áo, trang điểm nhẹ nhàng rồi đi ra ngoài.

- Tiểu Thiếp à, con đi đâu đấy? - Bà Châu Thanh Á lo lắng nhìn cô hỏi.
- Mẹ à, con muốn mua một số thứ, con không đi lâu đâu, mẹ không phải lo gì đâu. - Thăm Thiếp cười đáp lại.

Bên ngoài thời tiết rất đẹp, ánh mặt trời rực rỡ khắp nơi quét sạch mọi u ám. Khi đang chìm ngập trong ánh nắng, tự dưng cô phân vân không hiểu cảnh tượng tối qua là thật hay ảo nữa?

Mọi người vội vàng đi trên đường với nét mặt bình thản. Không hiểu đằng sau nét mặt bình thản đó còn ẩn giấu biết bao điều mà người ta không thể biết được đây? Cũng giống như Thăm Thiếp lúc này, với nét mặt bình thản nhưng thật ra trong lòng cô đang rối bời.

Tay cô đang cầm chắc tấm danh thiếp đã bị vò nát, cô giơ nó ra trước mặt, vuốt phẳng. Trên đó vẫn là hàng chữ: Bác sĩ tư vấn tâm lí Phạm Cầm.

Cô thở dài một tiếng rồi cứ bời bời giữa ngã tư.

Trong đầu cô lại tái hiện những chuyện xảy ra từ trước khi sinh một ngày. Những sự việc đó dưới ánh nắng chói loà biến mất tăm do không có chỗ dung thân. Rồi cô tự nhủ với mình, có lẽ tất cả mọi chuyện chưa từng tồn tại.

Cô nhét tấm danh thiếp vào xắc rồi đi về phía bến xe bus. Có lẽ cô muốn chứng thực mọi chuyện từ chỗ cô bác sĩ tâm lí kia.

Tình cờ hôm nay lại là thứ Tư. Phạm Cầm nói cô ta thường khám bệnh tại phòng khám vào thứ Tư.

Xe bus chạy rất lâu trên đường. Sau khi xuống xe, Thăm Thiếp nhanh chóng tìm thấy cổng lớn của bệnh viện Tâm thần. Cô mới tới đây hôm qua, không ngờ hôm nay cô đã quay lại.

Khác hẳn với toà nhà nội trú cũ nát, khu nhà khám bệnh mới được xây hiện đại vô cùng. Ở đây người ra người vào tấp nập, nhìn vẻ bề ngoài trông họ rất bình thường. Cô thở dài trong lòng rồi bời bực bước vào trong.

Tầng một là đại sảnh lớn, ngẩng đầu lên có thể nhìn thấy hành lang hình vòng cung trên tầng hai. Cô liếc nhìn bảng hướng dẫn đặt ở giữa sảnh, phòng khám tư vấn tâm lí ở tầng ba. Thế là cô đi lên theo đường thang bộ.

Cầu thang chỉ dẫn lên tầng hai, hành lang quay tròn bốn phía. Cô tiếp tục men theo hành lang đi về phía trước nhưng chỉ thấy hai ngã rẽ khác chứ

không thấy cầu thang thông lên tầng ba.

Đường như chỉ có mình cô ở đây. Chợt thấy có một bác đang dọn vệ sinh ở phía trước. Cô liền tiến đến hỏi:

- Xin hỏi bác đi lên tầng ba như thế nào?

- Cô cứ đi về phía trước, sau đó rẽ phải sẽ có cầu thang lên tầng ba.

Thẩm Thiếp tiến về phía trước mấy bước nữa, rẽ phải, quả nhiên nhìn thấy cầu thang bộ thông lên tầng ba. Bên cạnh thang bộ còn có thang máy. Thẩm Thiếp dờ khóc dờ cười tự nhủ: Sao người ta lại thiết kế toà nhà này giống mê cung thế nhỉ?

Đi một hồi cô cũng tìm được phòng tư vấn tâm lí. Cô dừng lại theo bản năng, chỗ đông người tới khám hơn cô tưởng rất nhiều, người ta ngồi chật cứng trên các ghế băng dài ngoài hành lang. Cảnh tượng đó chẳng khác gì với các bệnh viện khác.

Cô do dự một hồi rồi vẫn quyết định đi về phía trước. Những người ngồi trên ghế chẳng thèm chú ý tới cô, nét mặt của họ bình thản nhưng vẻ bình thản không bình thường chút nào.

Thẩm Thiếp nhìn cánh cửa phòng khám đóng chặt. Cho dù đóng chặt nhưng cô vẫn nghe được những lời trò chuyện vọng ra từ bên trong. Chắc cô bác sĩ xinh đẹp nhưng cổ quái kia đang ở bên trong.

Nghĩ rồi, cô liền tìm một chỗ trống ngồi xuống. Cô nắm chặt cái xắc rồi cúi đầu, thỉnh thoảng ngẩng lên quan sát một vài bác sĩ và bệnh nhân đi ngang qua.

Ngồi chờ khoảng mười phút thì cô nghe thấy tiếng ai đó gọi:

- Chị gái!

Chị gái ư? Cô ngạc nhiên quay đầu sang thì nhìn thấy một cô bé đang ngồi bên cạnh. Cô bé có khuôn mặt rất xinh, có điều da hơi đen, có lẽ cô bé không phải là người thành phố này.

Cô bé nhiệt tình gọi cô, nét mặt rất tình cảm và có hồn:

- Chị gái à, chị xinh quá, giống hệt tiên nữ vậy! Em ngắm chị rất lâu rồi nhưng không dám lên tiếng làm quen với chị.

Vẻ sôi nổi của cô bé khác hẳn với những người đang ở nơi này. Thẩm Thiếp nhận thấy nó là cô bé bình thường, cô thắc mắc tại sao cô bé lại phải

tới nơi này kia chứ? Vừa nghĩ vậy nhưng chưa kịp hỏi thì cô bé đã nói tiếp:

- Chị gái à, chị xinh đẹp thế, tại sao chị lại tới nơi này chứ? Em bị trói tới đây đây.

- Chị à, chị thấy em có giống với người bị bệnh không?

Thẩm Thiệp nhìn cô bé rồi thật thà lắc đầu, cô an ủi cô bé:

- Chị thấy em bình thường đây chứ. Thế ai đưa em tới đây?

Cô bé trả lời rất mơ hồ:

- Họ nói em bị bệnh nên đưa em tới đây. Thực ra em không muốn tới đây.

- Tại sao họ lại nói em bị bệnh?

Cô bé tức giận đáp lại:

- Chị gái à, tối qua em bị bọn người xấu đánh đây.

Thẩm Thiệp kinh ngạc phát hiện ra trên cổ, cánh tay, vai của con bé chỉ chút những vết thương. Vết cũ chưa lành, vết mới đã xuất hiện.

- Là bọn người xấu đánh em tới mức này sao?

Thẩm Thiệp hỏi cô bé, tự nhiên cô thấy cô bé thật đáng thương.

- Không phải người xấu đâu, là mẹ em đánh em đây.

Câu trả lời của cô bé khiến Thẩm Thiệp cảm thấy bất ngờ.

- Tại sao bà ấy lại đánh em thế này?

- Bởi vì bà ấy không cho em ra ngoài. Ngày nào bà cũng nhốt em trong nhà, nếu em ra ngoài bà ấy lại đánh em. Bà ấy nói em bị bệnh rồi đưa em tới chỗ này đây. - Con bé vừa nói vừa rơm rớm nước mắt. - Họ còn bắt em phải nhảy từ xe xuống, chị xem chân của em...

Con bé vén gấu quần lên, Thẩm Thiệp nhìn thấy vết thương trên đầu gối nó đang rỉ máu.

- Tiểu Thuần! Không được nói linh tinh!

Đột nhiên tiếng một người đàn ông vọng tới.

Thẩm Thiệp ngẩng đầu thì nhìn thấy một người đàn ông trung niên. Hình như ông ta đúng là bố của Tiểu Thuần. Nét mặt ông ta lạnh lùng, có vẻ rất nghiêm nữa, trong ánh mắt nhìn con của ông hàm chứa tình thương và cả nỗi buồn khôn tả.

Lúc này Thẩm Thiệp mới hiểu cô bé ăn nói lung tung không logic kia chắc chắn có vấn đề về thần kinh. Ý nghĩ này khiến cô chỉ muốn chốn chạy.

Co bé im lặng một hồi rồi lại hỏi băng quơ:

- Chị à, chị lấy chồng chưa?

Thẩm Thiếp lặng lẽ gật đầu. Cô bé lại hỏi tiếp:

- Anh rể có tốt với chị không?

- Tốt.

Tiểu Thuần tự dưng cao giọng hét lên:

- Anh ấy tốt với chị thế sao chị lại tốt với em? Tại sao hả? Tại sao?

Mắt của cô bé vẫn lên tia lửa tức giận, cái lò lửa đang rực cháy lại hướng về phía Thẩm Thiếp. Lúc này mọi người tập chung nhìn Thẩm Thiếp, có người thì hiểu kỳ, có người thì không hiểu, còn có người lại giễu cợt, những ánh mắt này giống như hàng loạt mũi tên nhọn nhăm vào Thẩm Thiếp.

Nét mặt con người thay đổi thật nhanh chóng, chỉ trong giây lát đã có thể thay đổi phức tạp tới vậy.

Những ánh mắt này còn khó chịu hơn cả ánh mắt ghen tị của Tiểu Thuần. Bỗng chốc Thẩm Thiếp chỉ muốn đứng dậy, chạy khỏi cái ổ quỷ này càng nhanh càng tốt.

Cánh cửa phía sau bật mở. Một phụ nữ trung niên và một thanh niên bước ra, bước phía sau họ là cô bác sĩ mặc áo blu trắng.

Cô ta rất xinh đẹp nhưng khuôn mặt lại vô hồn đáng sợ - chính là bác sĩ tâm lý Phạm Cầm.

Và bác sĩ Phạm Cầm dường như đã nhận ra Thẩm Thiếp sắp bỏ đi. Cô ta bước tới, đến trước mặt Thẩm Thiếp rồi thản nhiên nói:

- Xin mời vào!

Thẩm Thiếp giống như bị ma xui quỷ khiến liền bước theo cô ta vào phòng khám.

Cô đi đằng sau, vừa vào cô liền giơ tay khoá chặt cửa như vậy cô mới cảm thấy an toàn.

Phòng khám không rộng lắm, sát tường đặt một bộ sofa, bên cạnh cửa sổ là ghế dựa mềm, giữa phòng là chiếc bàn kính tròn nhỏ nhắn. Phạm Cầm đang ngồi đối diện Thẩm Thiếp.

- Mời ngồi!

Cô ta vẫn rất thản nhiên, khuôn mặt vẫn vô hồn. Dường như cô ta chẳng hề kinh ngạc hay nhiệt tình trước sự có mặt của Thẩm Thiếp. Tựa hồ như hôm nay Thẩm Thiếp chỉ là một bệnh nhân hết sức thông thường của cô ta vậy.

Thẩm Thiếp ngồi xuống, cô hơi cúi đầu theo phản xạ rồi dán mắt vào chiếc bàn kính trong suốt trước mặt. Mặt bàn được lau sạch bóng, nên chẳng có gì đáng nhìn trên đó cả. Cô đành phải nhìn chăm chăm vào bàn tay đang đặt trên bàn của mình. Cô đan ngón tay vào nhau, từ sự đan chặt các ngón tay có thể nhận ra Thẩm Thiếp đang rất lo lắng.

- Chào cô! Nếu cô có bất kỳ vấn đề gì thì mau kể cho tôi nghe.

Nghe cô ta nói như vậy Thẩm Thiếp ngẩng đầu nhìn, tuy khuôn mặt cô ta vô hồn nhưng ánh mắt thì lại vô cùng hiền dịu, giống như đám khói bếp được thổi lên từ những nóc nhà bên núi trong buổi chiều tà vậy.

Điều này khiến cô yên tâm phần nào. Cô bắt đầu kể. Lúc đầu còn không liền mạch về sau thì vô cùng lưu loát. Khi kể tới nửa chừng cô dừng lại rồi liếc nhìn Phạm Cầm, khuôn mặt cô ta vẫn vậy, mặc dù cô đã tái mặt vì sợ. Toàn thân cô run bắn, ánh mắt đối diện vẫn không thay đổi, bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra vậy.

Khi Thẩm Thiếp kể tới đoạn cuối của câu chuyện, tới đoạn văng sáng đỏ bên nôi, cô run tới mức không thể thốt nên lời nữa.

Im lặng tới nửa phút, Phạm Cầm kể tiếp câu chuyện của Thẩm Thiếp.

- Cô nhìn thấy đứa bé trong nôi với khuôn mặt...Khuôn mặt của nó giống hết với khuôn mặt của đứa trẻ sơ sinh mà cô đã nhìn thấy, đầy những vết đỏ loang lổ đúng không?

Thẩm Thiếp chỉ còn biết rên lên một tiếng kỳ quái, cô vội ngẩng đầu thì thấy Phạm Cầm vẫn với khuôn mặt vô hồn nhìn cô. Dường như những gì cô nghe thấy không hề giống với lời bác sĩ chút nào.

- Cô nói gì vậy?

Thẩm Thiếp lí nhí hỏi lại. Sau đó cô nhìn thẳng vào mặt Phạm Cầm, cô ta lại tiếp tục nói lại một lần nữa, không sai một chữ.

Thẩm Thiếp bắt đầu lắc đầu, lúc đầu còn rất chậm nhưng càng lúc lại càng điên cuồng.

Phạm Cầm không nói nữa cứ nhìn cô chăm chăm, mãi tới khi Thẩm Thiếp dần trấn tĩnh trở lại cô đưa cho Thẩm Thiếp một cốc nước.

Thẩm Thiếp đỡ lấy cốc nước, tự dưng cô cảm thấy cổ họng khô rất liền uống một hơi cạn cốc nước. Thứ chất lỏng trong suốt và âm ỉm đó khi vừa trôi vào khiến sự khô rát trong người cô giảm hẳn.

Cô đặt cốc xuống, thở gấp gấp vài lần mới hỏi tiếp:

- Bác sĩ Phạm à, theo bác sĩ những gì tôi nhìn thấy rốt cục là thật hay là...

Bất giác cô vẫn chưa tìm được từ thích hợp thì đã bị Phạm Cầm cướp lời.

- Ảo giác? Đúng không nào? Có phải cô muốn nói tất cả chuyện đó là hoang tưởng của cô phải không?

Thẩm Thiếp vội vàng gật đầu, cô nhìn thẳng vào mặt Phạm Cầm, giống như một người chết đuối sắp bị cơn sóng lớn cuốn trôi vậy.

Phạm Cầm gật đầu rất nhanh, trả lời:

- Có thể bước đầu khẳng định đó là hoang tưởng.

Thẩm Thiếp kinh ngạc nhìn cô ta, dường như cô không tin lắm điều cô ta vừa nói.

Hình như Phạm Cầm rất hiểu cảm nhận của Thẩm Thiếp:

- Được rồi, chúng ta có thể bắt đầu làm một trắc nghiệm tâm lí để chứng thực mọi chuyện. Mời cô đi theo tôi!

Sau đó Thẩm Thiếp cứ dờ dẫm đi theo Phạm Cầm tới trước bàn vi tính. Cô ta khởi động phần mềm rồi yêu cầu Thẩm Thiếp lựa chọn gói câu hỏi theo chủ đề.

Thẩm Thiếp nhìn các gói câu hỏi theo chủ đề rồi nhấp chuột lựa chọn, một vài câu hỏi rất dễ trả lời nhưng cũng có những câu hỏi khiến cô phải suy nghĩ lựa chọn.

Cuối cùng Thẩm Thiếp cũng trả lời xong toàn bộ câu hỏi. Cô thở phào nhẹ nhõm rồi đứng dậy, Phạm Cầm tới tiến hành tính điểm đối với những câu trả lời của cô.

Thẩm Thiếp ngồi chờ trên sofa. Cô cảm thấy lòng rối bời. Kết quả trắc nghiệm chính xác có thể chứng minh đầu óc cô thực sự có vấn đề hay không? Nếu như thực sự có vấn đề liệu cô có phải vào viện để điều trị như

Triệu Oanh hay không?

Ý nghĩ này khiến cô lạnh người. Nếu mà cô phải vào viện vậy thì chắc hẳn hôm nay cô sẽ không thể ra khỏi bệnh viện này được. Thế thì con cô...Bỗng dưng cô nhớ tới con gái. Dường như khuôn mặt đáng yêu của nó đang nhìn cô cười. Cô không thể nằm viện, không thể rời xa con gái cô được.

Nghĩ tới đây cô đứng phắt dậy. Đúng lúc này Phạm Cầm thông báo đã có kết quả trắc nghiệm rồi.

Cái máy in đang phát ra những âm thanh nho nhỏ, một bản báo cáo đã in xong.

Thẩm Thiếp vẫn đứng tại chỗ, cô căng thẳng nhìn Phạm Cầm. Thật khó nắm bắt được điều gì trên khuôn mặt của cô ta.

- Mời cô ngồi xuống rồi nói.

Cô ta lại trở lại chỗ ngồi ban đầu, Thẩm Thiếp ngoan ngoãn đi theo sau.

Tờ kết quả trắc nghiệm đang nằm trong tay Phạm Cầm, cô ta trầm ngâm một lúc rồi thông báo với Thẩm Thiếp:

- Căn cứ vào câu trả lời trắc nghiệm, chúng tôi rút ra kết luận là cô đã mắc chứng trầm cảm trước và sau sinh rất nặng đấy.

Thẩm Thiếp sửng sốt hồi lâu, cô tự hỏi tại sao mình lại mắc chứng bệnh quái quỷ này kia chứ?

Phạm Cầm vẫn không ngẩng đầu, tiếp tục nói:

- Cô đừng căng thẳng quá, đầu tiên tôi sẽ giải thích rõ ràng tại sao có lại mắc chứng này. Đứng từ góc độ sinh lý để giải thích, khi người phụ nữ mang bầu, do có sự thay đổi về hooc - mon dẫn tới một loạt thay đổi trong cơ thể. Không những thế tâm lý của cô cũng thay đổi theo, tình cảm dễ xúc động, hay có cảm giác chán chường. Nếu như người phụ nữ lúc này khả năng điều tiết kém lại không được chăm sóc chu đáo thì áp lực tâm lý quá lớn dẫn tới những biểu hiện lâm sàng như hay cáu giận, u uất, thần kinh phân liệt, thậm chí xuất hiện những trở ngại về ý thức hoặc hoang tưởng, từ đó sẽ dễ dàng phát sinh những sự việc khó dự đoán nổi. Đây là những biểu hiện của chứng trầm cảm trước khi sinh. Sau khi sinh xong, lượng hooc - mon được tiết ra trong thời kỳ thai nghén dần mất đi và chuyển thành thể

hooc - mon khác dùng để tiết sữa mẹ. Do vậy lượng hooc - mon trong cơ thể người mẹ có sự thay đổi rõ rệt dẫn tới các chứng bất ổn về mặt tâm thần như đau đầu, khó ngủ, rụng tóc, tay chân lóng ngóng... Đây là những biểu hiện chính của chứng trầm cảm sau khi sinh.

Phụ nữ trong quá trình mang thai và sinh nở phải chịu một áp lực rất lớn, ngoài sự thay đổi rõ rệt của tuyến Hooc - mon ra thì sự đau đớn trong quá trình sinh nở khiến sản phụ bị kiệt sức, về lĩnh vực tâm lý xã hội cũng cần phải đối mặt vấn đề thay đổi vai trò và sự thích nghi với cuộc sống. Cùng với thời điểm này, nếu không có được sự chăm sóc và ủng hộ thích đáng dành cho sản phụ thì khả năng mắc các chứng bệnh tâm lý hậu sản sẽ rất cao.

Xét về trường hợp của cô, trước khi sinh, bởi chuyện của đồng nghiệp Triệu Oanh...

Phạm Cầm nói tới đây thì dừng lại, cô ta ngẩng đầu, trong ánh mắt có chút lay động. Sau đó nói tiếp:

- Đồng nghiệp của cô, Triệu Oanh nhận được một bưu phẩm, trong đó là một quái thai đã chết, điều này đã khiến cô cảm thấy vô cùng lo lắng, chính vì thế, lúc trước và sau khi sinh, cô có nhìn thấy một số người và sự việc mà đáng ra không nên nhìn thấy.

Chính vì nguyên nhân này nên trong cô đã xuất hiện hoang tưởng. Mà theo cô nói thì trừ cô ra không ai nhìn thấy cả. Do vậy, lúc này có thể xác định mọi thứ đều là những hoang tưởng xảy ra đối với cô, hoàn toàn không phải là sự thật.

Những lời của Phạm Cầm khiến Thẩm Thiếp vừa mừng vừa lo. Tới tận lúc này cô mới biết, cô thực sự vẫn không lí giải nổi bản thân cô muốn có kết quả như thế nào. Cô cứ dờ dẫm nhìn Phạm Cầm rồi hỏi:

- Vậy tôi phải làm sao?

Phạm Cầm vẫn chậm rãi trả lời:

- Theo tình hình hiện giờ thì tư duy logic của cô vẫn bình thường vẫn còn khả năng điều khiển cái tôi, do vậy tạm thời chưa phải nằm viện. Tôi sẽ kê cho cô một vài loại thuốc điều trị chứng trầm cảm, thuốc có tác dụng rất tốt. Nhưng tôi muốn thông báo cho người nhà cô biết để còn phối hợp điều

trị, như vậy mới có thể đảm bảo cô được khoẻ mạnh. Cô có thể để chồng cô tới đây gặp tôi được không?

Thẩm Thiếp nhú mào suy nghĩ. Phương Trình ư? Anh ấy rất có thành kiến với Phạm Cầm và đối với cả cái Bệnh viện Tâm thần này nữa. Nếu anh ấy biết mình tới đây chắc anh ấy sẽ rất tức giận.

Mặc dù nghĩ vậy nhưng cô vẫn gật đầu. Hình như Phạm Cầm không tin tưởng Thẩm Thiếp lắm, cô ta nhìn Thẩm Thiếp rất lâu, nhưng không nói gì. Sau đó xoay người về phía tủ rồi lấy ra một lọ thuốc.

- Đây là loại thuốc điều trị bệnh trầm cảm. Cô phải uống theo đơn đây, một tháng là một liệu trình. Trong thời gian uống thuốc không được cho con bú.

Phạm Cầm đã kê đơn xong rồi đưa cho Thẩm Thiếp và nói:

- Đi xuống tầng một nộp tiền.

Thuốc không đắt lắm, nhưng khi đi đến đoạn ngoặt của tầng một, lên tầng hai cô lại không tìm được cầu thang thông lên tầng. Cô lại nhìn thấy nhân viên dọn vệ sinh. Cô ta vẫn đang cắm cúi làm việc của mình. Thẩm Thiếp liền bước tới hỏi:

- Xin hỏi, lên tầng ba đi lối nào ạ?

Nhân viên dọn vệ sinh ngẩng đầu lên, cô ta nhìn Thẩm Thiếp rất lạ, dường như cô ta muốn nói điều gì đó nhưng lại thôi. Cô ta lắc đầu rồi chỉ tay về phía trước.

- Đi về phía trước rồi rẽ phải sẽ thấy cầu thang.

Khi bước về phía cầu thang Thẩm Thiếp cảm thấy hoảng hốt vô cùng. Cô tin rằng nhân viên dọn vệ sinh kia chắc chắn cho rằng cô là người không bình thường do vậy cô ta mới lắc đầu. Thẩm Thiếp cười đau khổ.

Sau đó cô cầm thuốc rồi vội vàng bỏ đi. Một lần nữa lại được đi dưới ánh nắng rực rỡ tự dưng cô có cảm giác mình và ánh sáng cách nhau đến một thế kỷ.

Đi ra khỏi con đường nhỏ rẽ vào một đường khác thì tới bến xe bus. Cô dừng lại mua kem ốc quế vị sô cô la tại một quầy hàng bán đồ lạnh ven đường. Sau đó cô tạt vào lề đường, dựa vào lan can thưởng thức kem.

Vị sô cô la thơm mát tan trong cổ họng rồi hoà vào cơ thể khiến cô cảm thấy bình tĩnh trở lại.

Sau đó cô sang đường thì đột nhiên nhìn thấy một người phụ nữ. Cô ta mặc bộ váy đen, mái tóc dài mượt buông sau lưng, bước chân thong thả, ung dung.

Ánh mắt Thẩm Thiệp dừng lại trong giây lát, tim cô đập loạn xạ. Bỗng, trước mắt cô thoáng qua hai bóng người, một là người lái xe taxi, một là bà mẹ ôm con trong bệnh viện. Họ đều mặc quần áo đen và có mái tóc dài mượt mà.

Cô cảm thấy choáng váng, cô nhìn chăm chú vào người phụ nữ mặc đồ đen, đôi bàn chân cứ máy móc bước về phía trước.

Người phụ nữ kia qua đường rồi tiếp tục đi trên vỉa hè, Thẩm Thiệp cứ đi theo sau, cách cô ta khoảng bảy, tám mét.

Đây là dãy phố bán hàng cách xa trung tâm thành phố nên không được tấp nập lắm. Hai bên phố có một số quán hàng nhưng rất vắng khách.

Thẩm Thiệp cứ đi theo người phụ nữ kia, nhưng cô cảm thấy hơi quá sức. Mặt đường được lát bởi những viên gạch vuông màu. Khi Thẩm Thiệp đi trên đó, cô có cảm giác các viên gạch đang xoay tròn khiến cô chóng mặt.

Cô dừng lại, cúi đầu chờ cho những viên gạch ngừng xoay. Tới lúc cô tiếp tục đi được thì không thấy bóng dáng người phụ nữ kia đâu.

Cô nghĩ người đứng như trời trồng trong vài giây, sau đó thở dài nuối tiếc. Có lẽ người phụ nữ kia chỉ đi vào một quầy hàng nào đó mà thôi. Cũng có thể cô ta chỉ là một phụ nữ bình thường tình cờ mặc đồ đen và để tóc dài mượt mà thôi, ngẫu nhiên trùng hợp với nhân vật trong hoang tưởng của cô mà thôi.

Nếu như người phụ nữ kia chính là nhân vật trong hoang tưởng của cô thì mặt cô ta phải loang lổ những vết vân đỏ rất đáng sợ chứ. Và với khuôn mặt đó nhiều người đi ngang qua sao lại có thể thản nhiên như vậy được chứ?

Cứ nghĩ ngợi hồi lâu, cô thở phào nhẹ nhõm, cô hoàn toàn thoải mái. Cô tiếp tục đi, khi đi ngang qua một cửa hàng. Cánh cửa của cửa hàng đó làm bằng thủy kính, giống hệt như một tấm gương lớn. Cô nhìn vào tấm kính theo bản năng, có lẽ cô muốn ngắm mình một chút bởi đây là thói quen của bất kỳ một người phụ nữ nào, cho dù cô ấy đẹp hay xấu.

Vừa nhìn vào tấm kính thì tâm trạng đang bình tĩnh của cô trong chốc lát lại bị xáo trộn. Cô thoáng nhìn thấy bóng mình trong gương trong bộ váy màu xanh nhạt, tóc được vấn gọn gàng đằng sau. Thế nhưng trên khuôn mặt lại loang lổ đầy vết đỏ.

Bỗng chốc Thẩm Thiệp cảm thấy hụt hẫng rồi ngã khuỵu xuống.

Hoa Tưởng Dung

Người đẹp trả thù

Dịch giả: Nguyễn Thanh An

Chương 5

Sát thủ tuyệt tình

Khi Thẩm Lực và Triển Nhan dọn dẹp xong bát đĩa bữa tối, họ ngồi trên sofa xem ti vi thì bóng đèn chột tắt, màn hình ti vi cũng đen sì.

Sững người một lát họ mới nhận ra là mất điện, họ chưa thích ứng ngay với việc này, cảm thấy trời tối đen giờ bàn tay ra không nhìn thấy ngón tay nữa.

Thẩm Lực đứng dậy, lần mò theo lề cửa sổ rồi kéo rèm ra, bốn bề cũng tối đen như mực. Anh khẽ thở dài rồi quay về phía Triển Nhan nói:

- Nhan Nhan à, cả khu này mất điện rồi, em ngồi xuống để anh tìm nến.

Triển Nhan cười to đáp lại:

- Tiếc là mình đã ăn cơm tối rồi nếu không đã có một bữa tối dưới ánh nến.

- Em muốn ăn cơm dưới ánh nến à? Tưởng chuyện gì, sau này ngày nào chúng ta cũng thắp nến.

Vừa nói Thẩm Lực vừa cảm thấy tuy đang ở trong bóng tối nhưng anh đang tràn ngập trong niềm hạnh phúc vô bờ bến. Mỗi tối giờ anh vẫn không thể tin nổi mình lại có thể may mắn gặp được cô gái hoàn hảo như Triển Nhan. Bên nhau mấy ngày nay, anh nhận thấy cô không những đẹp mà tính cách lại dịu dàng, vui vẻ, không những tinh thông cầm kỳ thi họa mà còn nấu ăn ngon. Một cô gái hoàn hảo như vậy lại là bạn gái của anh. Bắt đầu từ đêm hè mưa rào kia, chỉ trừ khi đi làm còn lại thì họ bên nhau như hình với bóng. Trước kia, nơi này chỉ là căn hộ chung cư lạnh lẽo còn bây giờ đã biến thành tổ ấm tình yêu của họ.

Hôm nay tâm trạng của họ vô cùng vui vẻ, thoải mái bởi bắt đầu từ ngày mai họ sẽ có gần hai tháng nghỉ hè. Đây là kỳ nghỉ đặc thù của nghề giáo sau một kỳ vất vả dạy dỗ.

Thẩm Lực thắp nến rồi cẩn thận đặt lên bàn uống nước, sau đó ngồi cạnh Triển Nhan.

Lúc anh nghiêng mặt ngắm Triển Nhan, khuôn mặt cô lung linh trong ánh nến. Mái tóc dài đen nhánh buông xoã xuống khiến khuôn mặt thoáng ẩn thoáng hiện, ánh nến lấp lánh trong mắt khiến đôi mắt đẹp càng trong sáng hơn.

Người đẹp dưới ánh nến, ánh nến trong người đẹp.

Anh sững người, anh thực sự rung động trước vẻ đẹp lúc này của cô, anh dang tay ôm chặt vẻ đẹp hoàn mỹ ấy vào lòng. Anh cắn nhẹ tai cô, rồi nói nhỏ:

- Nhan Nhan à, từ ngày mai chúng ta có thể ở bên nhau cả ngày, em muốn sống thế nào? Anh đưa em đến chỗ thần tiên nhé!
- Anh nói chốn thần tiên là ở đâu vậy? Là thành phố trên mặt nước ở Giang Nam hay là thảo nguyên ở phía tây vậy?
- Những nơi có em chính là chốn thần tiên, cho dù đó có là chiến trường hoang lạnh hay hoang đảo không có dấu chân người.

Thẩm Lực mê say trong men tình đáp lại.

Triển Nhan không nói gì, cô giơ tay về phía ngực Thẩm Lực rồi nhẹ nhàng mát xa cho anh, cô dùng bàn tay nóng ấm của mình để cảm nhận được nhịp tim đang đập rộn ràng của người yêu.

- Nhan Nhan à, anh định đưa em tới nhà ra mắt mẹ anh, được không em? Còn có cả em gái, em rể và con gái mới chào đời của hai đứa nữa. Chắc hẳn họ sẽ rất thích em, em cũng sẽ thích họ thôi.

Triển Nhan ngẩng đầu nhìn Thẩm Lực rồi gật đầu. Nhìn Triển Nhan đồng ý Thẩm Lực vui mừng không xiết. Tuy Triển Nhan gật đầu nhưng trong ánh mắt của cô có gì đó rất khó hiểu.

Thẩm Lực không chú ý lắm tới ánh mắt của người yêu, bởi anh cho rằng cô chỉ ngượng mà thôi. Bất giác anh đưa tay vuốt ve khuôn mặt khả ái của cô rồi hôn lên môi cô.

Dưới ánh nến huyền diệu, họ cứ thì thầm trao nhau những lời yêu thương, đó là cảm giác tuyệt vời không từ ngữ nào có thể diễn tả được. Cảm giác đó khiến họ như say, như mê, khiến bầu không khí giống như rượu ngon lâu năm được thở ra từ phổi Triển Nhan lại được hít vào phổi của Thẩm Lực.

Trong giây phút lãng mạn ngọt ngào đó họ có cảm tưởng như thời gian ngừng trôi. Thế nhưng giây phút tuyệt vời đó lại bị phá vỡ bởi tiếng nhạc chuông điện thoại vui tai. Âm thanh này đối với Thẩm Lực mà nói lại chẳng vui tai chút nào.

Anh vớ vội chiếc điện thoại trên bàn uống nước lên, trước khi nghe anh lại theo thói quen nhìn số điện thoại gọi tới, số này khiến anh giật bắn cả người.

Phải đến hàng tháng nay anh gọi số này mà không được, chủ nhân của số điện thoại này chính là Diêu Thiên Bình.

Diêu Thiên Bình bật vô âm tín khiến Thẩm Lực cảm thấy bồn chồn, lo lắng. Nếu như anh không thường xuyên liên lạc với công ty của Diêu Thiên Bình thì sẽ chẳng biết được anh ta thỉnh thoảng cũng gọi điện về đó báo tin, thì anh đã phát điên từ lâu rồi. Cho nên ngoài biết được Diêu Thiên Bình vẫn đang còn sống ra thì anh cũng chẳng biết gì thêm về anh ta nữa.

Do vậy cú điện thoại này thật bất ngờ đối với Thẩm Lực, mặc dù vừa kinh ngạc vừa vui nhưng Thẩm Lực vẫn cảm thấy có điều gì bất ổn. Bởi đã rất lâu rồi, mỗi khi anh nhận được điện thoại của Diêu Thiên Bình đều là có chuyện không hay xảy ra. Không biết lần này sẽ có chuyện gì đây? Không nghĩ ngợi thêm nữa, anh vội vàng nghe máy, nhưng loa điện thoại cứ chập chờn liên hồi.

- Alô, Thiên Bình đấy à? Là cậu phải không?... Thiên Bình cậu nói gì đi chứ!

Theo phán đoán của anh thì chắc chắn có người ở đầu máy bên kia. Thế nhưng cho dù anh nói gì thì bên kia vẫn im lặng. Thế là anh quyết định không nói gì nữa, chỉ chờ đợi. Cuối cùng anh nghe thấy tiếng rên rĩ. Lúc đầu tiếng rên rĩ còn nhỏ, còn đứt đoạn càng về sau càng lớn. Cuối cùng biến thành tiếng khóc thút thít. Tiếng khóc này giống như ngọn nến trong phòng vậy lúc sáng lúc tối, lúc có lúc không.

Anh không thể chịu đựng lâu hơn được nữa liền gọi to Diêu Thiên Bình. Cuối cùng anh cũng nghe thấy tiếng Diêu Thiên Bình đáp lại.

- Thẩm Lực! Thẩm Lực ơi!

Diêu Thiên Bình chỉ nói được hai câu như thế rồi lại tiếp tục khóc tức

tươi. Mà hai câu đó cũng được nói trong nước mắt.

Một người đàn ông vốn rất kiên cường mạnh mẽ thế mà lúc này, sao lại giống một đứa trẻ đến vậy?

- Thiên Bình cậu làm sao thế? Cậu đang ở đâu? Mau nói cho mình đi, mình sẽ giúp cậu mà.

Sau một lát thì đầu dây bên kia bình tĩnh trở lại. Tiếp đó, Diêu Thiên Bình đáp lại với giọng điệu bất cần không thể tin nổi:

- Không cần đâu, không ai kể cả cậu có thể giúp mình lúc này.

Giọng điệu lạnh lùng còn đáng sợ hơn cả tiếng khóc ban nãy. Giọng điệu này giống hệt giọng của người chán sống. Diêu Thiên Bình tiếp tục nói với giọng điệu không thay đổi:

- Mình đã giết cô ta. Ha ha, mình đã giết cô ta rồi.

Thẩm Lực ngờ ngàng, tai ù đi không nói được câu gì. Mãi một lúc sau anh mới thở hỗn hển, cố ý hỏi lại:

- Cô ấy là ai vậy?

- Lê Hồng. Mình đã giết Lê Hồng.

Thẩm Lực lại thần người hồi lâu không nói không rằng, anh thấy đầu óc quay cuồng. Mãi sau mới bình tâm trở lại.

Ngọn nến đã cháy hết, ngọn lửa bé xíu như hạt đậu cố nhen nhóm một chút nữa rồi tắt hẳn.

Trong bóng tối bao trùm, Thẩm Lực giống như đang nhìn thấy một bức tranh: Một tấm vải trắng nhưng đã nhuộm máu tươi đang trùm lên một xác chết. Khi mở tấm vải trắng ra, hiện lên một khuôn mặt đẹp tuyệt nhưng rất xanh xao cùng với thân thể chi chít vết thương.

- Yên Yên!

Thẩm Lực đau đớn gọi tên Tần Nhược Yên. Trong giây lát anh cảm thấy mười đầu ngón tay đau nhói như bị điện giật.

- Thẩm Lực à, anh sao vậy?

Trong bóng tối chất giọng âu yếm dịu dàng cất lên bên tai khiến Thẩm Lực tỉnh lại. Anh chợt nhận ra mình đã chót gọi tên Nhược Yên trước mặt Triển Nhan, anh cũng biết Triển Nhan tưởng nhầm anh gọi tên cô bởi Nhan Nhan và Yên Yên đồng âm mà.

Thẩm Lực vẫn cầm chắc di động trong tay, anh vội vàng nói với Diêu Thiên Bình ở đầu dây bên kia:

- Thiên Bình, cậu đang ở đâu? Mình sẽ tới ngay!

Diêu Thiên Bình yếu ớt đáp lại:

- Mình đang ở nhà mình tại Thanh Thành.

Thẩm Lực ôm lấy Triển Nhan trong bóng tối rồi như hối hận xin lỗi cô:

- Nhan Nhan à, xin lỗi em. Bận anh gặp chuyện không hay, anh phải tới chỗ anh ấy ngay, anh ấy đang cần anh.

Triển Nhan bình tĩnh đáp lại:

- Em đã nghe thấy hết rồi. Em muốn được đi cùng anh.

Thẩm Lực sững sờ một lát, sau đó giờ bàn tay đang còn đau tím lấy Triển Nhan:

- Nhan Nhan à, nếu em muốn đi thì cũng được thôi. Chúng mình cùng đi nhé! Cho dù có xảy ra bất cứ chuyện gì thì chúng mình vẫn ở bên nhau.

Khi nói những câu này ngón tay của anh lại buốt đau. Lời hứa ban này là do anh buột miệng thốt ra. Khi đã nói ra rồi anh mới cảm thấy tuy hiện tại họ đang say đắm trong men say tình yêu nhưng trên thực tế anh cũng chẳng nắm bắt được tương lai của họ sẽ ra sao cả.

Không hiểu có phải trực giác mách bảo hay là dự cảm nữa, anh chỉ có thể thực hiện được lời hứa đó vào lúc này mà thôi. Anh ôm chặt lấy cô, chặt tới mức không thể chặt hơn được nữa. Hai người nép sát bên nhau.

Sau đó Thẩm Lực lại thả một cây nến khác, cả hai vội vàng sắp xếp hành lý rồi ra bến xe.

Cơn gió mùa hè lùa vào cửa xe hất tung tóc mái trên trán Triển Nhan. Thế nhưng cô không hề biết bởi vì cô đang dựa vào vai Thẩm Lực ngủ ngon lành. Thẩm Lực trái lại không buồn ngủ chút nào, anh lặng lẽ suy nghĩ.

Khi họ tới nhà Diêu Thiên Bình thì đã gần hai giờ sáng. Bỗng Thẩm Lực nhớ tới ngày cách đây một tháng, cũng khoảng vào thời điểm này, anh cũng nhận được điện thoại của Diêu Thiên Bình, cũng từ khách sạn tới đây. Chỉ khác một điều, khi đó anh một mình tới đây còn lần này anh đi cùng

với một cô gái đẹp.

Chính vì thế anh càng thấy thấp thỏm không yên. Anh không hình dung nổi họ sẽ phải đối mặt với một cảnh tượng máu me như thế nào nữa. Cũng có khả năng anh đã sai lầm khi đưa Triển Nhan cùng đi, thế nhưng anh không nỡ để cô lại một mình. Nếu như không vì cú điện thoại của Diêu Thiên Bình thì lúc này họ đang ôm nhau ngủ, cùng tận hưởng những giấc mơ đẹp ở Vân Thành.

Thế nhưng, trong con tim Thẩm Lực ngoài khát vọng về tình yêu vẫn còn chỗ cho tình bạn. Mỗi khi Diêu Thiên Bình cảm thấy kinh sợ, hoảng hốt không có chỗ dựa anh ta đều nghĩ tới Thẩm Lực.

Thực ra ai trong đời cũng có một người bạn như thế. Thẩm Lực là người bạn như thế của Diêu Thiên Bình.

Thẩm Lực đeo ba lô rồi nắm tay Triển Nhan tới tận cửa nhà Diêu Thiên Bình. Anh chần chờ một lát, bỏ tay Triển Nhan ra rồi vỗ nhẹ vào vai cô dặn dò:

- Nhan Nhan à, em cứ chờ anh ở đây, anh vào trước xem tình hình thế nào rồi sẽ gọi em vào sau được không?

Triển Nhan ngoan ngoãn gật đầu rồi lùi về phía sau vài bước, nấp vào chỗ tối chờ đợi. Thẩm Lực tiến về phía trước ấn chuông cửa.

Một lát sau cửa mở. Mới nhìn qua người đứng sau cửa, anh đã suýt không tin nổi vào mắt mình.

Anh không tin nổi người đang đứng trước mặt là Diêu Thiên Bình. Có lẽ đã rất lâu rồi anh ta không chải đầu, tóc bù xù xoã trước trán che cả mắt. Râu cũng không buồn cạo nữa, anh ta mặc áo ngủ nhưng trông giống như bộ quần áo được treo trên chiếc móc áo vô hồn vậy.

Anh hít một hơi dài rồi tiến lên phía trước, anh muốn nắm tay Diêu Thiên Bình nhưng anh ta vội vàng lùi về phía sau. Tới lúc này Thẩm Lực mới nhận ra chiếc áo ngủ ca rô màu xanh lam của Diêu Thiên Bình dính đầy máu.

Một luồng hơi tanh xộc vào mặt Thẩm Lực, anh có cảm tưởng như luồng hơi đó bốc lên từ địa ngục.

Luồng khí từ trong phòng xộc vào mặt khiến Thẩm Lực cảm thấy

ngạt thở một lúc. Lại còn anh chàng Diêu Thiên Bình như cô hồn kia nữa, mặc dù vết máu trên chiếc áo ngủ của anh ta đã khô, nhưng vẫn khiến Thẩm Lực nhức mắt. Thẩm Lực và Diêu Thiên Bình nhìn nhau trong giây lát, hai người đều cảm thấy suy sụp. Diêu Thiên Bình trước mặt anh khác hẳn khi xưa. Khác hẳn với một chủ quán ung dung, tự tại, tiêu tiền rất thoáng trước kia, cũng như con người u uất, thất tình cách đây một tháng.

Diêu Thiên Bình trước mặt anh là một bộ xương khô có nhịp thở và nhịp tim, nhưng không tìm được sinh khí trong ánh mắt. Anh chàng cứ giương đôi mắt vô hồn nhìn Thẩm Lực, mãi hồi lâu mới chớp chớp vài cái. Hình như đã nhận ra người đứng trước mặt mình là ai rồi. Thế là anh ta lùi về sau để nhường chỗ cho Thẩm Lực vào nhà.

Trước khi bước vào nhà, Thẩm Lực còn đưa mắt nhìn Triển Nhan. Anh vẫn nhìn thấy Triển Nhan đang nấp trong góc, nhưng do trời quá tối anh không thể nhìn thấy nét mặt của cô.

Thẩm Lực lặng lẽ bước vào nhà. Anh đang bước vào nơi đã từng rất quen thuộc đối với anh, nhưng lúc này trong anh bỗng xuất hiện một cảm giác bi tráng khó tả. Bởi hình như anh đang giẫm trên máu, vết máu in hằn rõ rệt trên nền nhà bằng gỗ màu trắng đục.

Thẩm Lực đi men theo vết máu tiến vào phòng ngủ. Cửa phòng ngủ đang đóng chặt nhưng Thẩm Lực biết rõ chỉ cần đẩy nhẹ là anh có thể bước vào. Khi vào tới nơi, anh sẽ nhìn thấy cảnh tượng anh không thể tưởng tượng nổi. Anh quay lại nhìn Diêu Thiên Bình, anh ta vẫn đứng ở gần cửa, và đang dờ dẩn nhìn anh. Cửa chính vẫn đang đóng hờ.

Thẩm Lực hít một hơi dài rồi giơ tay nhẹ nhàng đẩy cánh cửa. Mặc dù đã chuẩn bị tâm lí nhưng anh vẫn há hốc mồm kinh hãi trước cảnh tượng nhìn thấy.

Trên giường rất bừa bộn, chiếc ga giường màu hồng phấn nhuộm máu đỏ tươi giống như rất nhiều những bông hoa mẫu đơn đang nở rộ vậy. Trên sàn nhà be bét máu, thậm chí trên tường cũng có. Chân của Thẩm Lực cũng đang ngập trong máu. Một người con gái đang nằm trong vũng máu trên sàn nhà, cô ta mặc chiếc váy ngủ mỏng tang màu hồng thắm. Chiếc váy ngủ thắm đẫm máu và máu vẫn cứ nhỏ giọt không ngừng.

Vùng da lộ ra dưới váy không có chỗ nào lành lặn cả. Máu ở các vết thương nhỏ đã đông cứng lại, còn ở các vết thương lớn vẫn không ngừng rỉ ra.

Thẩm Lực cảm thấy đầu óc quay cuồng. Anh cũng không giải thích nổi tại sao anh lại ngồi thụp xuống, giơ tay đặt lên vai cô ta để lật người cô ta lại.

Cái xác đã đông cứng lại. Anh khẽ gạt mấy lọn tóc đang che lấp lấy khuôn mặt của cô ta, khuôn mặt hiện ra rõ ràng.

Nhìn thấy khuôn mặt đó, Thẩm Lực không sợ hãi lắm. Anh chỉ cảm thấy mọi thứ mờ nhạt đi, rồi một giọt nước mắt nóng rát rơi vào mặt cô ta.

Khuôn mặt tuyệt mỹ đó vẫn nguyên vẹn.

Tới lúc này Thẩm Lực không còn kìm nén nổi cảm xúc nữa. anh lớn tiếng khóc oà.

Thời gian lại xoay vần, đêm khuya đã chuyển thành buổi sáng tinh mơ. Cảnh tượng đó một lần nữa lại xuất hiện dưới hàng cây hợp hoan. Cái xác người con gái trước mặt anh trừ quần áo trên người không giống còn thì giống với hệt với Tần Nhược Yên của mười năm trước. Trên người chỉ chút vết thương nhưng khuôn mặt vẫn nguyên vẹn hoàn mỹ.

Tay anh lại nhói đau nhưng lần đau này lại khác hẳn với những lần đau trước. Tới khi anh nhận ra cơn đau, thì vết răng anh đã in hằn trên ngón tay.

Cơn đau đồng thời lại thức tỉnh Thẩm Lực. Anh thét lên một tiếng rồi đứng phắt dậy, anh quay lại thì kinh hãi tột cùng. Không biết tự lúc nào Triển Nhan đã đứng sau lưng anh.

Triển Nhan đang đứng trong vũng máu , giống như tiên nữ giáng địa ngục vậy nhưng hình như cô không hề bị vết nhơ nào của địa ngục bám vào người.

Cô đứng im như tượng, có lẽ cô bị sốc bởi cảnh tượng trước mặt.

Tim Thẩm Lực rung lên, bỗng trong giây lát anh chỉ muốn đưa cô đi thật xa, rời xa cái địa ngục khiến người ta ngạt thở để trở lại chốn thiên đường của hai người.

Thế nhưng khi anh thấy Diêu Thiên Bình đứng cách Triển Nhan

không xa thì anh lại cảm thấy sôi máu, anh không để ý tới Triển Nhan nữa mà giận dữ lao về phía Diêu Thiên Bình như con sư tử đang tức giận.

Diêu Thiên Bình lặng lẽ như con bù nhìn mặc cho Thẩm Lực túm lấy mình. Thẩm Lực không dùng sức đẩy mà Diêu Thiên Bình đã ngã ra đằng sau.

Thẩm Lực nhảy lại, anh nắm chặt lấy vai của Diêu Thiên Bình rồi giận giữ la lên:

- Mày đã giết cô ấy, chính mày đã giết cô ấy.

Khuôn mặt Thẩm Lực biến dạng do quá tức giận và đau đớn. Diêu Thiên Bình kinh hãi khi nhìn thấy mặt của Thẩm Lực nhưng anh ta vẫn thừa nhận:

- Đúng vậy! Chính tôi đã giết cô ấy!

Thẩm Lực bắt đầu gầm lên:

- Mày đã giết chết Tần Nhược Yên! Chính mày, chính mày đã giết chết Tần Nhược Yên!

Diêu Thiên Bình thần thờ một hồi, lát sau mới lẩm nhẩm:

- Tần Nhược Yên? Ai là Tần Nhược Yên?

Thẩm Lực giơ tay chỉ về hướng phòng ngủ rồi thu tay lại khua loạn xạ trong không khí, cuối cùng lại chỉ tay về hướng phòng ngủ gắt to:

- Cô ấy là ai?

Lúc hỏi câu này, dường như anh đã mất hẳn lí trí.

Triển Nhan đứng bên cạnh, cuối cùng không thể chịu đựng lâu hơn nữa liền nắm lấy tay Thẩm Lực.

Thẩm Lực thả Diêu Thiên Bình ra, anh kéo Triển Nhan ra ngoài, vừa đi anh vừa nói với Diêu Thiên Bình:

- Trước tiên tôi phải đưa cô ấy ra ngoài cho tỉnh tâm trở lại đã. Đợi tôi nhé!

Lúc đưa Triển Nhan đi tìm khách sạn, Thẩm Lực cảm thấy hối hận và tự trách vô cùng. Anh không nên đưa Triển Nhan tới đây. Không nên để cô nhìn thấy cảnh tượng máu me trong phòng lúc này. Gió đêm khê thổi khiến đầu óc anh tỉnh táo trở lại. Anh biết người bị Diêu Thiên Bình giết lúc này không phải là Tần Nhược Yên, mà là Lê Hồng - người vợ mới cưới đã mất tích một dạo của anh ta - người rất giống với Tần Nhược Yên.

Việc quan trọng lúc này là anh phải trấn tĩnh được Triển Nhan, sau đó trở về chỗ Diêu Thiên Bình. Giờ đây anh ta đã là thủ phạm giết người, mình nên khuyên anh ta đi tự thú. Thẩm Lực lại sức nhớ ra cái chết của Lê Hồng giống hệt với cái chết của Tần Nhược Yên khi xưa, lẽ nào...

Không! Không...

Không thể nào!!!

Thẩm Lực không thể đối mặt với cái ý nghĩ này được.

Mãi tới khi Thẩm Lực dẫn Triển Nhan vào phòng nghỉ trong khách sạn, Triển Nhan vẫn im lặng không hỏi anh bất cứ điều gì. Cô gái này nhìn bề ngoài rất yếu đuối mà vẫn gắng bình tĩnh đi theo Thẩm Lực. Nhưng Thẩm Lực vẫn nhận ra, cô đang rất sợ hãi, người cô cứ run cầm cập.

Trên đường trở về Thanh Thành, trước khi đến nhà Diêu Thiên Bình, anh đã kể qua cho cô nghe về cảnh ngộ của Diêu Thiên Bình. Hơn nữa lúc nói chuyện với Diêu Thiên Bình, anh ta đã nhắc tới chuyện mình đã giết người. Có lẽ đối với cảnh tượng vừa rồi Triển Nhan đã có chút chuẩn bị tâm lí rồi.

Mãi tới khi Triển Nhan ngồi xuống, uống một ngụm nước tinh khiết, cô mới bắt đầu hỏi người yêu:

- Tần Nhược Yên là ai vậy?

Căn phòng im ắng hồi lâu. Thẩm Lực không dám nhìn vào mắt Triển Nhan lúc đó, sao anh lại có thể bình tĩnh nhắc tới Tần Nhược Yên trước mặt Triển Nhan cơ chứ?

- Nhan Nhan à, em đi ngủ trước đi! Có một số việc anh vẫn chưa kịp kể cho em nghe. Anh sẽ kể cho em sau, em hãy tin anh được không?

Thẩm Lực lòng dạ rối bời ôm lấy Triển Nhan sau đó một mình rời khỏi đó. Lúc anh nhìn Triển Nhan lần cuối, từ trong đáy mắt cô anh nhận thấy vẻ đẹp mê hồn.

Khi trở về chỗ Diêu Thiên Bình, anh kinh ngạc nhận ra bạn anh đã dọn sạch hiện trường. Vết máu trên sàn nhà đã biến mất, bản thân anh ta đã tắm và thay quần áo rồi. Thẩm Lực đưa mắt nhìn về phía phòng ngủ, dường như cảnh tượng máu me chưa từng xuất hiện ở đây vậy!

Diêu Thiên Bình mệt mỏi buông mình xuống sofa, châm một điếu

thuốc, rồi lạng lẽ rút thuốc. Trông anh ta bình thản vô cùng, có lẽ do bình thản quá nên lại không bình thường.

Thẩm Lực cũng châm một điếu thuốc. Khi căn phòng chìm trong khói thuốc, Diêu Thiên Bình chậm rãi thì thầm kể cho Thẩm Lực nghe những chuyện đã xảy ra trong những ngày vừa qua.

Khi còn chưa kịp ổn định nơi ăn chốn ở ở Dương Thành thì Diêu Thiên Bình đã vội vàng tới bệnh viện Tân Dương nơi mà Lê Hồng đã từng làm việc.

Đó là một bệnh viện nhỏ với trang thiết bị điều trị tương đối lỗi thời, những người tới khám chữa bệnh đều là người nghèo và nông dân quanh đó. Diêu Thiên Bình cứ đi vòng vòng quanh bệnh viện một hồi rồi bắt đầu hỏi thăm về một nhân viên tên Lê Hồng đã từng làm việc tại đây.

Diêu Thiên Bình buồn bã đứng trước con đường dẫn vào bệnh viện. Lúc này anh mới đau khổ nhận ra mình hiểu quá ít về Lê Hồng. Anh chỉ biết cô làm việc tại Dương Thành nhưng không hề biết nhà cô ở phố nào, rồi cô học ở đâu. Cô cũng rất ít khi nhắc tới bố mẹ mình trước mặt Diêu Thiên Bình, chỉ nói qua bố mẹ cô là công nhân bình thường mà thôi. Theo kế hoạch đã được vạch ra từ trước, sau khi cưới một ngày họ sẽ về Vân Thành thăm bố mẹ Lê Hồng rồi sẽ đáp máy bay đi đảo Hải Nam du lịch. Thế nhưng kế hoạch này đã tan vỡ như bong bóng xà phòng khi Lê Hồng mất tích.

Diêu Thiên Bình cảm thấy vô cùng buồn bã khi phát hiện ra Lê Hồng đã nói dối anh là cô đã từng làm ở bệnh viện Tân Dương. Tuy vậy, anh quyết không bỏ ý định tìm kiếm manh mối về cô. Cho dù có chuyện gì đi chăng nữa anh phải làm rõ mọi chuyện.

Thế nhưng khi anh bắt tay vào làm lại khó hơn khi nói nhiều. Diêu Thiên Bình chán chường quay người bước đi, anh sẽ tạm thời rời khỏi nơi này để tìm chỗ nghỉ ngơi đã.

Cũng chính lúc này anh nhìn thấy một cô y tá đang bê một cái gì đó và chuẩn bị rẽ vào chỗ ngoặt trước mặt.

Lúc rẽ vào chỗ mặt, Diêu Thiên Bình nhìn thấy mặt nghiêng của cô ta. Chỉ trong giây lát anh hăng hái trở lại. Không chần chừ anh lao theo

bóng cô. Lúc qua chỗ ngoặt anh thoáng nhìn thấy cô bước vào một phòng bệnh.

Anh vội vàng bám theo sau. Khi đứng trước cửa phòng bệnh anh nhìn thấy cô đang chuẩn bị thay dịch truyền cho bệnh nhân. Cô y tá tình cờ lại đang hướng mặt ra phía cửa nên anh có thể nhìn rõ mặt cô.

Mặc dù nửa khuôn mặt đã bị che lấp dưới chiếc khẩu trang màu trắng nhưng Diêu Thiên Bình vẫn có thể nhận ra ngay cô y tá đang đứng trước mặt chính là người vợ mới cưới Lê Hồng - người anh đã đem lòng yêu say đắm - cũng chính là người anh đang phải khổ sở tìm kiếm bấy lâu nay.

Một bó hoa hồng xanh khiến người ta không thể thờ ơ nở rộ trên bàn của Liễu Nhu. Đây là loại hoa hồng xanh hiếm thấy, nghe nói đây là loài hoa có bàn tay tác động của con người, họ đã trộn loại thuốc nhuộm và loại thuốc trợ giúp cho thuốc nhuộm không có hại cho sức khỏe con người với nhau thành thuốc màu, đợi khi hoa hồng bạch sắp nở thì ngắt nó rồi ngâm trong dung dịch thuốc màu để hoa nhuộm màu giống như việc hoa hút nước vậy.

Việc Liễu Nhu có được bó hoa hồng xanh đã trở nên nổi tiếng tại khoa Ngoại. Tất cả mọi người đều đang bàn tán về đóa hoa hồng xanh chói loà đẹp tuyệt vời kia. Thế nhưng trong lòng Liễu Nhu đang băn khoăn. Bởi bó hoa hồng này rất đắt, không hiểu người tặng hoa là người thế nào nhỉ?

Tám thiệp trong bó hoa lại không đề tên chỉ viết thời gian và địa điểm khiến Liễu Nhu băn khoăn cả ngày hôm đó về việc tới hay không tới cuộc hẹn. Liễu Nhu đã gặp phải tình huống này rất nhiều lần rồi bởi cô vốn là cựu hoa khôi của bệnh viện này nên có rất nhiều người cuồng nhiệt theo đuổi cô, không những thế, còn có cả những người xuất sắc nữa ấy chứ. Do vậy cô nàng rất kiêu căng chưa từng chấp nhận một lời mời nào.

Thế nhưng, chỉ một năm sau tình hình đã thay đổi rất nhiều bởi sự xuất hiện của tân hoa khôi ở bệnh viện. Cái tên Liễu Nhu - người đẹp bằng giá một thời - đã dần bị quên lãng. Đã từ lâu lắm rồi cô không còn nhận được hoa nữa, huống hồ là loại hoa hồng xanh độc đáo này.

Lúc thay đồ chuẩn bị về, cuối cùng Liễu Nhu đã quyết định tới chỗ hẹn. Cô quyết định sẽ không bỏ lỡ bất kỳ cơ hội nào nữa, bởi cô muốn

chứng minh một điều, mặc dù là cựu hoa khô nhưng trong lĩnh vực kết giao bạn bè cô nhất định phải thắng tân hoa khô - người đã cướp mất danh hiệu hoa khô mà cô từng rất tự hào.

Lúc Liễu Nhu xuất hiện trong nhà hàng Âu, nụ cười cuối cùng đã xuất hiện trên khuôn mặt của Diêu Thiên Bình. Anh say đắm nhìn Liễu Nhu đang thông thả đi về phía mình, ban đầu Liễu Nhu còn lưỡng lự nhưng khi nhìn thấy Diêu Thiên Bình đang cười thì cô nhanh chóng bước về phía anh.

Sau khi ngồi xuống, họ im lặng một lát. Sau vài câu hỏi han xã giao, bầu không khí dần thân mật hơn.

Thái độ, cử chỉ của Diêu Thiên Bình rất phóng khoáng khiến Liễu Nhu hài lòng cười vui vẻ. Dường như đọc được suy nghĩ của nhau, cả hai đều tránh không nói về những chủ đề nhạy cảm, do vậy nhìn họ giống với những người bạn lâu ngày mới gặp lại.

Ăn tới quá nửa bữa, Liễu Nhu cảm thấy hơi say men rượu vang. Trông cô đẹp hơn với khuôn mặt ửng hồng, nhưng Diêu Thiên Bình vẫn không thừa thế làm càn. Trông vẻ ngoài của anh vẫn bình thường nhưng kỳ thực đang che giấu trong lòng bao nhiêu toan tính. Sau một hồi vòng vo tam quốc thì cuộc nói chuyện như được sắp đặt từ trước bắt đầu nói về đồng nghiệp của Liễu Nhu - Giang Địch.

Mặc dù Diêu Thiên Bình rất cẩn thận nhưng ngay lập tức đã khiến Liễu Nhu biến sắc mặt. Nếu như Liễu Nhu không phải là người được giáo dục tới nơi tới chốn thì có lẽ lúc đó cô đã phui tay áo bỏ đi ngay rồi.

Hẹn gặp Liễu Nhu cũng là cách bất đắc dĩ của Diêu Thiên Bình mà thôi. Mấy ngày trước mới tới Dương Thành, anh đã nhìn thấy người con gái anh hằng đêm mơ tưởng tại bệnh viện đó. Thế nhưng khi anh xúc động gọi to tên Lê Hồng thì cô y tá kia liếc nhìn anh như thể anh là người không bình thường rồi lạnh lùng trả lời:

- Anh nhận lầm người rồi.

Diêu Thiên Bình lúc đó lặng cả người. Nhìn thấy bộ dạng thần thờ của anh, cô ta cười thông cảm rồi thẳng thắn kéo chiếc khẩu trang trên mặt xuống. Cô vốn muốn anh nhìn kỹ khuôn mặt mình để xác định lại cô không

phải là người anh cần tìm. Thật không ngờ khi Diêu Thiên Bình nhìn thấy mặt cô, anh liền quay ra nắm lấy tay cô cầu xin:

- Lê Hồng à, em đừng có trốn anh nữa. Lê Hồng! Về nhà với anh đi!

Cô y tá kinh ngạc hét lên một tiếng rồi giăng tay ra khỏi tay Diêu Thiên Bình, mặt cô đỏ bừng lên vì tức giận:

- Tôi không hề quen anh! Đừng động vào tôi! Anh mở mắt ra mà nhìn cho rõ tên của tôi trong thẻ làm việc trước ngực, đừng có gọi tôi bằng cái tên Lý Hồng, Trương Hồng nào nữa nghe chưa.

Diêu Thiên Bình vội vàng nhìn lên tấm thẻ trên ngực cô thì quả nhiên thấy tên của cô. Cô họ Giang tên Địch, một cái tên rất lẫm mẫm nhưng đúng là không phải Lê Hồng của anh.

Anh từng người hồi lâu nhưng rồi vẫn chống chế:

- Đừng lừa anh nữa mà, có lẽ em nói với anh em tên là Lê Hồng, tên đó là tên giả đúng không? Lê Hồng à, em còn muốn lừa anh bao lâu nữa đây? Có phải em có chuyện gì khó nói nên mới tìm cách trốn anh phải không? Em có biết rằng, cho dù có xảy ra bất cứ chuyện gì thì em mãi vẫn là người anh yêu quý nhất, là vợ yêu quý của anh mà.

Cô y tá tên Giang Địch từng người trong giây lát sau đó ra thông điệp cuối cùng:

- Bây giờ tôi đang làm việc, đề nghị anh không làm trở ngại tới công việc của tôi! Mời anh tránh ra!

Lúc đang thần thờ bước xuống chân cầu thang, Diêu Thiên Bình có cảm giác cả toà nhà cũ kỹ này đang sụp đổ. Mà không chỉ có toà nhà này, cả vòm trời này cũng đang sụp đổ. Thế là tia hi vọng cuối cùng của anh đã tan vỡ. Con người anh tựa hồ đang vỡ vụn cùng với cái thế giới khắc nghiệt này.

Nhưng anh không cam tâm, sao anh lại có thể cam tâm chấp nhận sự thật phũ phàng này kia chứ? Nếu quả thực câu chuyện này là một cú lừa, vậy thì nguyên nhân của nó là gì chứ? Vừa rồi anh nhìn thấy cô y tá, khuôn mặt đó, dáng người đó đích xác là Lê Hồng của anh. Dáng hình của cô cho dù có nhắm mắt anh cũng có thể vẽ ra được.

Thế nhưng thái độ của cô ta đối với anh, vẻ mặt của cô cũng không

giống với sự tưởng tượng của anh. Hơn nữa giọng nói và hành động của cô không giống với Lê Hồng. Lẽ nào người con gái đang đứng trước mặt anh lại không phải Lê Hồng ư?

Anh cứ suy nghĩ mãi về vấn đề này, chẳng mấy chốc đã rời khỏi bệnh viện. Nhìn dòng người đông đúc, nhộn nhịp trước mặt khiến anh không biết phải đi đâu về đâu nữa.

Mấy ngày Giang Định đi làm thì Diêu Thiên Bình đi đi lại lại trước cổng bệnh viện. Vừa nhìn thấy cô đi làm về, anh lại cố tình đi tới trước mặt nói chuyện, nhưng Giang Định vẫn lạnh lùng trả lời nhất gùg, cô thiếu chút đã gọi bảo vệ trước cổng bệnh viện vào xử lí.

Giờ này đồng nghiệp Liễu Nhu của Giang Định đang ngồi trước mặt anh. Diêu Thiên Bình chỉ muốn lợi dụng Liễu Nhu do vậy anh sử dụng biện pháp cổ điển tặng hoa rồi đi ăn cơm. Khi anh nhìn thấy mặt Liễu Nhu biến sắc, anh hồi hận trong lòng. Anh đã chót lừa cô y tá xinh đẹp này.

Sau khi hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện, Liễu Nhu đã thông cảm rất nhiều với hoàn cảnh của Diêu Thiên Bình. Không phải do hoa hồng xanh cũng như bữa tối này mà chỉ đơn giản là do cô cảm nhận Diêu Thiên Bình là người đàn ông tốt. Trực giác của người phụ nữ thường rất kỳ lạ, đặc biệt là cảm giác đầu tiên thường là rất chuẩn xác.

Cho dù cảm giác đầu tiên có bị đối phương sử dụng biện pháp lừa ác ý hay có ý tốt đi chăng nữa thì sự thật cuối cùng vẫn cho thấy cảm giác đầu tiên luôn luôn đúng.

Do vậy Liễu Nhu bắt đầu thuật lại mọi chuyện. Cô nói Giang Định mới tới làm tại bệnh viện từ năm ngoái, vẻ trẻ trung cũng như khuôn mặt đẹp của Giang Định đã làm chấn động cả bệnh viện này, và cũng bắt đầu từ đó hoa khôi của bệnh viện - Liễu Nhu - không còn được ưu ái như trước nữa.

Liễu Nhu thừa nhận mình không thích Giang Định bởi cô ấy là người có tính cách kỳ quặc, thế nhưng nhược điểm này vẫn không làm ảnh hưởng tới vẻ quyến rũ của cô ấy.

Hai tháng trước, Giang Định xin nghỉ phép dài với lí do sức khỏe không được tốt, muốn đi chữa bệnh ở bên ngoài. Nhưng chẳng ai biết trong

hai tháng đó rốt cuộc cô ta đã đi đâu và làm gì.

Lúc Liễu Nhu nói tới đây, Diêu Thiên Bình liền bắn khoản tự hỏi: Thời gian nghỉ phép kéo dài hai tháng rất khớp với thời gian họ làm quen với nhau. Chỉ cần dựa vào điểm này anh cũng có thể xác định Giang Địch chính là Lê Hồng.

Diêu Thiên Bình thò tay vào túi, anh định lấy một điều thuốc ra nhưng rồi lại thôi. Anh ý thức được anh không nên phun mây nhả khói trước mặt cô gái xinh đẹp hiền lành này.

Anh cố kiềm chế lòng mình, rồi tiếp tục hỏi về tình hình khác của Giang Địch. Thế nhưng dường như Liễu Nhu cũng chỉ biết sơ sơ về Giang Địch mà thôi. Liễu Nhu tò mò hỏi rốt cục giữa anh và Giang Địch đã xảy ra chuyện gì vậy?

Diêu Thiên Bình chỉ trả lời, Giang Địch rất giống với một người bạn gái trước đây của anh, và người bạn gái đó đã qua đời rồi. Liễu Nhu rất cảm động bởi cô cho rằng anh là một chàng trai si tình đang đi tìm hình bóng của người yêu đã mất, và bóng hình đó lại là Giang Địch.

Nhưng Liễu Nhu cũng không phải là người kín miệng, chỉ sau đó một ngày cô đã đem câu chuyện Diêu Thiên Bình tìm mình kể cho Giang Địch nghe. Cuối cùng Giang Địch cũng hiểu được tại sao Diêu Thiên Bình lại đeo bám mình như vậy, cũng do ảnh hưởng của Liễu Nhu, ấn tượng không tốt ban đầu của cô đối với Diêu Thiên Bình đã giảm hẳn.

Diêu Thiên Bình càng ngày càng tăng cường tiếp cận Giang Địch hơn. Thái độ của Giang Địch đối với Diêu Thiên Bình cũng nhũn nhặn hơn rất nhiều, dần dần cô đã cảm động chấp nhận sự theo đuổi của anh. Diêu Thiên Bình muốn lấy lòng Giang Địch nên càng bỏ nhiều công sức, thời gian cũng như tiền của cho cô hơn.

Càng ngày anh càng cảm thấy nỗi hoài nghi của anh về Giang Địch lớn hơn. Anh nhận thấy con người Giang Địch và Lê Hồng khác hẳn nhau. Liễu Nhu cũng nói cho anh rằng Giang Địch là người ham của, và trong quá trình tìm hiểu Giang Địch, thì Diêu Thiên Bình cũng nhận thấy đúng là như vậy; còn Lê Hồng là người rất coi trọng cuộc sống tinh thần, quan niệm về tiền bạc đối với cô không quan trọng lắm.

Tính cách cổ quái của Giang Định khiến Diêu Thiên Bình khổ tâm vô cùng, thế nhưng tình yêu anh dành cho cô vượt qua tất cả. Anh nhận ra mình phải trở về công ty làm việc nếu không sẽ bị sa thải. Anh thuyết phục Giang Định bỏ nghề y tá rồi cùng anh trở về Thanh Thành.

Thế nhưng từ khi trở lại Thanh Thành, mọi việc lại trở nên phức tạp vô cùng. Khi Giang Định nhìn thấy ảnh cưới của anh với Lê Hồng, cô đã điên cuồng xé nát bức ảnh đó. Nhìn thấy mảnh vụn của bức ảnh rơi rải khắp nơi trong nhà, thì sự ảo tưởng về một cuộc sống gia đình mới tươi đẹp của anh đã hoàn toàn biến mất.

Khi màn đêm yên tĩnh buông xuống, anh lặng lẽ ngắm nhìn Giang Định, tuy bề ngoài cô giống hệt với Lê Hồng nhưng chỉ có vậy mà thôi, bản chất của cô khác hẳn Lê Hồng. Cũng có thể Giang Định vẫn là Lê Hồng mà thôi, chỉ có điều lúc này cô lại là con yêu nữ đội lốt Lê Hồng được ma quỷ phái đến từ địa ngục.

Anh lại càng nhớ tới Lê Hồng trước khi cưới. Anh nhìn thấy cô mặc chiếc váy ngủ màu hoa hồng mà anh mua tặng, trong lúc mơ màng anh lại tưởng như cô đang ở ngay trước mặt. Anh làm tình với cô trong ánh đèn mờ ảo. Nghĩ tới cảnh sau đêm tân hôn anh vẫn chưa được ân ái thực sự với Lê Hồng, anh lại điên cuồng không kiểm soát nổi bản thân. Khi đạt được cao trào, anh khẽ gọi tên Lê Hồng. Thế nhưng trong buổi tối hôm đó, khi Giang Định nghe thấy Diêu Thiên Bình gọi mình là Lê Hồng, cô đã không thể chấp nhận nổi nữa. Cô bắt đầu chua ngoa xúc phạm Diêu Thiên Bình, thậm chí còn chửi rủa cả hồn ma của Lê Hồng nữa.

Diêu Thiên Bình giống như đang ở đỉnh hạnh phúc ngả nhào xuống. Anh chỉ muốn người đàn bà dưới người mình im miệng lại. Anh giơ tay bịt miệng cô, vừa khiến cô không nói được những lời bậy bạ lại vừa khiến cô không thở được. Khi anh bình tĩnh trở lại thì cô đã chết dưới tay anh.

Thế nhưng anh vẫn còn thấy chưa hết tức giận, anh vớ lấy con dao gọt hoa quả đặt trên đầu giường rồi đâm vào cơ thể cô. Lúc đâm vào người cô bản thân anh cũng không hiểu mình đang làm gì nữa, chỉ nhận thức được bóng hình Lê Hồng trong đầu óc anh dần vỡ vụn dưới những nhát dao. Tự dung anh cảm thấy hả hê, cảm thấy được giải thoát. Anh tự cho

rằng từ bây giờ bóng hình cô sẽ không bao giờ tới dày vò anh được nữa.

Nghe chuyện của Diêu Thiên Bình, Thẩm Lực trầm ngâm hồi lâu. Khi mà cái chết xảy ra ngay cạnh họ, họ có cảm giác cuộc đời mỏng manh như tờ giấy trắng vậy.

Một lần nữa anh lại nhớ tới Tần Nhược Yên. Anh nhìn thần xác không giống hình người của Diêu Thiên Bình, cố gắng che giấu nỗi lo lắng trong lòng hỏi Diêu Thiên Bình:

- Thiên Bình à, có thể là mười năm trước cậu đã từng quen một người con gái tên Tần Nhược Yên có phải không?

Diêu Thiên Bình lắc đầu đáp lại:

- Thẩm Lực à, cậu đã hỏi tới hai lần rồi đấy. Cậu hãy nói cho mình biết Tần Nhược Yên là ai đi?

Diêu Thiên Bình đưa mắt dò xét nhìn Thẩm Lực. Lúc này anh ta hoàn toàn tỉnh táo. Có lẽ anh ta đã nhận ra người con gái tên Tần Nhược Yên mà Thẩm Lực nhắc tới chính là người khiến cho Thẩm Lực si mê.

Thẩm Lực lắc lắc đầu, anh muốn nói gì nhưng lại thôi. Cái bí mật đó đã mười năm nay anh chưa từng kể cho bất kỳ ai. Tới tận bây giờ anh vẫn không muốn nói về chuyện đó có thể là do anh vẫn còn sợ.

Thẩm Lực đang sợ gì vậy? Vấn đề này anh không thể tự trả lời được. Bởi cái chết của người con gái tên Giang Định giống hệt với cái chết của Tần Nhược Yên khi xưa, mà Giang Định lại do chính Diêu Thiên Bình giết chết, sự thật này không cần phải tranh luận gì nữa.

Chính vì lí do này, điều khiến anh nghi ngờ lo sợ hung thủ giết Tần Nhược Yên năm xưa lại chính là Diêu Thiên Bình - người bạn thân nhất của anh.

Nếu sự thực đúng là như vậy liệu anh có thể chấp nhận được không?

Nhưng ánh mắt mơ hồ của Diêu Thiên Bình khiến anh nhận ra anh ta thực sự không biết Tần Nhược Yên là ai. Nhưng điều đó cũng chưa nói lên được điều gì bởi anh ta giết cô, nhưng cũng có thể anh ta không biết tên cô ta thì sao? Hoặc cũng có thể Diêu Thiên Bình mắc phải chứng mất trí nhớ, trong con người anh ta tồn tại hai loại nhân cách, anh ta đã quên hết những chuyện đã xảy ra năm đó, anh ta đã quên rằng anh ta đã từng tự tay giết một

người con gái khác.

Sau bao nhiêu năm như vậy anh ta gặp lại người con gái giống hệt cô gái năm xưa, trong một trạng thái đặc biệt lại một lần nữa anh ta sử dụng phương pháp giết người như năm xưa chẳng?

Điều này cũng có thể giải thích được tại sao Diêu Thiên Bình lại nhìn thấy Lê Hồng trên người lỗ chỗ vết thương vào đêm tân hôn. Có lẽ đó là áo giáp của anh ta hay là trí nhớ đột ngột tái hiện lại mười năm trước cũng nên.

Thế nhưng cô gái tên Lê Hồng lại có quan hệ như thế nào với Tần Nhược Yên đã chết mười năm trước đây? Còn cô gái tên Giang Dịch mới chết đây liệu có phải là người vợ mới cưới của Diêu Thiên Bình?

Thẩm Lực cứ nghĩ ngợi một hồi nhưng vẫn không nói gì cả. Lúc này anh có nói gì cũng chẳng giải quyết được chuyện gì. Anh đưa mắt nhìn Diêu Thiên Bình, anh nghĩ nếu bác sĩ có thể giám định anh ta mắc bệnh tâm thần đại loại như chứng thần kinh phân liệt chẳng hạn thì có lẽ anh ta sẽ được miễn tội chết cũng nên.

Diêu Thiên Bình mệt mỏi giơ tay, nói:

- Thẩm Lực à, cậu đi trước đi. Mình tâm sự được với cậu nên tâm trạng đã tốt hơn nhiều rồi. Cô gái cậu dẫn tới có phải là người yêu của cậu không? Cậu bố trí cho cô ấy ở chỗ nào rồi? Cậu nên tới đó chăm sóc cô ấy đi!

Nhớ tới Triển Nhan bị bỏ lại một mình trong khách sạn, Thẩm Lực tự dưng cảm thấy không yên tâm chút nào. Anh bỗng nhận thấy lúc này Triển Nhan quan trọng với anh như thế nào. Anh chỉ có một mong ước là làm sao có thể ngay lập tức ở bên cô, thậm chí có thể vô tình bỏ rơi anh bạn đang rất đau khổ hiện giờ.

Diêu Thiên Bình nhanh chóng đọc được suy nghĩ của bạn, anh lặng lẽ cười rồi nói:

- Cậu đi đi! Bây giờ mình sẽ sắp xếp lại một số di vật của Lê Hồng sau đó sẽ đi tự thú.

Lúc này ánh nắng ban mai đã tràn ngập khắp nơi.

Trên đường đi Thẩm Lực không hề gọi điện cho Triển Nhan bởi anh sợ sẽ đánh thức cô dậy. Anh chỉ còn biết vội vàng đi về hướng khách sạn cô

ở.

Khi mở cửa phòng anh phát hiện Triển Nhan vẫn giống hệt như khi anh rời cô đi, cô vẫn đang ngồi trên giường chờ đợi. Nhìn dáng vẻ của cô, anh thấy đau nhói trong lòng, anh vội vàng tiến về phía trước rồi ôm cô vào lòng, hồi lâu không mở lời được.

Sau đó họ cùng buông người xuống giường, Thẩm Lực chậm rãi kể lại chuyện cũ cho cô nghe, bắt đầu từ buổi sáng tinh mơ tràn ngập mùi hương hoa hợp hoan.

Lúc anh kể chuyện, Triển Nhan không có bất kỳ phản ứng nào. Thẩm Lực nằm ngửa mặt hướng lên trần, anh không có cách nào nhìn được nét mặt của Triển Nhan. Anh đang đắm chìm trong câu chuyện quá khứ. Nhưng lần này không chỉ có một mình anh chìm đắm trong quá khứ, người con gái anh yêu cũng đang chia sẻ với anh.

Kể xong, anh cảm thấy dễ chịu hẳn. Sau đó anh quay ra nhìn Triển Nhan, kinh ngạc nhận ra nước mắt chan hoà trên khuôn mặt cô. Anh vội vàng lau nước mắt cho cô, anh áp mặt mình vào gò má lạnh cóng của cô. Cô dang tay ôm chặt lấy anh rồi nói những gì anh không nghe rõ.

Họ cứ ôm nhau mãi như thế hồi lâu. Có cảm giác mỗi nháy mắt lại trở thành vĩnh viễn.

Lúc họ cùng nhau trở về nơi ở của Diêu Thiên Bình thì đã giữa trưa. Triển Nhan cũng đồng ý với khả năng Diêu Thiên Bình mắc chứng thần kinh phân liệt. Nếu như chỉ có một tia hy vọng nhỏ nhoi thì họ cũng muốn giúp đỡ Diêu Thiên Bình.

Lúc đó ánh mặt trời trưa hè nóng rực quét trên mặt đất, không hề có gió, cảm tưởng mọi thứ như đang dừng lại, đến cả bầy chim cũng trốn trong tổ không muốn bay ra ngoài.

Trong cái thế giới tĩnh lặng này, một bóng đen lại đang dấy lên một cơn bão lớn. Cơn bão đó bắt đầu chớp nhoáng, kết thúc nhanh gọn. Nhanh tới mức không thể tưởng tượng nổi, nhanh tới mức khiến người ta không thể phòng bị được chỉ còn biết đối mặt, biết chịu đựng mà thôi.

Một tiếng động lớn làm rung chuyển cả mặt đất đang chìm trong giấc ngủ. Thẩm Lực đứng như trời trồng hồi lâu rồi mới điên cuồng chạy tới nơi

phát ra tiếng động. Thế nhưng, dù có làm gì đi nữa cũng không cứu được kết cục đẫm máu.

Hình như không có nhiều máu lắm, nhưng đời người đã kết thúc. Diêu Thiên Bình đang nằm sấp trên nền xi măng đã bị ánh mặt trời nung đến nóng rực, anh ta đã không còn nghe thấy sự huyên náo trên cái thế giới này nữa rồi. Anh ta nhảy từ trên nóc nhà xuống, có lẽ anh muốn bay tới thiên đường. Cũng có thể anh ta muốn thực hiện nguyện vọng cuối cùng: Một khi đã ngủ thì mãi mãi không tỉnh lại nữa.

Thẩm Lực ôm lấy người bạn xấu số, anh nhìn vào khuôn mặt đã biến dạng của bạn mà không thể khóc nổi. Cuối cùng anh đã hiểu, tại sao buổi sáng sớm hôm nay Diêu Thiên Bình lại có thể bình tĩnh tới vậy.

Hoá ra khi phải đối mặt với cái chết sắp tới, con người ta lại có thể bình tĩnh tới vậy. Bởi lúc này anh ta đã chẳng còn mong ước gì hơn nữa.

Nếu Thẩm Lực sớm nhận ra thì đã có thể tránh được kết cục bi thảm này. Thế nhưng cho dù anh có thể cứu vãn được tính mạng này thì liệu có ích gì kia chứ?

Triển Nhan không nói gì, cô chỉ nhẹ nhàng kéo Thẩm Lực đứng dậy. Những người tò mò tới xem càng lúc càng đông. Cuối cùng thì cảnh sát 110 và 120 cũng tới.

Trong túi của Diêu Thiên Bình có một di thư, nội dung rất ngắn chỉ có hai câu:

Chính tôi đã giết cô ấy. Nhưng tôi không chết vì cô ấy.

Chỉ là hai câu ngắn ngủi nhưng cũng khiến người ta phải băn khoăn tìm lời giải đáp. Thế nhưng người ta không tìm thấy xác của cô gái trong phòng Diêu Thiên Bình.

Cái xác của cô gái ta đã không cánh mà bay một cách khó hiểu.

Cảnh sát cũng không tìm ra bất cứ vết tích nào về cái chết của cô gái, họ chỉ tìm thấy một vài dấu vết của một vụ giết người tại hiện trường. Thẩm Lực lần thứ hai quay lại hiện trường thì cửa phòng ngủ đã bị đóng lại. Có thể lúc đó Diêu Thiên Bình đã đưa cái xác đi hoặc cũng có thể anh ta đã xử lí cái xác vào lúc trưa.

Thẩm Lực phối hợp với cảnh sát cùng điều tra, cùng lúc anh lại giúp

đỡ người thân cũng như đồng nghiệp của Diêu Thiên Bình lo liệu hậu sự cho anh ta. Sau khi mọi việc hoàn tất, anh mới đi về Vân Thành.

Họ đi tàu hoả về, bởi Triển Nhan say ô tô.

Vào lúc này hai người bỗng có cảm giác phải nương tựa vào nhau. Có lẽ bởi vì họ vừa chứng kiến sự sinh tử li biệt, tự dưng họ cảm thấy trân trọng cuộc sống hiện tại. Sự trân trọng này khiến họ càng gắn bó với nhau.

Cuộc đời ngắn ngủi liệu ai có thể biết trước vận mệnh của mình, liệu ai có thể kiên định được tình yêu của mình đây?

Lúc đó trời đã chạng vạng tối. Không còn ánh chiều tà, mưa giông vừa tạnh khiến mặt đất ướt át khó chịu. Triển Nhan ngồi cạnh cửa sổ, đầu dựa vào vai Thẩm Lực, ánh mắt hờ hững nhìn cảnh vật xung quanh.

Không biết tự lúc nào ánh mắt cô sợ hãi khi bắt gặp một bóng đen. Khi cô định thần lại thì phát hiện ra chiếc ghế trống trước mặt từ bao giờ đã có một phụ nữ đang ngồi.

Triển Nhan sửng người vì cô có cảm giác đã gặp người phụ nữ này ở đâu đó, thế nhưng vào lúc này cô không tài nào nhớ ra được.

Thẩm Lực ngồi bên cạnh cô cũng kinh ngạc bội phần. Anh đã nhận ra, người phụ nữ này chính là người đã hai lần xuất hiện rất bí ẩn trước mặt anh. Lần đầu tiên là tại cổng trường của Triển Nhan, còn lần thứ hai là ở dưới nhà Triển Nhan.

Lúc này đây người phụ nữ xinh đẹp này đang nhìn họ chăm chăm, trên mặt cô ta không hề biểu lộ cảm xúc. Trông cô ta giống hệt như một pho tượng được tạc ra vậy. Đúng lúc hai người đang còn hoang mang không biết phải làm gì thì người phụ nữ kia vẫn im lặng, nhìn họ chòng chọc. Có vẻ như họ không liên quan gì đến cô ta, cô ta chỉ là quan sát hành khách mà thôi.

Cuối cùng Thẩm Lực cũng trấn tĩnh trở lại, anh lên tiếng trước:

- Cô là ai? Tại sao cứ đi theo chúng tôi như vậy?

Cô ta cười lạnh lùng nhưng vẫn rất dịu dàng đáp:

- Không phải tôi đi theo anh, mà là đi theo cô ta kia.

Nói rồi, cô ta chỉ về phía Triển Nhan. Thẩm Lực thấy người Triển Nhan run nhẹ, anh nắm lấy bàn tay đang để trước ngực của cô thì nhận thấy

lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi.

Cô ta nhìn Triển Nhan bằng ánh mắt sắc như dao, cuối cùng Triển Nhan cũng lên tiếng hỏi:

- Cô là ai?

Người phụ nữ cười nhạt rồi nói tiếp:

- Cô không cần quan tâm tôi là ai, bây giờ tôi nói ra tên một người không biết cô có giám nghe không?

Đôi môi Triển Nhan run lên nhưng vẫn không nói gì.

Khuôn mặt của cô ta vẫn dửng dưng, cô ta trầm ngâm một cách khó hiểu hồi lâu. Lúc cô ta im lặng, bên tai của Thẩm Lực chỉ văng vẳng lên tiếng bánh xe lửa cọt xát vào đường ray ken kết. Âm thanh này càng lúc càng to, càng lúc càng khó chịu.

Cuối cùng cô ta cũng mở miệng:

- Nam Mặc Thiên!

Các âm tiết được tuôn ra nặng nề. Khi nghe thấy cái tên này Thẩm Lực thấy trán rịn mồ hôi, còn Triển Nhan thì mắt mở to, cả người run lên bần bật.

Người phụ nữ nói xong liền đứng dậy bỏ đi giống như chẳng có chuyện gì xảy ra vậy, bóng cô ta chẳng mấy chốc đã khuất ở cuối toa.

Hoa Tưởng Dung

Người đẹp trả thù

Dịch giả: Nguyễn Thanh An

Chương 6

Bệnh nhân nặng

Mới sáng sớm bà Châu Thanh Á đã đi chợ mua đồ ăn, rồi lại bận rộn cả buổi sáng trong bếp để toàn tâm toàn ý nấu một mâm cơm thật ngon. Hôm nay tâm trạng bà rất phấn khởi, bởi con trai bà nói sẽ dẫn bạn gái tới ăn cơm. Đã lâu con trai bà không về nhà, thêm vào đó lại còn dẫn con dâu tương lai về nữa, chả trách bà vui như vậy!

Không biết tự lúc nào Thẩm Thiệp đã đứng trước cửa bếp. Nhìn thấy con gái bà liền hỏi:

- Cháu ngủ rồi hả con?
- Vừa ngủ rồi mẹ ạ, mà mẹ đừng làm nhiều đồ ăn như thế, có mấy người thôi mà, sợ không ăn hết đâu.

Bà Châu Thanh Á mỉm cười đáp lại:

- Tại mẹ vui quá đấy mà.

Nói xong bà đưa mắt nhìn Thẩm Thiệp thì thấy côờ dẫn khác thường, bất giác bà cảm thấy trong lòng nặng nề khó tả.

Mấy ngày gần đây bà cảm thấy con gái bà không bình thường, thường xuyênờ dẫn, thế nhưng có ai hỏi thì lại trả lời không có việc gì cả. Ban đầu bà còn cho rằng do con mình chưa thích ứng với vai trò làm mẹ, hay do ở nhà nhiều quá nên buồn bã quá chăng, vì vậy bà thường khuyên cô đi ra ngoài chơi. Thế nhưng con gái bà cứ ru rú trong nhà cả ngày. Chỉ khi nào đùa với con mới thấy cô cười, còn lại thì cứờ dẫn nhìn con gái của mình. Thấy cảnh tượng đó bà lo lắng lắm, bà nhắc nhở con rẽ phải thường xuyên tỉ tẽ tâm sự với vợ. Bởi bà biết tình cảm vợ chồng chúng nó luôn rất tốt đẹp. Hiện tại chúng nó đã có kết tinh của tình yêu do vậy lại càng mặn nồng với nhau hơn, sao lại có thể u uất thế kia chứ?

Đang chìm trong mạch suy nghĩ thì chợt nghe thấy tiếng chuông cửa. Bà đoán chắc là Thẩm Lực đã về nên vội vàng tháo tạp dề, rửa tay.

Cửa vừa mở bà đã đưa mắt nhìn cô gái đứng cạnh Thẩm Lực. Vừa nhìn thấy, khuôn mặt bà rạng ngời vẻ hạnh phúc. Tuy chỉ mới thoáng qua nhưng bà đã rất có cảm tình với cô gái thanh tú này, bởi trông cô đẹp hơn cả trong tưởng tượng của bà. Một cô gái khiến ai nhìn thấy cũng phải yêu quý, vậy mà lại đang khiêm tốn nhoẽn miệng cười với bà rồi dịu dàng gọi bà là bác. Được cô gái gọi là bác bà cảm thấy vô cùng thân thiết. Không biết cô ta là con cái nhà ai nhỉ? Liệu mình có phúc phận được làm mẹ chồng của cô ta không nhỉ? Nếu mà có một ngày như thế, tức là ngày Thẩm Lực và cô ta tổ chức đám cưới thì mình chắc chắn sẽ thương yêu nó giống hết con gái của mình vậy.

Ấn tượng đầu tiên tốt đẹp như vậy, đương nhiên có thể đoán ra bầu không khí giữa họ thân mật tới mức nào. Phương Trinh bận đi làm không có ở nhà, do vậy chỉ có bốn người: bà Châu Thanh Á, Thẩm Thiệp, Thẩm Lực và Triển Nhan thưởng thức bữa cơm thịnh soạn này.

Đối lập với tâm trạng hớn hở, vui vẻ của bà, Thẩm Thiệp lại buồn bã khác thường. Không chỉ khác thường mà phải nói là lạ lùng, khó hiểu nữa. Bởi ngay từ lần đầu tiên, khi Phương Trinh nhắc tới sự tồn tại của cô gái này thì Thẩm Thiệp đã cảm thấy có điều gì không ổn. Bây giờ đã có cơ hội nhìn thấy cô ta, phải công nhận rằng cô ta có một ngoại hình đẹp đẽ, đáng yêu, không những thế cô ta còn có cử chỉ dịu dàng rất đáng học tập. Thế nhưng Thẩm Thiệp vẫn cảm thấy cô ta có gì đó kỳ quặc khó hiểu.

Mấy ngày gần đây đã xảy ra rất nhiều chuyện đáng sợ, đặc biệt là cái ngày cô rời khỏi bệnh viện Tâm thần. Cô nhìn thấy mình biến thành con quỷ mặt đỏ khi nhìn vào tấm gương ngoài đường khiến cô đã ngất xỉu, sau đó thì tâm trạng cô luôn ở trong trạng thái căng thẳng tột độ.

Cũng may cô ngất không lâu thì được một người cứu, do cảm thấy

vẫn có thể gắng gượng được nên cô đã tự bắt taxi về nhà. Sau vụ đó cô trở nên để ý đặc biệt tới những sự vật xung quanh mình.

Căn hộ họ đang sống đã được mua khi họ cưới nhau. Bố mẹ Phương Trình không ở đây nên họ đón mẹ vợ tới ở cùng.

Mỗi khi cảm thấy căng thẳng cô lại ôm con rồi đi đi lại lại trong phòng, đi từ phòng này sang phòng khác, loanh quanh luẩn quẩn các phòng trong nhà. Dần dần cô phát hiện một ngăn kéo trong phòng đọc của Phương Trình luôn bị khoá chặt, tò mò không biết bên trong có gì, cô đã nén lấy chìa khoá của anh rồi đánh một chiếc. Sau khi mở ra thì cô thấy bên trong là một quyển sổ tay có mật mã.

Mật mã sáu số, phải để các bánh răng vào đúng mật mã đã được định sẵn thì mới mở được mà không để lại vết tích nào.

Quyển sổ tay khoá bằng mật mã này trở thành gánh nặng tâm lí trong lòng Thẩm Thiếp. Lúc Phương Trình không ở nhà cô liền lấy quyển sổ tay ra rồi vất óc tìm cách giải mã nào là ngày sinh của Phương Trình, ngày sinh của cô, ngày sinh của con gái, ngày họ lần đầu gặp nhau, ngày cưới, một loạt các chữ số có ý nghĩa đặc biệt. Cô đã thử hết, thậm chí còn tiến hành sắp xếp ghép các dãy số này với nhau nhưng vẫn không giải mã được.

Mật mã không giải được khiến cô ủ ê. Thậm chí cô còn quên cả gương mặt đỏ lỏm đáng sợ kia, quên cả những ảo tưởng ngày đêm dày vò cô, chỉ còn quan tâm đến quyển sổ chưa được mở mà thôi. Trong quyển sổ đó ghi chép những gì? Theo lẽ thông thường thì nó thường lưu giữ những nội dung liên quan đến mối tình cũ. Được quen biết rồi yêu nhau, kết hôn sinh con nhưng chưa bao giờ cô hỏi anh về chuyện ngày xưa. Bởi cô biết trong tim mỗi người đều có một khoảng trời riêng thuộc về họ. Trong khoảng trời riêng đó có những bí mật được giữ kín, đó là dĩ vãng mà chỉ có chủ nhân của nó được hoàn toàn sở hữu.

Không hiểu quyển sổ tay này ghi chép những chuyện gì đây? Không hiểu là chuyện gì mà khiến Phương Trình phải cài mật mã, hơn nữa lại còn khoá kín cho tới tận bây giờ? Bản thân Thẩm Thiếp cũng có những câu chuyện đẹp cũng như cay đắng trong quá khứ nhưng cô đã lựa chọn hình thức vứt bỏ và quên lãng chứ không ghi chép và cất giấu. Cuộc đời con

người thật ngẩn ngui, sinh mệnh lại quá nhỏ nhoi, cuộc sống lại quá đổi bận rộn, do vậy chúng ta nên trân trọng và nắm bắt lấy hiện tại cũng như tương lai. Con người phải học cách sống sao cho thanh thản một chút.

Trong bữa cơm chỉ có duy nhất Thẩm Thiếp trầm ngâm không nói năng gì. Triển Nhan nói chuyện rất chừng mực, Thẩm Lực giữ vai trò chủ đạo, còn bà Châu Thanh Á thì vui vẻ, tươi cười thân thiện.

Chốc chốc Thẩm Thiếp lại đưa mắt liếc Triển Nhan, từ trong mắt cô ta, Thẩm Thiếp thấy được tấm chân tình của cô ta đối với anh trai mình. Thẩm Lực không cần phải nhắc tới nữa, nỗi vui mừng tràn ngập trên mặt. Thẩm Thiếp cứ nhìn Triển Nhan như vậy, đột nhiên trong cô xuất hiện linh cảm lạ.

Thế là cô bắt đầu thay đổi thái độ, bắt đầu nói chuyện, bắt đầu biểu lộ sự quan tâm tới Triển Nhan. Nhìn thấy con gái cứ rầu rĩ tự nhiên lại vui vẻ trở lại bà Châu Thanh Á cho rằng chắc con gái vui lây với niềm vui của cả nhà, bà càng thêm măm nguyện. Bà nghĩ thầm: Về sau nếu chúng nó ngày nào cũng tới nhà ăn cơm thì sẽ nhộn nhịp lắm đây, không biết chừng có thể sẽ có tác động tốt tới chứng bệnh trầm cảm của Thẩm Thiếp cũng nên.

Thẩm Thiếp cứ như đang chơi một ván cờ, từng đường đi nước bước cô đã tính toán kỹ, cuối cùng cô hỏi về chuyện Triển Nhan và cô ai lớn tuổi hơn. Thẩm Lực cười nói bất kể ai lớn tuổi hơn thì Thẩm Thiếp cũng đều phải gọi Triển Nhan là chị dâu. Triển Nhan đỏ mặt cúi đầu, sự dịu dàng cúi đầu khiến ai cũng cảm động.

Thẩm Thiếp chủ động nói ra ngày tháng năm sinh của mình do vậy Triển Nhan cũng chẳng có lí do để giấu nữa nên cũng nói ra ngày sinh của mình, cô được sinh trước Thẩm Thiếp một tháng mười ngày.

Thẩm Thiếp lặng lẽ ghi nhớ ngày sinh của Triển Nhan. Sau khi đã đạt được mục đích cô lại trầm ngâm ít nói.

Ăn cơm xong thì con gái của Thẩm Thiếp tỉnh dậy, không khí trong nhà lúc đó lại càng náo nhiệt. Hình như Triển Nhan rất quý cô bé này cứ ôm vào lòng thơm lấy thơm để. Đứa trẻ tỏ ra không sợ người lạ chút nào, cứ giương đôi mắt đen láy nhìn Triển Nhan. Dường như nó rất tò mò với người lạ, đặc biệt là những người xinh đẹp, thanh tú. Triển Nhan còn giúp

Thẩm Thiếp tắm cho cháu bé rồi còn giúp cô thoa phấn rôm và kem chống nắng. Con bé trắng hồng nằm ngoan ngoãn trên giường, phấn khích cứ khua tay múa chân khiến ai cũng cười vui vẻ.

Cuối cùng Thẩm Thiếp cũng chờ được tới lúc chỉ còn một mình, bởi mẹ cô và con gái cô đang ngủ trưa, Thẩm Thiếp nhẹ nhàng đi vào thư phòng rồi lấy quyển sổ tay bị khoá ra.

Tay cô run run, lúc này tâm trạng cô rất phức tạp, cô vừa trông chờ mật mã chính xác để có thể đọc được nội dung ghi bên trong lại vừa muốn mật mã không chính xác bởi nếu như thế cái cô gái có cái tên Triển Nhan kia sẽ không liên quan đến quyển sổ, và cũng không có bất kỳ quan hệ nào với chồng cô - Phương Trình.

Cô xoay các vòng số theo trật tự ngày sinh của Triển Nhan sau đó mở khoá, quyển sổ liền " tách " một tiếng rồi mở ra.

Quyển sổ liền rơi xuống sàn giống như con tim Thẩm Thiếp đang rụng rời. Phải một lúc sau đó đầu óc cô trống rỗng không biết phải làm gì nữa, cô để mặc quyển sổ ở dưới sàn nhà. Cô đang nghĩ ngợi: Tại sao dãy số này lại đúng với mật mã của quyển sổ nhỉ? Là trùng hợp ngẫu nhiên ư?

Đúng rồi chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên thôi, bởi làm sao Phương Trình lại lấy ngày sinh của Triển Nhan làm mật mã cho quyển sổ của anh ấy chứ? Thế nhưng dù gì cô cũng phải chấp nhận sự thực này mặc dù rất khó khăn. Cuối cùng cô nhặt quyển sổ lên rồi đặt trên nắp đầu giường, còn mình thì ngồi trên đầu giường mở quyển sổ ra.

Mới giở được trang đầu tiên thì cô đã sửng người, cảm thấy dường như có một sức mạnh vô hình dồn hết máu trong người lên đầu, sức mạnh vô hình này khiến cô ngạt thở.

Trên trang mở đầu của quyển sổ có dán bức ảnh của một cô gái. Cô gái kia nhoẻn miệng cười.

Điều lạ lùng nữa là cô gái đó lại chính là bạn gái của Thẩm Lực - Triển Nhan.

Mặc dù đã có sự chuẩn bị về tâm lí nhưng Thẩm Thiếp vẫn không làm thế nào để chấp nhận sự thật này. Điều càng khiến cô không thể chịu đựng được chính là hàng chữ ghi trên tấm ảnh:

Nhan à, em là cô gái đẹp nhất trong tim anh, yêu em mãi mãi.

Nét chữ này sao lại thân thuộc đến thế, đúng là chữ của Phương Trinh. Dưới tấm ảnh lại có hàng chữ khác:

Khuôn mặt em trong ảnh mãi tươi tắn thế, có lẽ sẽ mãi mãi như vậy...

Giở tiếp những trang sau, đều là những bức thư tình Phương Trinh gửi cho Triển Nhan. Có bức viết về khoảng thời gian hai người bên nhau, lại có bức về những bài thơ, bài tản văn. Nói chung phần lớn đều là những bức thổ lộ tình yêu với Triển Nhan.

Mỗi lần giở một trang Thẩm Thiếp lại cần phải can đảm lên rất nhiều, bởi cô cảm thấy đau khổ vô cùng. Cho dù người phụ nữ có độ lượng, có khoan dung đến mấy cũng khó mà thản nhiên đối mặt với mỗi tình đầu của chồng mình, cho dù mối tình đó là quá khứ đi chăng nữa.

Những việc xảy ra trong quá khứ được ghi chép trong sổ thỉnh thoảng có đề ngày, đó là khoảng thời gian năm năm trước. Lúc đó họ đang ở lứa tuổi thanh xuân đẹp đẽ nhất của đời người do vậy trong họ tồn tại những mộng tưởng lãng mạn, thơ ngây về tình yêu. Họ cho rằng đã yêu là mãi mãi.

Khi Thẩm Thiếp giở tới nửa quyển thì bị gián đoạn, mấy trang không có nội dung gì.

Trên những trang giấy trắng đó cô phát hiện thấy vết nước. Với sự nhạy cảm vốn có của phụ nữ, cô nhận ra đó là nước mắt.

Một tình yêu không có hồi ức đẹp thì sẽ không bao giờ có nước mắt. Nếu bạn thật lòng yêu một ai đó thì làm sao bạn lại không thể khóc vì anh ta (cô ta) kia chứ? Một người đàn ông sắt đá thì cũng có lúc thương cảm mà. Anh lặng lẽ khóc ai biết chứ?

Thẩm Thiếp cảm thấy vô cùng chua xót. Cô rất bàng hoàng bởi những lời nói tình tứ khiến người ta phải đỏ mặt trong quyển sổ này lại chính là do Phương Trinh viết ra. Những lời này khi Thẩm Thiếp và Phương Trinh yêu nhau thắm thiết thì anh cũng rất ít khi nói với cô. Anh thường bao biện rằng, đàn ông nói gì không quan trọng, cái chính là anh ta làm được những gì.

Giở thêm mấy trang nữa thì cô đọc thấy viết:

Rời xa em là lỗi lầm lớn nhất của đời anh, nhớ em là bài học mãi mãi trong phần đời còn lại của anh.

Những lời nói dịu dàng này đối với Thẩm Thiệp lại cứng như gang thép đâm nhói vào trái tim cô. Hoá ra trong tim người chồng vốn vai kẻ má ắp, người từng đồng cam cộng khổ với cô lại có hình bóng của một người con gái khác. Trớ trêu hơn nữa là cô ta lại sắp sửa trở thành chị dâu của cô.

Tim đau nhói tới mức không thể thở được, không biết tự lúc nào nước mắt tuôn rơi.

Đây là câu cuối được ghi chép trong quyển sổ, phần còn lại của quyển sổ trắng trơn.

Nhưng thế cũng là quá đủ rồi. Thẩm Thiệp nặng nề khoá quyển sổ rồi đặt nó vào chỗ cũ.

Buổi tối khi Phương Trình đi làm về cô không nói năng gì. Mãi tới khuya, khi họ nằm trên giường chuẩn bị đi ngủ, cô mới buồn bã hỏi:

- Anh có biết hôm nay anh em dẫn bạn gái về nhà chơi tên là gì không?

Phương Trình ậm ừ một tiếng rồi đáp lại:

- Tên là gì cơ? Hôm nay anh không ở nhà nên có nhìn thấy cô ấy đâu.

Thẩm Thiệp im lặng một hồi, cố kìm nén cảm xúc, kìm không cho nước mắt trào ra:

- Cô ấy tên là Triển Nhan.

Trong đêm tối, cô cảm nhận được người Phương Trình khẽ run, mặc dù rất nhẹ nhưng cũng khiến tim cô đau nhói.

Thẩm Lực nộp tiền thuê bao di động xong thì đi ra phòng kinh doanh liên thông. Lúc này đã là bốn giờ chiều, ánh nắng chiều xuyên qua hàng cây rậm rạp tạo thành những vệt nắng trên vỉa hè. Thẩm Lực đi đôi giày thể thao màu trắng, anh có cảm giác trống vắng.

Bên đường có quán cà phê. Lúc qua đường Thẩm Lực nhìn thấy bóng một người đang bước vào bên trong. Bất giác anh dừng bước bởi anh nhận ra bóng người đó rất quen thuộc.

Cánh cửa của quán cà phê bằng kính trong. Thẩm Lực lùi về sau, nhìn qua cửa thấy người vừa vào bây giờ đã ngồi ở vị trí sát cửa sổ.

Lúc này Thẩm Lực đã nhìn thấy rõ ràng, người này không phải là

người xa lạ nào, chính là người phụ nữ áo đen luôn bám theo anh.

Một ý nghĩ loé lên trong đầu: Mình sẽ bám theo cô ta. Lúc nào cô ta cũng bám theo mình, lần này mình đã có cơ hội phản kích lại. Người phụ nữ này chắc chắn có thù hận gì với Triển Nhan. Mình phải điều tra bí mật của cô ta. Không hiểu cô ta là người thế nào nhỉ? Cô ta luôn tìm mọi cách tiếp mình và Triển Nhan, không hiểu có ý đồ gì?

Thẩm Lực nhanh chóng tìm được chỗ nấp để người phụ nữ kia không thể nhìn được. Anh khẳng định lúc này cô ta mới ổn định chỗ ngồi chắc chắn chưa kịp quan sát xung quanh, nên cô ta vẫn chưa phát hiện ra có người đang theo dõi mình.

Thẩm Lực mua một tờ báo ở quầy bán báo bên đường, sau đó dựa vào lan can cách quán cà phê không xa giả vờ chăm chú đọc báo, ánh mắt vẫn không rời khỏi quán để theo dõi người vào người ra. Tới giờ vẫn chưa có ai đi một mình vào cả, và đương nhiên ghế đối diện người phụ nữ áo đen kia vẫn trống.

Không hiểu cô ta đang chờ ai? Người mà cô ta đang chờ liệu có liên quan tới kết quả mà anh đang tìm kiếm hay không? Thẩm Lực còn đang phân vân tự hỏi thì chợt nhìn thấy một chiếc taxi đậu trước quán cà phê. Cửa xe vừa mở, một người đàn ông trẻ bước ra.

Suýt nữa Thẩm Lực đã nhảy lên vì bất ngờ. Vừa nhìn anh đã nhận ra đó không phải là ai xa lạ mà là cậu em rể Phương Trình.

Trong giây lát đầu óc anh rối tung. Anh không thể tưởng tượng nổi người phụ nữ kỳ dị ngồi bên cửa sổ kia lại có quan hệ với cậu em rể của mình. Không thể nào, có lẽ chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên mà thôi.

Lúc Phương Trình bước vào, theo bản năng anh đảo mắt nhìn xung quanh. Thẩm Lực vội vàng rút cổ lại rồi nâng tờ báo lên che hết mặt. Lúc anh hạ tờ báo xuống thì phát hiện Phương Trình đã không còn ở trước cửa quán nữa. Anh đưa mắt nhìn vào tấm kính thì thấy ghế đối diện người phụ nữ áo đen đã có người ngồi, và người đó đúng là Phương Trình.

Mặc dù anh không làm cách nào để có thể tin được cảnh tượng trước mắt nhưng Thẩm Lực vẫn buộc mình phải bình tĩnh đối mặt với hiện thực. Anh biết lúc này đứng ở đây là vô cùng nguy hiểm bởi bất kỳ lúc nào

Phương Trình cũng có thể phát hiện ra anh. Do vậy anh quay người rồi đi vài bước tới chỗ ngoặt để nấp, vừa lặng lẽ chờ đợi hai người bọn họ đi ra vừa suy nghĩ.

Hai người bọn họ dù có quan hệ gì chẳng nữa thì vào lúc này lại hẹn gặp nhau vì việc gì kia chứ? Nhưng có lẽ cuộc hẹn của họ cũng không có gì mờ ám lắm bởi nếu không họ đã không ngồi ở vị trí ngay cạnh cửa sổ.

Bỗng Thẩm Lực chợt nhớ ra: Hay chuyện này có liên quan tới em gái mình đây? Nói chung, từ trước tới nay anh có ấn tượng rất tốt về Phương Trình, và anh cảm thấy em gái mình thật may mắn vì đã lấy được một người chồng như thế. Thế nhưng lúc này đây, mọi thứ giống như một câu đố sắp được giải và sẽ thay đổi theo ư?

Khoảng nửa tiếng sau, Thẩm Lực nhìn thấy Phương Trình đi ra khỏi quán. Vì anh đứng ở vị trí rất gần nên anh có thể nhìn thấy rõ vẻ bức bối trên khuôn mặt cậu em rể, chắc hẳn cuộc nói chuyện ban nãy đã kết thúc trong trạng thái không vui vẻ chút nào. Thẩm Lực vẫn im lặng nhìn Phương Trình bỏ đi, mục tiêu hiện tại của anh không phải là Phương Trình mà là người phụ nữ mặc áo đen.

Năm phút sau thì cô ta cũng đi ra. Cô ta đeo chiếc kính râm lên khuôn mặt trắng trẻo của mình, do vậy anh không có cách nào nhìn được nét mặt của cô ta. Bỗng anh chợt nhớ ra: Người phụ nữ này hình như chưa bao giờ biểu lộ cảm xúc cả. Khuôn mặt đó, một khuôn mặt tuyệt đẹp nhưng vô cảm.

Anh nhìn thấy cô ta bắt chiếc taxi đi ngược chiều với hướng của Phương Trình. Không để lỡ thời cơ, Thẩm Lực cũng vội vàng bắt một chiếc taxi bám theo sau. Chiếc xe của anh giữ một khoảng cách an toàn với xe của cô ta. Hai mươi phút sau họ đã tới nơi cần tới. Địa điểm này vượt quá sức tưởng tượng của anh - Bệnh viện Tâm thần của thành phố.

Thẩm Lực cứ đi đi lại lại khoảng mười phút bên ngoài bệnh viện, sau đó anh mới nhẹ nhàng bước vào trong. Trên bảng giới thiệu các bác sĩ ở sảnh của bệnh viện, anh đã tìm thấy ảnh của người phụ nữ áo đen và thông tin liên quan tới cô ta.

Bác sĩ tâm lý Phạm Cầm, trên tấm bảng đó người ta giới thiệu như

vậy.

Lúc Thẩm Lực rời đi anh vẫn cảm thấy tâm trạng vô cùng nặng nề và hoang mang. Người phụ nữ mặc áo đen lại là một bác sĩ tâm lý, có lẽ nào Phương Trinh là bệnh nhân của cô ta? Vậy Triển Nhan thì sao đây? Tại sao cô ta lại bám theo Triển Nhan chứ? Triển Nhan đã từng là bệnh nhân của cô ta sao? Cái hôm nghe thấy người phụ nữ áo đen nhắc tới cái tên " Nam Mặc Thiên", tại sao Triển Nhan lại hoảng sợ đến vậy chứ? Rốt cục nhân vật có tên Nam Mặc Thiên là ai?

Triển Nhan nấu bữa tối. Cử chỉ và nét mặt của cô hình như vẫn rất vui vẻ, có vẻ như một loạt chuyện xảy ra trong mấy ngày vừa rồi không ảnh hưởng tới tâm trạng của cô vậy. Thẩm Lực nhìn Triển Nhan bất giác anh cảm thấy hoang mang. Rốt cuộc anh đã biết được bao nhiêu về người con gái này? Tuy họ sống với nhau khá lâu rồi nhưng chưa bao giờ anh hỏi cô về quá khứ của cô. Anh chỉ muốn nắm bắt hiện tại cũng như tương lai của cô mà thôi.

Thế nhưng, liệu hiện tại của cô anh biết được bao nhiêu đây? Trông Triển Nhan rất giống với một cô gái đơn thuần thế nhưng cô lại giống như một câu hỏi lớn vậy. Anh đang im lặng ngắm nhìn cô thì bị cô phát hiện:

- Anh sao vậy? Sao lại dờ dẫm ra thế?

Nét mặt của Thẩm Lực hơi dần ra một chút. Anh thầm nghĩ, có lẽ mình nhạy cảm quá mà thôi, cũng bởi quá nhạy cảm nên mới gắn kết mọi chuyện lại với nhau, quá nhạy cảm nên mới nghi ngờ tất cả. Anh chợt cảm thấy không thể chịu đựng lâu hơn nữa.

Màn đêm buông xuống thật nhanh. Trong đêm tối cô giống như con mèo con cuộn tròn trong lòng anh. Hồi lâu cô nhẹ nhàng hỏi:

- Thẩm Lực à, anh sẽ mãi mãi yêu em chứ?

Thẩm Lực vội vàng đáp lại:

- Đương nhiên anh sẽ mãi yêu em.

Trầm ngâm một lát Triển Nhan lại hỏi tiếp:

- Vậy anh có thể thề rằng sẽ mãi không rời xa em được không?

Chần chờ một lúc Thẩm Lực mới trả lời:

- Đương nhiên rồi, chúng mình sẽ mãi ở bên nhau, mãi ở bên nhau tới khi

núi bằng phẳng, trời đất chập làm một, sấm rền trong mùa đông, tuyết rơi vào mùa hè.

Sau đó Triển Nhan lại nghẹn ngào nói tiếp:

- Cho dù có xảy ra bất cứ chuyện gì thì anh cũng sẽ không rời xa em chứ?
- Em làm sao thế Nhan Nhan? Bất luận có xảy ra chuyện gì thì anh sẽ vẫn mãi ở bên em.

Nói là như vậy nhưng hôm nay Thẩm Lực cảm thấy Triển Nhan không bình thường chút nào, anh cảm thấy lo lắng vô cùng.

Tự nhiên Triển Nhan ôm chặt lấy cổ anh, nép sát vào người anh rồi hôn tới tận tận mắt anh. Môi của cô rất lạnh, nhưng anh vẫn cảm nhận được nước mắt của cô rơi nóng bỏng trên mặt anh.

Trái tim anh yếu mềm vì nước mắt của cô, một sức mạnh từ trong tim dâng lên khiến anh bất chấp tất cả để ôm cô, ôm cô thật chặt. Anh nồng cháy đáp lại nụ hôn của cô rồi dùng cơ thể mình quấn lấy cô, da này, huyết quản này, cơ thịt này, thậm chí cả xương nữa. Có cảm giác mọi bộ phận đang nứt rạn trong hành động quấn lấy nhau và lại có cảm giác mọi thứ hợp lại với nhau trong sự nứt rạn.

Năng lượng của hai người được giải phóng hết. Nếu như tình là biển cả thì đục vọng chính là những con sóng lớn. Còn tình yêu chính là con thuyền nhỏ vẫn kiên định vượt qua mọi con sóng lớn.

Khi biển cả đã yên tĩnh trở lại, con thuyền nhỏ lắc lư trên những ngọn sóng giống như một chiếc nôi lắc lư trong cõi mơ huyền ảo.

Cõi mơ này đẹp biết bao! Nó cho phép chúng ta có thể ngủ mãi không tỉnh lại ở trong không gian của nó. Thế nhưng mộng đẹp cũng không thể kéo dài hơn đêm dài. Sự le lói của buổi bình minh chính là dấu hiệu đánh thức cho giấc mộng đẹp.

Tuy còn mơ màng nhưng Thẩm Lực vẫn nhận ra Triển Nhan đã thức dậy, cô rời khỏi giường đi về phía nhà vệ sinh. Anh đuổi người thoải mái một cái rồi quay vào trong ngủ tiếp.

Khi anh vừa mới mơ màng đột nhiên bị đánh thức bởi tiếng hét thất thanh. Tiếng hét khiến anh nhồm người dậy, khi anh còn đang xác định tiếng hét đó là thật hay giả thì lại vang lên tiếng hét thất thanh thứ hai.

Đó đúng là tiếng hét của Triển Nhan.

Anh vội vàng nhảy xuống đất, không kịp xỏ dép chạy về phía nhà vệ sinh. Lúc này trời chưa sáng hẳn, cửa nhà vệ sinh vẫn đang mở, ánh đèn màu vàng le lói hắt ra. Cùng với ánh đèn vàng hắt ra còn có một mùi tanh nồng của máu và mùi thối thối rữa bốc ra.

Thẩm Lực lao như bay về phía nhà vệ sinh, tới lúc anh nhìn được vào trong đó thì chỉ còn cảm thấy đầu ong ong, giống hệt như chiếc máy bay mất lái đang rơi xuống mặt đất, phút chốc khói lửa đầy trời.

Đường ống trên trần nhà vệ sinh có một chiếc thông lọng, một người treo lơ lửng. Chính xác hơn là một cái xác.

Có lẽ người đó đã bị chết lâu rồi, cơ thể chỉ chút vết thương đã bắt đầu thối rữa.

Máu vẫn chảy ra từ cái xác, cứ từng giọt từng giọt rơi xuống nền nhà.

Cái xác đang mặc chiếc áo hai dây màu hồng phấn, bên dưới mặc minijup màu trắng. Bộ váy áo thẩm đẫm máu.

Đầu của xác chết ngẹo về một bên, khuôn mặt khác hẳn với cơ thể. Trên đó không có vết máu lại nguyên vẹn khác thường, tuy đã có đôi chút biến dạng nhưng vẫn có thể nhận ra cô gái đã chết rất đẹp.

Tóc của người chết được chải rất gọn gàng. Mái tóc dài đen được buộc bằng dây buộc tóc màu hồng phấn, và được thả sang một bên.

Thẩm Lực chết đứng đến mấy phút, anh sợ hãi giương mắt nhìn cái xác đang được treo lơ lửng trong không trung. Mà cái xác lại cứ lắc lư nhẹ giống như vừa va vào vật nào vậy.

Sau đó anh chỉ nghe thấy tiếng đổ ịch của vật gì đó. Kinh hãi ngoảnh lại nhìn thì Triển Nhan đã bất tỉnh trên sàn nhà.

Thẩm Lực không còn quan tâm tới cái xác đang treo lơ lửng kia nữa, anh vội vàng dìu Triển Nhan ra ngoài. Anh ôm chặt tấm thân mềm oặt của cô trong tay rồi đặt cô nằm lên sofa. Dù anh đã gọi, đã lay như thế nào, thậm chí bấm vào nhân trung của cô nhưng cô vẫn chẳng có phản ứng gì cả. Thẩm Lực bắt mạch cho cô thì nhận thấy mạch của cô đang đập rất yếu, tới lúc này anh hoàn toàn bối rối không biết phải làm gì nữa.

Anh đóng cửa nhà vệ sinh, trong lúc hỗn loạn vẫn không quên đi

kiểm tra quanh nhà xem có bất thường không. Thế nhưng trừ cái xác xuất hiện trong nhà vệ sinh ra thì mọi thứ vẫn bình thường. Anh nhanh chóng mặc quần áo cho cô, rồi đưa cô tới phòng khám gần đó.

Nhìn thấy Triển Nhan đã tỉnh, Thẩm Lực nhẹ cả người. Thế nhưng khi nhìn thấy đôi mắt sợ hãi của cô nhìn anh không chớp, anh bất giác lại không biết phải làm gì nữa. Trong đôi mắt cô ngoài nỗi kinh hãi còn có sự hoảng loạn thất thần. Cô cắn chặt môi dưới dường như muốn cố gắng hết sức khống chế nỗi sợ hãi khủng khiếp trong lòng.

Thẩm Lực cảm thấy buồn vô cùng, lòng dạ anh rối bời. Khi mới nhìn thấy cái xác anh cứ tưởng mình mộng du. Ý nghĩ đầu tiên đến với anh chính là : Ma

Cũng có thể đó là linh hồn, là hồn của Tần Nhược Yên quay trở về.

Thế nhưng lúc này, anh đã đánh tan ý nghĩ đó. Anh mơ hồ nhận ra có một âm mưu to lớn đang nhắm vào anh, và cũng nhắm vào Triển Nhan của anh nữa. Cũng có khả năng âm mưu này chỉ nhắm vào Triển Nhan mà thôi. Từ đôi mắt thất thần hoảng loạn của cô anh cảm nhận được cô cũng đã nhận ra điều này.

Rời phòng khám, Thẩm Lực dìu Triển Nhan về nhà. Càng lúc anh càng cảm thấy người cô mềm nhũn, có cảm giác cô không còn cả sức bước đi nữa. Anh hiểu cô đang rất sợ hãi, sợ hãi cái xác chết đầm máu trong nhà vệ sinh.

Thế nhưng tại sao cô lại phải cố hết sức để kìm nén nỗi sợ hãi này kia chứ? Nếu thay là người con gái khác, có lẽ đã sớm nhào vào lòng Thẩm Lực khóc lóc nũng nịu rồi. Chính vì lý do này, anh đoán rằng trong lòng cô chắc chắn đang giấu một bí mật không muốn cho ai biết. Tại sao cô lại không tâm sự với anh chứ? Cho dù trước kia cô có một quá khứ thế nào? Có nỗi khổ như thế nào đi chăng nữa thì cô cũng nên tin tưởng rằng anh sẽ cố gắng hết sức kể cả hy sinh thân mình để giúp cô mà.

Bởi cô yêu anh như thế kia mà. Tình yêu này sẽ kéo dài cho tới từng ngày, từng đêm về sau. Chính vì vậy anh không thể để mất cô. Cho dù có xảy ra chuyện gì thì họ cũng mãi bên nhau.

Cũng có thể cô cho rằng chưa tới lúc để nói với anh cũng nên, hoặc

cũng có thể cô vẫn chưa nghĩ ra nên nói với anh như thế nào. Cho dù thế nào anh vẫn sẽ tha thứ cho cô.

Tình yêu anh dành cho cô bao hàm rất nhiều điều mà sự tha thứ là một phần của tình yêu đó.

Cuối cùng cô cũng lên tiếng:

- Thăm Lực à, hay là chúng mình không vào nhà nữa.

Lúc nói tới đây, giọng cô rất nhẹ giống như những mảnh thủy tinh rơi vào trong cốc vậy.

Anh giả vờ bình tĩnh, mỉm cười đáp lại:

- Thôi em trấn giữ ở dưới, anh lên nhà gọi điện cho cảnh sát tới xử lý chuyện này, được không?

Cô sững người một lát rồi khẽ gật đầu đồng ý. Cô ngồi trên chiếc ghế dài bên cạnh vườn hoa rồi khẽ dùng ngón tay chải mái tóc dài rối bù. Trời không có gió, bầu không khí ngột ngạt tới mức khó thở.

Thăm Lực lên nhà, móc chìa khoá mở cửa phòng. Anh nghe thấy tiếng chìa khoá kêu lách cách do tay anh quá run.

Cuối cùng cửa đã được mở. Thăm Lực hít một hơi dài. Không khí vẫn tràn ngập mùi tanh tanh của máu. Bỗng anh nhớ tới vài ngày trước đây khi anh bước vào phòng của Diêu Thiên Bình, anh cũng có cảm giác hết như lúc này. Thế nhưng giờ đây lại chính là nhà của anh.

Thực ra trên thế giới này chẳng có một nơi nào an toàn cả. Nhưng ít nhất thì nhà mình cũng đem lại cho mình cái cảm giác đó. Thế mà lúc này, đến cả nhà mình cũng không trở thành mái ấm yên bình, không hiểu trên thế giới này anh có thể sống được ở đâu đây?

Mặc dù thế, anh vẫn lầm lũi bước vào trong. Anh vớ vội chiếc ô ngoắc trên giá để giày dép. Ít ra trong tay có vũ khí cũng cảm thấy yên tâm phần nào.

Bàn tay còn lại được để sẵn trên phím điện thoại di động trong túi quần. Trước đây anh chưa từng gọi điện báo cảnh sát. Có lẽ chỉ vài phút sau cảnh sát sẽ có mặt tại đây. Chắc chắn sẽ không tránh được những cuộc điều tra khiến người ta đau đầu nhức óc. Nhưng liệu cảnh sát đến rồi thì có thể dứt khỏi nỗi sợ hãi chăng?

Cuối cùng anh cũng lấy hết can đảm mở cửa phòng vệ sinh. Trước khi mở, anh lại hít dài một hơi.

Khi cánh cửa bật mở, anh sửng sờ không tin nổi vào mắt mình. Cái xác treo lủng lẳng trong phòng vệ sinh khi nãy đã không cánh mà bay rồi.

Anh bỗng nhớ lại cái xác trong nhà Diêu Thiên Bình cũng biến mất một cách bí ẩn như vậy.

Anh rùng mình ghê sợ. Anh cố trấn tĩnh lại rồi tìm kiếm kỹ trong phòng vệ sinh. Nhưng anh hoàn toàn thất vọng, mọi thứ đều rất sạch sẽ, kể cả vết máu trên gạch lát tường màu trắng và gạch lát nền màu vàng cũng biến mất.

Nhưng anh vẫn cảm nhận được cái mùi tanh tanh trong không khí khiến người ta buồn nôn kia. Anh vịn vòi nước để rửa hết mồ hôi đọng trên mặt. Lúc lau mặt anh nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch cắt không còn một giọt máu của mình in trong gương.

Anh nhảy bật lên rồi bắt đầu lục soát tất cả các phòng trong ngôi nhà. Một lúc sau không tìm thấy gì khác thường, anh mới dần bình tĩnh trở lại.

Chợt nhớ tới Triển Nhan đang đứng đợi mình dưới nhà, anh vội xuống nhà tìm cô. Lúc nhìn thấy cô vẫn đang ngồi trên chiếc ghế dài anh mới thở phào nhẹ nhõm.

Anh nói cho cô cái xác đáng sợ kia đã biến mất không để lại bất cứ một dấu vết nào. Cô cứ đờ đẫn nhìn anh, hồi lâu mới lên tiếng hỏi:

- Em không muốn ở lại chỗ nào nữa, em muốn về nhà em cơ.

Thẩm Lực hiểu cảm nhận của cô, nhưng anh vẫn cảm thấy đau đớn trong lòng. Họ cùng nhau lên nhà sắp xếp đồ đạc rồi chuyển tới căn phòng thuê của Triển Nhan.

Khi mọi thứ đã được thu xếp ổn định thì đã là ba giờ chiều, Thẩm Lực sức nhớ ra cả ngày hôm nay họ chưa ăn gì. Anh đưa mắt nhìn Triển Nhan, cô mệt tới mức không thể đứng thẳng lên được nữa, anh liền gọi cơm hộp. Ăn uống xong, Triển Nhan lăn ra ngủ. Thẩm Lực không tài nào ngủ được, anh lo lắng nhìn Triển Nhan tuy đã chìm vào giấc ngủ nhưng vẫn nhúu mày, bất giác anh thở dài não nề.

Trước khi ngủ, Triển Nhan đã nắm lấy tay anh cầu xin:

- Thẩm Lực à, hứa với em đừng bỏ em nhé!

Nhưng lúc này anh lại muốn ra ngoài một chút. Anh muốn gặp Thẩm Thiếp, anh nhớ tới những sự việc kỳ quặc Thẩm Thiếp đã gặp phải trước và sau khi sinh. Có lẽ họ cùng bị chụp trong một cái lưới.

Lúc chuẩn bị đi, anh cúi xuống, nhẹ hôn lên môi Triển Nhan. Cặp môi hồng hồng đó khiến anh quyến luyến không muốn rời. Tự dưng anh cảm thấy đau nhói trong tim, anh lo sợ biết bao khi nghĩ tới lần ra đi này sẽ không có cơ hội gặp lại cô nữa.

Sự lo lắng này càng khiến anh chán nản. Khi gặp Thẩm Thiếp tại quán trà anh kinh ngạc nhận ra sắc mặt của Thẩm Thiếp giống anh vô cùng.

Đôi mắt Thẩm Thiếp sưng đỏ, dường như vẫn còn vương lệ. Cô cố ra vẻ tự nhiên cười với anh. Cô không hiểu anh trai hẹn mình ra có việc gì, nhưng thực ra cô cũng đang cảm thấy chua xót và uất ức muốn chia sẻ với ai đó. Giờ đây nhìn thấy anh trai, cô đã muốn được nhào vào lòng anh biết bao, giống như hồi nhỏ cô thường nũng nịu với anh để được nghe anh an ủi:

- Em gái à đừng khóc nữa, có anh ở đây.

Nghĩ tới đây, cô chua xót rưng rưng nước mắt.

- Tiểu Thiếp à, em sao thế? Có chuyện gì mau nói cho anh nghe đi!

Thẩm Lực giơ tay nắm lấy bàn tay đang đặt trên bàn của Thẩm Thiếp. Bàn tay xương xẩu quá, Thẩm Thiếp lại gầy đi rồi, trông cô chẳng giống với người mới làm mẹ chút nào cả.

Thẩm Thiếp nhận ra mình không giữ được bình tĩnh, cô lấy giấy lau khô nước mắt rồi khẽ nói:

- Anh à, anh nói trước đi, anh gọi em tới đây có chuyện gì vậy?

Thẩm Lực trầm ngâm một lúc rồi đáp lại:

- Tiểu Thiếp à, trước đây em từng nói với anh trước khi sinh em nhìn thấy người đàn bà áo đen rất cổ quái đúng không? Thế sau này em có còn gặp lại cô ta nữa không? Em có biết cô ta không?

Thẩm Thiếp sửng người một lát rồi đau khổ cười đáp lại:

- Làm gì có người phụ nữ mặc áo đen nào, có lẽ do em bị áp lực quá lớn nên mới xuất hiện ảo giác thôi mà.

- Ảo giác ư? Em khẳng định đó chỉ là ảo giác chứ?

Thẩm Thiếp gật đầu:

- Em đã đi tư vấn bác sĩ tâm lý, cô bác sĩ đó đã kiểm tra cho em rồi kết luận em mắc chứng trầm cảm khi sinh nở, cô ấy còn kê đơn thuốc cho em nữa.

Bác sĩ tâm lý? Thẩm Lực kinh hãi tới mức suýt nhảy lên:

- Bác sĩ tâm lý nào cơ?

- Anh à, anh nói nhỏ một chút được không? Việc này em chưa nói với ai đâu, kể cả Phương Trinh nữa. Cô bác sĩ đó chính là bác sĩ điều trị chính cho đồng nghiệp của em - Triệu Oanh. Em quen cô ta khi tới thăm Triệu Oanh. Cô ấy kê đơn thuốc trầm cảm cho em uống, em đã uống được nửa liệu trình rồi. Nói chung tốt lắm anh ạ, từ ngày uống thuốc đến giờ em không còn thấy xuất hiện những ảo giác đáng sợ kia nữa.

Nghe Thẩm Thiếp nói vậy Thẩm Lực lại càng kinh hãi:

- Bác sĩ tâm lý á? Cô ta tên Phạm Cầm phải không?

Lần này đến lượt Thẩm Thiếp kinh ngạc:

- Đúng là Phạm Cầm, anh à sao anh lại biết vậy? Anh quen cô ta à?

Thẩm Lực không trả lời trực tiếp câu hỏi của em gái, anh lại tiếp tục hỏi:

- Em kể với anh là em đi tìm cô ta nhưng Phương Trinh không biết gì về việc này, sao em không nói cho nó biết? Hai đứa là vợ chồng sao lại giấu nhau thế?

Thẩm Thiếp lắc đầu bất lực:

- Anh à, anh không biết đâu hôm Phương Trinh cùng em vào Bệnh viện Tâm thần thăm Triệu Oanh đã gặp cô ta. Phương Trinh rất có thành kiến với cô ta, lại còn nói chính cô ta mới là bệnh nhân tâm thần, anh ấy không muốn em lại tới gặp cô ta, nếu anh ấy biết, anh ấy sẽ không vui đâu.

- Thế tại sao em lại đi gặp cô ta?

- Những ngày đó ảo giác xuất hiện liên tục, hơn nữa cô bác sĩ này đã nhắc khéo em là hễ có chuyện gì có thể tới gặp cô ta. Hơn nữa em cảm thấy...cảm thấy...

- Em cảm thấy thế nào?

Thẩm Thiếp trả lời một cách khó khăn:

- Em cảm thấy dường như cô ta hiểu rõ về những ảo giác của em, bởi thực ra, ảo giác của em xuất hiện một phần vì liên quan tới Triệu Oanh, mà Triệu Oanh lại là bệnh nhân của cô ta, nên em cảm thấy cô ta có thể giúp em. Và hiện nay em cũng thấy bệnh tình thuyên giảm nhiều rồi.

Thẩm Lực im lặng trong giây lát, dường như đầu anh đã không thể lí giải được sự phức tạp của vấn đề. Ngày hôm nay anh tới gặp Thẩm Thiếp vốn là muốn hỏi xem em gái có biết cô bác sĩ cổ quái kia không, nhờ vậy có thể anh sẽ vén được tấm màn bí mật về cuộc hẹn gặp giữa Phương Trình và cô bác sĩ Phạm Cầm kia. Thế nhưng bây giờ anh lại được biết Thẩm Thiếp chính là bệnh nhân của cô ta và Phương Trình cũng có biết cô ta lại còn dặn Thẩm Thiếp không được tới gặp cô ta nữa.

Tại sao Phương Trình lại hẹn gặp cô ta kia chứ? Thẩm Lực còn nhìn thấy rõ ràng lúc rời khỏi quán Phương Trình đã rất giận dữ. Điểm này hoàn toàn khớp với lời nhận xét của Thẩm Thiếp rằng Phương Trình rất có thành kiến với cô bác sĩ Phạm Cầm.

Từ việc này có thể suy đoán một giả thiết: Phương Trình gặp Phạm Cầm chủ yếu là muốn tìm hiểu về việc thường xuyên xuất hiện ảo giác của Thẩm Thiếp và chuyện liên quan tới Triệu Oanh mà thôi. Có lẽ Phương Trình hẹn gặp cũng chỉ vì Thẩm Thiếp mà thôi. Cho dù Phạm Cầm là người như thế nào? Đã gây ra những chuyện gì thì đều không có liên quan tới Phương Trình.

Thẩm Lực phỏng đoán như vậy về cuộc hẹn gặp của Phương Trình và cô bác sĩ kia, anh không nhắc gì với Thẩm Thiếp về chuyện này nữa. Bởi thực ra vợ chồng Thẩm Thiếp vốn rất thương yêu nhau, có lúc sự lừa dối có ý tốt cũng là cần thiết mà.

Nhưng tại sao Thẩm Thiếp lại khóc kia chứ? Thẩm Lực băn khoăn không hiểu nổi. Anh muốn hỏi nhưng không biết bắt đầu như thế nào. Anh cho rằng, nếu cần thiết Thẩm Thiếp sẽ nói cho anh biết. Nếu cô không nói thì chuyện đó xét cho cùng cũng không quan trọng lắm. Khi phụ nữ không vui thì sự việc cũng không đến mức nghiêm trọng như đàn ông tưởng tượng, nước mắt phụ nữ nhiều khi khiến đàn ông khó hiểu.

Lúc này, Thẩm Thiếp đang phải đấu tranh tinh thần quyết liệt: Liệu

mình có nên kể cho anh trai nghe về quá khứ của Triển Nhan không? Nhưng cuối cùng cô cũng quyết định không nói. Cô cho rằng hãy để gió cuốn trôi những chuyện trong quá khứ.

Con người không bao giờ muốn những việc trong quá khứ ảnh hưởng tới cuộc sống hiện tại. Cuộc đời quá ngắn ngủi nên phải trân trọng hiện tại. Cho dù hiện thực cuộc sống có vui vẻ hay đau khổ đều sẽ trở thành quá khứ vĩnh viễn. Ngày hôm nay sẽ trở thành ký ức của ngày mai, do vậy không nên để ký ức ngày mai thêm phần đau khổ nữa.

Nghĩ như vậy, Thẩm Thiếp cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng. Cô cười rồi hỏi anh trai:

- Anh à, nói cho em nghe chuyện của anh và Triển Nhan đi! Làm sao hai người quen được nhau? Tình cảm của anh chị thế nào?

Nhắc tới Triển Nhan, Thẩm Lực vừa vui lại vừa buồn. Ánh mắt của anh không lừa được Thẩm Thiếp. Thẩm Thiếp cảm thấy nhói đau trong lòng: Họ yêu nhau thắm thiết như vậy, bất cứ chuyện gì cũng không thể chia rẽ họ được, làm sao tình yêu của họ lại bị thay đổi bởi những chuyện trong quá khứ được kia chứ!

- Em chúc phúc cho hai anh chị!

Nói xong Thẩm Thiếp nghĩ đã tới lúc nên đi về. Mọi thứ rồi sẽ tốt đẹp thôi.

Trên đường về nhà, Thẩm Thiếp cảm thấy dưới cằm rất ngứa, cô giơ tay sờ thì thấy trên cằm nổi nhiều mụn to. Cô đau khổ nghĩ mình đã lớn tuổi thế này lẽ nào lại mọc trứng cá ư?

Thật không ngờ càng lúc lại càng ngứa. Cô soi gương thì giật mình kinh sợ phát hiện dưới cằm mình đã nổi lên một cục mụn to bằng hạt đậu tương. Cô đưa tay động vào thì cục mụn vỡ tan, máu tươi ứa ra. Cô vội vàng lấy bông thấm máu, lại soi gương lần nữa cô phát hiện chỗ da đó đã biến thành một vết loét đỏ.

Nhìn vết loét trên mặt, Thẩm Thiếp bất giác kinh sợ tái mặt. Cô giơ tay sờ vào vết loét cảm thấy nó cứng và to hơn lúc trước. Cô kinh hãi nhận ra vết loét đó đã ăn vào gia cầm.

Trong đầu cô lại thoáng hiện khuôn mặt của người phụ nữ mặc áo

đen. Cả khuôn mặt với chi chít những vết loét đỏ lôm. Ngũ quan chìm trong đám loét đỏ lôm kia...

Dường như vết loét trên mặt cô ta giống hệt với vết loét trên mặt cô lúc này.

Cô cảm thấy chân mình mềm oặt không đỡ nổi thân mình cô nữa. Cô muốn khóc nhưng không còn sức để khóc. Đột nhiên cô nghĩ ra việc gì đó, ý nghĩ đó khiến cô có một sức mạnh phi thường, cô chạy nhào vào nhà.

Bước vào nhà, cô nhận ra mẹ mình đang ngồi trên sofa xem ti vi. Bà nói với con gái cháu đang ngủ say. Vừa bước vào phòng ngủ cô đã đưa mắt nhìn con.

Cô lao nhanh tới chỗ con. Lúc đó đèn chột tắt, khuôn mặt sơ sinh đỏ lôm lợt vào mắt cô. Cô đau đớn rên rỉ, cô nghĩ lẽ nào cái thế giới này lại giống như chiếc ti vi đang phát sóng trong phòng khách kia đột nhiên mất điện rồi trở lên đen sì. Không, nói một cách chính xác hơn là trở lên trống rỗng.

Thế nhưng con người vẫn phải đối mặt với hiện thực từng giờ, từng phút. Khi Thẩm Thiếp bất chấp tất cả để nhìn con gái thì cảm giác lại trái ngược với mong muốn ban đầu. Lúc này đột nhiên cái thế giới tối tăm lạnh lẽo lại có điện, mọi thứ trở nên sáng sủa đẹp đẽ.

Khuôn mặt của con gái lại đáng yêu như thường. Nước da mỏng mịn cảm tưởng chỉ cần khẽ cấu một cái thì nước sẽ bật ra.

Thẩm Thiếp thở dài, giống như trút được gánh nặng ngàn cân. Chỉ có điều vết loét trên cằm cứ ám ảnh trong đầu khiến cô điên cuồng không tự điều chỉnh được hành vi của mình. Cô tiến về phía mẹ mình rồi nhìn bà cầu khẩn, nhận thấy vẻ bất thường của con gái bà Châu Thanh Á liền hỏi:

- Tiểu Thiếp à, con có việc gì à?

- Mẹ à, mẹ nhìn cằm con này!

Thẩm Thiếp nhận thấy mẹ mình không nhận thấy sự biến đổi ở cằm cô, cô cảm thấy nhẹ cả người.

Bà Châu Thanh Á quay người lại nhìn kỹ vào mặt con gái rồi nhẹ nhàng mắng yêu:

- Sao cằm con lại bị xước thế kia? Sao con lại bất cẩn đến thế!

Thẩm Thiếp bật khóc nước mắt:

- Mẹ à, không phải bị xước đâu, mà là...

Cô cảm thấy chính mình cũng không thể nói rõ được. Một nỗi sợ hãi bất ngờ bao vây. Cô nhận ra tư duy của mình dần tê liệt đi.

Bà Châu Thanh Á cẩn thận xem xét chỗ loét trên cằm Thẩm Thiếp rồi nói tiếp:

- Mai con tới bệnh viện khám đi, nhưng chắc chẳng có chuyện gì lớn đâu. Ngày mai con cũng phải đưa cháu đi tiêm phòng, đúng không? Mai Phương Trình bận, vậy mẹ sẽ đi cùng con nhé!

Lúc Phương Trình đi làm về, nhìn thấy cằm Thẩm Thiếp, anh giật mình. Càng cố gắng tìm hiểu nguyên nhân càng khiến anh bất lực nhú mày, nhưng anh vẫn cố gắng động viên vợ không phải lo lắng gì cả. Thế nhưng Thẩm Thiếp không thể vui lên được, cô cảm thấy giữa cô và Phương Trình đã xuất hiện một hố sâu phân cách. Do vậy, hai người không ai có thể thấu hiểu được nội tâm của đối phương. Cô vẫn không hỏi Phương Trình về chuyện giữa anh và Triển Nhan, nhưng cả ngày tâm trí cô rối bời vì chuyện này. Dường như Phương Trình cũng có tâm sự thì phải, đã mấy lần anh muốn nói với cô nhưng lại thôi.

Sự việc còn diễn tiến nghiêm trọng hơn cả tưởng tượng của Thẩm Thiếp. Vết loét ở dưới cằm không biến đổi nữa, cũng không ngứa nữa nhưng sau bữa tối thì quai hàm phải của cô bắt đầu ngứa. Trận ngứa này mới khiến Thẩm Thiếp lo lắng. Không ngoài dự đoán của cô, chưa đầy nửa tiếng sau từ chỗ ngứa ở quai hàm phải mọc lên một cái mụn, rồi cái mụn đó lại vỡ. Đám da ở vết loét chuyển từ mềm sang cứng, chuyển từ màu hồng nhạt sang đỏ đậm.

Thẩm Thiếp nhìn chăm chăm vào gương để quan sát sự biến đổi, cô có cảm giác từng sợi lông trên cơ thể dựng đứng lên, lạnh toát cả người. Trong đêm hè nóng nực, cô lại có cảm giác mình đang ở trong động băng giá. Toàn thân lạnh cóng, run bần bật.

Phương Trình cũng lo lắng nhìn mặt vợ. Cả đêm hai người trằn trọc bởi sự biến đổi này, đông thời họ vẫn phải chăm sóc cho con gái, gần như cả đêm họ không hề chợp mắt.

Sáng sớm dậy Thẩm Thiếp thấy suy sụp hoàn toàn. Mặt cô đã biến đổi, trên mặt chỉ chút những mụn nước đỏ. Khuôn mặt xinh đẹp khi xưa đã biến mất, thay vào đó là khuôn mặt ghê tởm đáng sợ như của quỷ sứ dưới địa ngục vậy.

Khi con gái tỉnh giấc, vừa nhìn thấy mặt mẹ mình, nó đã oà khóc nức nở. Có thể nó đã quen với việc mỗi sáng khi vừa thức giấc được nhìn thấy khuôn mặt tươi cười đẹp đẽ của mẹ rồi. Bây giờ nhìn thấy khuôn mặt xa lạ, xấu xí đáng sợ kia thì khó tránh nỗi sợ hãi theo bản năng mà thôi.

Thẩm Thiếp đặt con vào lòng Phương Trinh, rồi giơ hai tay che mặt, cô đau khổ không muốn sống nữa. Bà Châu Thanh Á ôm con gái rồi cũng bật khóc tức tưởi. Nhưng bà đã mau chóng lau khô nước mắt, bà muốn cứu khuôn mặt của con gái, bà không muốn cháu ngoại của bà lại có một người mẹ với khuôn mặt đáng sợ đến vậy.

Bà Châu Thanh Á đã nấu xong bữa sáng nhưng cả nhà chẳng ai có tâm trạng để ăn nữa. Thẩm Thiếp lấy từ trong tủ ra chiếc khẩu trang dùng từ thời dịch Sars hoành hành đeo che kín gần nửa khuôn mặt. Sau đó lại chải mái hỉ nhi che hết phần trán, như thế này khi ra ngoài đường mới không khiến người đi đường kinh hãi.

Phương Trinh vốn định đưa mẹ con cô đi bệnh viện nhưng lãnh đạo công ty gọi điện tới nói rằng buổi sáng hôm nay bắt buộc anh phải có mặt trong cuộc họp khẩn vô cùng quan trọng. Thẩm Thiếp nhìn vẻ mặt đăm chiêu của chồng, cô thông cảm cho sự khó xử của anh, bèn nhẹ nhàng nói:

- Anh đi đi!

Rồi cô vội vàng bế con đi ra ngoài, bà Châu Thanh Á nhanh chóng đi theo.

Khi bác sĩ da liễu nhìn thấy khuôn mặt của Thẩm Thiếp, anh ta kinh hãi mở to mắt. Sau đó lập tức gọi trưởng khoa tới. Một số bác sĩ nam có nữ có, tuổi tác, trình độ khác nhau hội chẩn khá lâu về tình trạng của Thẩm Thiếp, họ cứ nhìn nhau trao đổi kín. Sau đó trưởng khoa kết luận cô bị dị ứng, có khả năng là do tiếp xúc với một thành phần hoá chất có hại, hoặc là virus nào đó có trong sản phẩm trang điểm hay thuốc uống. Các bác sĩ kê cho cô thuốc chống dị ứng và tiêu viêm, kể cả thuốc uống lẫn thuốc bôi.

Thẩm Thiếp cũng không nhớ mình ra khỏi phòng khám da liễu thế nào nữa. Có khả năng do cô quá kinh hãi dẫn tới mất phương hướng, nhưng cô có thể nhận ra từ nét mặt của các bác sĩ rằng mặt cô không đơn giản chỉ là dị ứng.

Sự việc đã tới mức này, Thẩm Thiếp tin chắc rằng, mọi chuyện xảy ra trước đây không phải là hoang tưởng mà là sự thật. Cũng giống như bất cứ lúc nào cũng có thể xuất hiện những bệnh nhân, những phụ nữ, trẻ em mắc cùng một chứng bệnh giống cô. Nghĩ tới đây, cô ôm chặt con vào lòng theo bản năng, vừa định cúi xuống kề sát mặt vào mặt con theo thói quen bỗng cô vội dừng lại. Bởi các bác sĩ cũng không loại trừ bệnh của cô có thể lây truyền, cô phải rất cẩn thận, nhất định không để lây bệnh cho con gái.

Bà Châu Thanh Á và Thẩm Thiếp đi về hướng tầng ba của toà nhà khoa Dự phòng để tiêm phòng cho con bé. Vừa đi bà Châu Thanh Á vừa an ủi Thẩm Thiếp, bà nói bác sĩ căn dặn về uống thuốc sẽ đỡ thôi. Chỉ cần Thẩm Thiếp uống đúng liều lượng, chịu khó nghỉ ngơi, buổi tối không cần phải trông con, cứ để bà trông cho. Bà cho rằng bệnh của Thẩm Thiếp là do thiếu ngủ dẫn tới rối loạn nội tiết mà thôi.

Thẩm Thiếp trầm ngâm không nói gì, bỗng nhiên bà Châu Thanh Á không nói nữa, thậm chí bà còn đứng lại. Thẩm Thiếp cũng đứng lại theo, cô nhìn theo ánh mắt của mẹ thì thấy một bóng người trông rất quen đang thoắt ẩn thoắt hiện giữa dòng người.

Người đó đúng là bố của cô, ông Thẩm Thiên Dương.

Cô lại đưa mắt nhìn mẹ, nét mặt bà chuyển từ sự ngạc nhiên sang bất ổn. Thẩm Thiếp hiểu, chắc chắn bố cô tới đây chữa bệnh. Ông đã có tuổi nên cũng khó tránh mắc bệnh nọ, chứng kia. Hy vọng bệnh của ông không nghiêm trọng.

Vừa rồi liệu ông có nhìn thấy mẹ con cô không? Trong cầu thang kẻ lên kẻ xuống tấp nập này, có thể ông không nhìn thấy họ.

Sau khi gặp em gái, Thẩm Lực vội vàng đi tới hàng điện tử mua thiết bị camera kết nối với máy tính. Anh định lắp đặt bộ camera này ở nhà Triển Nhan, để có thể theo dõi và ghi lại bất kỳ sự bất thường nào.

Khi anh về đến nhà Triển Nhan, không thấy Triển Nhan ngồi yên

lặng chờ anh như mọi ngày.

Triển Nhan đã biến mất!

Có thể cô ấy đi chợ mua đồ cũng nên. Thẩm Lực vừa an ủi mình vừa rút di động ra gọi cho cô. Đúng là anh đã đi quá lâu.

Khi anh nghe thấy trong máy vọng lên: Số điện thoại bạn vừa gọi đã tắt máy, tự dưng anh cảm thấy lòng trĩu nặng. Anh điên cuồng nhìn ngó khắp nơi những mong tìm được dấu vết nào đó do cô để lại. Anh phát hiện một vài bộ quần áo cô hay mặc đã biến mất. Cô ấy đã bỏ mình đi rồi ư?

Thẩm Lực vẫn không tin là Triển Nhan đã bỏ đi. Triển Nhan yêu anh thế kia mà, cô còn chẳng nỡ rời anh nửa bước, sao lại có thể đi mà không lời từ biệt như vậy chứ? Trừ phi có chuyện không hay xảy ra...

Nghĩ tới đây, anh thực sự không biết làm sao để khống chế được cảm xúc của mình. Đầu anh rối bù trong những cung bậc cảm xúc khác nhau: sự hối hận, nỗi sợ hãi, lo lắng khiến anh không thể bình tĩnh lại được. Anh hối hận, lúc nguy hiểm thế này lại bỏ cô một mình. Nếu như có chuyện gì không hay xảy ra với Triển Nhan thì đây là lần thứ hai trong cuộc đời anh không thể tự tha thứ cho bản thân.

Thẩm Lực liên tục gọi điện cho Triển Nhan, anh lòng sục khắp nơi hòng mong tìm được tung tích của cô, anh đã tới những nơi có khả năng cô tới, thậm chí cả những nơi cô không muốn tới nhưng vẫn không tìm được. Khi những vì sao lấp lánh đầy trời, anh mới thất thểu trở lại căn nhà của Triển Nhan.

Anh cứ mong mỗi khi anh đẩy cửa bước vào sẽ nhìn thấy vẻ mặt tươi tắn của cô, cô sẽ cười tươi nhào vào lòng anh nũng nịu:

- Ghét thật đấy! Sao mãi giờ anh mới về nhà hả?

Anh sẽ ngượng nghịu hôn vào đôi môi mọng nước của cô rồi trả lời:

- Em là hư lắm! Làm anh sợ chết đi được, lần sau không được đi lung tung như thế nữa đâu đấy!

Thế nhưng khi anh nhìn thấy cửa sổ vẫn đen sì, sự hoang tưởng của anh cũng chấm hết. Trái tim tuyệt vọng của anh cuối cùng cũng rơi xuống vực sâu.

Không có Triển Nhan, căn nhà trống trải vô cùng. Thẩm Lực cũng

không bật đèn, anh lặng lẽ ngồi trên sofa hồi lâu. Trong bóng tối, tự nhiên những hình ảnh khi họ gặp nhau tái hiện trong đầu anh, khiến lòng anh đau như cắt, nước mắt tuôn rơi.

Sau đó anh bật đèn, lắp đặt thiết bị camera nối với máy tính. Lắp xong, anh ngồi lì trước máy tính hồi lâu. Anh mở một bài hát được Triển Nhan ghi trong máy tính - bài Đậu đỏ của Vương Phi - bài hát tử của Triển Nhan.

Vẫn chưa cùng nhau cảm nhận hết cái lạnh khi những bông tuyết rơi ngập trời

Chúng mình cùng run rẩy cùng hiểu được thế nào là sự dịu dàng

Vẫn chưa từng nắm tay em vượt qua đồi cát hoang vu

Có lẽ từ nay sẽ học được cách trân trọng thời gian

Có khi có khi anh tin mọi thứ rồi sẽ kết thúc

Bên nhau rồi xa nhau đều có thể xảy ra bởi chẳng có gì là bất hủ

Thế nhưng có lúc anh lại lựa chọn lưu luyến không rời tay

Chờ tới lúc mọi thứ đều rõ ràng có thể em sẽ chấp nhận cùng anh đi ngấm sơn thủy

Vẫn chưa từng nấu đậu đỏ để trị vết thương lâu dài cho anh

Sau đó lại cùng nhau tận hưởng thì sẽ hiểu được nỗi buồn của sự nhung nhớ

Vẫn chưa cùng nhau cảm nhận hết sự dịu dàng của nụ hôn

Có thể tuy bên em nhưng anh vẫn theo đuổi sự tự do cô độc

Có khi có khi anh tin mọi thứ rồi sẽ kết thúc

Bên nhau rồi xa nhau đều có thể xảy ra bởi chẳng có gì là bất hủ

Thế nhưng có lúc anh lại lựa chọn lưu luyến không rời tay

Chờ tới lúc mọi thứ đều rõ ràng có thể em sẽ chấp nhận cùng anh đi ngấm sơn thủy

...

Anh bật bài hát này cả đêm hôm đó, khi trời tờ mờ sáng anh mới chớp mắt. Trước khi ngủ anh đã lên kế hoạch sẽ làm gì vào ngày mai. Anh sẽ tới gặp cô bác sĩ tên Phạm Cầm kia, thậm chí tìm cậu em rể Phương Trình- người đã từng dao du với cô bác sĩ kia. Anh nhất quyết phải tìm

được Triển Nhan của anh.

Trong giấc mơ tiếng hát vẫn du dương, Triển Nhan vẫn bên anh. Giá mà hiện thực lại giống như mơ thì tốt biết bao và mơ lại như hiện thực thì tốt biết mấy!

Tiếng chuông điện thoại chấm dứt giấc mộng đẹp của anh. Mộng đẹp nào rồi cũng đến hồi kết cũng giống như trên đời chẳng có bữa tiệc nào không tan bao giờ, trên đời không có giấc mộng đẹp nào tồn tại mãi mãi.

Mẹ anh gọi điện tới, bà hốt hoảng vừa khóc vừa thông báo:

- Thấm Lực à, con mau về đi, Thấm Thiếp nó điên mất rồi, con nó đã biến mất.

Thấm Lực phóng như bay về nhà Thấm Thiếp, cảnh tượng trước mắt còn thê thảm hơn cả buổi tối hôm qua khi anh ở một mình. Trong điện thoại bà Châu Thanh Á nói Thấm Thiếp đã điên rồi, nhưng khi Thấm Lực tới thì người phát điên lại chính là mẹ anh - bà Châu Thanh Á. Vừa nhìn thấy anh bà đã nhảy bổ tới nắm chặt lấy tay anh lắc lắc rồi khóc lóc:

- Cháu gái mất tích rồi, con mau đi tìm nó về đi!

Đầu óc anh rối tung, anh ôm lấy tấm thân gầy guộc của mẹ rồi vội vàng hỏi:

- Có việc gì vậy mẹ? Tại sao cháu lại biến mất hả mẹ?

Bà Châu Thanh Á giơ tay chỉ về phía sofa, lúc này Thấm Lực mới nhìn thấy Thấm Thiếp đang co quắp trên đó. Một chiếc khẩu trang lớn che cả mặt cô, cô lơ đãng nhìn mẹ và anh trai, trông như thể đang suy tư gì đó mà cũng như thể đầu óc trống rỗng vậy.

Nhìn thấy chiếc khẩu trang màu trắng Thấm Lực kinh ngạc vô cùng. Anh buông mẹ ra rồi tiến về phía Thấm Thiếp đưa tay tháo chiếc khẩu trang ra. Thấm Thiếp không có bất kỳ phản ứng gì với hành động của anh trai, cô để mặc cho anh tháo chiếc khẩu trang. Vừa nhìn thấy khuôn mặt đầy vết loét đỏ lôm Thấm Lực bất ngờ kêu lên một tiếng. Anh không tin nổi những gì đang diễn ra trước mắt, lẽ nào anh đang mơ chẳng? Nhất định là anh nằm ở nhà Triển Nhan rồi mơ mà thôi. Chắc do anh quá nhớ nhung Triển Nhan nên mới gặp ác mộng. Ngày hôm qua anh vừa gặp Thấm Thiếp mà, tuy nhìn tâm trạng cô không tốt lắm nhưng da mặt vẫn bình thường,

sao lại có chuyện chỉ qua một đêm mà thay đổi đến mức này kia chứ?

Bà Châu Thanh Á chạy tới, vừa khóc vừa kể lại mọi chuyện cho con trai nghe. Bà kể, ngày hôm qua khi Thăm Thiếp trở về, chỉ sau một đêm khuôn mặt đã biến đổi như vậy. Sáng nay, họ vừa đưa con bé đi tiêm phòng, hai mẹ con bắt xe về, tới trước cửa khu nhà bà xuống xe vào siêu thị mua đồ ăn còn Thăm Thiếp thì ôm con về nhà trước.

Khi bà xách túi mua đồ về nhà thì phát hiện Thăm Thiếp đang thần thờ đứng trước cửa nhà, cửa nhà chưa mở ra nhưng đứa trẻ thì đã biến mất. Lúc đó bà Châu Thanh Á rất lo lắng nhưng Thăm Thiếp lại thờ ơ với mọi câu hỏi của bà. Trông điệu bộ cô cứ như thể bị ma nhập vậy.

Bà Châu Thanh Á vẫn chưa nói xong thì đã thấy Phương Trinh hốt hải về nhà. Phương Trinh một tay túm lấy Thăm Thiếp, hai mắt long sòng sọc téo lửa:

- Con đâu, con gái đâu rồi? Cô đưa con đi đâu rồi?

Đây là lần đầu tiên Phương Trinh nổi cáu với Thăm Thiếp, người đàn ông bình thường rất nho nhã này giờ đây đã mất hết bình tĩnh. Anh cứ nín lấy người vợ không ra dạng người của mình, dường như anh đang quý trước cô vậy. Bà Châu Thanh Á vẫn đứng bên thuật lại mọi chuyện một cách lộn xộn.

Dường như hành động và lời nói của Phương Trinh đã có tác dụng với Thăm Thiếp. Đôi mắt lơ đãng của cô đã bắt đầu di chuyển, sau đó thì cô hét toáng lên:

- Con ơi! Con của tôi đâu rồi?

Sau đó cô điên loạn chạy tìm khắp nơi trong nhà. Nhưng con cô đang ở đâu kia chứ? Mọi người cố giữ cô lại để cho cô bình tĩnh, nhưng càng lúc cô càng điên loạn, cô cứ luyên thuyên một mình:

- Hãy trả con lại cho tôi! Đừng có mang nó đi!

Khi cô đã bình tĩnh trở lại, thì cô lại thần thờ như người mất hồn, không thềm để ý tới những câu hỏi của mọi người. Cô cứ như vậy, lúc thì ngây ngây ngô ngô, lúc lại điên điên khùng khùng.

Rốt cuộc là ai đã mang đứa bé đi? Sau khi không hỏi được Thăm Thiếp ai cũng sốt ruột vô cùng. Đứa bé là báu vật của họ, không có nó mọi

người đều cảm thấy như tim như bị xé tan tành.

Tối hôm qua Thẩm Thiếp gần như đã thức trọn đêm, bây giờ lại phải trải qua biến cố này, cô cảm thấy mình đã suy sụp hoàn toàn. Cô ngã vật xuống sofa, mệt mỏi khép mắt lại. Bà Châu Thanh Á, Phương Trình, Thẩm Lực vội vàng bàn bạc làm thế nào để tìm đứa bé về.

Báo cảnh sát ư? Hay đăng thông báo tìm người? Đương nhiên phải như vậy rồi. Thế nhưng tìm ra được manh mối mới là điều quan trọng nhất. Họ tự phân công công việc cho nhau, Phương Trình có nhiệm vụ báo cảnh sát và đăng thông báo tìm người, bà Châu Thanh Á được sắp xếp ở nhà trông nom Thẩm Thiếp, còn Thẩm Lực được giao nhiệm vụ đi tìm manh mối.

Đầu tiên Thẩm Lực tới cổng khu nhà rồi hỏi bảo vệ. Bảo vệ có nhớ lại nói: Thẩm Thiếp đi về một mình.

Điều này chứng tỏ sau khi xuống xe để về khu nhà cô đã đánh mất đứa bé. Sau khi vào khu nhà phải đi qua một con hẻm rất vắng do vậy Thẩm Lực khó lòng tìm được người làm chứng ở đây.

Anh dừng lại bên vệ đường suy nghĩ, chẳng hiểu ma xui quỷ khiến thế nào anh lại quyết định tới Bệnh viện Tâm thần của thành phố.

Tại sao anh lại đi Bệnh viện Tâm thần chứ, chính bản thân anh cũng không giải thích nổi. Nếu như hôm nay đứa bé không bị mất tích thì anh cũng vẫn sẽ tới bệnh viện này để tìm hiểu về việc Triển Nhan bỏ đi không nói một lời từ biệt. Anh suy nghĩ: Không hiểu việc đứa bé mất tích và việc Triển Nhan bỏ đi không một lời từ biệt có liên quan tới nhau không?

Nếu nói là có liên quan thì người liên đới tất nhiên là Phạm Cầm rồi. Phạm Cầm luôn theo dõi Triển Nhan, dường như cô ta nắm được điểm yếu của Triển Nhan, hơn nữa Phạm Cầm lại là bác sĩ tâm lý của Thẩm Thiếp nữa chứ. Và điều quan trọng cuối cùng là Phạm Cầm và Phương Trình có buổi gặp mặt bí mật.

Sau khi tới bệnh viện, Thẩm Lực ngã ngửa khi biết được thông tin: Bác sĩ Phạm Cầm đã không đi làm ba hôm nay rồi, hơn nữa lại là nghỉ không phép. Điều đó đồng nghĩa với việc cô đã tự ý bỏ việc ba ngày rồi. Không ai biết tung tích của cô ta, nhân viên trong bệnh viện cũng đang đi

tìm cô ta.

Manh mối này đứt rồi. Phạm Cầm lại ngẫu nhiên biến mất vào thời điểm này, không hiểu sự biến mất của cô ta có liên quan gì tới việc này không? Thẩm Lực càng cảm thấy đau đầu.

Anh gọi điện cho Phương Trình thì được biết Phương Trình vừa rời khỏi đồn công an. Phương Trình nói cảnh sát hứa sẽ điều tra kỹ về vụ này, Phương Trình bất chấp mọi giá để tìm được con, có điều anh rất lo lắng về Thẩm Thiếp.

Ở đầu dây bên kia Thẩm Lực do dự một lát, có lẽ anh ngại hỏi Phương Trình về quan hệ giữa cậu và cô bác sĩ Phạm Cầm kia. Dựa vào trực giác Thẩm Lực nhận thấy sự lo lắng, sốt sắng của Phương Trình khi biết con gái bị mất tích là xuất phát từ đáy lòng. Cho dù thế nào thì người làm bố cũng không thể ra tay sát hại con đẻ của mình được. Anh tự nhận thấy có lẽ mình quá đa nghi.

Lúc anh trở về nhà Thẩm Thiếp, cô đang ngủ. Nét mặt cô rất phức tạp kể cả khi ngủ. Chắc cô đang mơ. Cô đang mơ gì vậy? Thẩm Lực nghĩ, bất kể cô mơ thấy gì, những việc xảy ra trong hiện thực đã quá rắc rối tới mức không thể rắc rối hơn nữa rồi.

Trong mấy tiếng đồng hồ mà bà Châu Thanh Á dường như già đi tới mười tuổi. Bà bị những sự việc xảy đến bất ngờ đánh gục. Bà vốn là người phụ nữ rất cứng rắn, sau khi li hôn, bà một mình gánh vác nghĩa vụ nuôi dưỡng hai đứa con. Tuy toà phán con gái thuộc về ông Thẩm Thiên Dương, nhưng bà vẫn kiên quyết nuôi. Sau khi có cháu ngoại, đứa trẻ đã trở thành nơi gửi gắm toàn bộ tinh thần của bà. Bà dồn hết tình cảm cho cháu ngoại, thậm chí còn nhiều hơn khi xưa bà đối với Thẩm Lực và Thẩm Thiếp. Tới giờ tự dừng đứa trẻ biến mất, Thẩm Thiếp lại trở lên không bình thường, người không ra người, ngợm không ra ngợm, sao bà có thể chịu đựng chứ?

Mãi tới khuya Thẩm Lực mới trở về nhà Triển Nhan. Hôm nay cả gia đình anh đã bị cơn sóng gió quật đến tan nát. Cảnh sát tới nhà Thẩm Thiếp điều tra và lập biên bản. Tới lúc đó Thẩm Thiếp tỉnh lại, điều khiến mọi người cảm thấy đau đớn hơn là cô đã quên hết mọi chuyện trong thời gian xảy ra vụ án, thậm chí cô còn quên cả việc mình đã có con nữa.

Khi người ta bị kích động bất ngờ, ngoài sức chịu đựng thì cách bảo vệ mình chính là trạng thái mất trí nhớ. Nhìn Thẩm Thiếp như vậy, Phương Trình đau đớn thu dọn hết đồ đạc liên quan tới con gái. Có lẽ điều này sẽ tốt cho Thẩm Thiếp, bởi nếu cô nhớ lại đã xảy ra chuyện gì thì làm sao cô có thể đối mặt với nó đây?

Nơi ở của Triển Nhan vẫn y nguyên như khi Thẩm Lực đi. Thiết bị camera vẫn bật, anh mở băng, mọi thứ vẫn bình thường kể từ lúc anh đi.

Anh phải nghỉ một lát, mai còn tiếp tục tìm cháu bé, tìm Triển Nhan nữa.

Lúc lên giường, thời tiết oi bức bắt đầu thay đổi, gió nổi lên, sấm rền chớp giạt, rồi cơn mưa to bất ngờ đổ xuống.

Anh đóng cửa sổ, tắt đèn, nhưng vẫn để máy vi tính hoạt động. Từ trên màn hình máy tính, anh có thể nhìn thấy toàn cảnh trước nhà Triển Nhan. Điều đó có nghĩa là nếu có người đột nhập vào nhà lúc này thì ngay lập tức Thẩm Lực có thể nhận thấy.

Màn hình đen sì, chỉ còn chút ánh sáng le lói, anh chỉ lờ mờ thấy cửa nhà hàng xóm đã đóng chặt.

Lúc này, Thẩm Lực rất mong có thể phát hiện ra điều gì. Khi sự việc chưa xảy ra, trong những ngày tháng anh và Triển Nhan ở bên nhau, anh luôn chỉ mong được sống bình thản như thế. Hạnh phúc giống như mặt hồ phẳng lặng, và dưới mặt nước có những thứ rất hấp dẫn. Chỉ cần mặt hồ không bị phá vỡ thì những thứ hấp dẫn ấy sẽ không biến mất, hạnh phúc mãi ở bên anh.

Thế nhưng hiện thực không bao giờ phát triển theo hướng con người mong muốn.

Thẩm Lực lúc này chỉ mong xuất hiện tình hình gì đó. Bất kể tình hình đó như thế nào, anh chỉ mong nó xảy ra. Nếu cứ tiếp tục thế này, có lẽ người tiếp theo bị điên sẽ là anh.

Anh đã theo dõi trên màn hình rất lâu nhưng rốt cuộc vẫn không có chuyện gì. Màn hình tối om giống như chiếc giếng khô ngàn năm vậy.

Mí mắt càng lúc càng nặng, cuối cùng anh cũng mệt mỏi nhắm nghiền mắt lại.

Mưa bên ngoài càng lúc càng to, tiếng mưa chôn vùi mọi thứ.

Anh tỉnh giấc, hoàn toàn là do bản năng. Anh cũng không hiểu tại sao mình có thể tỉnh lại vào lúc đó. Nhưng chỉ một lát sau anh đã cảm thấy hối hận tới tận xương tủy - giá mà anh có thể tỉnh dậy sớm hơn chút nữa thì...

Khi Thẩm Lực mở mắt ra, theo bản năng anh lại nhìn vào màn hình máy tính, đầu óc nặng trĩu của anh đột nhiên lại tỉnh táo khác thường. Bởi anh nhìn thấy cửa sổ camera sáng lên.

Anh nhảy vọt tới máy tính, khi anh vừa nhảy tới thì cửa sổ camera lại vụt tắt.

Đường điện trong nhà được thiết kế điều khiển bằng âm thanh. Điều này chứng tỏ vừa có người đột nhập.

Anh chỉ kịp nghĩ trong giây lát rồi chạy ra hướng cửa chính, điện của căn nhà bật sáng do tiếng động anh vừa chạy qua, chỉ bằng vài bước anh đã chạy xuống dưới tầng.

Nhưng anh cũng chẳng phát hiện được gì. Anh nghĩ có lẽ đèn trong nhà bật sáng là do tiếng sấm gây ra. Do vậy anh lại đi lên nhà. Sau khi sự việc xảy ra, anh lại nghĩ giá lúc đó mình tiếp tục đuổi theo nhất định sẽ biết được điều gì đó.

Bởi khi anh xem lại phần ghi hình qua máy tính, anh bất ngờ đến mức nhảy dựng lên.

Đầu tiên là đèn bật sáng. Công tắc điều khiển bằng âm thanh rất nhạy, cho dù tiếng chân người rất nhẹ thì đèn vẫn bật sáng.

Một lúc sau một bóng người xuất hiện trên màn hình.

Tim Thẩm Lực đập thình thịch, anh nín thở quan sát màn hình.

Người đó mặc áo mưa, màu của áo mưa tối, khuôn mặt của người đó lại bị che bởi khẩu trang nên không thể nhận ra đó là ai, thậm chí anh còn không phân biệt nổi đó là đàn ông hay đàn bà nữa.

Người này dùng chìa khoá mở cửa.

Sau đó thì nhẹ nhàng bước vào trong nhà. Nhìn thấy người lạ mặt bước vào nhà, Thẩm Lực sợ toát mồ hôi, chân lông dựng đứng cả lên. Bởi nhất thời anh không thể phán đoán được người lạ mặt đó đã rời khỏi ngôi

nhà chưa hay vẫn đang ở bên trong, cách anh chỉ trong gang tấc.

Anh hồi hộp theo dõi hành động của kẻ lạ mặt kia. Thoáng chốc người đó lại xuất hiện trên màn hình. Kệ lạ mặt đó nhẹ nhàng đóng cửa lại, rồi nhanh chóng bỏ đi.

Thẩm Lực cảm thấy vô cùng bức bối, anh thấy rất giận bản thân tại sao không tiếp tục đuổi theo, lại càng bức với mình sao lại cố ngủ thêm một chút làm gì chứ?

Anh hốt hoảng nghĩ: Người này đêm hôm khuya khoắt mò vào nhà Triển Nhan làm gì chứ? Sao lại vội vàng bỏ đi? Người đó phải để lại dấu tích gì đó mới đúng chứ?

Nghĩ vậy anh vội vàng bật đèn rồi tới phòng khách kiểm tra. Quả nhiên có một chiếc hộp gỗ to như lò sưởi đặt trên bàn uống nước.

Vừa nhìn thấy chiếc hộp, Thẩm Lực ngớ ngàng một lát rồi mới tiến lại gần. Bên trong chiếc hộp này là gì? Có khả năng là bom không?

Bỗng anh nhớ tới sự tồn tại của một chiếc hộp vô cùng đáng sợ trong ký ức. Ồ, nhớ ra rồi, một ngày trước khi Thẩm Thiếp sinh, đồng nghiệp của Thẩm Thiếp nhận được một chiếc hộp do một người bí ẩn gửi tới. Trong chiếc hộp đó là một đứa trẻ sơ sinh quái thai. Chẳng bao lâu sau đó, Triệu Oanh phát điên và bị chuyển vào Bệnh viện Tâm thần.

Liệu chiếc hộp đang ở trước mặt anh có liên quan gì tới chiếc hộp mà Triệu Oanh nhận được không? Trong đó liệu có một đứa trẻ sơ sinh đáng sợ không?

Trẻ sơ sinh ư?

Khi những từ này xuất hiện trong tư duy của Thẩm Lực, anh chợt nhớ tới đứa cháu đang bị mất tích của mình. Nó mới chỉ hai tháng tuổi, liệu...

Anh rên rỉ đau đớn, toàn thân run bắn lên, mồ hôi nhỏ giọt từ trán xuống. Lúc này đây, trong mắt anh chiếc hộp gỗ giống như một quả bom có thể phát nổ bất cứ lúc nào, chỉ cần anh chạm nhẹ...

Bên ngoài vọng lại tiếng sấm ầm ầm. Sau tiếng sấm, mưa càng nặng hạt hơn. Dường như ngày tận thế đang đến, anh đang phải đối mặt với sự diệt vong.

Anh tuyệt vọng tiến tới chiếc hộp rồi giơ hai tay nâng nó lên. Chiếc hộp rất lạnh giống như cục đá vậy, anh cảm thấy lạnh toát cả người.

Thẩm Lực hít một hơi dài, anh lấy can đảm dang tay mở nắp hộp ra. Dưới nắp hộp là lớp lót bằng vải bông rất dày. Thẩm Lực chợt nhớ tới hồi còn bé, bà bán kem cũng bọc kem như vậy. Lúc đó, chiếc thùng như thế này là sự thèm muốn lớn nhất của anh, nhưng vào thời điểm này nó lại trở thành ác mộng.

Anh giơ bàn tay lạnh cóng mở lớp lót bằng vải bông, anh đã chuẩn bị tâm lí với điều xấu nhất có thể xảy ra. Thế nhưng khi vừa nhìn vào trong, anh chỉ còn biết gào lên điên loạn, cả tấm thân trắng kiện đổ gục xuống nền nhà.

Anh không thể tưởng tượng nổi trong chiếc hộp kia không phải là đứa trẻ sơ sinh quái thai, càng không phải là đứa cháu gái đang mất tích mà là một chiếc đầu người.

Chiếc đầu người này được bảo quản lạnh nên vẫn chưa thối rữa, như thể mới được cắt xuống vậy. Mái tóc dài đen nhánh rối bù trước trán và thái dương, khuôn mặt xanh lét, hai mắt nhắm chặt, lông mi sụp xuống, miệng hơi há lộ ra hàm răng trắng sáng.

Chiếc đầu người đó chính là đầu của người con gái anh yêu thương. Triển Nhan của anh, là Triển Nhan ngày đêm anh nhớ nhung, không hiểu sao lại dùng hình thức này trở lại với anh.

Thẩm Lực nghệt thở, mắt anh tối sầm, dường như từng huyết quản trong người, từng dây thần kinh bị vật gì gây tắc nghẽn, cả người anh đang phải chịu nỗi đau vô bờ. Giờ phút này anh chỉ muốn hồn lìa khỏi xác để đuổi theo linh hồn của Triển Nhan. Nếu quả thật có thiên đường, thì giờ phút này anh không muốn ở địa ngục.

Thế nhưng thiên đường ở đâu kia chứ? Linh hồn của Triển Nhan ở đâu đây? Anh đang quỳ trước bàn uống nước, hai bàn tay đang nâng khuôn mặt đẹp như tạc của Triển Nhan.

Mười đầu ngón tay bắt đầu đau nhói, đau tới mức co giật.

Anh khóc nhưng không có nước mắt, tuyến lệ đã cạn khô, cuộc đời đang héo úa.

Tại sao hai người con gái anh yêu trong đời đều chết yếu như vậy chứ? Chết đúng vào lúc hạnh phúc sắp sửa bắt đầu hoặc vừa mới bắt đầu.

Không hiểu kẻ nào đã giết họ?

Ý nghĩ này vừa thoáng qua thì cả người Thẩm Lực, mọi giác quan bắt đầu hoạt động lại, mọi huyết mạch đều hồi phục hoạt động bình thường. Anh đẩy chiếc hộp gỗ lại, và quyết định cho dù có phải đào sâu ba tấc đất cũng phải tìm ra bác sĩ Phạm Cầm. Phạm Cầm chính là người biết rõ chân tướng sự việc.

Anh lại tiến về chỗ máy tính, để máy tính chạy chế độ camera. Lúc sắp sửa rời đi, bỗng anh phát hiện màn hình loé lên, một bóng hình nữa lại xuất hiện.

Lúc này tuy bên ngoài mưa vẫn to nhưng bầu trời đã sáng hơn. Khi Thẩm Lực nhìn thấy bóng người đó, anh kinh ngạc mở to mắt, mạch máu bên thái dương đập mạnh cứ như thể sắp sửa nổ tung vậy.

Anh nhìn chăm chăm vào bóng người xuất hiện trên màn hình, người đó ướt như chuột lột, mái tóc dài vừa ướt vừa rối dính chặt trên trán, đôi mắt đẹp đang đắm đuối nhìn vào căn nhà.

Triển Nhan!

Miệng Thẩm Lực mở to rồi khép lại, khép lại rồi mở to, môi an run run, cả người anh ngây ra. Lúc này anh băn khoăn tự hỏi, có phải mình đang nằm mơ hay không?

Triển Nhan nhìn vào cửa nhà hồi lâu, cô giơ tay rồi lại hạ tay xuống, dường như cô đang đấu tranh tinh thần để ra một quyết định khó khăn. Bỗng cô quay người rồi biến mất khỏi màn hình.

Thẩm Lực đột nhiên phản ứng nhanh ngoài sức tưởng tượng. Có lẽ đó là do bản năng. Anh đứng bật dậy, chỉ cần mấy bước anh đã tới cửa nhà. Mở cửa ra, anh nhìn thấy bóng Triển Nhan thoáng hiện ra rồi biến mất trên con đường.

Anh nhào về phía đó, chỉ vài bước đã đứng sau lưng bóng đen.

- Triển Nhan? Có đúng là em không Nhan Nhan?

Bóng đen dừng lại, rồi quay người lại, đôi mắt hoảng sợ giống như con hươu nhỏ.

Không thể sai được, đúng là Triển Nhan! Đúng là Triển Nhan của anh rồi!

Tâm trạng anh chuyển từ trạng thái đau khổ tột độ sang vui mừng quá đỗi, Thẩm Lực không nói được nữa, anh ôm chặt lấy cô, ôm chặt tấm thân ướt đầm của cô. Anh ép cặp môi đang run của mình vào môi cô hôn nồng cháy, đưa lưỡi nóng bỏng vào sâu trong miệng lạnh ngắt của cô, mút chặt lấy đầu lưỡi mềm mại ướt át của cô, hai tay ghì chặt vào lưng cô. Anh dùng cách này để cảm nhận sự tồn tại của Triển Nhan. Cô ấy vẫn chưa chết, vẫn chưa tới thiên đường, cô ấy vẫn đang ở chốn nhân gian, cho dù nhân gian là địa ngục.

Triển Nhan vẫn chưa chết, vậy cái đầu người trong chiếc hộp gỗ đựng đầy đá kia là ai?

Chợt anh cứng cả người, động tác chậm lại. Sau đó anh buông cô ra, anh thấy cô đang thở hổn hển, chắc hành động khi nãy của anh quá mãnh liệt khiến cô ngạt thở.

Cô nhìn anh rồi bật khóc nức nở. Cô khẽ gọi:

- Thẩm Lực!

Anh không muốn suy nghĩ gì thêm vội vàng kéo cô vào nhà để tắm nước nóng, còn bản thân anh thì thay bộ quần áo đã bị Triển Nhan làm cho ướt nhèm.

Tiếng nước vẫn róc rách chảy, anh nhẹ nhàng giấu chiếc hộp gỗ đi. Mặc dù trong đầu còn nhiều thắc mắc nhưng điều quan trọng nhất là Triển Nhan vẫn đang ở bên anh, cô ấy không phải là ai khác mà chính là Triển Nhan của anh.

Mười phút sau, Triển Nhan bước ra từ nhà tắm, cô khoác trên người chiếc khăn tắm màu hoàng yến. Trông cô đã tươi tỉnh lên rất nhiều. Khi anh vừa ôm cô thì chuông điện thoại lại réo lên.

Phương Trình gọi điện cho anh. Phương Trình rất phấn khởi thông báo:

- Anh à, đã tìm thấy cháu bé rồi.

Nghe tới đây, Thẩm Lực có cảm giác cả thế giới đã biến thành thiên đường. Chưa đầy mười phút trước anh có cảm tưởng như đang ở địa ngục

vậy mà giờ đây Triển Nhan đã trở về, cháu bé thì đã được tìm thấy.

- Tìm thấy cháu bé ở đâu vậy?

Thẩm Lực vội vàng hỏi Phương Trình.

Câu trả lời của Phương Trình vượt quá sức tưởng tượng của Thẩm Lực. Phương Trình ngừng một lát rồi đáp lại:

- Cháu ở chỗ bố anh ạ.

Bố ư? Thẩm Lực sửng người. Anh cứ tưởng mình nghe nhầm, miệng há ra không nói được gì, anh thần thờ nghe Phương Trình kể tiếp:

- Em cũng không hiểu nổi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vừa này bố gọi điện tới nói cháu bé đang ở chỗ bố, rồi bảo bọn em mau tới đón cháu. Em báo ngay cho anh để anh yên tâm, không cần phải tìm nữa. Bọn em đang chuẩn bị đi đón cháu đây. Thế anh có về ngay không? Nếu về ngay thì cùng bọn em đi đón cháu luôn nhé!

Cúp máy xong, Thẩm Lực lấy hết sức lắc đầu thật mạnh, anh nhận ra tư duy của mình cũng không đến nỗi quá hỗn loạn. Anh nhìn Triển Nhan nói:

- Nhan Nhan à, em đi cùng anh tới chỗ bố anh được không?

Sau đó anh kể ngắn gọn cho cô nghe về sự tích của cháu bé. Triển Nhan lặng lẽ gật đầu, thay quần áo xong xuôi họ đội mưa đi.

Mưa càng lúc càng to. Bắt được taxi, họ đi đến nhà ông Thẩm Thiên Dương.

Cửa vừa mở họ đã nhìn thấy Phương Trình, Thẩm Thiếp và bà Châu Thanh Á đang ở đó. Anh nhìn thấy Thẩm Thiếp đang ôm bọc tã được quấn chặt, miệng không ngừng nựng con: Con gái yêu của mẹ :. Mặt cô vẫn bị che bởi chiếc khẩu trang. Thẩm Lực gật đầu chào bố vừa mở cửa cho anh, anh kéo Triển Nhan tiến về phía Thẩm Thiếp. Khi nhìn thấy khuôn mặt đáng yêu của cháu bé anh mới thở phào nhẹ nhõm.

- Tại sao cháu bé lại ở chỗ bố anh chứ?

Ông Thẩm Thiên Dương giải thích.

Khi trời còn chưa sáng rõ, ông nghe thấy tiếng chuông cửa, ông vội vàng xuống giường mở cửa. Ông thắc mắc tự hỏi không hiểu mưa gió bão bùng thế này lại có ai tới gõ cửa chứ? Mở cửa ra lại không thấy ai cả, chỉ

thấy một bọc tã, bên trong là một đứa trẻ đang ngủ rất ngon lành.

Ông nghi hoặc ôm lấy đứa trẻ. Không hiểu nó là con cái nhà ai? Ông ôm nó vào nhà, quan sát đứa bé một hồi ông giật mình phát hiện cổ nó đang đeo một bức tượng phật nhỏ bằng vàng.

Trời ạ! Đứa bé này chính là cháu ngoại của ông. Đây chính là bức tượng phật ông tặng nó khi mới sinh mà.

Đầu óc ông rối bời. Ông đặt cháu bé lên giường rồi nhanh chóng gọi điện tới nhà Thẩm Thiếp. Phương Trinh nghe máy rồi ngay lập tức thông báo cho ông biết chuyện cháu bé mất tích. Ông vội vàng khuyên không nên lo lắng bởi cháu bé vẫn khỏe mạnh và đang ở bên nhà ông. Ông bảo các con mau tới nhà ông rồi ông sẽ kể tường tận cho nghe.

Mọi người nghe thấy ông nói như vậy thì nửa tin nửa ngờ. Chuyện này quả thật vượt quá sức tưởng tượng của họ. Đứa bé tại sao lại di chuyển tới nhà ông chứ?

Ông Thẩm Thiên Dương nhìn ánh mắt nghi ngờ của mọi người, chẳng biết làm gì hơn ông khẽ thở dài, nét mặt nặng nề. Tới lúc này, Thẩm Lực mới phát hiện ra ông già hơn trước rất nhiều, đáng vẻ ốm yếu.

Thẩm Thiếp lúc này vẫn ôm chặt con trong lòng, cô cúi đầu thì thầm nói chuyện với con gái. Dường như cô không quan tâm tới mọi người xung quanh, cô đang đắm chìm trong thế giới của hai mẹ con. Phương Trinh vẫn ngồi bên Thẩm Thiếp, anh ôm chặt bờ vai gầy của vợ.

Bà Châu Thanh Á ngồi ở một góc sofa đằng xa, trầm ngâm không nói gì, Thẩm Lực kéo tay Triển Nhan tiến về phía mẹ an ủi:

- Mẹ à, cháu không có chuyện gì là may mắn lắm rồi.

Bà Châu Thanh Á ngẩng đầu lên rồi cố gượng cười với con trai, nhưng ánh mắt bà lại hướng về phía ông Thẩm Thiên Dương. Ánh mắt đó vừa phức tạp, lại sắc nhọn khiến ông Thẩm Thiên Dương muốn lẩn tránh mà không lẩn tránh nổi.

Ông Thẩm Thiên Dương không gượng được lâu, ông đưa mắt nhìn về hướng khác, về hướng Triển Nhan.

Ông lại nhìn Triển Nhan, cô cắn chặt môi, cúi đầu, không nói gì. Cảnh tượng trước mặt khiến Thẩm Lực không lí giải nổi. Đây là lần đầu

tiên ông Thẩm Thiên Dương gặp Triển Nhan thì phải, ban nãy do quá vội nên anh vẫn chưa kịp giới thiệu với ông.

Đúng lúc này, một sự việc bất ngờ xảy ra. Thẩm Thiếp vừa đang ngồi bế con tự dưng đứng phắt dậy lao về phía Triển Nhan. Đứa bé đang được bế sợ hãi oà lên khóc.

Thẩm Thiếp một tay bế con, còn tay kia túm lấy Triển Nhan rồi gào lên bằng thứ giọng rất đáng sợ:

- Sao mày dám đưa con tao đi? Tại sao?

Nói xong cô xô Phương Trinh đang đứng ngăn ở giữa:

- Chúng mày hòa lại đúng không? Chúng mày hòa với nhau, chúng mày tưởng tao không biết à? Chúng mày dự định cướp con của tao sau đó bỏ rơi tao đúng không?

Phút chốc bầu không khí trở nên nặng nề. Thẩm Thiếp giơ tay giật chiếc khẩu trang trên mặt, lộ ra khuôn mặt đáng sợ, cô lại chỉ vào Triển Nhan:

- Chính mày đã làm cho tao ra nông nỗi này đúng không? Tao sẽ không bao giờ bỏ qua cho mày!

Nói rồi cô giơ tay cào mặt Triển Nha. Mọi người vẫn chưa kịp có phản ứng gì thì chỉ nghe thấy Triển Nhan hét lên thảm thiết, khuôn mặt đẹp như hoa của cô trong giây lát đã bị lột xuống.

Thẩm Lực sẽ mãi mãi không thể quên được cảnh tượng khiến anh kinh hãi tột độ này. Khuôn mặt của Triển Nhan bị Thẩm Thiếp lột xuống, lộ ra một bộ mặt vô cùng đáng sợ.

Phần trên và phần dưới khuôn mặt hoàn toàn đối nghịch nhau. Phía trên của khuôn mặt với vầng trán đầy đặn sáng sủa, cặp lông mày đẹp xanh như núi, đôi mắt trong sáng thuần khiết. Nhưng phần dưới của khuôn mặt nếu có thể gọi là khuôn mặt thì lại không có mũi, chỉ thấy một đồng thịt không rõ ràng và hai lỗ mũi một bên to một bên nhỏ. Cái miệng của cô không có môi trên, chỉ có môi dưới nhưng môi dưới lại rất dày, khi nhìn vào có cảm giác giống như một đồng thịt chằng đâu vào đâu.

Phần da phía dưới khuôn mặt đen sì thô ráp, khác hẳn lớp da trắng hồng, mỏng mịn phía trên. Trông giống như lớp vỏ cây bị thiêu cháy rụi

vậy.

Thẩm Thiếp không thể ngờ được hành động của mình lại gây hậu quả nghiêm trọng đến thế! Cô thét lên một tiếng rồi run rẩy vứt lớp da mặt kia đi, sau đó chỉ vào Triển Nhan gào lên:

- Ma! Ma!

Lúc này mọi người đều quá sợ hãi nên không có cách nào điều khiển được bản thân nữa, họ biến thành những tượng đá. Triển Nhan với khuôn mặt bị bóc rách cũng sững người lại, sau đó cô tiến lên nhặt miếng da mặt bị Thẩm Thiếp vứt đi rồi quay người chạy trốn.

Hoa Tưởng Dung

Người đẹp trả thù

Dịch giả: Nguyễn Thanh An

Chương 7

Bác sĩ phẫu thuật thẩm mỹ

Sau khi Thẩm Lực bình tĩnh trở lại thì chợt phát hiện ra có một người còn bị sốc hơn cả anh, đó là bố của anh - ông Thẩm Thiên Dương.

Ông đã ngã vật xuống đất bất tỉnh.

Mọi người vội vàng đỡ ông lên giường. Một lúc sau ông mới tỉnh lại. Câu nói đầu tiên khi ông tỉnh lại:

- Ông trời có mắt, người có tội cuối cùng sẽ bị báo ứng.

Nói xong, ông bật khóc. Khuôn mặt xanh xao bỗng chốc chuyển sang vàng ệch, cả người ông suy nhược giống như chiếc lá khô lắt lay sắp rụng.

Nhìn thấy bố tỉnh lại, Thẩm Lực mới nhận ra Triển Nhan đã đi mất rồi. Anh vội vàng chạy ra ngoài cửa nhưng chẳng thấy bóng dáng cô đâu cả. Trước mắt anh tự dưng tái hiện khuôn mặt đáng sợ của Triển Nhan. Tại sao Triển Nhan của anh lại biến ra như vậy chứ? Hay cô ấy vốn là như vậy?

Anh sức nhớ tới câu chuyện về cô y tá đeo khẩu trang mà Tạ Viễn Kiều từng kể. Khuôn mặt trong câu chuyện đó lẽ nào chính là khuôn mặt thật của Triển Nhan khi bị lấy đi chiếc mặt nạ da người?

Anh bủn rủn chân tay, cả người dựa vào tường, anh dần mất hết sự sợ hãi, sự đau đớn, chỉ cảm thấy mơ hồ. Trước mặt anh dường như có một đám mây mù buông xuống chụp lên người. Anh không biết hiện tại mình đang mơ hay đang tỉnh nữa.

Không biết bao lâu sau, anh nhìn thấy một người phụ nữ xuất hiện trong đám mây mù. Người phụ nữ này mặc bộ quần áo đen với khuôn mặt đẹp nghiêng nước nghiêng thành, nhưng lại không hề có biểu lộ cảm xúc.

- Phạm Cầm!

Thẩm Lực buột miệng thốt ra. Anh nhìn kỹ lại thì nhận ra không phải là ảo giác, đúng là người phụ nữ bí ẩn có tên Phạm Cầm. Chính anh cũng đang muốn tìm cô, quả thật muốn tìm cô ta khó như mò kim đáy bể, không

ngờ cô ấy lại bất ngờ xuất hiện trước mặt anh.

Phạm Cầm cứ chậm rãi từng bước một tiến về phía anh, cô ta cười lạnh rồi nói:

- Bây giờ anh đã biết rõ về khuôn mặt người con gái anh yêu rồi chứ?

Thẩm Lực cố kìm nén nổi tức giận, anh rít qua kẽ răng hỏi Phạm Cầm:

- Rốt cuộc...cô ấy là ai?

Phạm Cầm tiếp tục cười lạnh đáp lại:

- Anh đừng hỏi tôi, tôi có biết đâu.

Sau đó cô ta chỉ về hướng nhà ông Thẩm Thiên Dương:

- Anh đi mà hỏi bố anh, ông ta sẽ nói cho anh nghe. Tôi có thể đi cùng anh.

Thẩm Lực kinh ngạc nhìn Phạm Cầm một lúc, anh nhớ lại vẻ mặt thất thần của bố. Anh khẽ gật đầu, rồi trở về nhà bố. Phạm Cầm đi phía sau.

Vừa vào tới cửa, anh nhìn thấy Phương Trinh, Thẩm Thiếp, bà Châu Thanh Á đang vây quanh ông Thẩm Thiên Dương. Ông đang nằm trên giường, ôm đầu rên rĩ.

Thẩm Lực và Phạm Cầm lặng lẽ đứng đằng sau họ.

Ông Thẩm Thiên Dương khóc một hồi rồi bắt đầu kể, ông sắp sửa kể một câu chuyện sẽ khiến cho mọi người có mặt đều giật mình kinh sợ.

Đó là thời điểm hai mươi tám năm trước.

Một sản phụ sắp sinh được chồng đưa tới một bệnh viện thuộc Thanh Thành.

Người chồng liền gọi điện cho Chủ nhiệm khoa Sản bệnh viện - Lâm Thiên Vân. Ông muốn chủ nhiệm quan tâm hơn tới người vợ sắp sinh của mình. Chủ nhiệm Lâm Thiên Vân vốn là bạn học cấp hai của ông. Chủ nhiệm Lâm Thiên Vân đồng ý sẽ cố hết sức giúp đỡ họ.

Lúc sản phụ được chuyển tới bệnh viện thì đã là mười giờ tối. Lúc này không phải là ca trực của Lâm Thiên Vân nhưng sau khi biết tin, cô đã vội vàng tới bệnh viện. Cô kiểm tra kỹ cho sản phụ, rồi nhiệt tình ngồi trông sản phụ cho tới khi cô ta sinh.

Lúc đứa trẻ cất tiếng khóc chào đời đã là bốn giờ sáng. Sản phụ do quá căng thẳng, mệt mỏi và đau đớn nên vừa đẻ xong đã ngủ thiếp đi, thậm chí cô còn chưa kịp nhìn con mình nữa.

Nhưng chủ nhiệm Lâm Thiên Vân và hai cô y tá nhìn thấy đứa trẻ mới được sinh ra thì kinh hãi biến sắc. Đứa trẻ khoẻ mạnh nhưng nó là một quái thai, nói một cách chính xác hơn nó là đứa trẻ khiếm khuyết.

Đó là đứa bé gái.

Từ trước tới giờ, Chủ nhiệm Lâm Thiên Vân và đồng nghiệp chưa từng nghe nói qua về dạng quái thai kỳ lạ như thế này: phần trên của khuôn mặt đứa trẻ rất bình thường, mắt của nó thậm chí đã mở, mí mắt hơi sưng giống như mọi đứa trẻ sơ sinh khác, đôi mắt vừa tròn vừa đen láy khiến ai nhìn thấy cũng yêu. Nhưng phần dưới khuôn mặt lại khiến họ không giám nhìn, trông nó giống hệt một khối thịt chưa thành hình, không phân biệt nổi đâu là mũi, đâu là miệng, chỉ thấy mấy cái lỗ chẳng có quy tắc gì cả. Một cái lỗ đang mở, phát ra tiếng khóc.

Mặc dù Chủ nhiệm Lâm Thiên Vân và hai cô y tá chưa hết bàng hoàng nhưng họ vẫn không quên kiểm tra sức khoẻ cho cháu bé. Họ nhận thấy ngoài khuyết tật trên mặt ra, cháu bé hoàn toàn khoẻ mạnh, cháu bé nặng bốn cân.

Chủ nhiệm Lâm Thiên Vân vừa tắm cho cháu vừa chau mày suy nghĩ. Hai cô y tá đã lo liệu co sản phụ ổn thoả. Sản phụ rất yếu, nhưng cũng không gặp phải vấn đề gì lớn về sức khoẻ cả, sau khi tỉnh lại chỉ cần tắm bổ sẽ hồi phục.

Nhưng còn đứa trẻ sơ sinh kia, liệu khi tỉnh lại sản phụ nhìn thấy thì cô ấy sẽ phản ứng ra sao đây? Bất kỳ một người mẹ nào cũng mong con mình khoẻ mạnh, thông minh. Hiện tại sức khoẻ cô suy nhược vậy liệu có thể chịu đựng được cú sốc mạnh này?

Chủ nhiệm Lâm Thiên Vân lòng nóng như lửa đốt, sau khi bọc đứa trẻ xong xuôi, cô chợt nảy ra một ý nghĩ. Cô kéo hai cô y tá ra nơi khác thì thầm mấy câu với họ. Ban đầu hai cô y tá kinh ngạc nhưng cuối cùng cũng lặng lẽ chấp nhận.

Nhận thấy hai cô y tá không có ý kiến gì, Chủ nhiệm Lâm Thiên Vân liền bế đứa bé tới chỗ bố đẻ của nó. Khi nhìn thấy khuôn mặt đứa con đã được trông mong từng ngày, ông khóc rống lên.

Chủ nhiệm Lâm Thiên Vân một mặt khuyên nhủ mặt khác lại nói với

ông những gì vừa nói với hai cô y tá.

Mới nghe xong, ban đầu ông phản đối kịch liệt, ông giải thích, cho dù như thế nào đứa trẻ vẫn là kết tinh tình yêu của hai vợ chồng, nó là cốt nhục của họ, do vậy họ không thể yêu quý nó bởi nó khoẻ mạnh hoặc vứt bỏ nó khi nó chẳng may bị khiếm khuyết. Nếu làm thế họ sẽ đắc tội với nó, bởi nó mới chào đời, nó quá đáng thương!

Chủ nhiệm Lâm Thiên Vân nghe ông từ chối, liền tiếp tục nhấn lại khuyên nhủ. Cô nói, người làm cha làm mẹ nào có thể chấp nhận con mình như vậy chứ? Cho dù anh có chấp nhận, vậy mẹ đứa bé thì sao? Mặc dù cô đã cố gắng sinh nó ra bình an, nhưng hiện tại tình hình sức khoẻ của cô không tốt, thực sự cô không thể chịu được cú sốc như thế này.

Còn với cháu bé, nếu cháu có may mắn sống sót được, vậy thì cháu sẽ phải đối mặt với rất nhiều vấn đề. Trong quá trình cháu trưởng thành, cháu bé sẽ phải đối mặt với rất nhiều vấn đề. Trong quá trình cháu trưởng thành, cháu bé sẽ không thể hưởng được tình yêu cũng như hạnh phúc mà những đứa trẻ bình thường khác nghiệm nhiên được hưởng. Nó sẽ luôn bị kỳ thị, đồng thời dưới ánh mắt kỳ thị này nó sẽ rơi vào trạng thái tâm lý tự ti nghiêm trọng, thậm chí có thể mắc chứng tự kỷ.

Nếu ông kiên quyết nuôi cháu bé, không những cả đời cháu bé sẽ phải sống trong đau khổ, bản thân vợ chồng ông sẽ phải chịu một gánh nặng kinh tế và phải đeo gông cùm tinh thần nặng nề. Cuộc đời ông từ đó sẽ giăng đầy những khói mù, ông không thể tận hưởng niềm vui như bao ông bố khác. Chính đứa con sẽ trách vợ chồng ông, trách sao lại sinh ra nó không được bình thường như những đứa trẻ khác.

Người đàn ông mới được làm bố không lâu trầm mặc hồi lâu rồi hỏi lại:

- Thế cậu định thế nào? Nếu vứt bỏ đứa trẻ này, mẹ của nó liệu có chịu được không?

Chủ nhiệm Lâm Thiên Vân mỉm cười, đáp lại một cách bí mật:

- Sắp tới hôm qua, một sản phụ được chuyển vào bệnh viện từ trạm xá nông thôn. Lúc chuyển tới, người mẹ và thai nhi chỉ còn thoi thóp thở. Được bọn mình kịp thời cấp cứu, nhưng chỉ cứu được đứa trẻ, người mẹ đã

chết ngay sau khi sinh. Chồng của cô ta không chịu được cú sốc nặng nề nên nói không cần đưa bé đó nữa, đề nghị với bọn mình hãy gửi nó vào trại trẻ mồ côi. Đứa bé hiện đang được nuôi trong lồng ấp, nó là một bé trai khoẻ mạnh. Nếu như cậu chấp nhận, mình sẽ thương lượng với bố đẻ của cháu bé, cho ông ta một chút tiền, vậy thì đứa bé đó sẽ là của vợ chồng cậu rồi.

Nghe xong ông sững sờ hồi lâu, rồi ông vẫn lắc đầu tỏ vẻ không đồng ý bởi đứa trẻ không phải là cốt nhục của mình vậy nuôi nó liệu có ý nghĩa gì chứ?

Chủ nhiệm Lâm Thiên Vân đáp lại:

- Thôi thì coi nó như một sự an ủi đối với vợ cậu vậy. Cậu không nói cho cô ấy biết, thì nhất định cô ấy sẽ nuôi nó như con đẻ của mình. Các cậu còn trẻ, hai năm nữa lại có thể sinh thêm con. Làm như vậy có phải vẹn cả đôi đường không? Ý này của mình, cậu cứ tham khảo xem sao nhé!

Lúc này vợ của ông ta đã tỉnh lại. Biết tin ông vội vàng tới phòng thăm cô. Vừa nhìn thấy chồng cô đã hỏi vội:

- Con đâu anh? Con của chúng mình đâu rồi? Nó có khoẻ không anh? Em vẫn chưa nhìn thấy nó, là con trai hay con gái hả anh? Mau bế nó tới đây cho em ngắm đi!

Nước mắt trào ra hai khoé mắt của ông. Từ trong ánh mắt vợ, ông nhìn thấy tình yêu của người mẹ mãnh liệt. Sao ông lại có thể nhẫn tâm nói với cô ấy rằng cô ấy vừa sinh ra một đứa trẻ quái thai chứ?

Thế là ông liền an ủi vợ:

- Con của chúng ta rất khoẻ, là con trai em ạ. Nó vẫn đang ở trong lồng kính, chắc tí nữa em có thể nhìn thấy nó đấy.

Ông nhìn thấy vẻ hạnh phúc, sự vui sướng, niềm mong chờ trong ánh mắt của vợ. Vậy là ông quyết định nghe theo lời của Chủ nhiệm Lâm Thiên Vân, trao đổi con gái của chính mình.

Câu chuyện dừng ở đây, ai nấy đều rất ngỡ ngàng.

Bà Châu Thanh Á là người có phản ứng đầu tiên. Một tay bà túm lấy ngực áo ông, vừa túm bà vừa lu loa:

- Thấm Thiên Dương! Sao ông lại nỡ làm như thế? Người đàn ông trong

câu chuyện chính là ông phải không? Ông nữ ruồng rẫy con gái đẻ của mình. Hồ dữ còn không ăn thịt con. Thấm Thiên Dương à, ông không phải là người.

Bà lại tiếp tục khóc lóc:

- Con à, hãy nói cho mẹ con còn ở trên đời này không? Nó chính là đứa vừa bỏ đi ban nãy phải không? Nó tên là Triển Nhan đúng không? Hoá ra đứa trẻ mệnh khổ kia lại chính là con đẻ của tôi. Chả trách, lần đầu tiên gặp nó tôi đã có cảm giác rất thân thiết, nên rất yêu quý nó...

Ông Thấm Thiên Dương bị bà tóm chặt, ông thở mệt mỏi, sắc mặt chuyển từ vàng ệch sang đỏ. Vừa thở hổn hển, ông vừa nói:

- Thanh Á à, tôi thật đáng chết! Bà cứ đánh tôi, mắng tôi chết đi! Tôi cứ cho rằng nó sớm đã yếu mạng rồi...Năm xưa, khi bác sĩ Lâm nói sẽ gửi nó cho đồng nghiệp của bà ấy, rồi sẽ kín đáo xử lí nó...Không ngờ nó vẫn còn sống, lại còn xuất hiện ở đây nữa.

Thấm Lực vẫn đứng cách xa ông bà, lúc này anh cảm thấy hụt hẫng vô cùng. Trái tim anh đau tới mức tê dại đi. Tê dại cũng tốt bởi như thế sẽ không cảm thấy đau nữa.

Anh không thể tưởng tượng nổi người nuôi nấng anh hai mươi tám năm nay lại không phải là mẹ đẻ của mình. Em gái cũng không phải là em ruột. Anh chỉ là một quân cờ được trao đổi trong một tình huống trở trêu, và chính vì thế anh mới có được vị trí tại cái thành phố này. Còn người con gái anh dốc lòng thương yêu lại chính là con gái ruột của mẹ nuôi anh.

Trời ơi! Sao lại có thể như vậy chứ?

Thấm Lực cảm thấy đau đớn bội phần. Cái thế giới này kể từ hai mươi tám năm về trước đã vứt bỏ anh, bản thân anh đã sống uống hai mươi tám năm nay. Lúc này anh giống như người bị cách li trên hoang đảo xa xôi. Tình thân, tình yêu đã đã không tồn tại nữa rồi.

Anh vốn định lặng lẽ bỏ đi, bỏ đi mãi, nhưng lại nghe thấy bố ghen ngào nhận lỗi với mẹ anh:

- Bà đừng tóm lấy tôi nữa. Tôi biết tôi đáng chết lắm mà. Đúng vậy năm xưa tôi đã quá hồ đồ, sau khi làm sai tôi đã rất hối hận và day dứt. Bà có

biết nguyên nhân thật sự khiến tôi rời xa bà, rời xa hai đứa con không? Thật ra tôi luôn cảm thấy không biết phải đối mặt với mẹ con bà thế nào. Tôi không thể ôm cái bí mật này một mình được, nhưng tôi lại không có đủ can đảm để nói ra sự thật. Cho nên chỉ có cách trốn chạy mẹ con bà, với thân phận của người đàn ông phụ tình...

Ông lại nói tiếp:

- Sau khi rời xa mẹ con bà, tôi đã sống cô độc hơn hai mươi năm qua. Tôi không có gia đình, không có tình yêu, chỉ có một mình sống lủi thủi. Giờ tôi đã già, ông trời cuối cùng đã trừng phạt tôi. Tôi mắc bệnh máu trắng, lại còn ở giai đoạn cuối nữa. Có lẽ tôi cũng không còn được sống trên đời này lâu nữa đâu...

Mọi người nghe tin này đều bàng hoàng kinh ngạc. Dường như trong tim mỗi người đều nghẹn lại khi nghe thấy ông mắc trọng bệnh. Khi biết một người sắp rời xa thế giới này, thì tội ác của người đó đã không còn nặng nề như trước nữa. Đối với người đàn ông già cả này, tội ác của ông nếu xét từ góc độ tình cảm thì cũng có thể tha thứ được...

Sau đó ông đưa mắt nhìn sang Thẩm Thiếp, trên khuôn mặt ông lộ rõ vẻ tuyệt vọng:

- Tiểu Thiếp à, khuôn mặt của con sao lại bị...báo ứng chứ? Bố có lỗi với con rồi.

Thẩm Thiếp lúc này không khóc ra tiếng nữa:

- Bố à, cho dù thế nào chẳng nữa con vẫn là con gái ruột của bố, mãi mãi vẫn là như vậy. Giờ đây con lại biết mình còn có một người chị gái nữa. Cho dù chị con xấu xí khiến người khác sợ hãi, nhưng chắc chắn chị ấy không bao giờ làm hại con, bởi con là em ruột của chị ấy mà...Chị ấy nở lòng nào mà làm hại con chứ?

Thẩm Thiếp quay người lại thì nhận ra Thẩm Lực đang thần thờ đứng đằng sau, cô cảm thấy khó xử. Hoá ra người mình gọi bằng anh hơn hai mươi năm nay lại không phải là anh ruột của mình...Thế nhưng điều này chẳng sao cả bởi tình cảm anh em thăm thiết giữa họ xuất phát từ trái tim, nó sẽ vĩnh viễn không phai mờ.

Nghĩ tới đây, Thẩm Thiếp bất ngờ bật khóc rồi kêu một tiếng anh trai.

Sau đó, hai anh em ôm nhau oà khóc.

Ông Thẩm Thiên Dương cảm thấy không thể tha thứ nỗi cho bản thân, quay mặt đi thì nhìn thấy Phạm Cầm đang đứng cạnh Thẩm Lực.

Ông bật nhồm người dậy rồi chỉ vào cô hỏi:

- Xin hỏi cô là ai vậy?

Lúc này Thẩm Thiếp mới để ý tới bác sĩ Phạm Cầm đang đứng đằng sau mình. Ban nãy cô chỉ chú tâm vào câu chuyện năm xưa của bố nên không chú ý từ lúc nào trong nhà đã xuất hiện một người lạ có thân phận đặc biệt.

Chợt cô nhớ ra, đây chính là bác sĩ tâm lí Phạm Cầm. Cô ta đã lừa cô, bởi cô ta quy đổi mọi chuyện cô gặp phải trong quá khứ đều là hoang tưởng, lại còn kê đơn cho cô uống nữa chứ.

Thuốc à? Tự dưng cô kinh ngạc nhận ra: Lẽ nào số thuốc này có vấn đề chẳng? Bởi sau khi cô uống thuốc do Phạm Cầm kê cho thì khuôn mặt cô mới bị huỷ hoại thế này, lẽ nào họ là đồng bọn của nhau? Họ cùng lên kế hoạch hại mình ư?...

Thế là cô bước tới trước mặt bác sĩ Phạm Cầm, đưa ánh mắt khi miệt và phần nộ về phía cô ta.

Lúc này Phương Trình cũng nhận ra sự có mặt của Phạm Cầm, anh sững người vì bất ngờ. Tuy vẫn ôm con nhưng anh đứng bật dậy rồi phóng ánh mắt nghi hoặc về phía Phạm Cầm.

Thẩm Thiếp bắt đầu trách móc Phạm Cầm:

- Tôi đã tin chị như vậy, thế mà chị lại nở lừa tôi với chứng bệnh trầm cảm sau khi sinh. Chị thử nghĩ xem chị có xứng đáng là một bác sĩ tâm lí không? Chị xem đây này, mặt tôi đã biến thành thế này sau khi tôi uống thuốc chị kê để chữa bệnh trầm cảm. Tại sao chị lại vào hùa với họ để lừa tôi chứ? Tại sao hả?

Phạm Cầm lạnh lùng nhìn Thẩm Thiếp rồi đáp lại:

- Tôi đâu có hại cô. Tôi chỉ lừa cô khi nói mọi thứ cô nhìn thấy chỉ là ảo giác. Tôi làm như thế cũng là xuất phát từ ý tốt thôi mà, bởi tôi muốn cô không còn phải sống trong sợ hãi. Những thứ thuốc tôi kê cho cô chắc chắn không có vấn đề gì bởi đó chỉ là những viên thuốc bổ thông thường mà

thôi.

Thẩm Thiếp vẫn không chịu thua:

- Thế cô nói đi, sao lại phải lừa tôi? Vậy nếu cô không hại thì ai hại tôi chứ? Cô biết chứ, mà chắc là cô biết điều này đúng không?

Phạm Cầm lạnh lùng trả lời:

- Được thôi, đầu tiên cô phải bình tĩnh lại đã. Vừa nãy chú Thẩm đã kể một câu chuyện rất hay, bây giờ đến lượt tôi kể cho mọi người nghe.

Sau đó cô đổi giọng, bắt đầu kể bằng chất giọng buồn buồn sâu thẳm.

Một đêm đông lạnh lẽo ba mươi năm trước, một bé gái cất tiếng khóc chào đời. Thế nhưng điều khiến bố mẹ của nó vô cùng thất vọng là đứa bé gái này rất xấu xí. Nhưng dù nó có xấu hơn nữa thì vẫn là con của họ mà, họ dồn hết tình yêu của mình cho nó còn nhiều hơn cả cho những đứa trẻ xinh xắn. Từ nhỏ họ đã dạy cho nó đức tính tự lực tự cường, để trở thành một bé gái tự tin.

Đứa bé này lớn lên trong tình thương yêu vô bờ bến của bố mẹ, nhưng nó lại phải chịu đựng sự ghẻ lạnh của xã hội. Lúc còn nhỏ, chẳng có đứa con trai nào muốn chơi với nó. Bọn trẻ con hay túm tụm lại một chỗ rồi đồng thanh gọi nó là vẹt con xấu xí. Bé gái rất đau lòng, nó thường xuyên khóc lóc rồi hỏi bố mẹ của mình:

- Tại sao bố mẹ lại sinh con ra? Tại sao lại sinh ra con xấu xí như thế này chứ?

Bố mẹ nó cảm thấy buồn vô cùng nhưng cũng vẫn cố mỉm cười trả lời nó:

- Về bề ngoài của một con người là do trời sinh nhưng trình độ học vấn, giáo dục thì lại là sự bồi dưỡng sau khi sinh. Nếu con tự so sánh mình với những đứa trẻ bị khiếm khuyết về mặt sinh lí thì con đã hạnh phúc hơn chúng rất nhiều lần. Chỉ ít thì cặp mắt của con vẫn lành lặn, con có thể nhìn thấy vẻ đẹp của thế giới này, tai của con vẫn có thể lắng nghe được mọi âm thanh, đôi chân con vẫn có thể đưa con đi khắp đất nước Trung Quốc này, hai tay con có thể vẽ ra những bức tranh vô cùng đẹp đẽ. Do vậy con là người hạnh phúc, chỉ có điều con không được xinh xắn như bạn bè cùng trang lứa khác mà thôi. Con phải tự tin như vậy, sự tự tin có thể khiến con

trở thành cô gái đẹp.

Cô bé cười tươi vui vẻ. Từ đó, trên khuôn mặt cô luôn nở nụ cười như vậy. Nụ cười này khiến những người trước đây thường trêu đùa cô ngạc nhiên vô cùng. Và rồi họ cũng phát hiện ra cô gái vốn rất xấu xí trong mắt họ hoá ra cũng duyên dáng đến vậy. Dần dần họ chấp nhận cô, quen với cô, rồi chơi và đối xử với cô giống như bất kỳ một đứa trẻ bình thường khác.

Bé gái dần lớn lên trở thành một cô gái giỏi giang, đã thi đậu trường Y với số điểm rất cao, cô quyết tâm trở thành bác sĩ. Đến khi lấy bằng với số điểm giỏi tuyệt đối rồi bước chân đi làm cô mới phát hiện ra mọi thứ không tốt đẹp như cô mong chờ.

Người bệnh vừa nhìn thấy cô đều nhận ra câu rất xấu nên có hành động không chấp nhận, bài xích, thậm chí còn không tin tưởng vào y thuật của cô nữa. Với lại phải đối mặt với những bệnh nhân với khuôn mặt đau khổ vì bệnh tật, làm sao cô có thể trịnh trọng cười tự tin ra được chứ? Sự coi thường của bệnh nhân khiến sự tự tin trong cô tan vỡ dần. Cô như đang rơi vào vực thẳm cuộc đời.

Nhưng lúc này, cơn lốc phẫu thuật thẩm mỹ đang bùng phát, cô nhìn thấy nhiều phụ nữ vốn rất bình thường thậm chí cũng xấu như cô, nhưng khi qua bàn tay nhào lặn thần kỳ của bác sĩ phẫu thuật thẩm mỹ, giống như ảo thuật đã biến họ trở thành những người có khuôn mặt đẹp tựa minh tinh. Lòng cô xao động, nỗi khao khát cái đẹp đã được dồn nén từ nhỏ trỗi dậy. Cô không muốn mãi là con vịt xấu xí. Cô muốn mượn tay bác sĩ phẫu thuật thẩm mỹ để lột xác, trở thành thiên nga.

Cô biết quyết định phẫu thuật thẩm mỹ chắc sẽ bị bố mẹ phản đối. Nên cô đã nổi loạn với bố mẹ, Sau đó ông bà cũng không thay đổi được quyết tâm của cô, ông bà cho cô số tiền ít ỏi rồi mặc cô muốn làm gì thì làm. Bởi gia cảnh cũng không cho phép ông bà cho con gái một số tiền quá lớn.

Cô gái xấu xí bỏ việc, cô dồn hết tâm trí vào việc phẫu thuật thẩm mỹ. Sau khi tìm hiểu kỹ lưỡng cô lựa chọn khoa Phẫu thuật Thẩm mỹ ở một bệnh viện ngoại tỉnh. Đó là một bác sĩ phẫu thuật thẩm mỹ cỡ khoảng năm mươi tuổi mới đi học nước ngoài về, nghe nói ông ta có y thuật tinh thông. Chính vì thế cô phớt lờ khuôn mặt của mình cho ông ta với mong muốn

ông có thể biến cô thành người đẹp.

Sau khi tiến hành phẫu thuật lần một, nhìn thấy khuôn mặt đã được chỉnh sửa cô vẫn chưa hài lòng. Vị bác sĩ kia chỉ chỉnh sửa các đường nét xấu xí trên khuôn mặt cô nhưng chưa mang lại vẻ đẹp cho cô. Lúc này trông cô không giống với cô gái xấu xí khi xưa nữa nhưng công bằng mà nó cũng chỉ là một cô gái với dung mạo tầm thường mà thôi.

Cô không can tâm, cô từ chối vẻ bình dân hiện tại, cô muốn mình có khuôn mặt đẹp nghiêng nước nghiêng thành. Nhưng số tiền bố mẹ cô cho, cô đã tiêu gần hết, cô không có tiền để tiến hành phẫu thuật nữa.

Ngày nào cô gái cũng lẩn quẩn ở cổng bệnh viện đó, cô đứng bên bảng quảng cáo hiệu quả thẩm mỹ rồi ngây người trước những người mẫu trong ảnh được dán công khai trên bảng. Không biết bao nhiêu lần cô thèm muốn được giống như những cô gái đó, được nằm trên bàn phẫu thuật giống như một con sâu được lột xác để biến thành con bướm đẹp để rồi được bay lượn dưới ánh mặt trời chói lọi.

Tất cả mong muốn này của cô không qua mắt được ông bác sĩ thẩm mỹ kia. Một lần ông ta đi ngang qua cô rồi khẽ nói một câu:

- Cô cũng có thể trở thành người giống như cô ấy.

Cô gái nghe xong liền nói:

- Nhưng tôi không thể trả được khoản phí phẫu thuật thẩm mỹ khổng lồ kia.

Ông bác sĩ cười đáp lại:

- Có những thứ không thể chỉ dùng tiền mà có thể mua được.

Cô gái nghi ngờ nhìn ông bác sĩ tướng mạo đường hoàng kia, cuối cùng trên khuôn mặt nguy quân tử cô cũng đã đọc được ý nghĩ xấu xa của ông ta.

Lúc đó ý nghĩ xấu xa kia cứ thôi thúc cô, nó trở thành dự vọng trong con người cô. Nhưng dự vọng này lại thuộc về hai trường phái khác nhau: Một loại dự vọng muốn chiếm hữu sắc đẹp còn loại kia lại muốn có được sắc đẹp.

Cuối cùng cô gái cũng đạt được nguyện vọng được nằm trên bàn phẫu thuật. Theo thoả thuận giữa hai người, cô chỉ phải trả một phần nhỏ cho chi phí phẫu thuật. Nhưng khi cô gái đang nửa tỉnh nửa mê, vẫn cảm nhận

được dao phẫu thuật cắt rạch trên mặt thì cô cũng biết sự trinh tiết còn đáng giá hơn rất nhiều lần so với khuôn mặt đẹp giả tạo kia cùng lúc bị cắt vụn.

Khi một lần nữa lớp gạc được gỡ ra, thì cô đã trở thành một cô gái vô cùng xinh đẹp rồi.

Lúc soi gương cô ngỡ ngàng tới gần mười phút rồi mới cười được. Nụ cười này là nụ cười xuất phát từ đáy lòng do đã sở hữu được cái đẹp, nhưng hàm chứa trong nó cũng là sự chua xót mà chỉ bản thân cô mới cảm nhận được.

Trong đêm đầu tiên cô gái có được vẻ đẹp mỹ miều đó, thì cơ thể trong trắng trinh nguyên của cô đã phải hiến cho tay bác sĩ phẫu thuật thẩm mỹ để hoàn trả lại khoản phí phẫu thuật đang còn thiếu. Đêm hôm đó, cùng lúc gã bác sĩ trút bỏ bộ blu trắng, gã còn trút bỏ từng tầng lớp lớp nguy trang. Hắn biến thành con thú hoang đang lồng lộn, mặc sức giày xéo lên con dê con đáng thương kia. Gã bác sĩ phẫu thuật thẩm mỹ bật hết các bóng đèn trong căn nhà, trong ánh đèn sáng chói gã vừa thưởng thức kiệt tác do mình mới sáng tạo ra vừa chà đạp lên kiệt tác đó. Hắn đạt được sự khoái cảm và hài lòng tột độ từ hai cảm nhận trái ngược nhau: hắn vừa cho cô vẻ đẹp lại vừa cướp đi sự trong trắng của cô.

Khi cô gái đã thoát khỏi sự nhục nhã sau một đêm dài, đầu óc cô trở lên không còn tỉnh táo nữa. Cô đứng trước gương bỗng cảm thấy vô cùng hụt hẫng. Con người luôn luôn là như vậy. Lúc chưa đạt được cứ liều mạng để cố kiếm cho được, càng không có được thì lại càng muốn có, rồi đến một ngày khi đạt được điều mình muốn, sau cơn vui sướng cuồng dại sẽ không tránh khỏi cảm giác hụt hẫng.

Trong sự hụt hẫng cô lại càng bắt bẻ vẻ bề ngoài của mình. Cũng giống như việc một người phụ nữ đẹp luôn lo lắng về những điểm không hoàn mỹ của mình.

Cô lại bắt đầu hết lần này đến lần khác yêu cầu gã bác sĩ tiến hành phẫu thuật thẩm mỹ cho mình. Đương nhiên cùng với hành động đó cô lại phải trả giá. Càng phải trả giá lại càng muốn thu hoạch, mà đã thu hoạch được lại tiếp tục phải trả giá.

Cuối cùng cô gái giống như bị thôi miên, cô không thể nào tìm được

trạng thái cân bằng trong hành trình trả giá và thu hoạch. Cô không muốn bỏ qua dù chỉ một chi tiết nhỏ trên mặt, đúng là hành động không thể lí giải nổi nữa.

Và gã bác sĩ phẫu thuật thẩm mỹ cũng đắm chìm trong sự ham muốn của cô, gã quên đi tất cả.

Gã cho rằng khuôn mặt của cô giống như đất sét có thể tạo hình nhiều lần, nhưng gã không hề biết rằng đất sét một khi được nung thành sứ, sau đó lại tạo hình thì rất dễ vỡ vụn. Kết quả là lần phẫu thuật hoàn thiện cuối cùng đã thất bại.

Sau khi phẫu thuật, khuôn mặt đáp ứng được sự mong mỏi của cô gái, đúng là vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành, hoàn mỹ không có tí vết. Nhưng kể từ đó cô mất đi nụ cười. Kể từ đó cô không hề có bất kỳ một sự biểu hiện cảm xúc nào qua khuôn mặt nữa. Bởi các cuộc phẫu thuật thẩm mỹ đã tàn phá các cơ thịt điều khiển cảm xúc, nên khuôn mặt cô mất đi sự biểu lộ cảm xúc. Kể từ đó cô phải mang khuôn mặt giống như chiếc mặt nạ.

Sau khi xảy ra sự việc đó, bệnh viện đã đền bù cho cô một khoản tiền, gã bác sĩ phẫu thuật thẩm mỹ kia cũng bị tước tư cách hành nghề. Nhưng khuôn mặt mất đi nụ cười thì không bao giờ có thể cứu vãn được nữa, một lần nữa cô gái nhận thêm một cú sốc nặng nề. Bố mẹ cô thấy con gái quá ngoan cố như vậy thì tình cảm dành cho cô cũng không được nồng hậu như trước.

Có được vẻ đẹp nhưng mất đi nụ cười, mất đi tình yêu của người thân lại còn mất đi sự trinh tiết. Quả đắng này một mình cô phải nếm thôi. Cô hối hận, cô hận, cô căm ghét sự tham lam của mình, càng căm ghét gã bác sĩ phẫu thuật thẩm mỹ đạo mạo kia.

Sau một hồi đau xé gan, xé ruột, cô gái quyết định giấu nỗi uất hận vào sâu tận đáy lòng, bắt đầu tập trung toàn bộ sức lực vào sự nghiệp. Dựa vào nỗ lực bản thân cô đã có được tấm bằng bác sĩ tâm lí. Vài năm sau đó, cô trở thành bác sĩ chính của Bệnh viện Tâm thần thành phố.

Câu chuyện của Phạm Cầm kể tới đây thì mọi người có mặt đã biết rõ về thân phận của cô. Hoá ra cô là người đẹp phẫu thuật thẩm mỹ, chính là người đẹp phẫu thuật thẩm mỹ không biết cười trong câu chuyện trên. Tất

cả mọi người đều than thở cho cuộc đời của cô, than thở cho những tội ác không nên có trong tâm tính của một số người.

Thẩm Thiếp là người đầu tiên lên tiếng:

- Mặc dù câu chuyện chị kể là sự thật đi chẳng nữa, thì chị cũng chỉ nhận được sự đồng tình cũng như cảm hận cái ác của chúng tôi mà thôi, nhưng rốt cuộc câu chuyện này có liên quan gì tới chúng tôi chứ? Chị mất đi nụ cười nên chị không muốn thấy người khác có được nụ cười đúng không? Thế là chị làm mọi cách để tước đoạt đi nụ cười của người ta có phải không?

Nói tới đây Thẩm Thiếp bị kích động, cô chỉ muốn xé vụn Phạm Cầm thành từng mảnh nhỏ.

Phạm Cầm vẫn lạnh lùng đáp lại:

- Tới lúc này cô vẫn không tin rằng tôi không hề có ý hãm hại cô phải không? Tôi chẳng có lí do gì để hãm hại cô cả. Thế cô đã quên cô gái với bộ mặt đáng sợ chạy ra ngoài ban nãy rồi à?

Phương Trình cố kìm nén nhưng tới nước này cũng không thể tiếp tục im lặng được nữa:

- Triển Nhan ư? Không thể nào! Triển Nhan không thể như thế được, không thể nào!

Thẩm Thiếp quay phắt mặt lại thất thần nhìn chồng, cô muốn nói gì đó nhưng nhất thời không biết bắt đầu từ đâu.

Phạm Cầm lại nói tiếp:

- Chẳng phải cô muốn biết câu chuyện của tôi có quan hệ gì với mọi sự việc phải không? Trước tiên cô nên hỏi chồng cô đi!

Thẩm Thiếp sững sờ, cuối cùng cô cũng nói:

- Phương Trình à, anh hãy nói cho em nghe giữa anh và Triển Nhan có bí mật gì đi!

Phương Trình muốn tránh ánh mắt của Thẩm Thiếp nhưng không được. Lúc này anh mới hiểu anh không thể nào giấu giếm được nữa, mà thực ra cũng không cần thiết phải giấu nữa. Anh bắt đầu kể.

Nhiều năm trước, khi Phương Trình vừa tốt nghiệp đại học thì anh đã quen một cô gái xinh xắn thuần khiết tên là Triển Nhan. Họ đã bị tiếng sét

ái tình, yêu nhau ngay từ lần đầu gặp gỡ. Gia cảnh của Triển Nhan rất khổ, cô là đứa trẻ bị vứt bỏ, từ nhỏ cô đã phải sống trong trại trẻ mồ côi. Do vậy Phương Trinh không chỉ dồn hết tình yêu đối với Triển Nhan mà còn đối xử với cô giống như người thân vậy.

Lúc đó Triển Nhan đang làm trợ lý cho một công ty, ông chủ công ty là người đàn ông trung niên, ông ta là người rất phong độ và có tài và ông ta cũng rất mến mộ Triển Nhan. Nhưng ông ta đã có vợ, do vậy ông chỉ hâm mộ cô từ xa mà thôi.

Một lần ông ta đưa Triển Nhan đi đàm phán làm ăn ở xa. Đó là một dự án rất quan trọng, nếu đàm phán thành công, công ty có thể tiến xa. Lần đó hai người phối hợp rất ăn ý, sự lão luyện và chắc chắn của ông ta kết hợp với sự thông minh, cơ trí của Triển Nhan đã khiến cho họ thuận lợi có được hợp đồng.

Để chúc mừng cho thắng lợi, ông ta đã dẫn cô tới một khách sạn cao cấp rồi cùng nâng cốc chúc mừng. Có lẽ hôm đó tâm trạng Triển Nhan rất tốt, bình thường Triển Nhan rất cẩn thận không bao giờ uống rượu nhưng hôm đó lại phá lệ uống mấy cốc liền. Ông ta say rượu ngon say người đẹp, lại càng vui vẻ hơn. Họ cứ uống hết cốc rượu vang này sang cốc khác, trong lúc đưa đẩy hai người nảy sinh tình ý với nhau.

Lúc trở về nơi ở, họ đã say thật rồi. Triển Nhan còn đi không vững nữa, ông ta dìu cô về tận phòng.

Lúc ông ta dìu Triển Nhan lên giường, chạm nhẹ vào thân thể mềm mại, lại nhìn khuôn mặt đẹp đang độ xuân thì hồng hồng như hoa đào của cô, ông ta đã không nén nổi dục vọng trong lòng. Thế là ông ta ôm chặt lấy Triển Nhan rồi điên cuồng hôn cô.

Lúc đó Triển Nhan vẫn còn đôi chút tỉnh táo. Cô biết đang xảy ra chuyện gì nhưng không có cách nào chống cự được. Cũng có thể là lúc đó cô không kiểm chế được lòng mình, bởi đã từ lâu cô cũng đã hâm mộ ông chủ của mình. Vì vậy, lúc đó họ mượn rượu để thoả sức yêu đương, trong hoang loạn nếm thử niềm đam mê của cuộc mây mưa.

Tỉnh lại sau đêm mây mưa đầy hoang lạc và tội lỗi đó, hai người đều cảm thấy hối hận bởi một người thì đã có vợ còn người kia thì đã có bạn

traí, thế nhưng chuyện đã xảy ra. Họ tự trách mình chỉ trong một phút buông thả đã làm nên một lỗi lầm không thể cứu vãn được.

Kết thúc chuyến công tác, Triển Nhan quyết định rời khỏi công ty, rời xa ông ta rồi thẳng thắn nói chuyện này với Phương Trình, ép anh phải lựa chọn tha thứ hay không tha thứ.

Phương Trình nghe Triển Nhan bộc bạch xong, ngay lập tức không thể chấp nhận sự thật này. Anh không thể nào chấp nhận người con gái anh yêu say đắm, người con gái trinh trắng thuần khiết của anh lại phản bội tình yêu của anh bằng cách đó. Anh đã vội vàng nhיע móc Triển Nhan, rồi nói bản thân mình không thể tha thứ cho cô được. Sau đó quyết định chấm dứt mối quan hệ giữa hai người.

Nghe thấy Phương Trình quyết định không tha thứ cho mình, Triển Nhan tuy đau đớn không muốn sống nữa nhưng cô tự biết lỗi là ở mình nên cô đã lặng lẽ bỏ đi.

Sau khi tĩnh tâm, ngồi suy nghĩ kỹ lại, Phương Trình dần hiểu được hành động mềm lòng nhất thời của Triển Nhan, anh hối hận, day dứt mãi về sự ích kỷ của mình.

Điều quan trọng nhất là anh vẫn yêu Triển Nhan, sự việc ngoài ý muốn kia không thể nào xoá bỏ hết được tình cảm mặn nồng của họ dành cho nhau từ trước tới giờ.

Nhưng khi anh quyết định sẽ tìm Triển Nhan thì biến người mệnh mông đã từ lâu không ai biết cô đang ở đâu nữa. Mặt trời không thể giữ lại cầu vồng, cũng như mặt trăng không thể níu giữ được những vì sao. Và từ đó anh đã mất cô mãi mãi.

Không tìm được Triển Nhan, Phương Trình cũng không muốn đối mặt với thành phố này nữa. Bởi thành phố không có cô thì sẽ cô quạnh, vắng vẻ giống như trái tim của anh vậy.

Anh rời bỏ thành phố đó đến Thanh Thành để quên đi mối tình khiến anh đau xót. Anh dồn hết tâm trí vào công việc, tạo lập sự nghiệp vững chắc cho bản thân. Sau hai năm, anh may mắn gặp được cô vợ Thẩm Thiếp dịu dàng, xinh đẹp hiện giờ, rồi anh xây dựng được một mái ấm hạnh phúc.

Nhưng anh không ngờ nổi trò đùa của số phận lại khắc nghiệt đến thế.

Khi anh đang đắm chìm trong hạnh phúc có vợ đẹp, con ngoan, tưởng như đã có thể quên đi những chuyện trong quá khứ, thì vô tình một lần trên phố anh gặp lại Triển Nhan. Trớ trêu hơn nữa là người đi cùng với Triển Nhan không phải ai xa lạ lại chính là anh vợ Thẩm Lực của anh.

Mặc dù khó khăn nhưng anh vẫn cố gắng bình tĩnh để chấp nhận hiện thực cay đắng này bởi điều quan trọng nhất lúc này là anh đã có một gia đình hạnh phúc, một người vợ biết chia sẻ ngọt, một cô con gái đáng yêu. Mọi việc đã xảy ra trong quá khứ không thể lặp lại nữa, do vậy phải trân trọng hạnh phúc mình đang có.

Khi Phương Trình nói tới đây, Thẩm Thiếp đã khóc nức lên:

- Phương Trình à, em xin lỗi anh do đã trách nhầm anh. Em đã xem trộm nhật ký của anh, do vậy em cứ tưởng anh và cô ấy vẫn...

Phương Trình một tay bế con, tay kia ôm chặt lấy vợ, anh muốn cười nhưng không hiểu sao hai hàng nước mắt nóng hổi lại chảy ra.

Một lát sau Thẩm Lực tiếp lời:

- Phương Trình à, thế sao giữa em và bác sĩ Phạm Cầm lại hẹn gặp nhau?

Hai người ngỡ ngàng không hiểu Thẩm Lực định nói gì.

Thẩm Lực cười xoa rồi nói:

- Xin lỗi, tình cờ một hôm tôi trông thấy hai người gặp nhau tại một quán cà phê.

Lúc này Phương Trình đã hiểu rõ, anh vội giải thích:

- Việc là thế này, em muốn gặp bác sĩ Phạm Cầm là vì tâm trạng thất thường của Thẩm Thiếp. Em không muốn cô ấy trực tiếp đi gặp bác sĩ tâm lý bởi em sợ sẽ tăng thêm gánh nặng tâm lý cho cô ấy. Nên em đã giấu nhà em đi gặp bác sĩ Phạm Cầm hỏi về những vấn đề liên quan tới ảo giác.

- Thế bác sĩ Phạm Cầm đã giải thích cho em thế nào?

- Cô ta thẳng thắn nói cho em biết Thẩm Thiếp đã tới tìm cô ấy, và cô ấy đã khám và kê đơn cho Thẩm Thiếp. Thú thật là lúc đó em đã yên tâm phần nào. Nào ngờ cô ấy là một bác sĩ lại lừa dối bệnh nhân và người nhà họ. Thêm vào đó, cô ta còn nói Thẩm Thiếp đã hại bệnh nhân Triệu Oanh của cô ta vì thế em đã to tiếng với cô ta rồi bức bối bỏ ra về.

Nói rồi Phương Trình quay sang Phạm Cầm:

- Chính vì thế tôi không thể tin cô được, càng không thể tin nổi khi cô nói Triển Nhan hại Thẩm Thiệp. Lại còn Triển Nhan là chị gái của Thẩm Thiệp nữa chứ? Không thể nào! Mặt của cô ấy không thể là giả được. Thực ra chuyện giữa cô ấy và ông chủ có thể không cần cho tôi biết, thế nhưng cô ấy không giấu tôi bởi cô ấy là cô gái chính trực, cô ấy không thể sử dụng mặt giả để lừa tôi được.

Phạm Cầm nghe xong liền cười nhạt đáp lại:

- Tôi sẽ kể cho anh nghe tiếp một câu chuyện khác, nghe xong anh sẽ hiểu ra hết.

Mọi ánh mắt đổ dồn về phía Phạm Cầm.

Câu chuyện lại bắt đầu từ lúc Chủ nhiệm Lâm Thiên Vân tráo đổi đứa bé gái dị dạng kia.

Chủ nhiệm Lâm Thiên Vân đưa đứa bé mới chào đời cho một nam bác sĩ khoa Ngoại. Chủ nhiệm Lâm Thiên Vân là bạn học của ông ta, trước đây ông ta từng theo đuổi bà, giữa họ đã từng có một khoảng thời gian thăm thiết bên nhau nhưng cuối cùng họ vẫn không thể trở thành vợ chồng. Tuy nhiên họ vẫn là bạn tốt của nhau.

Vị bác sĩ kia chấp nhận đề nghị của Chủ nhiệm Lâm Thiên Vân. Trong một đêm thu không trăng không sao, cũng chính là đêm thứ hai đứa trẻ chào đời, ông ta đã quyết định lấy đi sinh mạng của nó.

Trước đó Chủ nhiệm Lâm Thiên Vân chỉ cho nó uống một chút đường gluco. Đứa bé đã đói tới mức chỉ còn thoi thóp thở, thậm chí tiếng khóc của nó cũng yếu ớt như tiếng mèo hen vậy. Ông ta hút một lượng thuốc gây mê đủ để cướp đi sinh mạng yếu ớt của nó vào bơm tiêm, chuẩn bị để tiêm vào người nó.

Lúc hành động, ông ta nhìn lướt một lần nữa toàn bộ cơ thể đứa bé. Nước da của nó trắng hồng, tóc rậm, đặc biệt là đôi mắt vừa đen vừa sáng của nó. Chỉ có điều khuôn mặt của nó, chính xác hơn là nửa dưới khuôn mặt, đúng là Thượng đế trong lúc sáng tạo một bức tranh đẹp đã không cẩn thận quệt lên một nét bút cầu thả.

Có thể Chủ nhiệm Lâm Thiên Vân làm như vậy là đúng. Theo lẽ thường nếu giết chết đứa bé này thì quả thật rất tàn nhẫn. Nhưng nếu nường

tay để cho nó sống thì sau này nó sẽ phải đối mặt với cuộc đời thế nào đây?

Ông bác sĩ thở dài não nuột, ông nhẩn tâm nắm lấy cánh tay bé nhỏ của nó, ông định sẽ thọc kim vào tay nó.

Trong giây phút sinh tử này tự dừng đứa bé ngừng khóc, nó im lặng lạ thường. Ông bác sĩ cảm thấy rất lạ, ông ta liền ngẩng ngó khuôn mặt của nó và nhận ra đứa bé đang mở đôi mắt đen của mình nhìn ông chăm chăm.

Ông không hiểu nổi có phải mình nhìn nhầm không. Bởi trẻ con mới đẻ không nhìn xa được, do vậy tuyệt đối nó không thể đang nhìn ông được. Nhưng rõ ràng ông thấy như thế mà. Đôi mắt đó vô cùng diễm đạm, dường như nó không biết rằng mình đang trở thành một con cừu sắp sửa bị giết.

Đôi mắt đó khiến ông nghĩ tới Thiên sứ. Chỉ có mắt Thiên sứ mới có thể trong sáng được đến thế! Bàn tay cầm bơm tiêm của ông bỗng chốc buông xuống. Ông không thể tha thứ cho bản thân: Làm sao mình có thể cướp đoạt sinh mạng nhỏ bé vô tội này.

Ông chợt thay đổi ý định. Ông vứt bơm tiêm đi, rồi vội vàng mua sữa và bình sữa. Ông muốn nó được sống, đến Thượng đế cũng muốn nó được sống mà, sao mình lại có quyền tước đoạt cuộc sống của nó chứ?

Ông nhìn cái miệng dị dạng của nó đang ngấu nghiến bú sữa, tự dừng ông cảm thấy nó không đáng sợ như lúc mới nhìn thấy nữa, trông nó lúc này thật đáng yêu và ngây thơ làm sao!

Hai ngày sau, ông đem đứa trẻ về nhà bố mẹ đẻ của ông ở nông thôn. Họ rất vui vẻ đón nhận đứa trẻ tội nghiệp này. Mặc dù mọi người trong xóm đều coi nó là ác quỷ nhưng nó vẫn kiên cường sống tiếp.

Ông thường xuyên tới thăm nó, ông còn tự tay khâu cho nó rất nhiều khẩu trang. Nửa khuôn mặt dưới của nó bị dị dạng, do vậy khi đeo khẩu trang, nó lại trở thành bé gái rất xinh xắn.

Khi đứa bé bảy tuổi, ông đón về ở với mình. Ông nhìn khuôn mặt với sự tồn tại song hành của sự xấu xí và vẻ xinh đẹp, ông quyết định sẽ mang tới cho nó vẻ đẹp mà ông Trời không thể cho nó.

Tới tận lúc đó, ông vẫn chưa lập gia đình, bởi ông vẫn chưa tìm thấy người phụ nữ nào giống như Chủ nhiệm Lâm Thiên Vân trong tâm trí ông. Có lẽ trong mắt ông, Chủ nhiệm Lâm Thiên Vân quá hoàn mỹ, mọi người

con gái khác trên đời đều thua kém cô ta. Từ khi quyết định giữ lại đứa bé gái đó, chưa lần nào ông liên lạc lại với Lâm Thiên Vân. Và dường như cô ta cũng cảm thấy hổ thẹn hay sao đó nên cũng không tìm lại ông nữa.

Thực ra họ cũng không biết rằng, họ lại vô tình kẻ trước người sau chuyển tới cùng một thành phố. Tuy cùng sống chung trong một thành phố nhưng chưa lần nào họ gặp nhau. Thế giới này có lúc rất nhỏ bé, có lúc lại rộng lớn lạ thường.

Chủ nhiệm Lâm Thiên Vân phải chuyển sang thành phố khác bởi ông chồng bộ đội sau khi phục viên bị chuyển đến thành phố đó. Lâm Thiên Vân cũng vì lí do đó mà chuyển ngành, bà ấy không còn làm bác sĩ sản khoa nữa, mà làm thủ quỹ tại một doanh nghiệp nhà nước.

Sau khi ông bác sĩ đón đứa bé về ở với mình, ông không cho nó đi học. Mỗi khi rảnh ông lại tự dạy học cho nó. Bản thân ông là người đa tài đa nghệ, không những ông dạy văn hoá cho nó mà còn dạy cho nó cầm kỳ thi hoạ.

Khuôn mặt khiếm khuyết của nó trở thành nỗi đau của ông. Ông đã cố vận dụng tất cả kiến thức y học của mình để nghiên cứu và chế tạo ra khuôn mặt giả. Ông dán mặt giả lên mặt của bé gái, cuối cùng ông cũng nhìn thấy một thiếu nữ đẹp như mơ. Lúc này cô bé đã mười bảy tuổi.

Cô gái gọi ông ta là bố. Cô vô cùng cảm động bởi ông không những cho cô sự sống mà còn cho cô tri thức, cho cô vẻ đẹp. Lúc này ông ta đã ở tuổi trung niên. Ông dồn hết tình thương yêu cho cô bé, ông vẫn chưa lập gia đình.

Sau khi cô bé có thể ra ngoài, cô đã tham gia vào kỳ thi tuyển sinh rồi may mắn trúng tuyển vào một trường hộ lí. Được trở thành y tá là ước mơ lớn nhất đời cô.

Nhưng khi cô vừa tốt nghiệp, lúc cô sắp trở thành một thiên thần áo trắng thì một chuyện không hay lại xảy ra. Phần da bình thường trên khuôn mặt cô bị dị ứng dẫn tới ngứa không thể kiểm soát được do bị dán mặt giả quá lâu.

Không còn cách nào khác cô đành phải vứt bỏ lớp nguy trang, lại phải trở thành cô gái xấu xí như trước kia. May mà nghề của cô là y tá nên có

thể tận dụng tối đa đặc thù của công việc này, cô dùng khẩu trang che phần mặt dị dạng của mình.

Rồi một ngày kia, sự việc bất ngờ đã xảy ra, một bệnh nhân đã mạo phạm giật chiếc khẩu trang trên mặt cô, vì vậy bộ mặt thật của cô đã bị lộ.

Chính vì nguyên nhân này, lại một lần nữa cô phải chốn chạy cái thế giới tàn nhẫn này. Ngày nào cũng như ngày nào, ngoài việc đối mặt với ông bố mặt mày ủ ê của mình ra, cô cứ ngồi ru rú trong nhà không gặp gỡ bất kỳ ai nữa.

Ông bác sĩ lại một lần nữa đắm chiêu suy nghĩ. Nếu muốn con gái vĩnh viễn có một khuôn mặt đẹp thì phải nghiên cứu chế tạo ra khuôn mặt giả bằng vật liệu an toàn cho da. Thế nhưng đó có phải là cách hay nhất không? Ông phải làm gì bây giờ đây?

Ông nhớ tới kỹ thuật phẫu thuật thẩm mỹ. Chỉ có kỹ thuật phẫu thuật thẩm mỹ mới có thể khiến con gái ông lột xác hoàn toàn.

Thật may là lúc đó bệnh viện nơi ông làm sắp mở ra khoa Phẫu thuật Thẩm mỹ, nên đang cần bác sĩ phẫu thuật thẩm mỹ giỏi. Bệnh viện quyết định cử bác sĩ khoa Ngoại ra nước ngoài học kỹ thuật phẫu thuật thẩm mỹ, dựa vào năng lực và kinh nghiệm của mình ông đã giành được cơ hội học tập hiếm hoi này.

Sau khi học thành tài trở về, ông không những rất hăm hở, háo hức mà còn tràn ngập niềm tin về một tương lai không xa khi ông có thể phẫu thuật khuôn mặt của con gái trở nên đẹp đẽ khác thường.

Nhưng ông không vội vàng phẫu thuật thẩm mỹ cho con, bởi khuôn mặt của cô bé bị khiếm khuyết nghiêm trọng từ khi mới chào đời, do vậy việc tiến hành phẫu thuật không phải là chuyện dễ. Ông đang tìm tòi phương án phẫu thuật có hiệu quả nhất, an toàn nhất với con gái.

Và cũng chính lúc này bệnh viện của ông cho triển khai hoạt động phẫu thuật thẩm mỹ.

Qua bàn tay y thuật thần kỳ của ông, bất cứ khuôn mặt vốn xấu xí dị dạng thế nào cũng trở nên đẹp đẽ khác thường. Ông cảm thấy niềm vui sướng từ tận đáy lòng, đồng thời ông cũng tăng nhanh tốc độ chuẩn bị phẫu thuật cho con gái.

Đúng lúc này có một chuyện bất ngờ xảy ra. Ông đã tiến hành phẫu thuật thẩm mỹ thất bại cho một cô gái khiến cô ta mãi mãi không cười được nữa. Và ông đã bị truất tư cách hành nghề y sau sự việc này, và sự nghiệp đang lên như điều gặp gió của ông đã bị sụp đổ hoàn toàn.

Một niềm tin duy nhất đã khiến ông có thể đứng vững được chính là tâm nguyện làm phẫu thuật cho con gái. Thế nhưng lần thất bại thảm hại đó đã trở thành cú sốc khủng khiếp trong đời ông. Khi ông vẫn chưa tìm lại được được trạng thái cân bằng trong cuộc sống thì trong một phút thất thần, một vụ tai nạn giao thông đã cướp đi sinh mạng của ông. Và tâm nguyện lớn nhất cuộc đời ông cũng bị mang lên thiên đường.

Câu chuyện được kể tới đây thì Phạm Cầm ngừng lại, mọi người đang còn ngỡ ngàng.

Thẩm Lực là người đầu tiên lên tiếng:

- Cô gái đó chính là Triển Nhan đúng không? Cô ấy chính là chị gái của Thẩm Thiếp phải không?

Phương Trình một mực phản đối:

- Không, cô ta không thể là Triển Nhan được, tuyệt đối không thể được.

Đầu tiên Phạm Cầm lắc đầu sau đó lại gật đầu, cô ta đính chính lại:

- Cô gái này không phải là Triển Nhan.

Mọi người đồng thanh hỏi:

- Không phải Triển Nhan thì rốt cục là ai vậy?

- Cô ấy là chị gái của Thẩm Thiếp, và cô ấy chính là bạn gái của Thẩm Lực, là cô gái vừa chạy ra khỏi đây ban nãy. Tên thật của cô là Nam Nê kia.

Căn phòng im ắng trong giây lát, một lát sau mới nghe thấy Thẩm Lực thắc mắc:

- Nam Nê à? Hoá ra cô nhắc tới người tên Nam Mặc Thiên chính là bố nuôi của Nam Nê. Ông ta chính là bác sĩ phẫu thuật thẩm mỹ đã phẫu thuật cho cô phải không?

Phạm Cầm gật đầu:

- Quả nhiên rất thông minh. Bây giờ chắc anh đã biết tại sao trước mặt anh, tôi vừa nhắc tới cái tên Nam Mặc Thiên thì cô ta lại kinh sợ rồi phải không. Cô ấy chính là Nam Nê nhưng lại muốn mạo danh Triển Nhan để lừa tình

yêu của anh.

Thẩm Lực nhìn thẳng vào mặt Phạm Cầm, giọng nói cô ta lạnh lùng tới mức khiến anh sợ run cả người.

- Thế tại sao cô biết được tất cả mọi chuyện vậy? Mặc dù ca phẫu thuật của ông bác sĩ giải phẫu thẩm mỹ thất bại nhưng làm sao cô có thể biết nhiều chuyện như vậy chứ? Có phải tất cả mọi chuyện là do cô bịa đặt phải không?

Tới lúc này Thẩm Lực cảm thấy trái tim mình tan vỡ. Tại sao Triển Nhan của anh, không phải Triển Nhan mà là Nam Nê phải giả trang thành Triển Nhan để yêu anh chứ? Phải chăng để báo thù cho hai mươi tám năm trước, do anh là đứa bé nam khoẻ mạnh đã được thay vào vị trí của cô? Không! Không thể nào như thế được! Tình yêu thề non hẹn biển cô ấy nói với mình lẽ nào chỉ là một trò lừa bịp hay sao?

- Ha ha ha... - Phạm Cầm cười nhạt. - Anh quên mất tôi làm nghề gì rồi à? Tôi là bác sĩ tâm lý. Tuy lúc đó tôi không phải là bác sĩ tâm lý chuyên nghiệp nhưng khi tôi học đại học Y khoa tôi luôn chọn học môn tâm lý học. Thuật thôi miên của tôi đã rất thành công đối với ông ta. Sau khi thôi miên một ai đó thì muốn biết những bí mật được cất tặn đáy lòng của người đó dễ như trở bàn tay.

Môi Thẩm Lực run lên một lúc lâu, sau đó anh mới hỏi tiếp:

- Cô có dám nói cái chết của ông Nam Mặc Thiên không hề có liên quan tới cô không? Có phải ông ấy đã bị cô thôi miên, rồi trong lúc không tỉnh táo đã mất mạng dưới bánh xe oan nghiệt? Thất bại trong ca phẫu thuật thẩm mỹ cho cô chỉ là điều không ai muốn, ông Nam Mặc Thiên cũng không cố ý, mà có trách thì cũng nên trách bản thân cô ấy, sao lại ham cái đẹp thế không biết nữa. Cô trả thù ông Nam Mặc Thiên, sau đó lại giận cá chém thớt đi báo thù Nam Nê đúng không? Cô luôn theo dõi cô ấy để hòng vạch trần khuôn mặt giả của cô ấy. Cô đúng là loại đàn bà lòng lang dạ sói.

Phạm Cầm lại cười nhạt:

- Nhưng anh đã quên câu chuyện tôi vừa mới kể ư? Vì phẫu thuật thẩm mỹ tôi đã phải mất đi sự trinh trắng quý giá nhất của mình. Tôi đã bị ông ta dày vò không biết bao nhiêu lần rồi, không những bị dày vò về thể xác tôi còn

bị dày vò về tinh thần nữa.

Phương Trình sốt sắng:

- Vậy Triển Nhan thì sao chứ? Tại sao khuôn mặt giả của Nam Nê lại giống hệt mặt của Triển Nhan vậy?

Phạm Cầm trả lời nhát gừng:

- Triển Nhan chết rồi.

Phương Trình sửng sốt không tin nổi những gì mình vừa nghe thấy.

Chợt nhớ ra điều gì Thẩm Lực vội lên tiếng:

- Chắc chắn cô là người đã mang chiếc đầu lâu tới đúng không? Chiếc đầu lâu đó mới thực sự là đầu của Triển Nhan phải không?

- Đúng là như vậy!

- Người mang xác Giang Địch vào nhà vệ sinh nhà tôi cũng chính là cô, và cô cũng chính là người đã kéo cái xác đó khỏi nhà Diêu Thiên Bình?

Phạm Cầm không trả lời, có thể coi im lặng là sự mặc nhận. Phương Trình nước mắt trào ra, anh nghẹn ngào hỏi:

- Triển Nhan đã chết rồi ư?...Cô hãy nói cho tôi biết tại sao cô ấy lại bị chết!

- Chúng ta nên tìm Nam Nê, để cô ấy thẳng thắn thừa nhận mọi việc! Có một số việc, bản thân tôi cũng không rõ lắm. Tôi biết lúc này cô ta đang ở đâu, mọi người đi cùng tôi nhé!

Đó là ngôi nhà hai tầng nhỏ kiểu cổ ở ngoại ô thành phố. Lúc họ tới nơi, trời đã chuyển nắng. Sau cơn mưa bão, bầu trời trong xanh hơn rất nhiều, ánh nắng ngập tràn ngôi nhà cổ này.

Cửa đang khép hờ. Phạm Cầm đi đầu, Thẩm Lực bám sát phía sau. Phương Trình đứng sau Thẩm Lực, một tay bế con, một tay nắm tay Thẩm Thiếp. Đi cuối cùng là bà Châu Thanh Á và ông Thẩm Thiên Dương, ông nắm chặt tay bà. Đã nửa đời người rồi mãi tới giờ họ lại tay trong tay. Có thể họ chưa từng nghĩ tới đời này vẫn còn cơ hội được nắm tay nhau. Chắc chắn cả hai ông bà đều mong đợi sẽ có một ngày thế này. Dường như mọi ân oán đã tan biến hết không còn để lại vết tích gì nữa. Khi sắp từ giã cõi đời thì mọi yêu, hận, tình, thù đang từ nặng tựa núi Thái Sơn bỗng thành nhẹ tựa mây khói vậy.

Chỉ cần đẩy nhẹ cửa đã mở, phía sau cửa là chiếc giếng trời không to lắm. Cửa tầng trệt cũng nhanh chóng bị mở ra. Tìm khắp cả mấy gian phòng không thấy có bóng hình ai.

Cầu thang hơi dốc nhưng họ vẫn đi lên tầng hai. Đó là phòng ngủ, cửa vẫn đang khép hờ. Khi mở cửa, mùi hương nhẹ xộc vào mũi mọi người. Thẩm Lực trong giây lát run bắn người: Mùi hương này rất quen thuộc, chính là mùi thơm cứ quẩn quanh anh cả ngày lẫn đêm.

Bức tường trước mặt treo một bức tranh sơn dầu. Bức tranh vẽ một con đường nhỏ, một hàng cây hợp hoan mọc bên đường. Trên hàng cây là vô số những đoá hoa giống như những đốm lửa đang rực cháy.

Dưới hàng cây hợp hoan, một chàng trai đang chạy bộ. Trong lớp áo thể thao màu trắng là những bắp thịt màu đồng hun rắn chắc, khoẻ mạnh. Khuôn mặt chàng trai rất tuấn tú, mái tóc ngắn tung bay trong gió, trông anh chàng giống như một con tuấn mã đang phi nước kiệu vậy.

Khi mọi người đều tò mò tiến về phía chiếc giường thì Thẩm Lực lại dán mắt vào bức tranh. Thời gian trôi qua thật nhanh, đã bao nhiêu năm trôi qua giờ đây Thẩm Lực lại được ngắm lại mình thời thanh niên. Mùi thơm của hoa hợp hoan cứ lan toả trong không khí. Trong hương thơm dịu dịu, một thiếu nữ đang dựa vào cây cười mỉm, cô mặc chiếc áo dây màu phấn hồng, chiếc minijup màu trắng.

Nếu Phương Trình không kéo tay Thẩm Lực thì không hiểu anh còn đắm chìm trong ảo tưởng bao lâu nữa. Lúc này, anh mới để ý tới trên chiếc giường đơn màu trắng có một cô gái mặc bộ váy trắng đang nằm, trông cô ta giống hệt với nhân vật người đẹp ngủ trong rừng trong truyện cổ tích.

Khuôn mặt đó là của Tần Nhược Yên. Khuôn mặt đẹp mê hồn vẫn còn hơi ấm và còn đang thở nữa chứ. Cô ấy đã ngủ thiếp đi rồi.

Bức thư đặt ở bên gối đã được trao tới tay Thẩm Lực. Phong bì không dán kín, trên đó viết *Thân gửi Thẩm Lực*. Lấy bức thư dài mấy trang giấy ra, trên đó là nét chữ rất đẹp. Nét chữ đó rất quen thuộc đối với anh. Nét chữ đó là của Nam Nê.

Thẩm Lực!

Lúc anh đọc được bức thư này thì có lẽ anh đã biết hết mọi chuyện.

Em có thể tưởng tượng ra anh giận em tới mức nào, bởi em biết anh yêu em rất nhiều mà.

Nhưng bây giờ em chỉ muốn nói với anh rằng: Em rất yêu anh. Nếu anh không tin thì xin anh hãy ngắm bức tranh sơn dầu treo trên tường. Em đã phải dồn hết tâm trí trong hai ngày hai đêm mới vẽ xong bức tranh này đấy. Nhưng hai ngày hai đêm thì có thấm thía vào đâu cơ chứ, bởi em đã yêu anh mười năm nay.

Chắc cả đời này em sẽ không thể quên được cảnh tượng trong bức tranh, không thể quên nỗi dáng anh chạy dưới hàng cây hợp hoan. Mỗi ngày, khi mặt trời vừa mọc, em đều thấy cảnh tượng này. Nhưng anh lại không nhìn thấy em bởi em thường nấp ở chỗ rất xa. Em sợ anh sẽ nhìn thấy em, sợ anh phát hiện ra em đang mang khuôn mặt giả, còn khuôn mặt thật nằm sau lớp mặt giả đó không thuộc về thế giới này, cái thế giới có ánh nắng mặt trời, có hoa thơm và có anh.

Ngày nào em cũng đứng ở con đường đó sớm hơn anh, em chờ ở đó hơn nửa tiếng đồng hồ chỉ vì muốn nhìn thấy bóng anh chạy thoáng qua. Trước khi em mười tám tuổi, em chưa từng nghĩ rằng thế giới này lại đẹp đến vậy.

Từ ngày em tình cờ nhìn thấy anh, em mới biết rằng thế giới này đâu đến nỗi xấu xa. Chính anh đã khiến em nhận thấy thế giới tươi đẹp biết dường nào; và cũng chính vì anh đã mách cho em biết rằng loài người còn có một thứ tình cảm gọi là tình yêu kỳ diệu tới vậy; và cũng chính anh đã khiến em nhận ra rằng tâm hồn vốn tràn ngập nỗi khổ đau và bóng tối vẫn có thể nhận được sự chiếu rọi của ánh mặt trời.

Nhưng cảm nhận đẹp đến ấy đã sớm tiêu tan...

Một ngày kia, cô gái có tên Tần Nhược Yên xuất hiện. Em biết sự xuất hiện của cô ấy trong mắt anh cũng giống sự xuất hiện của anh trong mắt em vậy, và anh đã yêu cô ấy.

Kể từ đó bức tranh tươi đẹp trong trái tim em đã bị thay đổi. Khi một lần nữa anh lại thoáng qua em, bên cạnh anh đã có một người khác. Chắc anh sẽ khó có thể biết được cảm giác của em lúc đó. Trái tim vừa mới được tiếp nhận ánh sáng mặt trời thì đã bị đôi bàn tay lạ lẫm xé vụn ngay trước

mắt. Xé tới mức tan tành thành từng mảnh nhỏ, máu tươi tràn ra đầm đìa.

Ngày hôm đó em nhìn thấy anh đưa cho cô ta vật gì đó. Em đoán đó chắc chắn là bức thư tình. Anh đã bỏ chạy ngay sau đó còn em thì bám theo cô ta, sau đó nhân lúc cô ta không để ý em đã cướp luôn mảnh giấy đang được cô ta đọc rất say sưa, và rồi em chạy bán sống bán chết như một tên cướp vậy.

Bài thơ anh viết tặng cho cô ta, mỗi câu, mỗi chữ giống như một lưỡi dao cứa vào trái tim tuy đã vỡ tan những vẫn còn cảm giác của em...

Ngày hôm đó Nam Nê vừa tròn mười tám tuổi, khi trở về nhà, không giống với mọi khi là đánh một bản nhạc piano mà chui tọt vào phòng khóc rấm rứt.

Ông Nam Mặc Thiên phát hiện ra con gái có gì đó bất thường liền đi vào phòng hỏi han xem rốt cuộc có chuyện gì mà cô đau lòng đến vậy. Bố cô là người duy nhất cô có thể tâm sự, giải bày thế là Nam Nê liền úp úp mở mở nói với bố về chuyện cô đang yêu thầm nhớ trộm một chàng trai nhưng lại không dám xuất hiện trước mặt anh ta. Và bây giờ bên cạnh anh ta đã có một người con gái khác...

Ông Nam Mặc Thiên ngồi im nghe con gái kể rồi hiền từ cười, mắng yêu:

- Cô bé ngốc nghếch của cha, con đừng quá lo lắng như thế, bởi cái gì là của con thì sớm muộn cũng là của con thôi. Cũng có thể một buổi sáng tỉnh mơ nào đó, người con gái bên cạnh anh ta sẽ là con đó.

Nam Nê đang khóc nức nở trong lòng bố, nghe bố an ủi như vậy thì cảm thấy tâm trạng tốt hơn rất nhiều rồi. Nhưng cô không thể ngờ được, buổi sáng ngày hôm sau khi cô vừa tới trường thì nghe được tin về cái chết của Tần Nhược Yên.

Nhận được tin này, cô tưởng mình sẽ cảm thấy vui mới đúng, bởi tình địch của cô đã mãi mãi biến mất khỏi thế gian này. Nhưng không hiểu tại sao cô lại cảm thấy buồn vô cùng. Bởi cô biết, cái chết của Tần Nhược Yên sẽ khiến cho người con trai si tình kia đau đớn không muốn sống nữa.

Và cũng kể từ hôm đó, mỗi buổi sáng dưới bóng cây hợp hoan Nam Nê không bao giờ còn nhìn thấy bóng hình Thẩm Lực lướt qua nữa. Không

nhìn thấy anh, cô lại nhớ anh biết bao, cô tìm tới thao trường luyện tập của trường anh. Nhưng cô không nhìn thấy một kiện tướng thể thao tràn ngập thanh xuân như ngày xưa nữa, thay vào đó là một chàng trai thất thần, u uất.

Rất lâu sau đó, cô lại đeo khuôn mặt giả do bố làm cho rồi đi ngang qua Thẩm Lực. Nhưng điều khiến cô vô cùng đau đớn là anh vẫn không thèm để mắt tới cô. Không chỉ cô mà với bất kỳ cô gái nào khác, cho dù cô ta có xinh đẹp đến đâu thì anh vẫn hững hờ, dừng dừng như không. Người con gái trong tim anh đã ở trên thiên đường rồi, vì vậy dưới nhân gian này sẽ không có người con gái nào có thể khiến anh rung động nữa.

Thế là mỗi tình cảm lặng này đã bị chôn vùi theo năm tháng. Mấy năm sau, Thẩm Lực tốt nghiệp, anh trở về quê nhà Vân Thành của mình, và cũng từ đó anh biến mất khỏi thế giới của Nam Nê.

Sau khi đi làm không lâu do dị ứng da nên Nam Nê không thể dán mặt giả được nữa, cô quyết định dùng khẩu trang che mặt. Nhưng rồi bộ mặt thật của cô cũng nhanh chóng bị lộ, thế là cô cứ ru rú trong nhà chốn tránh tất cả mọi người. Cô thường vào phòng làm việc của bố đọc sách y học để giết thời gian.

Và cũng kể từ đó, cô thường nghe thấy tiếng "vù, vù" không biết phát ra từ đâu nữa, lạ lùng hơn nữa âm thanh này lúc có lúc không nhưng lại có quy luật, rất giống với tiếng kêu của tử lạnh.

Cô không thể phát hiện âm thanh này phát ra từ đâu. Càng ngày cô lại càng cảm thấy hiếu kỳ về xuất xứ của nó. Rồi một ngày kia, cô chắc chắn âm thanh đó vọng ra từ một bức tường. Cô phát hiện trên bức tường đó có một cánh cửa bí mật, khi mở ra bên trong là chiếc tủ đá.

Tại sao bố cô lại cất chiếc tủ đá kín như vậy chứ? Không hiểu trong chiếc tủ đá này có bí mật kinh người nào không đây? Cô thò đầu qua chiếc cửa bí mật, cô nhìn vào tấm kính trong suốt trên tủ đá và sợ đến kinh hồn bạt vía, cô không tin vào những gì mình vừa nhìn thấy nữa.

Trong tủ đá xếp đầy những cục đá, và trên những cục đá là khuôn mặt của một người con gái.

Nhìn thấy khuôn mặt đó Nam Nê sợ tới mức suýt ngất xỉu. Cô nhận ra

ngay đó chính là khuôn mặt của người con gái Thẩm Lực yêu say đắm - Tần Nhược Yên.

Hoá ra người đã giết Tần Nhược Yên lại là bố mình. Ông đã giết cô ấy, sau đó lại cắt đầu cô ấy giấu ở đây.

Nam Nê sợ quá quên cả đóng cánh cửa bí mật. Khi ông Nam Mặc Thiên đi làm về, vừa bước vào phòng làm việc ông đã thấy cánh cửa bí mật bị mở tung và Nam Nê đang thở hổn hển, mặt thất sắc vì sợ.

Tới khi Nam Nê bình tĩnh trở lại, cô cứ trừng mắt nhìn người bố đã nuôi dưỡng cô gần hai mươi năm nay, tự dưng cô cảm thấy ông xa lạ vô cùng. Từ nhỏ cô đã được biết mình bị bố đẻ vứt bỏ ngay từ khi mới chào đời, và chính người đàn ông xa lạ không thân không quen kia đã nuôi dưỡng cô gần hai mươi năm. Và cũng chính vì cô, ông ta đã quên đi cả việc lập gia đình riêng của chính mình. Tình yêu của ông dành cho cô còn vượt qua cả tình ruột thịt nữa, ông chính là người đã giúp cô chống đỡ với cuộc đời bất công này. Thế nhưng lúc này đây cô chợt phát hiện ra ông đã giết một cô gái vô tội. Cô bỗng cảm thấy trời đất nghiêng ngả, sụp đổ.

Cô tự chất vấn tại sao ông lại giết Tần Nhược Yên? Lúc ông đỡ cô dậy cô đã sợ hết hồn. Ông đóng cánh cửa bí mật lại rồi khẽ nói:

- Chẳng phải con đã từng nói cô ta đã cướp người con trai trong lòng con sao? Vì con ta có thể làm mọi việc, kể cả giết người.

Nam Nê sửng người không nói được gì, cô chỉ biết khóc.

Ông lau nước mắt cho cô, sau đó mở khoá cửa chiếc tủ đá lấy ra một chiếc mặt giả. Ông dán chiếc mặt giả này lên mặt Nam Nê, rồi đẩy cô tới trước gương.

Trong gương, Nam Nê nhìn thấy khuôn mặt của Tần Nhược Yên.

Cô ngơ ngàng nhìn bố nuôi, ông nghiêng mặt, khuôn mặt nặng nề nham hiểm rất đáng sợ, khác hẳn với vẻ mặt hoà nhã, vui vẻ, gần gũi thân thuộc thường ngày.

Lúc này ông mới nói cho cô, sau khi giết Tần Nhược Yên, ông liền đột nhập vào trung tâm khám nghiệm tử thi rồi lén lút cắt đầu của Tần Nhược Yên. Ông làm vậy chỉ mong sao Nam Nê có được khuôn mặt giống hệt Tần Nhược Yên.

Nhưng khi ông đã làm xong khuôn mặt, chuẩn bị đưa cho Nam Nê thì phát hiện ra chàng trai Nam Nê thương thầm nhớ trộm chính là đứa bé trai bị tráo đổi năm xưa. Trên đời sao lại có sự trùng hợp ngẫu nhiên đến vậy chứ!

Do vậy ông đã lặng lẽ cất khuôn mặt giả đi rồi quyết định sẽ không nói cho cô biết về mọi chuyện có liên quan tới cô nữa.

Lúc này Nam Nê vẫn sững sờ, cô không thể hiểu nổi tình yêu của bố nuôi dành cho mình. Tình yêu này vượt quá giới hạn tới mức chẳng có nguyên tắc gì nữa. Tình yêu này đã khiến ông trở thành sát thủ mặt lạnh.

Bỗng Nam Nê thắc mắc về việc tại sao bố mẹ đẻ cô lại vứt bỏ cô. Đối mặt với sự truy hỏi của con gái, lần đầu tiên ông Nam Mặc Thiên kể cho cô nghe mọi chuyện đã xảy ra kể từ khi cô chào đời. Ông kể tường tận cho cô nghe bố mẹ đẻ cô đã vứt bỏ cô thế nào, rồi ông còn nhắc tới bà Chủ nhiệm khoa Sản Lâm Thiên Vân, và mọi chuyện đều do bà ta sắp xếp.

Sau khi biết hết mọi chuyện, tính nết của Nam Nê lại càng trở lên thất thường. Cô không dám đi vào phòng làm việc của bố nuôi nữa, cũng không dám lộ mặt ra khỏi nhà, cô cứ ngây ngây ngô ngô ru rú trong phòng riêng của mình mà thôi.

Đúng lúc này, ông Nam Mặc Thiên có cơ hội được đi nước ngoài đào tạo kỹ thuật phẫu thuật thẩm mỹ. Lúc sắp đi, ông nói với cô sau khi trở về sẽ tự tay phẫu thuật thẩm mỹ cho cô để biến cô thành một cô gái xinh đẹp.

Nửa năm sau, ông Nam Mặc Thiên trở về. Ông hớn hờ khoe với Nam Nê, ông vô cùng tin tưởng cũng sẽ có thể tiến hành phẫu thuật thẩm mỹ thành công đối với cô, nhưng trước mắt phải làm công tác chuẩn bị một thời gian nữa. Hơn nữa, lúc này ông đã tìm được công thức chế tạo mặt giả có thể khắc phục được nhược điểm gây kích ứng da đối với Nam Nê.

Chính trong buổi tối hôm đó, ông Nam Mặc Thiên đã tặng cho con gái khuôn mặt giả được chế tạo theo công thức mới. Lúc Nam Nê dán chiếc mặt giả lên, cô nhận thấy ánh mắt nhìn rất lạ trên khuôn mặt ông Nam Mặc Thiên. Ánh mắt khó hiểu đó đã khiến cô cảm thấy bất an, hoảng hốt vô cùng.

Nhìn thấy khuôn mặt dả trên mặt Nam Nê, bỗng dưng ông Nam Mặc

Thiên cảm thấy máu trong người sôi lên. Người con gái ở trước mặt ông trong nháy mắt đã biến thành một người khác. Khuôn mặt ông đã mày mò tạo ra cuối cùng đã sống động hẳn lên. Người con gái ông hằng mong nhớ trong tim phút chốc đã hiện ra trước mặt.

Ông say sưa ngắm kiệt tác của mình rồi chỉ xúc động thốt lên hai tiếng " Thiên Vân!". Khuôn mặt quen thuộc đã ở sát bên ông, chỉ cần đưa tay là có thể chạm vào được.

Nam Nê lại càng cảm thấy bất ổn hơn. Dường như ông Nam Mặc Thiên đã không tự điều khiển được hành vi của mình nữa. Máu trong người ông sôi sùng sục như nước sôi vậy, ông không khống chế được cảm xúc của mình, dang tay ôm cô con gái nuôi đè xuống dưới thân mình. Nam Nê cố vùng vẫy nhưng ông ta lại càng ghì chặt hơn.

Cái ông muốn chiếm hữu chính là khuôn mặt đẹp mê hồn của Lâm Thiên Vân, cùng với cơ thể tròn căng tràn ngập thanh xuân của Nam Nê. Cả đời này ông yêu nhất hai người phụ nữ, vì họ ông đã chọn sống độc thân. Tới lúc này ông không thể nhịn được nữa, không thể chịu đựng được sự day dứt này lâu thêm nữa. Bởi ông vẫn là một người đàn ông bình thường.

Ý tưởng về sự kết hợp hoàn hảo giữa hai người phụ nữ ông yêu thật kỳ diệu biết bao! Đối mặt với kiệt tác này, cái ác đã chìm sâu tận đáy lòng ông chỗi dậy, giống như một con sói đói mò ra khỏi hang điên cuồng làm việc ác vậy.

Nam Nê khóc, kêu gào, cắn cấu, cô không thể tưởng tượng nổi người bố nuôi luôn giúp cô chống đỡ với mọi dư luận trong phút chốc lại biến thành ác ma. Con ác ma lúc gọi tên " Thiên Vân ", lúc lại gọi tên " Nam Nê ". Những cái tên được phát ra từ miệng của ông Nam Mặc Thiên lại bị Nam Nê nuốt vào sau mỗi lần ông cuồng điên hôn lên miệng cô, điều đó như một viên đạn bắn sâu vào cơ thể khiến cô chao đảo, hoảng loạn, cô cảm thấy thất bại nặng nề. Cô không còn sức để giãy đạp nữa, cô để mặc cho gã lột quần áo của mình rồi...

Khi thực hiện xong hành động cưỡng đoạt, gã Nam Mặc Thiên còn thở hổn hển rồi hôn lên khuôn mặt giả của Nam Nê, sau đó hẳn lại cẩn thận

bóc khuôn mặt giả ra, để lộ khuôn mặt thật của cô.

Rồi gã ôm chặt cô, rủ rỉ với cô rằng năm xưa gã đã bế cô về nhà như thế nào, rồi khi quyết định kết liễu cuộc đời cô gã đã thay đổi ý định như thế nào. Rồi gã nuôi dưỡng cô, một đứa trẻ không thân không thích, thậm chí đến cả bố mẹ đẻ cũng vứt bỏ trưởng thành ra sao. Vì để dành chọn vẹn tình thương yêu cho cô, gã đã không hề nghĩ tới việc lấy vợ. Gã đã dành hết tình thương yêu cho cô, do vậy mọi thứ của cô đều thuộc về gã...

Nam Nê không nói không rằng, cô có cảm giác lúc đó mình đã chết. Cô chợt cảm thấy ghê tởm và hận cái người cô từng gọi là bố kia. Giá như vào đêm cách đây hai mươi năm gã kết liễu đời mình thì tốt biết bao. Chính gã đã cho cô tái sinh nhưng rồi sau khi bắt cô phải ném trái mọi nỗi tủi nhục của cuộc đời, gã lại một lần nữa giết cô.

Nếu như mảnh trời gã từng chống đỡ cho cô đã sụp đi một nửa khi cô biết gã giết chết Tần Nhược Yên thì đến giờ khoảng trời đó đã sụp đổ hoàn toàn. Không có khoảng trời này, thế giới đầy rẫy những sự xấu xa tội lỗi này sẽ không đáng để cô lưu luyến thêm nữa.

Và chính trong đêm hôm đó, Nam Nê cảm thấy mình đã biến thành một con người khác. Đó không phải là Nam Nê như trước kia mà là người đã cứng rắn thoát khỏi cái vỏ bọc cơ thể và linh hồn của Nam Nê. Cô đã được tái sinh, được sống lại để báo thù chính cái thế giới này, báo thù tất cả những người đã có lỗi với cô.

Cũng từ hôm đó, ban ngày Nam Nê đeo khẩu trang làm trợ thủ cho bố, rồi chuyên tâm học kỹ thuật phẫu thuật thẩm mỹ. Khi đêm xuống cô lại đeo khuôn mặt giả giống Lâm Thiên Vân để gã bố nuôi mặc sức dằn vò.

Mãi tới khi Nam Mặc Thiên chết, cô mới có cảm giác mình được giải thoát thực sự. Cô không hề cảm thấy thất vọng, chán nản khi gã bố nuôi chết đi mà vẫn chưa kịp làm phẫu thuật thẩm mỹ cho cô, cô chỉ quan tâm tới việc là phải báo thù như thế nào đây.

Cô được thừa kế tài sản của Nam Mặc Thiên, cô bán căn nhà của ông ta, sau đó trở về Vân Thành, trở về nơi cô đã được sinh ra.

Cô lột xác trở thành một bác sĩ phẫu thuật thẩm mỹ, cô sử dụng các kỹ thuật phẫu thuật thẩm mỹ đã học được từ gã bố nuôi để tiến hành phẫu thuật

cho một số người muốn dùng tiền để đổi lấy cái đẹp. Từ tay cô đã tạo ra rất nhiều những người đẹp do phẫu thuật thẩm mỹ.

Nam Nê đã rất vất vả để tìm được tung tích của bố mẹ đẻ và bà bác sĩ Lâm Thiên Vân. Tới lúc đó, cô mới biết bố mẹ mình đã li hôn từ lâu, bố cô vẫn sống một mình, sức khoẻ tương đối tốt. Mẹ cô đang sống cùng vợ chồng cô em gái cô.

Bà Lâm Thiên Vân hai mươi năm trước đã rời Vân Thành để tới Thanh Thành, rất nhiều năm trước hai vợ chồng bà đã thiệt mạng trong một vụ tai nạn ô tô, chỉ còn duy nhất một đứa con trai.

Con trai của bà Lâm Thiên Vân tên là Diêu Thiên Bình, anh ta đang làm chủ quản cho một công ty, trước là sinh viên của khoa Giáo dục Thể chất Học viện Sư phạm Thanh Thành và cũng là bạn học của Thẩm Lực.

Hoá ra những người có ân có oán với cô lại ngẫu nhiên ở cùng một nơi.

Khi màn kịch đã được biên soạn kỹ càng chỉ chờ lúc công diễn, thì một tối nọ khi Nam Nê đi dạo trên cầu bỗng nhìn thấy một cô gái đang thần thờ giống như kẻ thất tình.

Người con gái đó rất đẹp, nhưng vẻ thất vọng hiện rõ trên khuôn mặt cô ta. Khi Nam Nê nhìn thấy vẻ mặt buồn bã đau khổ của cô ta, bất giác cô thấy đồng cảm. Cô gái kia nhìn thấy Nam Nê với khuôn mặt giả rất đẹp, bất giác cũng sửng người.

Ngoài hai khuôn mặt không giống nhau, thì chiều cao cân nặng của hai cô cũng tương đương nhau. Nếu họ cùng nhau đi trên phố, và chỉ nhìn từ phía sau chắc hẳn sẽ có rất nhiều người cho rằng họ là chị em sinh đôi.

Cô gái đó tên Triển Nhan, là giáo viên dạy văn tiểu học.

Từ lúc đó hai cô trở thành bạn thân của nhau. Trong đời của Nam Nê, ngoài ông bố nuôi vừa đáng thương vừa đáng hận Nam Mặc Thiên và anh chàng Thẩm Lực cô thầm yêu chộm nhớ ra thì Triển Nhan là người đầu tiên khiến Nam Nê cảm thấy thân thiết, dễ gần. Triển Nhan là người bạn duy nhất trong đời Nam Nê.

Triển Nhan dốc bầu tâm sự với Nam Nê:

- Khi cô sắp cùng bạn trai bước lên thảm đỏ thì lần kiểm tra sức khoẻ trước

khi cưới, bác sĩ phát hiện cả đời này cô sẽ không thể sinh con được.

Hoá ra sau khi Triển Nhan chia tay mối tình đầu là Phương Trinh, cô phát hiện ra mình đã mang thai. Triển Nhan đã phải nuốt nước mắt tới một phòng khám tư nhân để nạo thai, nhưng sau khi nạo đã để lại di chứng.

Bạn trai của Triển Nhan không chịu nổi sức ép của bố mẹ, hơn nữa anh cũng không muốn cả đời này không có con cái gì, do vậy anh ta đề nghị chia tay. Triển Nhan không ngờ nổi hạnh phúc nửa đời còn lại của cô lại bị bóp nát chỉ vì một phút lầm lỗi đã phạm phải từ rất lâu trong quá khứ.

Nam Nê nghe xong, ngoài việc rất thông cảm với Triển Nhan, cô còn cảm thấy vô cùng kinh ngạc bởi mối tình đầu của Triển Nhan lại chính là chồng của Thẩm Thiệp em gái của cô.

Để an ủi Triển Nhan, Nam Nê đã kể cho Triển Nhan nghe cuộc đời càng bi thảm hơn của mình. Tuy cô chỉ kể một phần nhỏ mà thôi nhưng đã khiến Triển Nhan không khỏi thương xót. Sau đó, hai người con gái bất hạnh đã ở cùng nhau, dùng tình bạn sưởi ấm cho nhau.

Bất hạnh của Triển Nhan càng khiến Nam Nê căm hận cái thế giới này. Cuối cùng cô đã quyết định hành động.

Cô đã sử dụng kỹ thuật ông Nam Mặc Thiên dạy cho mình để làm cho mình một khuôn mặt giả, khuôn mặt giả đó được làm theo khuôn mặt của Tần Nhược Yên. Nam Nê dán khuôn mặt này lên, đổi tên là Lê Hồng rồi xuất hiện trong thế giới của Diêu Thiên Bình. Nam Nê đã chuyển nỗi căm hận bà Lâm Thiên Vân sang con trai là Diêu Thiên Bình của bà. Nỗi căm hận không chỉ bởi vì kẻ tráo đổi trẻ sơ sinh của bà mà còn vì một dạo cô đã từng phải làm thế thân của bà trước mặt gã bố nuôi Nam Mặc Thiên.

Cô đã sử dụng thủ đoạn vô cùng tàn nhẫn đối với Diêu Thiên Bình là tình yêu. Cô khiến cho Diêu Thiên Bình yêu cô, rồi lại phải chịu cảnh mất cô, khiến anh ta đau khổ sống không bằng chết.

Cố tạo ra khuôn mặt giống Tần Nhược Yên, Nam Nê còn có một ý định khác bởi cô muốn thử phản ứng của Thẩm Lực khi nhìn thấy cô trong đám cưới của Diêu Thiên Bình.

Và Thẩm Lực đã rất ngỡ ngàng khi nhìn thấy cô dâu có tên là Lê Hồng. Khi Thẩm Lực đưa ánh mắt còn chan chứa tình yêu về phía cô, bất

ngờ đã nhóm lên ngọn lửa yêu thương bị dồn nén từ lâu trong lòng cô. Lúc này cô mới nhận ra Thẩm Lực là người duy nhất cô yêu trong cuộc đời này. Thế nhưng số phận trở trêu lại ngăn cách họ bởi con sông xuân, hai người chỉ có thể đứng ở hai bên bờ nhìn nhau mà thôi.

Theo kế hoạch đã được vạch ra từ trước, vào đêm tân hôn Nam Nê đã cho Diêu Thiên Bình uống nước có thuốc mê, sau đó cô hoá trang thành một cô gái trên mình chỉ chút vết thương ở trong nhà vệ sinh rồi bước ra trước mặt Diêu Thiên Bình đang nửa tỉnh nửa mê và tạo ra màn kịch kinh hãi như chúng ta đã được biết.

Trước khi Nam Nê giả dạng thành Tần Nhược Yên, cô đã lựa chọn một cô gái đã từng tới làm phẫu thuật thẩm mỹ có vóc dáng giống như mình, rồi phẫu thuật khuôn mặt cô ta giống hệt với Tần Nhược Yên. Cô gái này chính là y tá Giang Định ở Dương Thành. Nam Nê đã bớt cho cô ta nhiều tiền phẫu thuật với điều kiện trong thời gian Nam Nê đang đóng giả thành Lê Hồng thì phải tìm mọi cách biến mất một cách bí ẩn. Chính vì vậy mọi việc được sắp xếp đâu ra đấy.

Nam Nê rất hài lòng về việc lựa chọn Giang Định của mình. Cô nhận thấy Giang Định là người mê tiền tài, chắc chắn Diêu Thiên Bình sẽ không thể yêu cô ta được. Cô muốn đảo lộn thế giới cảm xúc của Diêu Thiên Bình.

Kết cục của chuyện đổi trắng thay đen của Nam Nê thảm hơn Nam Nê tưởng tượng nhiều. Diêu Thiên Bình đã phát điên rồi giết chết Giang Định, sau đó tự kết liễu cuộc đời mình.

Trong đêm tân hôn trốn khỏi Diêu Thiên Bình, lúc chuẩn bị trở về Vân Thành thì Nam Nê nhận được tin nhắn Triển Nhan đã tự sát.

Khi Nam Nê về đến nhà thì phát hiện Triển Nhan đã chết vì uống thuốc ngủ quá liều. Trong bức di thư Triển Nhan viết rằng khi cô ấy đang cảm thấy vô cùng tuyệt vọng đối với cuộc đời này thì cô ấy lại vô tình nhìn thấy người yêu đầu đời của mình đang dìu cô vợ sắp sinh trên phố. Ánh mắt vô cùng trìu mến của Phương Trình nhìn vợ cùng với vẻ mặt rạng ngời hạnh phúc của người đàn bà sắp làm mẹ kia đã khiến trái tim Triển Nhan tan nát.

Có lẽ ông trời đã sắp đặt cuộc đời Triển Nhan không được hưởng hạnh phúc, vậy thì còn gì đáng phải lưu luyến nữa chứ? Chỉ còn một cách là tự kết liễu cuộc đời mình mà thôi.

Nam Nê bị sốc nặng từ khi nhìn thấy người bạn duy nhất trên đời của cô đã trở thành cái xác lạnh lẽo. Cô đã ngồi suốt đêm bên cạnh Triển Nhan và quyết định đem giấu cái xác của Triển Nhan đi rồi lại giả dạng làm Triển Nhan xuất hiện trước mắt Phương Trình. Cô muốn nhen lại ngọn lửa tình của Phương Trình, nếu làm như vậy không những cô có thể báo thù cả Phương Trình lẫn vợ của anh ta - em gái cô, Thẩm Thiếp.

Cô em gái Thẩm Thiếp của cô sớm đã bị liệt vào danh sách các đối tượng bị trả thù.

Nhìn thấy cuộc sống hạnh phúc của em gái, cô cho rằng cuộc sống đó đáng lẽ phải thuộc về cô, nhưng rồi cuộc nó lại thuộc về người khác.

Cùng thời điểm tổ chức đám cưới với Diêu Thiên Bình trong thân phận Lê Hồng, cô đã bố trí sắp đặt cho người đưa xác quái thai tới cho Triệu Oanh - đồng nghiệp của Thẩm Thiếp. Cưới xong cô lại biến mất rồi trở về Vân Thành đóng giả làm người phụ nữ có khuôn mặt đỏ lôm, ôm đứa bé sơ sinh đã chết, mặt nó cũng đỏ lôm như mẹ. Sau đó cứ xuất hiện nhiều lần trước Thẩm Thiếp. Khiến cô em gái sắp sinh kinh hãi tột độ. Sau đó cô lại trở về Thanh Thành giả trang làm Lê Hồng rồi đóng nốt màn kịch cô gái ma quỷ nhảy xuống nước trước mặt Diêu Thiên Bình.

Sau khi Thẩm Thiếp sinh con xong, cô vẫn tiếp tục đeo bám em gái mình. Cô đem quyển tạp chí in hình đứa bé sơ sinh mặt đỏ lôm thay quyển tạp chí vốn có trong hòm thư của Thẩm Thiếp. Đến đêm cô lại đem đèn đỏ chiếu lên mặt con gái của Thẩm Thiếp khiến cô ta kinh sợ hoảng hốt. Ngay hôm Thẩm Thiếp đi ra khỏi phòng khám tư vấn tâm lý của bác sĩ Phạm Cầm, cô lại hoá trang thành Thẩm Thiếp rồi đeo khuôn mặt đỏ xuất hiện sau cánh cửa kính. Trong lúc hoảng hốt Thẩm Thiếp lại cứ tưởng đó là tấm gương, cô hoảng loạn tới mức bị ngất xỉu...

Sau khi đã khiến cho Thẩm Thiếp kinh hãi nhiều lần, Nam Nê cuối cùng đã quyết định ra tay. Hôm cô tới nhà Thẩm Thiếp ăn cơm, nhân lúc Thẩm Thiếp đang tắm cho con gái cô đã nhanh tay bỏ thuốc độc làm hỏng

mặt vào trong hộp phấn rôm của cháu bé.

Thẩm Thiếp không hề hay biết việc này, từ khi có bầu cô đã lo sợ kem chống nẻ của người lớn có hại đối với thai nhi nên cô đã sử dụng sản phẩm cùng loại dành cho trẻ sơ sinh. Sau khi sinh con, cô vẫn không thay đổi thói quen trên cho nên vẫn dùng chung kem chống nẻ với con. Trước đó một ngày khi phát hiện hộp kem chống nẻ sắp hết hạn sử dụng, cô đã mua cho con một hộp mới, còn mình vẫn sử dụng hộp cũ.

Do vậy đứa bé đã may mắn thoát khỏi kiếp nạn này, người bị hỏng mặt nghiêm trọng chỉ có một mình Thẩm Thiếp mà thôi.

Cả câu chuyện có lẽ sẽ chấm dứt ở đó nhưng lại bị thay đổi do ông Thẩm Thiên Dương.

Ông Thẩm Thiên Dương là người cuối cùng Nam Nê muốn báo thù.

Nam Nê phát hiện trong những ngày đó ông Thẩm Thiên Dương liên tục vào bệnh viện. Khi cô lặng lẽ thăm dò vị bác sĩ khám bệnh cho ông thì được biết ông đã mắc bệnh ung thư máu, hơn nữa bệnh đã ở giai đoạn cuối.

Tới tận lúc này, Nam Nê mới chợt nhận ra mọi thứ đang thay đổi. Con người ta dù có làm bao nhiêu việc tốt đẹp, bao nhiêu việc xấu xa thì cuối cùng cũng không tránh khỏi cái chết. Cô báo thù người thân liệu có ý nghĩa gì không? Trong quá trình báo thù cô nhận được những gì chứ?

Bản thân cô đã gây ra rất nhiều tội ác. Lúc này có hối hận thì cũng đã quá muộn, đã không còn đường rút nữa rồi...

Ngày hôm đó, cô lại bám theo bố để vào bệnh viện, nhìn thấy Thẩm Thiếp bế con đi tiêm phòng. Khuôn mặt của Thẩm Thiếp đã bị huỷ hoại nghiêm trọng, còn đứa bé vẫn khoẻ mạnh bình thường.

Cô cũng không lí giải nổi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng lúc đó cô biết cô vẫn có thể làm được việc gì đó cho cháu gái của mình.

Thế là khi Thẩm Thiếp tiến vào khu chung cư, cô lại lần nữa hoá trang thành người đàn bà mặt đỏ lòm dọa cho Thẩm Thiếp ngất xỉu. Cô ôm lấy cháu bé rồi ngày hôm sau đưa tới trước cửa nhà ông Thẩm Thiên Dương. Lúc này cô biết mình nên kết thúc việc báo thù vô ích, kết thúc mọi việc. Ông Thẩm Thiên Dương đối mặt với cháu bé, đối mặt với người thân chắc chắn sẽ thổ lộ câu chuyện bí mật đã được chôn vùi hơn hai mươi năm về

trước.

Bức thư của Nam Nê rất dài, đoạn cuối của bức thư như sau:

Thấm Lực à, em biết sai lầm lớn nhất của cuộc đời em là đã yêu anh, nhưng em vẫn yêu anh bằng mọi giá, bởi từ đầu đã định sẵn em không có đường rút rồi.

Có lẽ tất cả mọi việc đều do Thượng đế âm thầm sắp đặt từ trước rồi. Khi em đang đau khổ giấu cái xác của Triển Nhan rồi dùng khuôn mặt giả đóng giả thành cô ấy, khi em vẫn chưa kịp nhìn thấy Phương Trình thì em đã thấy anh trước.

Lúc em nhìn thấy anh trên xe bus thì em đã biết một lần nữa em lại mắc vào lưới tình. Nhưng lần này rơi vào lưới tình không chỉ một mình em mà còn cả anh nữa. Em cũng không thể tin nổi anh lại có thể yêu được em trong hình dạng của Triển Nhan. Đây là ân điển duy nhất mà ông Trời dành cho em trong cuộc đời này. Thấm Lực à, duyên phận của hai chúng ta thật kỳ lạ và cũng ngang trái biết bao!

Em vẫn còn nhớ, khi đó anh đã từng hỏi em sao em lại đeo khẩu trang. Và em đã trả lời là em mắc chứng viêm mũi dị ứng. Nhưng thực ra em làm vậy là để tránh người quen của Triển Nhan nhận ra em trên đường rồi sẽ gây ra nhiều rắc rối, phiền phức.

Em cảm thấy đã đâm lao thì phải theo lao thôi, bởi em nghĩ cứ ngày này qua ngày khác, khi em đối mặt với anh, em sẽ sử dụng cả linh hồn mình chứ không phải là dung mạo của mình để yêu anh. Nếu như con người có thể yêu bằng linh hồn thì tốt biết bao nhỉ? Lúc đó vẫn đề xác thịt sẽ bị gạt sang một bên và chỉ còn lại sự đồng điệu, hoà hợp về mặt linh hồn mà thôi. Nếu vậy ngày từ khi bắt đầu, em đã không phải lo lắng về khuôn mặt xấu xí của mình và sẽ xuất hiện trước mặt anh dưới tán cây hợp hoan. Em sẽ được gặp anh trước cả Tần Nhược Yên. Nếu thế liệu anh có yêu em không nhỉ?

Anh có biết không Thấm Lực, mười năm nay tình yêu và nỗi nhớ nhưng em dành cho anh chưa từng ngắt quãng. Tình yêu em dành cho anh là thứ duy nhất đẹp đẽ trong trái tim tuyệt vọng và đầy rẫy thù hận của em.

Có lúc em nghĩ rằng nếu chúng ta cứ tiếp tục yêu thương nhau và em có thể tha thứ cho tất cả những người có lỗi với em trong quá khứ thì hay

biết bao anh nhĩ. Nhưng em biết điều này sẽ không bao giờ xảy ra. Cái gì là giả thì cuối cùng vẫn là giả mà thôi, rồi một ngày kia anh sẽ phát hiện ra bộ mặt thật của em và sẽ rời xa em. Nỗi thù hận trong lòng em cũng không thể giảm bớt chỉ trong một sáng một chiều. Do vậy một mặt em điên cuồng yêu anh, mặt khác lại lên kế hoạch báo thù.

Thẩm Lực à, sau khi anh biết tất cả mọi chuyện, anh có thể hận em. Người phụ nữ luôn bám theo em, cô ấy là người bị hại trong lần phẫu thuật không thành công của gã bố nuôi Nam Mặc Thiên của em. Cô ấy đã phát hiện ra thân phận cũng như toàn bộ bí mật của em...

Do vậy em phải chọn kết thúc mọi việc ở đây, đồng thời chấm dứt sự sống của em nữa. Đối với tình yêu của chúng ta, em đã hoàn toàn mãn nguyện rồi. Em tin rằng tuy thời gian chúng ta ở bên nhau không lâu nhưng nó có thể bất tử. Thẩm Lực à, xin anh hãy tin em, cho dù vẻ bề ngoài của em có xấu xí tới cỡ nào thì linh hồn em vẫn rất trong sáng, tình yêu của em dành cho anh rất thuần khiết. Em yêu anh, đây chính là ba từ đẹp nhất trong đời em.

Thẩm Thiếp à, em gái thân yêu của chị. Cả đời này người chị mắc nợ nhiều nhất có lẽ là em đấy. Em là người bất hạnh nhất, bởi chính vì ghen tị nên chị đã làm hại em. Khi chị nhìn thấy khuôn mặt bị tổn thương của em, trái tim chị đau đớn rỉ máu. Trong đời chị chưa từng có lúc nào chị lại hận bản thân mình đến thế!

Em gái à, mong em cho phép vào lúc này chị được gọi em hai tiếng em gái. Trong cái táp đầu giường có lọ thuốc mỡ, nó có thể chữa trị vết thương trên mặt em. Chị ở trên trời cũng ngàn lần sám hối để cầu xin ông trời phù hộ cho em, để khuôn mặt em sớm trở lại như cũ.

Còn bố đẻ của con, người bố đã từng vứt bỏ con khi con vừa chào đời. Tới lúc bố đã gần kề cái chết, thì con mới cảm nhận được tình cảm ruột thịt nó quý biết chừng nào, có thể nói là một giọt máu đào hơn ao nước lã. Thứ tình cảm này đã có từ khi con sinh ra, nhưng mãi tới khi con hai mươi tám tuổi mới lần đầu tiên cảm nhận được.

Trước khi từ giã cõi đời con mong muốn làm được một việc tốt. Con vẫn chưa thực sự chấm dứt cuộc đời tại đây, con mới chỉ tiêm thuốc làm

tổn hại não bộ nhưng không làm tổn hại tới các bộ phận khác trong cơ thể, mục đích là để con trở thành người thực vật. Trước khi con hoàn toàn biến thành người chết, con nguyện hiến toàn bộ bộ phận còn hữu ích cho bố.

Mong mọi người hãy chấp nhận cho ước nguyện cuối cùng của đời tôi, mọi người hãy coi đó là hình thức tôi chuộc tội với mọi người. Hãy trả cho bố để tôi máu của tôi, còn tế bào gan của tôi có thể cứu được tính mạng của ông ấy. Tôi đã cầu xin bác sĩ làm xét nghiệm tương thích máu, các bác sĩ kết luận máu của tôi hoàn toàn có thể cứu được ông ấy.

Còn mẹ đẻ của tôi, bà ấy là một bà mẹ tốt nhất trên đời. Tôi chưa từng một ngày được làm con của bà, có lẽ tôi không có được cái phúc phận đó. Tôi mong bà, sẽ được bình an cả đời, và bố mẹ tôi sẽ được đoàn viên sau bao xa cách.

Tôi luôn giữ chiếc đầu của Tần Nhược Yên, nó được đặt trong chiếc tủ đá trong tường nhà tôi.

Thẩm Lực à, đối với anh em còn có một điều mong ước cuối cùng nữa, đó là vào ngày này những năm sau anh có thể tặng em một đoá hoa hồng. Em thích hoa hồng trắng nhưng em chưa từng nói với anh bởi em thấy mình không xứng đáng. Bây giờ em nói với anh nhưng lại cảm thấy hoa hồng trắng tang thương quá, nếu anh thích anh có thể thay bằng hoa hồng đỏ.

Thôi, lúc này tôi có thể an tâm lên thiên đường rồi. Tôi luôn hướng về thiên đường. Lúc còn sống tôi vẫn luôn hướng về thiên đường. Bởi người ta nói rằng trên thiên đường chỉ có sự vui vẻ và không tồn tại sự đau khổ.

Hoa Tưởng Dung

Người đẹp trả thù

Dịch giả: Nguyễn Thanh An

Lời kết

Lời kết 1

Trong giấc mơ Thẩm Lực trở về Vân Thành, anh lại đi trên con đường thơm ngát mùi hương hoa hợp hoan. Anh đang ôm trong tay chiếc hộp gỗ, trong đó có đựng chiếc đầu của người yêu đầu đời của anh.

Anh nhìn thấy bố mẹ của Tần Nhược Yên đang đứng dưới hàng cây hợp hoan. Họ đã chờ đợi rất lâu rồi, chờ chiếc đầu của người con gái bạc phận chết yếu.

Thẩm Lực tiến lại gần họ rồi quỳ trước hai người, anh nâng chiếc hộp lên cao. Hai vợ chồng già đỡ lấy chiếc hộp. Họ nhìn thấy khuôn mặt con gái vẫn vẹn nguyên như xưa, giống như đang thiếp đi vậy. Hai vợ chồng già luân phiên cúi xuống thơm vào mặt con rồi khẽ gọi:

- Yên Yên à, cuối cùng con đã trở về, bố mẹ đợi con đã mười năm rồi.

Trong giấc mơ, nước mắt Thẩm Lực trào ra. Lúc sắp bước ra khỏi hàng cây hợp hoan, anh nhìn thấy một cô gái đang đứng dựa vào cây. Người con gái đó rất đẹp, khuôn mặt cô tươi tắn như hoa, khuôn mặt ửng hồng.

- Yên Yên!

Thẩm Lực rạng rỡ gọi to.

Cô gái nhoẻn cười:

- Em không phải là Yên Yên, em là em gái của chị ấy. Tên em là Tần Nhược Hàm.

Thẩm Lực sững người, anh nhìn thấy cô gái giơ tay chỉ về phía mặt trời:

- Anh trông kìa, chị gái của em đang ở đó đấy!

Thẩm Lực ngẩng đầu nhìn theo hướng cô gái chỉ, anh thấy ráng mây bồng bênh, một người con gái tuyệt sắc đang khoác trên người chiếc áo bảy màu. Cô ấy đang cười gió...

Lời kết 2

Khi máu tươi đang trào tra từ huyết quản thì một đoá hoa hồng đang hé nụ chờ nở.

Lời cuối: Cám ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: **Nguyễn Kim Vy**.

Đánh máy: cô bé

Nguồn: Cô Bé / VNthuquan - Thư viện Online

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 13 tháng 8 năm 2009